NORA ROBERTS

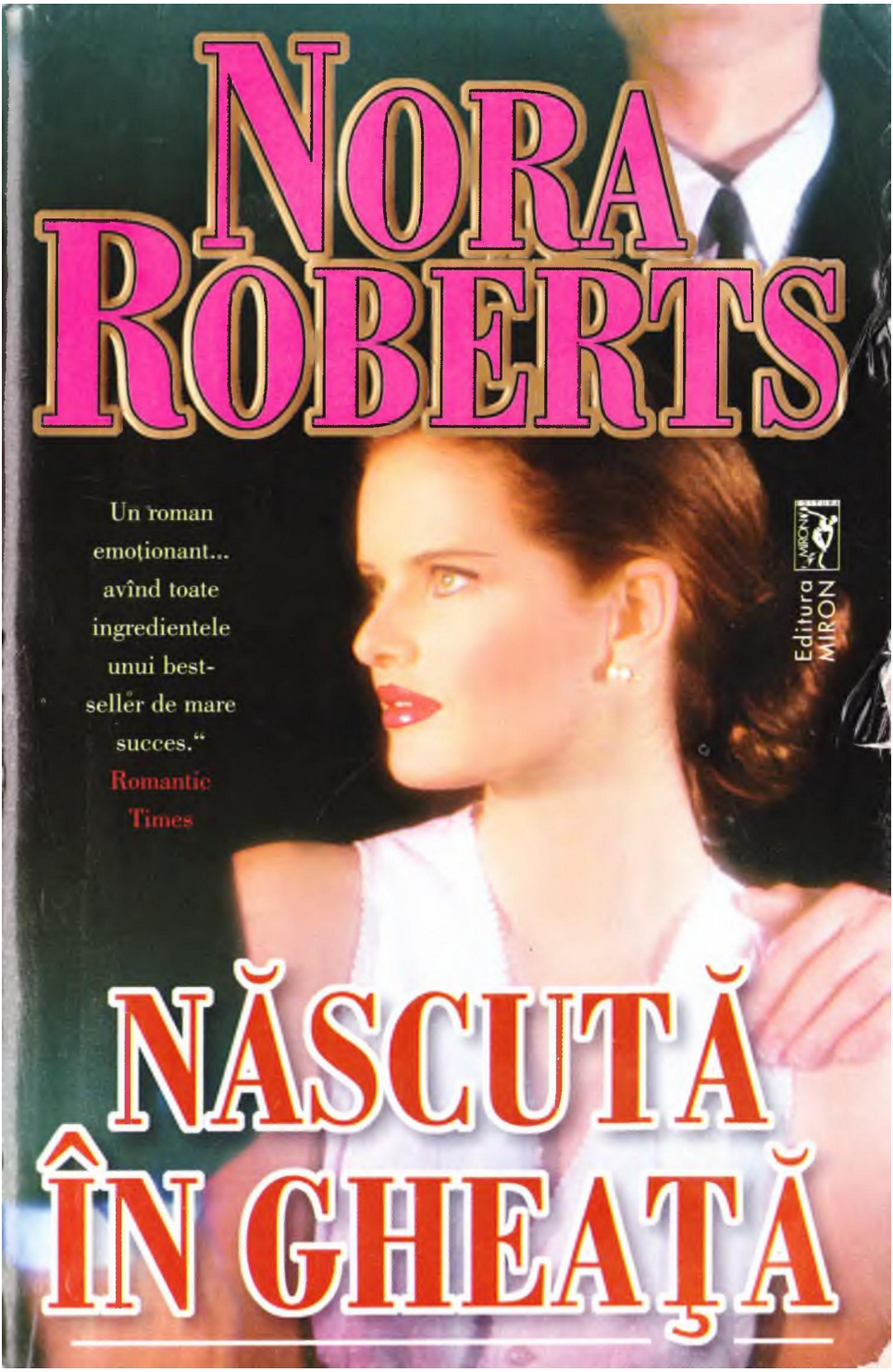

Un roman emoționant... având toate ingredientele unui best-seller de mare succes."
Romantic Times

Editura MIRON

NĂSCUTĂ ÎN GHEAȚĂ

Nora Roberts

Născută în gheaţă

Traducere de Cristina Pişota
Editura Miron
Bucureşti

Born In Ice
by Hora Roberts

© Copyright 1995
by Nora Roberts

© Copyright 1996 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii MIRON. Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc electronic sau mecanic inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a

informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Prolog

Vântul năprasnic sufla în rafale peste Atlantic, pustiind câmpurile ţinuturilor vestice. Gloanţele reci şi ascuţite ale ploii izbeau pământul şi, brăzdându-ţi pielea, îţi pătrundeau adânc până la oase. Plantele multicolore, care înfloriseră din primăvară până în toamnă, veştejiseră sub gerul ucigător.

În cabane şi cârciumi, oamenii se adunau în jurul focului şi discutau despre fermele lor, despre casele lor, despre cei dragi, care emigraseră în Germania sau în Statele Unite. Nu avea nici o importanţă că aceştia plecaseră de o zi sau de o generaţie. Irlanda îşi pierdea poporul, aşa cum se întâmplase cu toate celelalte, mai puţin cu limba.

Uneori se discuta şi despre *Conflict,* despre acel război din nord, care nu se mai sfârşea. Belfast-ul era însă departe de satul Kilmilhil, şi ca distanţă şi emoţional. Oamenii de aici erau preocupaţi mai mult de recoltele lor, de animalele lor, de nunţile şi praznicele ce aveau să sosească odată cu iarna.

La câţiva kilometri de sat, din bucătăria încălzită şi înmiresmată de aromele, cuptorului, Brianna Concannon privea pe fereastră cum

spicul de gheaţă al ploii îi ataca grădina.

— Cred că voi pierde căldăruşii. Şi degetăriţele. I se rupea sufletul după ele, însă avea să scoată din pământ ce avea să mai rămână din ele şi avea să le pună la iernat, în mica şi înghesuita baracă din spatele casei. Furtuna venise prea devreme.

— Vei sădi mai multe, la primăvară. Maggie studie atentă profilul surorii ei. Brie se preocupa de florile ei, asemeni unei mame care îşi făcea griji din pricina pruncilor ei. Oftând, Maggie îşi masă pântecul rotunjit. Tot nu-i venea să creadă că ea era cea măritată, cea care aştepta un copil şi nu sora ei, care era o femeie de casă. O să-ţi facă mare plăcere, adăugă ea.

— Cred că da. Ceea ce-mi trebuie este o seră. M-am uitat la schiţe. Cred că poate fi făcută. Visând puţin, cu ochii deschişi, la plantele ce aveau să înflorească, în noua lor împrejmuire de sticlă, ea scoase din cuptor un rând de brioşe cu merişori. Maggie îi adusese fructele tocmai de la Dublin. Pe-astea le vei lua acasă.

— Sigur că da. Maggie afişă un zâmbet larg şi, furând o prăjitură din coş, începu să o arunce, dintr-o mână în alta, ca să se răcească înainte de a muşca din ea. După ce o să-mi fac plinul. Îţi jur, Rogan nu face altceva decât să-mi cântărească fiecare bucăţică pe care o bag în gură.

— Vrea ca tu şi bebeluşul să fiţi sănătoşi.

— Oh, sigur. Cred că ceea ce-l preocupă acum este cât am luat eu în greutate şi cât a luat bebeluşul.

Brianna îşi fixă sora. Maggie se rotunjise bine acum, când nu mai avea decât trei luni până la naştere, iar pe chipul ei se întipărise un sentiment de mulţumire, care contrasta puternic cu energia şi vitalitatea cu care era obişnuită Brianna.

Este fericită, se gândi ea, şi îndrăgostită. Şi ştie că dragostea îi este împărtăşită.

— Trebuie să te mai îngraşi puţin, Margaret Mary, rosti Brianna. Nici nu termină bine cuvintele că văzu licărind, în ochii lui Maggie, o scânteie care părea mai mult a fi una de umor decât de mânie.

— Sunt la întrecere cu una din vacile lui Murphy şi, în scurt timp, voi câştiga. Ea termină de mâncat brioşa şi, jenată, întinse mâna după încă una. În câteva săptămâni, nu voi mai putea vedea, de burtă, capătul ţevii de suflat sticla. Va trebui să schimb procedeul şi să trec la prelucrarea prin tragere.

— Ai putea să mai laşi şi tu puţin sticla. Ţi-ai putea lua o mică vacanţă, zise Brianna. Ştiu că Rogan ţi-a spus deja că ai făcut tot ce trebuia pentru toate galeriile lui.

— Şi ce altceva să fac, să stau şi să mor de

plictiseală? Mi-a venit o idee vizând o piesă deosebită pentru noua galerie de aici, din Clare.

— Care nu se va deschide până în primăvară.

— Până atunci, Rogan îşi va pune în aplicare ameninţarea de a mă lega de pat, dacă voi mai îndrăzni să fac un pas spre atelierul meu. Maggie oftă, însă părerea lui Brie era că pe sora ei nu o deranja ameninţarea. Nu o deranjau căile subtile de dominare ale lui Rogan. Se temea de neputinţă. Vreau să lucrez cât mai pot, adăugă Maggie. Este atât de bine să fii acasă, chiar şi pe o asemenea vreme. Sper că nu aştepţi nici un fel de musafiri.

— Adevărul este că aştept. Un yankeu, săptămâna viitoare. Înainte să se aşeze, Brianna reumplu cu ceai ceaşca lui Maggie şi apoi pe a ei. Câinele, care aşteptase răbdător lângă scaun, îşi puse capul mare în poala ei.

— Un yankeu? Unul singur? Un bărbat!

— Mmmm, făcu Brianna, mângâind capul lui Concobar. Este scriitor. A rezervat o cameră, doreşte şi pensiune, pe o perioadă nedeterminată. A plătit în avans pentru o lună.

— O lună! în această perioadă a anului? Amuzată, Maggie privi la ferestrele zgâlţâite de vânt. Asta numai vreme îmbietoare nu era. Dar se spune că artiştii sunt excentrici. Ce fel de scriitor este? întrebă ea.

— Genul enigmatic. Am citit şi eu câteva din

operele lui; este talentat. A câştigat premii cu aceste scrieri şi multe dintre ele au fost ecranizate.

— Un scriitor de mare succes, un yankeu care să-şi petreacă iama într-un han din ţinutul Clare. Ehei, să vezi ce-o să se mai discute la cârciumă pe această temă.

Maggie îşi linse firimiturile de pe degete şi-şi studie sora cu ochiul artistului. Brianna era o femeie drăguţă, toată rozie şi aurie, cu o piele albă şi o alură plăcută şi distinsă. Avea o faţă ovală clasică, o gură delicată, deseori prea serioasă, ochi de culoare verde-deschis, cu tendinţa spre visare, picioare lungi, zvelte păr care păstra strălucirea – păr des, mătăsos care, deseori, scăpa din ace.

E blândă, se gândi Maggie. Mult prea naivă în privinţa lucrurilor care existau dincolo de poarta ei, în ciuda contactelor pe care le avea cu străinii, în calitate de proprietară a unui local.

— Nu ştiu dacă îmi place chestia asta Brie, tu singură, în casă cu un bărbat, timp de câteva săptămâni.

— De cele mai multe ori sunt singură cu oaspeţii, Maggie. Aşa îmi câştig existenţa.

— Rareori ai avut unul singur şi în toiul iernii. Nu ştiu când va trebui să ne întoarcem la Dublin şi…

— Nu vei fi aici ca să ai grijă de mine? rosti

Brianna, zâmbind mai mult amuzată decât ofensată. Maggie, sunt o femeie în toată firea. O femeie de afaceri matură, care îşi poate purta singură de grijă.

— Mereu eşti prea ocupată cu îngrijirea altora.

— Nu începe iar cu mama. Buzele Briannei se subţiară. Acum, de când s-a mutat cu Lottie, în cabană, fac foarte puţin.

— Ştiu exact ce faci, i-o întoarse Maggie. Dai fuga ori de câte ori îşi mişcă degetul, îi asculţi toate văicărelile, te cari cu ea pe la toţi doctorii, ori de câte ori îşi imaginează că a mai contactat o boală incurabilă. Maggie îşi ridică mâna, enervată că se lăsase din nou pradă mâniei şi sentimentului de vină. Deocamdată asta nu este treaba mea. Acest bărbat…

— Grayson Thane, ăsta îi este numele, zise Brianna, recunoscătoare că mama lor nu mai era subiectul discuţiei. Un scriitor american respectabil, care a pus gând rău unei camere liniştite, dintr-un local bine organizat din vestul Irlandei. Nu a pus gând rău proprietăresei lui. Ea îşi ridică ceaşca de ceai la gură şi luă o sorbitură. În plus, banii lui îmi vor plăti sera.

Capitolul 1

Nu era ceva neobişnuit ca Brianna să aibă unul

sau doi oaspeţi la Blackthorn Cottage[1], în timpul celor mai grele furtuni de iarnă. Ianuarie însă era un sezon mort, de cele mai multe ori casa ei fiind pustie. Pe ea nu o deranja singurătatea, nici şuieratul vântului, nici măcar cerul plumburiu care cernea, zi după zi, ploaie, lapoviţă sau zăpadă. Avea astfel timp pentru planuri.

Îi făceau mare plăcere vizitatorii, anunţaţi sau nu. Din punct de vedere al afacerii, nu contau decât lirele şi penny. Însă, în afară de asta, Briannei îi plăcea compania şi prilejul de a oferi adăpost celor ce-i treceau pragul.

În anii ce urmară morții, tatălui ei şi mutării mamei ei, Brianna transformă case în căminul după care tânjise în copilărie, cu focuri de turbă, perdele de dantelă şi arome îmbietoare, venind de la bucătărie. Totuşi, un rol deosebit avusese Maggie, arta lui Maggie, care îi permisese Briannei să se extindă. Acesta era un lucru pe care Brianna nu avea să-l uite.

Casa însă era a ei. Tatăl lor înţelesese dragostea şi nevoia ei pentru această casă. Ea se îngrijea de moştenirea ei ca de un copil.

Probabil că vremea fu cea care o făcu să-şi amintească de tatăl ei. El murise pe o vreme foarte asemănătoare cu aceasta. Uneori, când era singură, ea descoperea că încă mai purta punguţe de durere, pline cu amintiri, unele

1 **Mimul ‹i porumbari**

frumoase, altele urâte.

Munca e singurul lucru de care am nevoie, îşi zise ea, depărtându-se de fereastră, înainte de a se lăsa năpădită de amintiri.

Dată fiind răpăiala de afară, Brianna hotărî ca, în locul călătoriei pe, care voia să o facă în sat, să se apuce de treaba pe care o amâna de atâta vreme. Nu aştepta nici un oaspete în acea zi, iar singura rezervare care se făcuse era spre sfârşitul săptămânii. Urmată la mică distanţă de câinele ei, Brianna urcă în pod, cu o mătură, o căldare, nişte cârpe şi o cutie goală de carton.

Făcea regulat curăţenie aici. În casa Briannei nu era îngăduit nici un fir de praf. Îns. A existau cutii şi cufere pe care le ignorase, în cursul zilnicelor ei treburi. Gata, îşi zise ea, deschizând larg uşa podului. De astă dată; avea să facă o curăţenie perfectă. Şi nu avea să-şi lase amintirile copleşite de sentimente.

Dacă încăperea avea să fie dereticată cum trebuie, o dată pentru totdeauna, se gândi Brianna, avea să reuşească probabil să-şi facă o idee asupra materialelor şi muncii necesare să o remodeleze. Pot să o transform într-o mansardă confortabilă, se gândi ea, sprijinindu-se în mătură. Cu ferestre în tavan şi, poate, cu o lucarnă. Cu zugrăveala galben-pal, pentru a ad *e* soarele înăuntru. Cu podea ceruită şi acoperită cu unul din covoarele ei tradiţionale.

Avea deja totul în faţa ochilor, patul cochet, cu o cuvertură viu colorată, un fotoliu, o micuţă masă de scris. Şi dacă ar avea…

Brianna scutură din cap şi râse de ea. Mintea ei rătăcea mereu aiurea.

— Mereu îmi fac visuri, Con, murmură ea, mângâindu-l pe câine pe cap. Când, de fapt, aici este nevoie de muncă asiduă şi de duritate.

Mai întâi, cutiile, hotărî ea. Era timpul să facă ordine printre hârtiile vechi, printre hainele vechi.

Treizeci de minute mai târziu, ea făcuse trei grămezi mari. Pe una avea să o ducă la biserică, pentru săraci; pe alta avea să o transforme în cârpe, iar pe ultima avea să o păstreze.

— Ah, uită-te la asta, Con. Reverenţios, ea scoase o mică rochiţă albă şi începu să-i netezească volănaşele – gingaşe. Delicate buchete de levănţică înmiresmară aerul. Năsturaşi nostimi şi danteluţe împodobeau materialul. Lucruri făcute de mâna bunicii, se gândi Brianna, surâzând. Tata a păstrat-o, murmură ea. Mama ei nu s-ar fi gândit, cu asemenea sentimentalism, la generaţiile viitoare. Vezi, eu şi Maggie am purtat-o pe asta. Iar tati a păstrat-o pentru copiii noştri.

Brusc, o încercă o durere, o durere atât de familiară, că abia o simţi. Ea nu avea nici un prunc care să doarmă în leagăn, care să aştepte

să fie luat în braţe, îngrijit şi iubit. Maggie însă, se gândi ea, o să aibă nevoie de acel lucruşor. Cu mare grijă, ea împături la loc rochiţa.

Următoarea cutie, plină cu hârtii, o făcu să ofteze. Trebuia să le citească pe toate, sau măcar să le parcurgă cu vederea. Tatăl ei păstrase toată corespondenţa pe care o purtase. Inclusiv decupări din ziare. Ideile lui ar fi zis el, pentru o nouă asociere.

De fiecare dată, o nouă asociere. Ea puse deoparte diferite articole despre invenţii, previziuni, tâmplărie, negustorie, pe care el. Le tăiase din ziare. Nici unul nu se referea la agricultură, observă ea, zâmbind. Fermier nu fusese niciodată. Brianna găsi scrisori de la rude, de la companii din America, din Australia, din Canada, cărora el le scrisese. Găsi actul de achiziţionare a vechii camionete pe care o avuseseră când era ea mică. Un singur document o făcu să se oprească şi să se încrunte, nedumerită. Arăta asemeni unui certificat de acţionar. *Exploatările Miniere Triquarter,* din Wales. După dată, rezulta că el dobândise certificatul cu numai câteva săptămâni înainte de a muri.

Exploatările Miniere Triquarter? Altă asociere, tăticule, se gândi ea, în care ai aruncat banii pe care abia îi adunam. Avea să scrie la această companie *Triquarter* ca să vadă ce era de făcut.

Era puţin probabil ca acţiunile să valoreze mai mult decât hârtiile pe care erau tipărite. Acesta fusese întotdeauna norocul lui Tom Concannon în afaceri.

Acel cerc strălucitor, metalic, la care năzuise toată viaţa, nu fusese niciodată pe măsura palmei mâinii lui.

Ea scotoci mai adânc în cutie, amuzată de scrisorile verilor, unchilor şi mătuşilor. Aceştia îl iubiseră. Toată lumea îl iubise. Aproape toată lumea, se corectă ea, gândindu-se la mama ei.

Lăsând gândul la o parte, ea scoase trei scrisori, legate cu o fundă roşie decolorată. Adresa expeditorului era New York, ceea ce nu era un lucru surprinzător. Familia Concannon avea mulţi prieteni şi multe rude în Statele Unite. Numele, oricum, îi era necunoscut: Amanda Dougherty.

Brianna despături scrisoarea şi parcurse caligrafia ordonată, specifică şcolilor conduse de maici.

Cu respiraţia tăiată, ea citi din nou, atentă, cuvânt cu cuvânt.

Iubitul meu Tommy,

Ţi-am spus că n-am să-ţi scriu. Probabil că n-am să trimit această scrisoare, dar aveam nevoie, să stau de vorbă cu tine, măcar în

imaginație. M-am întors în New York numai de o zi. Deja tu îmi pari foarte departe, iar clipele pe care le-am petrecut împreună, acum mi se par mult mai prețioase. M-am dus la spovedit şi mi-am primit penitenţa. În sufletul meu însă, eu nu cred că ceea ce s-a petrecut între noi a fost un păcat. Dragostea nu poate să fie un păcat. Eu te voi iubi mereu. Într-o bună zi, dacă Dumnezeu se va milostivi, vom găsi o cale de a fi împreună. Însă dacă acest lucru nu se va întâmpla niciodată, vreau să ştii că eu voi păstra, ca pe o comoară, fiecare clipă ce ne-a fost dăruită. Ştiu că este de datoria mea să-ţi spun să-ţi respect taina căsătoriei tale, să te dedici celor doi copii pe care îi iubeşti atât de mult. Dar, oricât de egoist ar părea, eu te mai rog ca, uneori, când este primăvară în Clare şi când Shannon-ul străluceşte în lumina soarelui, să te gândeşti la mine. La cum m-ai iubit în acele pup ne săptămâni. La cum te-am iubit eu...

Mereu aceeaşi,
Amanda

Scrisori de dragoste, se gândi ea, perplexă. Adresate tatălui ei. Scrise, observă ea, nedezlipindu-şi privirea de pe dată, când ea era copil.

Mâinile îi îngheţară. Cum ar fi trebuit să

reacţioneze o femeie, o femeie matură, de douăzeci şi opt de ani, aflând că tatăl ei iubise o femeie, alta decât cea care îi ora soţie?

Tatăl ei, care era mereu cu zâmbetul pe buze, care îşi făcea mereu planuri lipsite de valoare! Acestea erau cuvintele scrise doar pentru ochii lui şi ai nimănui altcuiva. Şi totuşi, cum ar fi putut ea să nu le citească?

Cu inima bătându-i puternic în piept, Brianna despături următoarea scrisoare.

Iubitul meu Tommy,

Am citit şi recitit scrisoarea de la tine, până mi s-a întipărit fiecare cuvânt în minte. Mi se frige inima când mă gândesc că eşti atât de nefericit. Şi eu mă uit deseori la ocean şi mi te imaginez privind peste întinderea apei, către mine. Aş *vrea să-ți spun atât de multe lucruri, dar mă tem că acestea nu te-ar face decât să te întristezi şi mai mult. Dacă nu mai există dragoste pentru sora ta, atunci trebuie să fie datorie. Nu este nevoie ca eu să-ți spun că prima ta grijă îți sunt copiii. Ştiu, ştiu demult, că ei sunt primii în inima ta şi în gândurile tale. Dumnezeu să te binecuvânteze, Tommy, că te gândeşti şi la mine. Şi pentru darul pe care mi Tai dat. Am crezut că viaţa mea va fi pustie, de acum încolo însă, nu va fi decât plină şi bogată. Te iubesc acum mai mult*

chiar decât atunci când ne-am despărțit. Să nu te mâhneşti când te gândeşti la mine. Dar să te gândeşti.

Mereu aceeaşi,
Amanda

Dragoste, se gândi Brianna, cu ochii plini de lacrimi. Acolo există atât de multă dragoste, deşi se spusese atât de puţin. Cine fusese această Amanda? Cum se cunoscuseră? Cât de des se. Gândise tatăl ei la această femeie? De câte ori o dorise?

Ştergându-şi lacrimile, Brianna deschise ultima scrisoare.

Iubitul meu,

M-am rugat şi m-am tot rugat, înainte de a-ţi scrie aceste rânduri. Am rugat-o pe Sfânta Fecioară să mă ajute să disting binele. Nu ştiu ce este drept pentru tine. Nu pot decât să sper că ceea ce îți voi spune o să-ți aducă bucurie şi nu tristeţe.

Îmi amintesc de orele pe care le-am petrecut împreună, în cămăruţa mea de la hanul cu vedere spre Shannon. Cât de dulce şi tandru ai fost, cât de orbi am fost amândoi în faţa dragostei care ne împresurase. N-am mai

cunoscut până atunci, şi nici nu voi mai cunoaşte vreodată, o dragoste atât de profundă şi de fidelă. Aşa că sunt recunoscătoare că, deşi nu vom putea fi niciodată împreună, voi avea ceva de mare preţ care să-mi aducă aminte că am fost iubită. Port în pântec copilul tău, Tommy. Te rog să fii fericit pentru mine. Nu sunt singură şi nu-mi este teamă. Poate ar trebui să-mi fie ruşine. Necăsătorită, însărcinată de soţul altei femei. Probabil că ruşinea va veni însă, deocamdată, sunt foarte bucuroasă.

Am aflat, de câteva săptămâni, dar n-am avut curaj să-ţi spun. Acum, când am simţit primele semne ale vieții pe care am zămislit-o înăuntrul meu, am căpătat acest curaj. Trebuie să-ți mai spun cât de iubit va fi acest copil? Mă văd deja ţinând în braţe acest prunc al nostru. Te rog, iubitul meu, de dragul copilului nostru, să nu-ți laşi inima copleşită de durere sau de sentimentul de vină. Şi, de dragul copilului nostru, eu voi pleca. Deşi mă voi gândi ia tine, în fiecare zi, în fiecare noapte, nu-ţi voi mai scrie niciodată. Te voi iubi cât voi trăi, iar când mă voi uita în viaţa pe care am plămădit-o, în acele clipe de viață, de lângă Shannon, te voi iubi şi mai mult.

Dăruieşte copiilor tăi sentimentele pe care le simţi pentru mine şi fii fericit.

Mereu aceeaşi,

Un copil! Cu ochii înecaţi de lacrimi, Brianna îşi acoperi gura cu mâna. O soră sau un frate. Dumnezeule! Undeva, există un bărbat sau o femeie ce avea cu ea legătură de sânge. Erau apropiaţi de vârstă. Aveau, probabil, aceleaşi trăsături, aceleaşi culori.

Ce putea ea să facă? Ce-ar fi putut să facă tatăl ei, în toţi aceşti ani? O căutase pe această femeie şi pe copilul ei? încercase oare să uite?

Nu. Delicat, Brianna netezi scrisorile. El nu încercase să uite. Păstrase scrisorile ei. Închise ochii şi, stând în lumina palidă din pod, se gândi că el o iubise pe această Amanda. Mereu o iubise.

Trebuia să cumpănească, înainte de a-i spune lui Maggie de descoperirea făcută. Brianna gândea mult mai bine când era ocupată. Nu se mai putea duce în pod, dar erau alte lucruri care puteau fi făcute. Frecă, lustrui, găti. Simplele treburi domestice, plăcerea de a simţi miresmele emanate de acestea o bine dispuseră. Mai puse nişte turbă pe foc, pregăti ceaiul şi se aşeză să-şi schiţeze ideile pentru seră.

Soluţia avea să vină cu timpul, îşi zise ea. După mai bine de douăzeci şi cinci de ani, câteva zile de reflectare nu aveau ce să strice. Recunoştea, în parte, că amânarea era cauzată de laşitate, de

nevoia de a evita biciul emoţiilor surorii ei.

Brianna nu pretinsese niciodată că ar fi fost o femeie curajoasă.

În stilul ei practic, ea compuse, în termeni oficiali şi politicoşi, o scrisoare către *Exploatarea Minieră Triquarter* din Wales şi o aşeză deoparte, ca să o pună a doua zi la poştă.

Avea o groază de treburi de făcut mâine, indiferent că ploua sau că era soare. În clipa în care aranjă focurile pentru noapte, îşi dădu seama că era recunoscătoare că Maggie fusese atât de ocupată, încât nu-şi făcuse timp să o viziteze. Peste o zi, sau poate două, se gândi Brianna, avea să arate aceste scrisori surorii ei.

În noaptea aceasta însă avea să se relaxeze, să-şi elibereze mintea de toate gândurile. De o păsuire avea nevoie. Adevărul era că o cam durea spatele, de cât se istovise cu frecatul. L-ar fi făcut bine o baie cu puţină spumă adusă de Maggie de la Paris, de o ceaşcă de ceai şi o carte. Avea să folosească marea cadă de la etaj şi avea să se trateze ca pe un oaspete. În loc de pătuţul îngust, din încăperea aflată lângă bucătărie, avea să doarmă în splendoarea aflată în apartamentul pe care îi plăcea să-l numească *nupţial.*

— În noaptea aceasta suntem regi, Con, îi zise ea câinelui, în timp ce turna spumantul sub jetul de apă. O cină servită pe tavă, la pat, o carte

scrisă de viitorul nostru musafir. Un yankeu foarte important? îl întrebă pe Con în timp ce îi bătea coada de podea.

Brianna îşi dezbrăcă hainele şi se cufundă în apa fierbinte şi înmiresmată. Un fior de plăcere îi străbătu tot trupul. În aceste momente, se gândi ea, ar fi mai nimerită o poveste de dragoste decât un roman poliţist, cu titlul *Moştenirea Hematitului.* Brianna se. Cufundă adânc în cadă şi se transpuse în povestea unei femei hăituite de trecut şi ameninţate de prezentul ei.

Era atât de captivată de poveste că, atunci când apa se răci, ţinea cu o mână cartea şi citea, iar cu cealaltă se ștergea. Tremurând, îmbrăcă o cămaşă de noapte lungă, flanelată, apoi desfăcu părul prins în ace. Numai obiceiul bine întipărit o făcu să lase cartea deoparte şi să cureţe baia. De cina de pe tavă nu se mai atinsese. Se cuibări în pat şi se înveli bine cu o cuvertură.

Abia mai auzea vântul care bătea în ferestre şi ploaia care le izbea. Prin intermediul cărţii lui Grayson Thane, Brianna se trezi în mijlocul verii înăbuşitoare din sudul Statelor Unite, urmărită de un criminal.

Trecuse de miezul nopţii când oboseala o răpuse. Adormi ţinând cartea în mână, în timp ce câinele sforăia la picioarele patului, iar vântul urla ca o femeie înspăimântată.

Avu, bineînţeles, un vis de groază.

Grayson Thane era un bărbat impulsiv. Deoarece recunoştea acest lucru, interpreta nenorocirile ce rezultau din comportamentul lui, în general, ca fiind la fel de normale ca şi victoriile. De astă dată el fu obligat să admită că imboldul de a călători cu automobilul, de la Dublin la Clare, pe timp de iarnă, pe o furtună năpraznică, cu, în nu mai întâlnise niciodată, fusese o greşeală.

Era totuşi o aventură. Iar viaţa lui din astfel de lucruri era făcută.

La ieşirea din Limmerick, i se desumflă un cauciuc. A fost o pană, se corectă Gray. Când termină de schimbat roata, arăta şi se simţea ca o curcă plouată, în ciuda faptului că purta o pelerină pe care o cumpărase, cu o săptămână în urmă, de la Londra.

Ser rătăcise de două ori, trezindu-se pe drumuri înguste şi şerpuitoare, cu puţin mai mari decât nişte uliţe. Documentarea geografică îl făcuse să înţeleagă că a te rătăci prin Irlanda era parte din farmecul acestor meleaguri.

Îi era foame, era ud până la piele şi se temea să nu rămână fără benzină, până la găsirea unui han sau a unui sat.

În mintea lui, urmase harta. Vizualizarea era un talent cu care se născuse şi, cu puţin efort, putea să reproducă fiecare linie a hărţii detaliate

pe care gazda lui i-o trimisese

Necazul era bezna nopţii, era ploaia care îi curgea pe parbriz, ca un fluviu învolburat, era vântul care îi lovea maşina, pe acest drum uitat de Dumnezeu, de parcă Mercedes-ul ar fi fost o jucărie.

Îşi dorea cu ardoare o cafea.

Când drumul se bifurcă, Gray îşi încercă norocul şi o apucă spre stânga.. Dacă nu găsea hanul în următorii zece kilometri, avea să se culce în maşină şi să continue căutarea a doua zi.

Era păcat să nu putea să vadă deloc peisajul. Avea sentimentul că ceea ce se ascundea în singurătatea întunecată, bântuită de furtună, era exact ce căuta. Voia ca acţiunea cărţii lui să se petreacă aici, printre stâncile abrupte şi câmpurile vestice ale Irlandei, sub ameninţarea sălbatică a Atlanticului, în liniştitele sătucuri de coastă. Şi era posibil ca ostenitul şi plictisitul lui erou să-şi facă apariţia, în pofida furtunii de afară.

Privi încruntat prin întuneric. O lumină? Spera să fie una. Zări o frântură dintr-o firmă, care se mişca puternic în bătaia vântului. Gray se dezmetici, mări faza farurilor şi zâmbi urâcios.

Pe firmă se putea citi *Blackthorn Cottage.* Simţul de orientare nu dăduse greş. Spera ca gazda lui să fie la înălţimea legendarei

ospitalităţi irlandeze – în definitiv el sosise cu două zile mai devreme. Şi, în plus, era şi ora două dimineaţa.

Gary căută o alee laterală, însă nu văzu în jur decât garduri vii, îmbibate de apă. Ridicând din umeri, opri maşina pe drum şi-şi strecură cheile în buzunar. Avea tot ceea ce îi era necesar, pentru o noapte, în rucsacul de lângă el. Îl aruncă pe umăr şi, lăsând maşina în drum, ieşi în ploaie.

Aceasta îl plesnea cu înverşunare, ca o femeie supărată. Mergând nesigur, răzbi cu greu printre tufele ude de cerceluşi sălbatici şi, din întâmplare, nimeri în faţa porţii de la grădină. Gray o deschise, apoi, cu mare efort, o închise. Ar fi vrut să vadă casa mult mai clar. În întuneric şi cu acea singură lumină, care strălucea la una din ferestrele de sus, el desluşi vag forma şi dimensiunea clădirii.

Se folosi de lumină ca de un far şi începu să viseze la o cafea.

Nimeni nu răspunse ciocănitului lui. Vuietul vântului era atât de puternic, încât el se îndoia că cineva ar fi putut auzi loviturile unui berbec de spart ziduri. Îi trebuiră mai puţin de zece secunde ca să se hotărască să-şi deschidă singur uşa.

Din nou, se trezi în faţa unor imagini neclare. Furtuna din spate, căldura dinăuntru. Simţea

miresme de lămâie, de ceară, levănţică şi rozmarin. Se întrebă atunci dacă bătrâna irlandeză, care stăpânea hanul, îşi făcuse singură acest amestec de miresme şi dacă avea să se trezească şi să-i pregătească o gustare caldă.

În acea clipă auzi un mârâit – ameninţător şi sălbatic – şi se încordă. Capul i se ridică tresărind, sprâncenele i se încruntară. Apoi, pentru o clipă, mintea i se blocă.

Mai târziu, avea să-şi închipuie că era o scenă dintr-o carte. Probabil dintr-una de-a lui. Femeia frumoasă, cămaşa de noapte, lungă, albă, învăluitoare, părul revărsat pe umeri ca o flacără aurie. Chipul ei, scăldat de lumina lumânării pe care o ţinea în mână, era palid. Cealaltă mână era încleştată pe zgarda unui câine care arăta şi mârâia ca un lup. Un câine a cărui spinare ajungea până la talia ei.

Ea îl privea din capul scărilor ca şi când ar fi fost o nălucă invocată de el. Parcă ar fi fost sculptată în marmură, sau în gheaţă. Atât era de liniştită, atât era de perfectă.

Atunci câinele se încordă, ciulindu-şi urechile. Cu o mişcare, care îi văluri cămaşa de noapte, ea îl linişti. *T* – Faci ca ploaia să intre înăuntru domnule, rosti femeia cu o voce care adăuga un plus senzaţiei de vrajă. Suavă, melodioasă, amintind de ritmurile Irlandei pe care el venise

să o descopere.

— Îmi pare rău. El căuta uşa bâjbâind pe la spate şi, închizând-o, ploaia îşi estompă zgomotul.

Inima ei bătea încă puternic. Zgomotul şi lătrăturile lui Con o treziră din visul de groază. Acum, Brianna ţintuia cu privirea un bărbat îmbrăcat în negru, fără formă, a cărui faţă umbrită era singura neascunsă vederii. Când el se apropie, Brianna îşi încleştă mai tare mâna tremurătoare pe zgarda lui Con.

Văzu atunci o faţă prelungă. O faţă de poet, cu ochii întunecaţi, sfredelitori şi gura gravă. O faţă de pirat, înăsprită de acele oase proeminente *şi* de acele şuviţe ude de păr, care i se ondulau la spate.

Ce bleagă fusese că se speriase, se dojeni ea. În definitiv, nu era decât un om.

— Te-ai rătăcit? îl întrebă ea.

— Nu. El zâmbi uşor. Am nimerit. Aici este Blackthorn Cottage?

— Da, este.

— Eu sunt Grayson Thane. Am sosit cu câteva zile mai devreme, însă domnişoara Concannon mă aşteaptă.

Oh! exclamă Brianna şopti ceva câinelui, ceva ce Gary nu auzi, însă cuvintele avură ca efect relaxarea animalului. Te aşteptam vineri, domnule Thane. Dar eşti binevenit. Ea începu să

coboare scările, ţinându-şi dinele alături, flacăra luminării pâlpâind. Eu sunt Brianna Concannon, rosti ea şi îi întinse mâna.

El o fixă o clipă. Se aşteptase să dea peste o femeie cu păr grizonat, strâns în cod.

— Te-am trezit, rosti el.

— De regulă, dormim aici noaptea. Vino lângă foc. Ea intră în salon şi aprinse luminile. După ce puse deoparte lumânările şi după ce le stinse, Brianna se întoarse să ia haina lui udă. Este o noapte groaznică pentru călătorie.

— Am constat şi eu.

Pe sub pelerină, el nu mai arăta deloc lipsit de formă. Deşi nu era atât de înalt precum şi-l imaginase Brianna, era zvelt şi puternic. Ca un boxer, se gândi şi zâmbi în sinea ei. Poet, pirat, boxer. Bărbatul era un scriitor şi un oaspete. Încălzeşte-te, domnule Thane. Să-ţi pregătesc un ceai? Sau ai prefera să-ţi… Ea vru să se ofere să-i arate camera, însă îşi aminti că se culcase în ea.

— Visez de o oră la o ceaşcă de cafea. Dacă nu este prea mare deranjul.

— Nici o problemă. Absolut

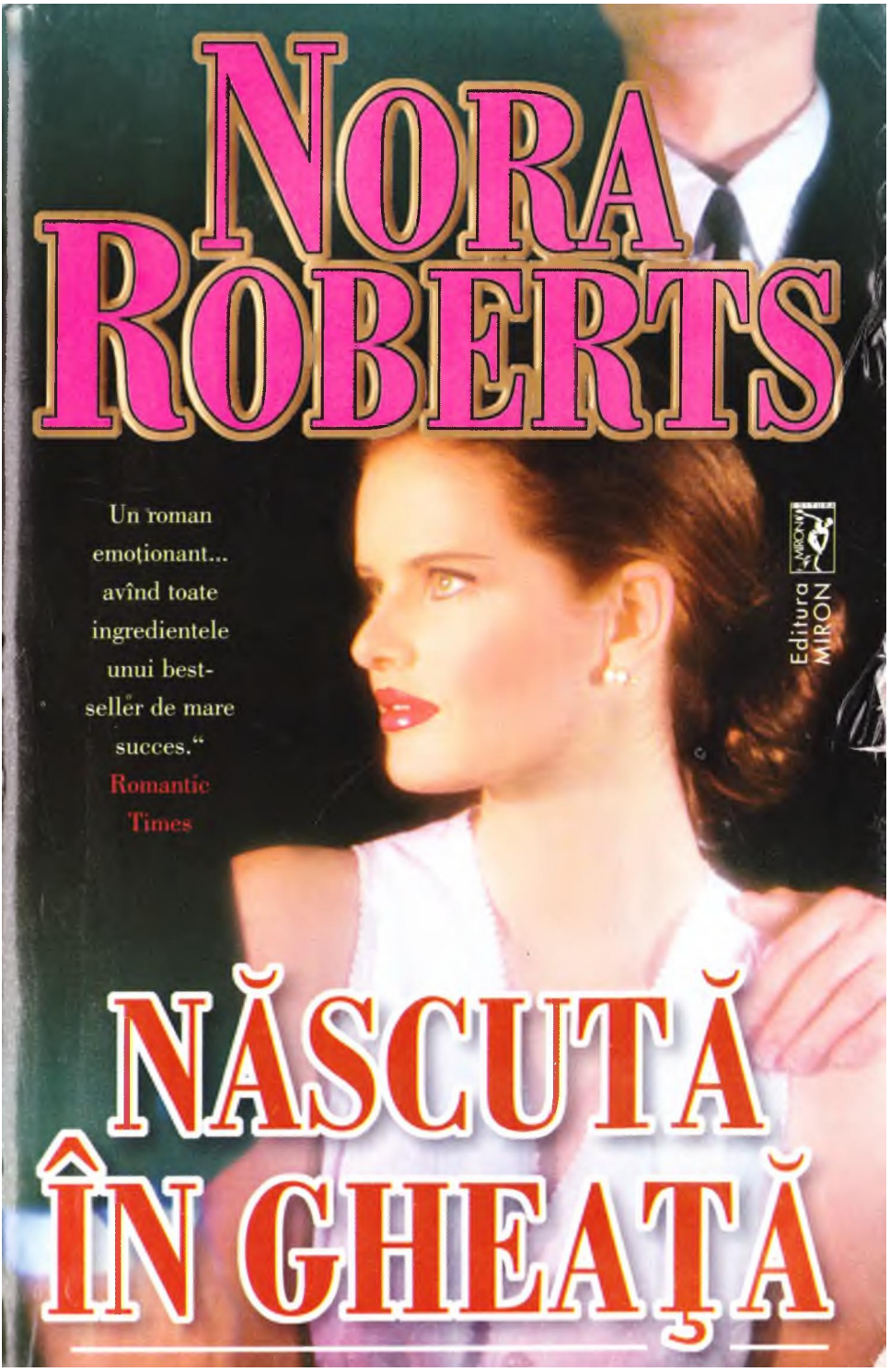
NORA ROBERTS
Un roman emoționant... avînd toate ingredientele unui best-seller de mare succes."
Romantic Times
Editura MIRON
NĂSCUTĂ ÎN GHEAȚĂ

Fă-

te comod.

Era o scenă prea frumoasă ca să o petreacă singur, conchise el.

— Am să te însoţesc în bucătărie. Mă simt şi aşa destul de jenat că te-am dat jos din pat, la o asemenea oră. El întinse mâna astfel încât Con să i-o poată adulmeca. Este un dine grozav. Pentru o clipă, l-am luat drept lup.

— Este un câine lup. Mintea ei era preocupată de toate amănuntele. Eşti binevenit să stai în bucătărie. Îţi este foame?

El mângâie capul lui Con şi afişă un zâmbet spre ea.

— Domnişoară Concannon, cred că te iubesc.

Complimentul lui o făcu să se înroşească.

— Îţi dai inima cam uşor, dacă o faci numai pentru un castron de supă.

— Nu cred, judecând după ceea ce se spune despre felul în care găteşti.

— Oh? Ea îl conduse în bucătărie şi îi agăţă pelerina de cuiul din uşă.

— Un prieten de-al vărului editorului meu a stat aici acum vreun an. S-a dus vestea că hangiţa de la Blackthorn găteşte ca un înger. El nu auzise nimic despre faptul că ar şi arăta ca unul.

— Acesta este un compliment drăguţ. Brianna aşează un ibric pe foc, apoi puse oală cu supă la încălzit. Mă tem că în seara aceasta nu-ţi pot

oferi mare lucru, domnule Thane, însă nu te vei culca flămând. Ea luă o pâine din dulap şi o tăie felii. Ai călătorit mult astăzi?

— Am plecat târziu din Dublin. Intenţionam să mai stau o zi, dar m-a mâncat pielea. El zâmbi şi luând o felie din pâinea pe care ea o pusese pe masă, muşcă înainte ca ea să-i poată oferi puţin unt. Era timpul s-o iau din loc, continuă el. Conduci singură acest local?

— Da. Mă tem că vei duce lipsă de companie în această perioadă a anului.

— N-am venit aici pentru companie, rosti el, privind-o cum măsura cafeaua. Bucătăria începea să miroasă îmbietor.

— Pentru muncă, parcă ai spus. Cred că este minunat să poţi povesti.

— Există într-adevăr şi clipe frumoase.

— Îmi plac poveştile dumitale. Cuvintele. Fuseseră rostite în timp ce ea căuta, într-un dulap, un castron de culoare albastru-închis.

El ridică o sprânceană. De obicei, când se ajungea în acest punct, oamenii începeau să pună o mie de întrebări.

Cum scrii, de unde îţi vin ideile – cele mai groaznice întrebări – cum reuşeşti să publici? Acestea erau, de regulă, urmate de veşnica dorinţă a interlocutorului de a spune şi el o poveste.

Însă ea nu rosti mai mult de atât. Gray se

pomeni zâmbind din nou.

— Mulţumesc. Uneori şi mie îmi plac. El se aplecă şi inspiră adânc când ea îi aşează castronul cu supă în faţă. Mie nu-mi miroase deloc a ceva obişnuit.

— Este de legume, cu puţină carne de vacă. Pot să-ţi fac un sandviş, dacă vrei.

— Nu, este grozav. El gustă şi oftă. Într-adevăr, este grozavă. Gray o studie din nou pe Brianna. Pielea feţei ei arăta mereu atât de catifelată şi de îmbujorată? se întrebă el. Sau era din cauza somnolenţei? Vreau să-mi pară rău că te-am trezit, rosti el, continuând să mănânce. Însă acest lucru face ca totul să fie şi mai greu.

— Un han bun este întotdeauna deschis călătorilor, domnule Thane. Ea îi aşează cafeaua pe masă, apoi îşi fluieră, câinele, care imediat se ridică din locul lui, de lângă masa de bucătărie. Să te mai serveşti cu supă, dacă vrei. Eu mă duc să-ţi pregătesc camera.

Ea ieşi din bucătărie, iar când ajunse în dreptul scărilor, iuţi pasul. Trebuia să schimbe aşternuturile, prosoapele de la baie. Nu-i trecu prin minte să-i ofere o altă cameră. Fiind singurul ei oaspete, era îndreptăţit să primească ce avea mai bun.

Lucra în mare zor şi, când se apucă să înfăţeze pernele, auzi un zgomot la uşă.

Prima senzaţie pe care o simţi, când îl văzu în

prag, fu de nenorocire. Apoi urmă una de resemnare. În definitiv, era casa ei. Avea dreptul să folosească orice parte din ea.

— Mi-am luat şi eu o mică vacanţă, zise ea, apucând zdravăn de cuvertură.

Era ciudat, se gândi el, că o femeie, care nu făcea decât să întindă aşternuturi, putea să arate atât de sexy. Era probabil mult mai obosit decât îşi închipuia.

— Se pare că te-am dat jos din pat, în mai multe sensuri. Nu era necesar ca dumneata să te muţi din cameră.

— Aceasta este camera pentru care ai plătit. Este cald. Am făcut focul. Ai baie separată. Dacă…

Ea se întrerupse deoarece el venise în spatele ei. Răsuflarea care o simţise, de-a lungul coloanei vertebrale, o făcu să se încordeze, însă el nu făcu decât să se întindă după cartea aflată pe noptieră.

Brianna îşi drese glasul şi făcu un pas în lături.

— Am adormit citind-o, spuse ea, ochii mărindu-i-se speriaţi. N-am vrut să spun că m-a adormit. Pur şi simplu… Ea observă că el zâmbea. Nu, de fapt rânjea. Colţurile gurii ei se ridicară în replică. Mi-a dat coşmaruri.

— Mulţumesc.

Ea se relaxă din nou şi-şi văzu mai departe de treabă.

— Apariţia dumitale, din întunericul nopţii, m-a făcut să mă gândesc la ce era mai urât. Am fost sigură că ucigaşul a coborât direct din carte, ţinându-şi în mână cuţitul însângerat.

— Şi cine este. El?

Ea ridică o sprânceană.

— Nu pot să spun, dar am bănuielile mele. Ai un stil aparte de a răsuci emoţiile, domnule Thane.

— Gray, zise el, întinzându-i cartea. În definitiv, într-un fel întortocheat, împărţim acelaşi pat. Înainte ca ea să se poată gândi la un răspuns, el îi luă mâna şi, ducând-o la buze, o lăsă pe Brianna înmărmurită. Mulţumesc pentru supă.

— N-ai pentru ce. Somn uşor.

El nu se îndoia că nu va dormi bine. Brianna nu apucă să iasă bine din cameră că el îşi dezbrăcă hainele şi se prăvăli despuiat în pat. În aer plutea un parfum diafan de liliac, o mireasmă de liliac şi de pajişte, pe care el o asocie cu părul Briannei.

Gray adormi cu un zâmbet pe chip.

Capitolul 2

Afară încă mai ploua. Primul lucru pe care Gray îl observă dimineaţa, când deschise ochii, fu semiîntunericul. Ar fi putut să fie orice oră între zori şi amurg. Vechiul ceasornic de pe

poliţa căminului arătă nouă şi un sfert şi, destul de optimist, el putea să pună pariu că era dimineaţa.

Nu studiase camera noaptea trecută. Oboseala drumului şi imaginea frumoasei Brianna Concannon, pregătindu-i patul, îi înceţoşară mintea. Aşa că, din căldura plapumei, se apucă să o examineze acum. Pereţii erau îmbrăcaţi în tapet, astfel că gingaşe buchete de violete şi boboci de trandafiri urcau de la podea spre tavan. Focul, care acum se stinsese, fusese aprins într-o vatră de piatră, iar lângă cămin şedeau, aşezate într-o cutie, bucăţi de turbă egal tăiate.

Nu departe se afla un birou masiv, ce părea vechi. Pe suprafaţa lui, perfect lustruită, erau aşezate o lampă de alamă, o călimară veche şi un bol de sticlă. O vază cu flori uscate ocupa mijlocul unei toalete cu oglindă. Două scaune tapisate cu un material roz şi moale flancau o măsuţă ornamentală. Podeaua era acoperită cu un covor ce împrumutase, parcă, din nuanţele palide ale încăperii şi ale florilor de pe tapet.

Căscând, Gray se rezemă de tăblia patului. Nu avea nevoie de un mediu ambiant deosebit, atunci când lucra, dar, dacă exista, ştia să-l aprecieze. Luând totul în ansamblu, el conchise că făcuse o alegere bună.

Cumpăni o clipă dacă să se răsucească pe

partea cealaltă şi să se culce din nou. Încă nu ferecase uşa cuștii – o comparaţie pe care, deseori, o folosea în scrieri. Dimineţile friguroase şi ploioase erau destinate, în toată lumea, a fi petrecute în pat. Însă îi reveni în minte gazda lui, drăguţa şi îmbujorata Brianna. Curiozitatea, pe care aceasta i-o stârnise, îl făcu să-şi lase, cu mare băgare de seamă r tălpile pe podeaua rece.

Bine măcar că apa e fierbinte, se gândi el în timp ce stătea adormit sub duş. Săpunul avea o mireasmă delicată, emanând parcă balsamul unei păduri de brazi. În timpul călătoriilor pe care le făcuse, de multe ori a trebuit să se mulţumească cu duşuri reci. Simpla baie primitoare, prosoapele albe, cu încântătoarele broderii pe margine, se armonizau cu starea lui. Ambianţa, de regulă, i se potrivea, de la cortul din deşertul Arizona, la pluşurile hotelurilor de pe Riviera. Lui Gray îi plăcea să creadă că de fiecare dată schimba decorul, ca să-şi satisfacă anumite necesităţi – până ce, bineînţeles, aceste necesităţi se modificau.

Pentru următoarele luni, el considera că tihnitul han din Irlanda avea să fie perfect. În special, datorită drăgălaşei lui proprietărese. Frumuseţea era întotdeauna un atu.

Neconsiderând necesar să se bărbierească, el îşi trase blugii şi îmbrăcă un pulover uzat.

Deoarece vântul slăbise considerabil în intensitate, îşi propuse ca, după micul dejun, să facă o plimbare pe câmpurile din jur. Să absoarbă puţin din atmosfera specifică.

Micul dejun fu cel care îl făcu să coboare scările.

Gray nu fu surprins să o găsească pe Brianna în bucătărie. Încăperea parcă fusese special creată pentru ea – vatra fumegând, pereţii luminoşi, bufetele curate.

În această dimineaţă, ea îşi ridicase părul în creştet, observă el. Probabil că, după părerea ei, era mai practic să-şi strângă părul. Şi probabil că aşa şi era, cumpăni el, însă felul în care şuviţele rebele, scăpate din legătură, se ondulau pe gât şi în jurul feţei, transforma menirea practică într-una de ispitire.

Probabil că era un gând nelalocul lui, ca el să fie atras de proprietăreasa lui.

Ea pregătea ceva la cuptor, iar aroma îl făcu pe Gray să saliveze. Fără doar şi poate că mireasma îmbietoare a mâncării şi nu imaginea şorţului ei alb, apretat, fu cea care îi excitară sucurile gastrice.

Brianna se răsuci brusc, continuând să bată, cu o lingură de lemn, conţinutul castronului imens pe care îl ţinea în braţe. Clipi surprinsă şi afişă un surâs reţinut, de bun venit.

— Bună dimineaţa. Doreşti, probabil, micul

dejun.

— Vreau din ceea ce miroase atât de apetisant.

— Nu, nu se poate. Ca un expert în materie, el admiră modul în care ea răsturnă conţinutul castronului într-o formă pentru copt. Este o prăjitură pentru ceai, dar nu este încă gata.

— Mere, rosti el, adulmecând aerul. Scorţişoară.

— Nasul dumitale n-a dat greş. Crezi că suporţi un mic dejun irlandez sau doreşti ceva mai frugal?

— Sincer, eu nu la ceva frugal m-am gândit.

— Bine atunci, sufrageria este în direcţia aceea. Am să-ţi aduc o cafea şi brioşe ca să-ţi potoleşti foamea.

— Pot să mănânc aici? Sprijinindu-se de tocul uşii, el îi oferi Briannei surâsul lui cel mai fermecător. Sau te deranjează dacă te priveşte cineva când găteşti? Sau privitul în sine, se gândi el, nu-l agrea nicicum.

— Nu, deloc. Unii din musafirii ei preferau bucătăria, deşi multora le plăceau să fie serviţi în sufragerie. Ea îi turnă cafeaua pe care deja o încălzise. Fără zahăr?

— Da. El începu să soarbă lichidul cald, urmărindu-şi gazda cu privirea. Ai crescut în această casă?

— Da, zise ea şi puse câţiva cârnăciori într-o tigaie.

— Mi s-a părut mie că totul în jur seamănă mai mult a cămin, decât a han.

— Asta a şi fost intenţia. Vezi dumneata, noi am avut o fermă, dar cea mai mare parte din pământ am vândut-o. Am păstrat casa şi cabana din vale, pe care sora mea şi soţul ei o ocupă, din când în când.

— Din când în când?

— El are o casă în Dublin. Este proprietar de galerii, iar ea este artistă plastică.

— Oh, ce fel de artistă plastică?

Brianna zâmbi uşor şi continuă să-şi vadă de treburi. Majoritatea oamenilor înţelegeau, prin artist plastic, pictor, lucru care pe Maggie întotdeauna o enerva.

— Este artist sticlar. Modelează sticla. Brianna arătă spre un bol aşezat pe mijlocul mesei din bucătărie. Acesta reflecta un amestec de culori pastelate, iar marginea lui, revărsată, avea aspectul unor petale înmuiate de apa ploii. Acesta este făcut de ea.

— Impresionant! Curios, el se apropie mai mult şi atinse cu vârful degetelor marginea vălurită. *Concannon,* murmură el, apoi chicoti în sinea lui. Să fiu al naibii, *MM. Concannon,* senzaţia irlandeză.

Ochii Briannei jucau de bucurie.

— Chiar aşa i se spune? Oh, o să-i placă la nebunie. Mândria o copleşi. Dumneata i-ai

recunoscut stilul.

— Normal, doar am cumpărat o... nu ştiu ce naiba este. O sculptură. De la *Galeriile Worldwide,* din Dublin, acum două săptămâni.

— Galeria lui Rogan. Soţul ei.

— Era de aşteptat. El se duse la aragaz ca să-şi reumple ceaşca. Cârnăciorii, care se prăjeau, miroseau aproape la fel de bine ca şi gazda lui. Este un obiect extraordinar. Sticla albă ca de gheaţă, cu acest puls de foc lăuntric. Mi s-a părut că seamănă cu *Fortăreaţa Singurătății.* Văzând expresia nedumerită de pe chipul ei, el pufni în râs. Înţeleg că nu eşti la curent cu literatura comică americană. Cred că este sanctuarul intim al lui Superman, în Arctica.

— Lui Maggie îi va plăcea ideea. Sigur că îi va plăcea. Este neîntrecută în sanctuare intime. În virtutea obişnuinţei, ea îşi prinse cu ace şuviţele rebele. Era puţin agitată şi presupunea că starea i se datora felului în care el o fixa, cu acea privire directă şi apreciativă, stânjenitor de intimă. Scriitorul din el era cel care o studia aşa, îşi zise ea punând cartofii în grăsimea încinsă. Construiesc şi aici, în Clare, o galerie, continuă ea. Va fi deschisă la primăvară. Până se face mâncarea, serveşte puţin *porridge.*

Porridge. Era perfect. O dimineaţă ploioasă, într-o cabană irlandeză şi *porridge,* într-un castronaş maroniu. Zâmbind, el se aşează la masă

şi începu să mănânce.

— Plasezi acţiunea unei cărţi aici, în Irlanda? Ea privi peste umăr. Pot să întreb?

— Sigur. Asta este intenţia. Peisaj rural singuratic, câmpuri ude, stânci abrupte. Sătucuri adunate. Privelişti. Ce pasiuni şi ambiţii ascund acestea.

De astă dată, ea fu cea care pufni în râs.

— Nu ştiu dacă pasiunile şi ambiţiile satului nostru vor fi pe măsura aşteptărilor dumitale, domnule Thane.

— Gray.

Da, Gray. Ea luă un ou şi îl sparse în tigaia care sfârâia. Ale mele, de pildă, anul trecut au fost destul de mari când vacile lui Murphy mi-au rupt gardul şi mi-au călcat, în picioare, trandafirii. Şi după câte îmi aduc aminte, nu demult, Tommy Duggin şi Joe Ryan s-au încăierat pe viaţă şi pe moarte, în faţa cârciumei lui O’Malley.

— Pentru o femeie?

— Nu, pentru un meci de fotbal transmis la televizor. Ulterior, am aflat că a fost vorba şi de puţină băutură, care a înfierbântat spiritele destul de tare, odată ce capetele lor au încetat să mai judece.

— Ehe, oricum ficţiunea nu este decât o minciună.

— Nu, nu este. Ochii ei, verzui şi gravi, îi întâlniră pe ai lui, atunci când ea îi puse în faţă o

farfurie. Este un alt fel de adevăr, va fi adevărul tău, în clipa în care scrii, nu-i aşa?

Intuiţia ei îl surprinse şi mai că-l stânjeni.

— Da. Cam aşa este.

Satisfăcută, ea se întoarse la aragaz, ca să aşeze, pe un platou, cârnăciorii, feliile de bacon, ouăle, clătitele de cartofi. Vei face mare senzaţie în sat. Ştii, noi, irlandezii, suntem înnebuniţi după scriitori.

— Eu nu sunt Yeats

Ea surâse, mulţumită când el îşi umplu farfuria cu nişte porţii mari de mâncare.

— Dar nu vrei să fii, nu-i aşa?

Mestecând prima felie de bacon, el îşi ridică privirea, îl categorisise ea atât de exact şi atât de repede? se întrebă Gray. El, care se mândrea cu aura lui de mister - nu tu trecut, nu tu viitor.

Până să apuce să se gândească la un răspuns, uşa bucătăriei se deschise şi un vârtej de vânt cu ploaie şi o femeie pătrunseră înăuntru.

— Un nătărău şi-a lăsat minunăţia de maşină în mijlocul drumului, Brie. Maggie se opri şi, scoţându-şi de pe cap căciuliţa udă, îl fixă pe Gray.

— Vinovat, rosti el, ridicând mâna. Am uitat. Am să o mut.

— Nu-i grabă. Ea îi făcu semn să rămână pe loc şi-şi scoase haina. Termină-ţi masa, am timp destul. Nu cumva eşti scriitorul yankeu?

— De două ori vinovat. Iar dumneata eşti M.M. Concannon.

— Aşa este.

— Sora mea, Maggie, rosti Brianna, turnând ceai. Grayson Thane.

Maggie se aşeză, oftând uşurată. Pruncul din pântec stârnise o vijelie proprie.

— Cam devreme, nu-i aşa?

— Mi-am schimbat planurile. Femeia era o versiune mai stridentă a Briannei. Păr mai roşu, ochi mai verzi, mai pătrunzători. Sora dumitale a fost atât de bună că nu m-a lăsat să dorm în curte.

— Oh, Brie este foarte bună. Maggie se servi cu o felie din baconul de pe platou. Prăjitură cu mere? întrebă ea, adulmecând aerul.

— Pentru ceai. Brianna scoase una din forme, din cuptor, şi o băgă pe următoarea. Tu şi Rogan sunteţi invitaţi să le gustaţi.

— Poate vom trece pe-aici. Ea lua o brioşă din coşul de pe masă şi începu să o ciugulească. Intenţionezi să rămâi ceva vreme, nu-i aşa?

— Maggie, nu-mi hărţui musafirul. Am câteva brioşe în plus, dacă vrei să iei acasă.

— Încă nu plec. Rogan a luat telefonul în braţe şi nu-i va mai da drumul multă vreme, de acum încolo. Eu mă duceam în sat după nişte pâine.

— Am eu în plus.

Maggie zâmbi, muşcând din nou din chiflă.

— M-am gândit eu. Ea întoarse acei ochi pătrunzători spre Gray. Coace atâta pâine, că ar ajunge pentru un sat întreg.

— Talentul artistic este specific familiei voastre, rosti Gray, cu mare uşurinţă. După ce îşi întinse gem de căpşuni pe pâine, el îi oferi, prieteneşte, borcanul lui Maggie. Tu, cu sticla, Brianna, cu gătitul. Fără să se jeneze, el fixă prăjiturile lăsate la răcit deasupra aragazului. Cât mai este până la ceai?

Maggie îi zâmbi.

— S-ar putea să-mi placi.

— Şi tu mie. El se ridică. Mă duc să mut maşina.

— Ar fi bine să o tragi pe stradelă.

El îi aruncă Briannei o privire nedumerită.

— Care stradelă?

— De lângă casă – alee, cum se spune pe la voi. Ai nevoie de ajutor la bagaje?

— Nu, mă descurc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Maggie.

— Şi mie. Maggie îşi linse degetele şi aşteptă până auzi uşa închizându-se. Arată mai bine în realitate decât în pozele de pe coperţile cărţilor lui.

— Arată.

— Nu te-ai gândi că un scriitor poate să aibă o asemenea constituţie – robustă şi puternică.

Maggie aştepta o reacţie, însă Brianna

continua să rămână cu spatele întors.

— Cred că se poate spune că este bine făcut. Dar n-aş fi crezut că o femeie însărcinată, în luna a şasea, să acorde atâta atenţie înfăţişării lui.

Maggie râse zgomotos.

— Am senzaţia că orice femeie i-ar acorda atenţie, l-ar dacă tu n-ai făcut-o, va trebui să-ţi faci examen nu numai la ochi.

— Ochii mei sunt bine, mersi. Nu tu erai cea care îţi făceai griji că o să stau singură cu el?

— Asta era înainte de a hotărî că-mi place.

Oftând uşor, Brianna privi spre uşa bucătăriei. Se îndoia că ar fi avut mult timp la dispoziţie. Îşi umezi buzele şi-şi ţinu mâinile ocupate cu aranjatul vaselor.

— Maggie, aş fi bucuroasă dacă ţi-ai găsi timp să treci pe aici, mai târziu. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Vorbeşte acum.

— Nu, nu pot. Ea privi din nou spre uşă. Trebuie să vorbim între patru ochi Este important.

— Eşti supărată.

— Nu ştiu dacă sunt sau nu supărată.

— Ţi-a făcut ceva yankeul? în ciuda aiurii ei voluminoase, Maggie se ridică rapid din scaun, gata de luptă.

— Nu, nu. N-are nici o legătură cu el. Exasperată, Brianna îşi puse mâinile în şold.

Tocmai ai spus că-l placi.

— Nu şi dacă te-a supărat.

— Ei bine, nu m-a supărat. Nu mai insista acum. Vii mai târziu pe-aici, când voi fi sigură ca el a terminat cu cazarea?

— Sigur că am să vin. Îngrijorată, Maggie o atinse uşor pe Brianna pe umăr. Vrei să vină şi Rogan?

— Dacă poate. Da, se hotărî Brianna, gândindu-se la condiţia în care se afla Maggie. Da, te rog, spune-i să vină.

— Înainte de ora ceaiului – pe la două, trei?

— Ar fi bine. La brioşele Maggie şi pâinea. Vreau să-l ajut pe domnul Thane să se cazeze.

De nimic nu se îngrozea Brianna mai mult ca de confruntări, cuvinte grele, sentimente amare. Crescuse într-o casă în care acestea plutiseră în aer. Resentimentele explodaseră în certuri. Dezamăgirile degeneraseră în strigăte. În replică, ea încercase mereu să-şi ţină sentimentele sub control, retrăgându-se, cât mai departe, de furtuni şi urgii, apropiindu-se tot mai mult de polul opus, care îi servise ei şi surorii ei drept scut împotriva nefericirii părinţilor lor.

În sinea ei recunoştea că, de multe ori, îşi dorise să se trezească dimineaţa şi să descopere că părinţii ei se hotărâseră să ignore preceptele Bisericii şi tradiţia, să o apuce pe drumurile lor

separate. Însă, mai des, mult mai des, se rugase pentru un miracol. Miracolul ca părinţii ei să se regăsească, ca între ei să se reaprindă scânteia care îi unise cu mulţi ani în urmă.

Acum, înţelegea, măcar în parte, de ce acest miracol nu se înfăptuise niciodată. Amanda! Numele femeii fusese Amanda.

Ştiuse mama ei? se întrebă Brianna. Ştiuse ea că soţul, pe care ajunsese să-l deteste, iubea pe altcineva? Ştia ea că exista un copil, mare acum, care era rezultatul unei iubiri nesăbuite şi interzise?

Nu putea să întrebe aşa ceva. Nu avea să întrebe niciodată, îşi promise ea. Cumplita scenă, ce avea să se nască, ar fi fost de nesuportat.

Petrecuse cea mai mare parte *pin* zi, îngrozindu-se de ideea împărtăşirii celor descoperite, surorii ei. Căci ştia, cunoscând-o bine pe Maggie, că avea să existe suferinţă, mânie şi o profundă deziluzie.

Amânase totul de mai multe ore. Alesese calea laşă; îşi dădu ea seama, ruşinându-se. Însă considerase că avea nevoie de timp, să-şi liniştească inima înainte de a lua asupra ei povara lui Maggie.

Gray era distragerea perfectă. Cazarea lui, răspunsurile la întrebările puse în legătură cu satele vecine şi cu peisajul. Şi avea întrebări, cu

miile. După ce îl îndrumă spre Ennis, se simţi sfârşită. Energia lui mentală era uluitoare, amintindu-i Briannei de un acrobat, pe care îl văzuse odată la un bâlci, care se sucea şi răsucea în forme incredibile, revenind în poziţia iniţială doar ca s-o ia de la capăt.

Ca să se relaxeze, ea se lăsă în genunchi şi se apucă să frece podeaua bucătăriei.

Era aproape două când îl auzi pe Con lătrând vesel. Ceaiul era opărit, prăjiturile se răciseră, iar micuţele sandvişuri, pe care le făcuse, erau tăiate în triunghiuri perfecte. Brianna îşi şterse mâinile încă o dată şi deschise uşa bucătăriei, întâmpinându-i, primitoare, pe sora şi pe cumnatul ei.

— Aţi venit pe jos?

— Sweeney pretinde că am nevoie de mişcare. Obrajii lui Maggie erau îmbujoraţi, iar ochii îi jucau neastâmpăraţi. Ea inspiră lung şi profund aerul pe nas. Şi o voi face, dar după ceai.

— Este foarte lacomă în ultimul timp. Rogan agăţă, în cuierul de lângă uşă, haina lui şi pe cea a lui Maggie. Ar fi putut să poarte pantaloni uzaţi şi pantofi grosolani, însă nimic n-ar fi reuşit să ascundă ceea ce soţia lui numise *Dublin-ul din el.* Înalt, brunet, elegant. La fel de bine arăta şi cu cravată neagră şi în zdrenţe. Noroc că ne-ai invitat la ceai, Brianna. Acasă a golit toată cămara.

— Avem aici destule. Aşezaţi-vă lângă foc şi am să aduc trataţia.

Dar nu suntem musafiri, obiectă Maggie. Ne vom simţi bine şi în bucătărie.

— Dar eu am stat toată ziua în ea. Era o scuză neîntemeiată. Nu exista încăpere din casă care să o atragă mai mult ca bucătăria. Însă ea dorea, avea nevoie de oficialitatea salonului, pentru ceea ce trebuia făcut. În plus, acolo am făcut un foc plăcut, adăugă ea.

— Iau eu tava, se oferi Rogan.

În clipa în care se instalară în salon, Maggie se întinse după o prăjitură.

— La un sandviş, îi spuse Rogan.

— Mă tratează mai mult ca pe un copil, decât ca pe o femeie care poartă unul în pântece. Supunându-se, ea luă mai întâi un sandviş, l-am spus lui Rogan despre atractivul tău yankeu. Păr blond, lung, muşchi puternici. Va servi şi el ceaiul cu noi?

— Nu uita că noi luăm ceaiul mai devreme, sublinie Rogan. L-am citit cărţile, îi zise el Briannei. Are un stil inteligent, acela de a-şi face cititorul să intre într-o nebuloasă.

— Ştiu. Ea surâse delicat. Noaptea trecută, am adormit cu lumina aprinsă. Acum a plecat să facă o plimbare prin Ennis şi prin împrejurimi. A fost destul de bun că mi-a luat şi mie o scrisoare, ca să mi-o pună la poştă. Calea cea mai uşoară, se

gândi Brianna, era, cel mai adesea, pe uşa din spate. Ieri am fost în pod şi am găsit nişte hârtii.

— N-am mai făcut treaba asta o dată? întrebă Maggie.

— Am lăsat multe din cutiile tatei, neatinse. Când mama stătea aici, mi s-a părut mai firesc să nu aduc subiectul în discuţie.

— N-ar fi făcut altceva decât să tune şi să fulgere; Maggie îşi privi, încruntată, ceaiul din ceaşcă. Nu trebuia să umbli singură prin hârtiile lui, Brie.

— Nu m-a deranjat. M-am gândit să transform podul într-o cameră de oaspeţi.

— Alţi oaspeţi! Maggie îşi dădu ochii peste cap. Eşti şi aşa supraaglomerată, vara, iarna.

— Îmi place să am oameni în casă. Era o veche discuţie, una pe care ele nu aveau să o vadă niciodată, cu aceiaşi ochi. Oricum, a fost o irosire de vreme scormonirea prin lucrurile lui. Am dat şi de nişte haine, unele nu mai mult decât nişte zdrenţe, acum. Însă am găsit asta. Ea se ridică şi se îndreptă spre o cutiuţă, din care scoase rochiţa albă cu danteluţă. Este făcută de bunica, sunt sigură. Tata a vrut să o păstreze pentru nepoţii lui.

— Oh! Totul în Maggie se înmuie. Ochii, gura, glasul, întinse mâinile şi apucă lucruşorul. Ce micuţă este, murmură ea şi, în clipa în care începu să netezească mătăsosul material, îşi

simţi copilul din pântece mişcându-se.

— Mă gândesc că poate şi familia ta, a pus una deoparte, Rogan, dar…

— O vom folosi pe aceasta. Mulţumim, Brie. Singura privire pe care o aruncase soţiei îl hotărâse. Poftim, Mar- garet Mary.

Maggie luă batista pe care el i-o dădu şi-şi şterse ochii.

— În cărţi se spune că ăştia ar fi hormoni. Întotdeauna se pare că la mine debordează.

— Am să ţi-i pun eu la loc. După ce aşează rochiţa la loc, Brianna le arătă certificatul de acţionar.

— Am mai găsit şi asta. Tata probabil a cumpărat acţiunile cu puţin timp înainte de a, muri.

Maggie aruncă o privire urâtă hârtiei şi oftă.

— O altă schemă de a lui, aducătoare de bani. Ea era în privinţa certificatului de acţiuni aproape la fel de sentimentală ca în privinţa rochiţei. Tipic pentru el. Deci, se gândise să se apuce de minerit, nu-i aşa?

— Păi, cam pe toate celelalte le încercase.

Rogan se încruntă în faţa certificatului.

— Vreţi să mă interesez eu de această companie, să văd despre ce este vorba?

— Le-am scris celor de acolo şi l-am rugat pe domnul Thane să-mi expedieze scrisoarea. Îmi închipui că nu se va ajunge nicăieri. Nici una din

schemele lui Tom Concannon nu s-a finalizat vreodată. Dar ai putea să-mi păstrezi tu hârtia până voi primi răspunsul.

— Sunt zece mii de acţiuni, sublinie Rogan.

Maggie şi Brianna îşi zâmbiră una alteia.

— Şi dacă valorează mai mult decât hârtia pe care sunt tipărite, înseamnă că recordul lui a fost doborât. Maggie ridică din umeri şi se servi cu o prăjitură. Mereu n-a urmărit decât să investească în câte ceva sau să înceapă o nouă afacere. Visele şi inima lui erau mari, Rogan.

Zâmbetul Briannei păli.

— Am mai găsit şi altceva. Ceva ce trebuie să-ţi arăt. Scrisori.

— Era renumit pentru scrierea lor şi…

— Nu, o întrerupse Brianna pe Maggie, înainte de a o lăsa să se lanseze într-una din poveştile ei. Fă-o acum, îşi porunci ea când îşi simţi inima bătând în retragere. Fă-o repede. Acestea i-au fost scrise lui, zise ea. Sunt în număr de trei şi cred că ar fi mai bine să le citeşti singură.

Maggie observă că ochii Briannei deveniseră reci şi distanţi. Ea ştia, era modul în care sora ei se apăra împotriva întregii game largi de stări, ce variau de la mânie, la dureri de inimă.

— În regulă, Brie.

Fără să spună nimic, Brianna luă scrisorile şi le puse în mâinile lui Maggie.

Maggie nu trebui decât să vadă adresa

expeditorului de pe primul plic, că ritmul inimii i se acceleră. Deschise scrisoarea.

Brianna auzi un murmur nefericit. Degetele pe care ea şi le împreunase se răsuciră. O văzu pe Maggie întinzându-se şi strângând mâna lui Rogan. Era o schimbare, se gândi Brianna, eliberând un mic oftat. Cu numai un an în urmă, Maggie ar fi pocnit orice mână alinătoare.

— Amanda. În glasul lui Maggie se simţeau lacrimi. Amanda, a spus el înainte de a muri. Când mergeam şi stăteam pe stâncile de la Loop Head, în locul pe care îl iubea atât de mult, mereu glumea propunând să sărim într-o barcă şi să facem prima oprire la o cârciumă din New York. Acum, lacrimile i se revărsară pe obraji. În New York. Amanda era din New York.

— El i-a rostit numele. Brianna îşi ridică degetele la gură, dar se opri, cu puţin înainte de a se lăsa pradă obiceiului din copilărie de a-şi roade unghiile. Îmi. Aduc aminte că ai spus ceva despre lucrul ăsta când l-am privegheat. A mai spus şi altceva, ţi-a zis ceva despre ea?

— N-a spus nimic altceva decât numele ei. Maggie îşi şterse lacrimile cu o mână furioasă. N-a mai spus nimic după aceea, absolut nimic. A iubit-o, dar n-a făcut nimic în această privinţă.

— Ce putea să facă? întrebă Brianna. Maggie…

— Ceva. Când Maggie îşi ridică brusc capul, pe chipul ei se zăriră mai multe lacrimi şi mai multă

furie. Orice. Dumnezeule, toată viaţa şi-a trăit-o ca în iad. De ce? Pentru că Biserica spune că este păcat să faci altfel. El păcătuise deja, nu-i aşa? Comisese adulterul. Să-l învinuiesc pentru acest lucru? Nu ştiu dacă pot, amintindu-mi de ceea ce a fost obligat să îndure acasă. Dar, Doamne, de ce nu a mers până la capăt? De ce oare?

A rămas pentru noi. Glasul Briannei era încordat şi distant. Ştii doar că a rămas pentru noi.

— Şi asta ar trebui să mă facă recunoscătoare?

— Vrei să-l învinuieşti pentru că te-a iubit? întrebă Rogan încet. Sau să-l condamni pentru că a iubit pe altcineva?

Ochii ei fulgerară. Amărăciunea, care i se ridicase în gât, i se preschimbă în durere.

— Nu, n-am să-l condamn nici pentru una, nici pentru alta. Însă ar fi trebuit să aibă mai mult decât amintiri.

— Citeşte-le şi pe celelalte, Maggie.

— Le voi citi. Tu abia te născuseşi când acestea au fost scrise, spuse ea, deschizând al doilea plic.

— Ştiu, rosti monoton Brianna.

— Cred că ea l-a iubit foarte mult. Se simte aici o bunătate. Nu este prea mult când ceri dragoste şi bunătate. Maggie se uită la Brianna, aşteptând un semn. Însă nu văzu nimic altceva, decât

aceeaşi detaşare distantă. Oftând, deschise ultima scrisoare, în timp ce Brianna se aşează încordată şi reţinută. N-aş vrea decât ca el să... Cuvintele ei se stinseră. Oh, Dumnezeule. Un copil. Instinctiv, ea îşi duse mâna la pântec. Era gravidă, rosti ea.

— Undeva, avem o soră sau un frate. Nu ştiu ce să facem.

Şocul şi furia o făcură pe Maggie să sară în picioare. Ceştile zornăiră pe masă atunci când ea se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Ce să facem? A fost făcut, nu-i aşa? în urmă cu douăzeci şi opt de ani, ca să fim mai exacţi.

Distrusă, Brianna dădu să se ridice, însă Rogan o reţinu, atingând-o pe mână.

— Las-o să se descarce, murmură el. Se va simţi mai bine după aceea.

— Ce drept a avut ea să-i spună acest lucru şi apoi să-l părăsească? întrebă Maggie. Ce drept a avut el să o lase să procedeze astfel? Şi acum, tu crezi că nouă ne revine vreo sarcină? Crezi că noi trebuie să ducem lucrul la bun sfârşit? Noi nu discutăm aici despre vreun copil abandonat, Brianna, ci despre un om în toată firea. Ce legătură au ei cu noi?

— Tatăl nostru, Maggie. Familia noastră.

— Oh, familia Concannon. Dumnezeule! Copleşită, ea se sprijini de poliţa căminului şi privi în gol, spre foc. Să fi fost el atât de slab?

— Nu ştim ce a făcut şi nici ce ar fi putut face. S-ar putea să nu aflăm niciodată. Brianna inspiră atentă. Dacă mama a ştiut…

Maggie o întrerupse pufnind într-un zgomotos şi amar hohot de râs:

— N-a ştiut. Crezi că nu s-ar fi folosit de o astfel de armă, ca să-l răpună? Numai Dumnezeu ştie cum s-a folosit de celelalte.

— Deci, nu are nici un rost să-i mai spunem acum, nu-i aşa?

Maggie se răsuci încet.

— Vrei să nu-i spui nimic?

— Da. La ce bun să o mai facem să sufere?

Buzele lui Maggie se subţiară.

— Crezi că ar suferi?

— Eşti sigură de contrariu?

Focul din Maggie se stinse la fel de repede precum izbucnise.

— Nu ştiu. De unde să ştiu? Pe amândoi îi simt acum ca pe nişte străini.

— Dar el te-a iubit, Maggie. Rogan se ridică şi se apropie de ea. Ştii doar acest lucru.

— Da, ştiu. Ea se lasă susţinută. Dar nu ştiu ce mai simt.

— Cred că ar trebui să o căutăm pe Amanda Dougherty, zise Brianna, şi…

— Nu pot să mă gândesc. Maggie închise ochii. Înăuntrul ei se înfruntau prea multe emoţii pentru a mai fi în stare să vadă, aşa cum dorea,

calea dreaptă de ales. Trebuie să mă mai gândesc la acest lucru, Brie. A aşteptat atâta vreme, poate să mai aştepte puţin.

— Îmi pare rău, Maggie.

— Nu-ţi îngreuna umerii şi cu această povară. Micile răutăţi şi energia reveniră în glasul lui Maggie. Sunt şi aşa destul de încărcaţi. Lasă-mă câteva zile şi, după aceea, vom hotărî împreună ce este de făcut.

— În regulă.

— Aş vrea să păstrez scrisorile, deocamdată.

— Sigur.

Maggie se apropie de Brianna şi-şi puse mâna pe obrazul palid al surorii ei.

— Şi pe tine te-a iubit, Brie.

— În felul lui.

— În toate felurile. Tu erai îngerul lui, trandafirul lui rece. Nu te îngrijora. Vom găsi o cale ca să facem ce-i mai bine.

Gray nu se întristă când, din cerul plumburiu, ploaia începu să cadă din nou. Şedea pe parapetul unui castel ruinat, privind spre râul leneş. Vântul şuiera şi gemea printre crăpăturile pietrelor. Parcă ar fi fost singur nu doar în acel loc, ci în această ţară, în întreaga lume.

Era, conchise el, locul ideal pentru o crimă.

Victima ar fi putut să fie atrasă aici, să fie convinsă să o apuce pe vechile treptele

şerpuitoare, din piatră, să le urce neputincioasă în fugă, până ce ultima fărâmă de speranţă avea să-i fie spulberată. Nu avea să existe nici o cale de scăpare.

Aici, unde străbunul sânge vărsat se infiltrase adânc, în piatră şi în pământ, şi totuşi nu atât de adânc, căci o crimă nouă avea să fie înfăptuită. Nu în numele lui Dumnezeu, nici în numele ţării. Ci pentru plăcere.

Gray îşi cunoştea deja nemernicul, şi-l imagina acolo spintecând, lama argintie a cuţitului strălucindu-i în lumina palidă. Îşi cunoştea şi victima, groaza şi durerea. Eroul pozitiv şi femeia, pe care acesta avea să o iubească, erau atât de clari în mintea lui Gray, precum cursul lin al râului din vale.

Ştia că, foarte curând, trebuia să înceapă să-i creeze din cuvinte. Nimic nu-i plăcea mai mult, atunci când scria, decât să dea viaţă personajelor. Descoperindu-le trecutul, temerile ascunse, fiecare colţişor al vieţii.

Acest lucru se datora, probabil, faptului că el nu avea nici un trecut. Se formase singur. Cu măiestria şi meticulozitatea cu care îşi construise personajele, Grayson Thane îşi alesese să fie el, iar talentul de povestitor îi asigura mijlocul de a deveni, într-un anumit stil, persoana care se dorea.

Nu avea să se considere niciodată un om

modest, ci un scriitor priceput, un depănător de poveşti. Scrisese pentru amuzamentul propriu, la început, însă treptat, dobândi un mare succes la public.

Brianna avusese dreptate. Nu dorea să fie un Yeats. Fiind un scriitor bun, însemna să aibă o meserie din care să trăiască şi să poată face ceea ce dorea. Fiind un ilustru scriitor, ar fi însemnat să se încarce cu responsabilităţi şi speranţe cărora nu dorea să le facă faţă. Lucrurilor cărora Gray nu avea chef să le facă faţă, pur şi simplu le întorcea spatele.

Existau însă perioade, asemeni celei de acum, când se întreba cum ar fi să aibă rădăcini, străbuni, devotament faţă de familie sau patrie. Oamenii care construiseră acest castel, ce încă mai stătea în picioare, cei care luptaseră aici, care pierduseră aici, ce simţiseră ei? Ce-şi doriseră ei? Şi cum de era posibil ca bătăliile, demult purtate, să răzbată încă, cu claritatea cu care plutea în aer sunetul fatal al săbiilor atinse una de cealaltă?

Alesese Irlanda pentru acest motiv, pentru istoria ei, pentru oamenii ale căror amintiri erau numeroase şi ale căror rădăcini erau adânci. Pentru oameni, recunoscu el, asemeni Briannei Concannon.

Era un privilegiu ciudat şi interesant ca ea să fie, exact, prototipul eroinei lui.

Din punct de vedere fizic, era perfectă. Frumuseţe luminoasă, delicată, graţie simplă, tăcută. Dincolo însă de această carapace, în contrast cu ospitalitatea, existau o reţinere, o tristeţe. Complexităţi, se gândi el, lăsând ploaia să-i lovească obrajii. Nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decât contrastele şi complexităţile – enigme ce aşteptau să fie elucidate. Ce anume determinase acea privire chinuită din ochii ei, acea distanţă din comportamentul ei?

Avea să fie interesant de aflat.

Capitolul 3

La întoarcere, Gray avu impresia că Brianna nu era acasă. Adulmecând aerul ca un ogar, el se îndreptă spre bucătărie. Vocea ei – plăcută, calmă, de gheaţă – fu cea care îl opri. Fără să se gândească vreun pic la etica trasului cu urechea, el îşi schimbă direcţia şi se apropie de pragul salonului.

Văzu că ea vorbea la telefon. Mâna i se răsucise pe firul de la receptor, un gest de mânie sau de nervi. Nu-i zărea faţa, însă încordarea spatelui şi a umerilor trăda destul de bine starea ei.

— Abia am intrat, mamă. A trebuit să cumpăr câteva lucruri din sat. Am un musafir. Urmă o pauză, în care Gray observă că Brianna îşi ridică

mâna şi începe să-şi maseze puternic fruntea. Da, ştiu. Îmi pare rău că acest lucru te supără. Am să trec mâine pe la tine. Pot... Ea tăcu, evident întreruptă de un comentariu tăios, de la celălalt capăt al telefonului. Gray reuşi să-şi înfrângă dorinţa de a intra în cameră şi de a alina acei umeri încordaţi. Am să te duc mâine peste tot. N-am spus niciodată că aş fi prea ocupată şi îmi pare rău că nu te simţi bine. Am să fac şi piaţa, da, nici o problemă. Înainte de prinz, promit. Acum trebuie să plec. Am nişte prăjituri în cuptor. Am să-ţi aduc şi ţie câteva, da? Mâine, mamă, promit. Brianna mormăi un „la revedere” şi se întoarse. Când îl văzu pe Gray, durerea de pe chip i se preschimbă, mai întâi, în şoc, iar mai apoi în îmbujorare. Mergi încet, rosti ea, cu o slabă urmă de plictiseală în glas. Nu te-am auzit când ai intrat.

— N-am vrut să deranjez. El nu se ruşină, că-i ascultase conversaţia şi nici că-i observase variatele reacţii. Mama ta locuieşte în apropiere?

— Nu prea departe. Vocea ei deveni tăioasă, aspră de mânia care se trezea înăuntrul ei. El îi văzuse nefericirea personală şi nici măcar nu considera important să-şi ceară scuze. Am să-ţi aduc ceaiul.

— Nu te grăbi. Ai prăjituri în cuptor.

Ea îl fixă cu privirea.

— Am minţit. Trebuie să-ţi spun că mi-am

deschis casa pentru tine, însă nu şi viaţa.

El primi remarca înclinând aprobator din cap.

— Trebuie să-ţi spun că eu întotdeauna iscodesc. Eşti supărată, Brianna. Poate ar trebui să bei şi tu un ceai.

— Mi l-am băut pe al meu, mulţumesc. Rămânând cu umerii încordaţi, ea străbătu camera şi dădu să treacă pe lângă el. Gray o opri, atingându-i uşor braţul. În ochii lui exista curiozitate – însă ei îi displăcea. Exista compasiune – însă ea nu o dorea.

— Majoritatea scriitorilor au urechile deschise asemeni unui barman bun.

Ea se trase puţin în lături. Gestul fu cât se poate de simplu, dar puse distanţă între ei şi exprima clar poziţia ei.

— Întotdeauna m-au mirat oamenii care găsesc necesar să-şi discute problemele personale cu cel care le serveşte berea. Am să-ţi aduc ceaiul în salon. Am atâtea de făcut în bucătărie, că nu mai este loc şi pentru companie.

Gray îşi trecu limba peste dinţi, în timp ce ea se depărtă. El îşi dădu seama că fusese foarte direct pus la punct.

Brianna nu putea să-i reproşeze americanului curiozitatea. Şi ea era o fire destul de curioasă. Îi plăcea să afle despre oamenii care îi treceau pragul, îi plăcea să-i audă povestindu-şi vieţile,

vorbind despre familiile lor. Poate că nu era drept, însă ea prefera să nu-şi discute problemele. Mult mai confortabil era rolul de spectator. Era mai sigur, astfel.

Nu era deloc supărată pe el. Experienţa o învăţase că mânia nu rezolva nimic. Răbdarea, comportamentul manierat şi tonul calm erau scuturi şi arme mult mai eficiente împotriva multor confruntări. Se servise de acestea foarte bine în timpul cinei, iar la sfârşitul serii avu impresia că ea şi Gray îşi reluară cuvenitele roluri de gazdă şi musafir. Invitaţia lui nepăsătoare de a fi însoţit la cârciumă, în sat, fusese la fel de nepăsător refuzată. Brianna petrecuse o plăcută oră terminând cartea scrisă de el.

Acum, că micul dejun fusese servit şi vasele spălate, ea se pregătea să plece să-şi viziteze mama şi să-şi petreacă restul zilei cu ea. Maggie avea să se supere dacă o să audă acest lucru, se gândi Brianna. Sora ei însă nu înţelegea că aşa era mai uşor şi, cu siguranţă, mai puţin stresant să satisfacă necesităţile mamei lor. Lăsând la o parte inconvenientele întâlnirii, nu pierdea decât câteva ore din viaţă.

Cu nici un an în urmă, înainte ca Maggie să cunoască succesul, ce făcu posibilă angajarea unei însoţitoare permanente, care să locuiască cu Maeve, Brianna fusese la cheremul mamei ei

douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, slujind bolile imaginare, plecându-şi urechea la toate văicărelile acesteia.

Cu toate acestea, regulat Maeve îi amintea că-şi făcuse datoria, dându-i viaţă.

Faptul pe care Maggie nu putea să-l înţeleagă şi de care Brianna continua să se facă vinovată, era dispoziţia ei de a plăti orice preţ, pentru liniştea pe care o avea stăpânind singură Blackthorn Cottage.

Astăzi, soarele strălucea. În briza blândă, plutea mireasma primăverii îndepărtate. Nu avea să dureze prea mult, se gândi Brianna. Astfel, lumina strălucitoare şi aerul plăcut deveneau mult mai preţioase. Ca să se bucure mai mult de acestea, Brianna îşi coborî geamul vechiului ei *Fiat.* Urma să-l ridice din nou şi să pună în funcţiune radiatorul uzat, când mama ei avea să urce alături de ea în maşină.

Privi la frumosul *Mercedes,* închiriat de Gray – însă nu cu invidie. Sau poate numai cu puţină. Era atât de strălucitor şi de lucios! Şi se potrivea perfect şoferului lui, se gândi ea. Se întreba cum ar fi să stea, chiar şi numai o clipă, două, în spatele volanului unei asemeni maşini.

Cu un gest, prin care ar fi vrut parcă să-şi ceară iertare, ea bătu uşor volanul *Fiat*-ului ei şi răsuci cheia în contact. Motorul se opri, se înecă şi tuşi.

— Oh, nu, nu am gândit serios, murmură ea şi învârti din nou cheia. Haide, iubito, fă contactul. Ştii doar cum se înfurie mama dacă întârzii.

Însă motorul pur şi simplu gâjâi şi se stinse cu un hârâit. Resemnată, Brianna ieşi din maşină şi-i ridică, supărată, capota. Deseori, *Fiat*-ul se comporta asemeni unei băbuţe belalie. De regulă, ea reuşea să-l pună în mişcare, lovindu-l uşor, de câteva ori, cu sculele pe care le purta în portbagaj.

Tocmai scosese o cutie zgâriată când Gray ieşi, cu paşi mari, pe uşa din faţă.

— Probleme cu maşina? strigă el.

— Este temperamentală. Brianna îşi dădu părul pe spate şi-şi suflecă mânecile puloverului. Are nevoie de puţină atenţie.

Înfingându-şi bine degetele mari, în buzunarele din faţă ale blugilor, el se apropie şi privi sub capotă. Nu era o fanfaronadă – dar nici departe nu era.

— Vrei să arunc şi eu o privire?

Brianna îl măsură din ochi. Tot nebărbierit era. Barba ar fi trebuit să-i dea o alură neîngrijită şi şleampătă. Însă, combinată cu părul auriu, pieptănat peste cap şi prins într-o coadă groasă, dădea naştere unei fizionomii ce corespundea cu, imaginea pe care ea o asocia unei stele a rockului american. Gândul o făcu să zâmbească.

— Te pricepi la maşini sau te oferi deoarece

crezi că ar trebui să te pricepi – dat fiind faptul că eşti bărbat.

Ridicând o sprânceană şi încreţindu-şi buzele, el lua cutia cu scule din mâinile ei. Trebuia să admită că era uşurat că ea nu mai era supărată pe el.

— Dă-te la o parte, domnişorico, rosti el, cu un puternic accent rural din sudul Statelor Unite. Nu-ţi mai încărca drăguţul căpşor cu atâtea probleme. Asta-i treabă de bărbat.

Impresionată, ea înclină capul într-o parte.

— Ai vorbit exact cum mi-am imaginat că sună glasul lui Buck din cartea ta.

— Ai o ureche bună. El afişă spre ea un surâs şi se vârî sub capotă. E un ticălos turbat, nu-i aşa?

— Mmm. Ea nu ştia sigur, deşi discutaţi despre un personaj fictiv, dacă era politicos să confirme. De obicei de vină e carburatorul, zise ea. Murphy mi-a promis că-l voi înlocui când va avea puţin timp liber.

Aflat cu capul şi umerii sub capotă, Gray se întoarse cu faţa spre ea şi îi aruncă o privire plictisită.

— Se pare că Murphy nu este aici, nu-i aşa?

Brianna trebui să admită că nu era şi, muşcându-şi buza, începu să-l privească pe Gray lucrând. Aprecia oferta lui, sincer o aprecia. Însă el era un scriitor, nu un mecanic. Nu putea să-l lase să strice ceva, indiferent de bunele lui

intenţii.

— De regulă, proptesc balamaua aceea cu un băţ, spuse ea, aplecându-se ca să-i arate, apoi urc în maşină şi pornesc motorul.

El îşi întoarse din nou capul, ochii lor privindu-se foarte aproape, gurile lor fiind despărţite doar de o infimă distanţă. Ea mirosea nemaipomenit, proaspăt şi curat precum dimineaţa. În timp ce el o fixa, obrajii ei se îmbujorară, iar ochii i se măriră uluiţi. Reacţia ei rapidă şi, evident, neintenţionată l-ar fi făcut să zâmbească, dacă întreaga lui fiinţă n-ar fi fost atât de tulburată.

— De astă dată, nu este carburatorul, rosti el şi se întrebă ce ar face ea dacă el şi-ar lipi buzele de acel loc de pe gâtul ei, în care pulsul îi vibra.

— Nu? Ea n-ar fi reuşit să se mişte nici dacă viaţa i-ar fi fost ameninţată. Ochii lui aveau aur în ei, se gândi ea, copilăreşte. Irizaţii aurii, strecurate prin fondul maroniu, copiau parcă tonurile şuviţelor de păr. Ea se lupta din răsputeri să-şi recapete răsuflarea normală. De obicei, este, reuşi ea să rostească.

El îşi schimbă poziţia până ce umerii lor se atinseră, mişcarea fiind un test pentru amândoi. Ochii ei frumoşi se întunecară tulburaţi, ca o mare sub un cer nesigur.

— De astă dată, sunt cablurile bateriei. Sunt corodate.

— A fost, o iarnă umedă.

Dacă el s-ar mai fi aplecat puţin, gura lui ar fi atins-o pe a ei. Gândul străbătu ca o săgeată trupul Briannei, făcându-i stomacul să fremete. Avea să fie o situaţie grea – el avea să fie dur, de asta ea era sigură. Săruta el, oare, precum eroul din cartea pe care tocmai o terminase? Ciupind cu dinţii şi înfigându-şi insistent limbă? Avea să perceapă toate solicitările insuportabile şi dorinţele sălbatice, în timp ce mâinile lui…

Oh, Dumnezeule! Brianna descoperi că se înşelase. Se putea mişca dacă viaţa i-ar fi fost ameninţată. Dacă ar fi simţit că i-ar fi fost ameninţată, cu toate că el nu făcu nici o mişcare, nu făcu nimic altceva decât clipi. Ameţită de propria ei imaginaţie, ea se trase în spate, scăpând un mic sunet neputincios, când el o urmă.

Rămaseră, aproape îmbrăţişaţi, în lumina soarelui.

Ce putea el să facă? se întrebă ea. Ce putea ea să facă?

Gray nu înţelegea ce anume îl făcea să reziste. Probabil că era subtila undă de teamă emanată de ea. Dar la fel de bine ar fi putut să fie şocul descoperirii propriilor lui temeri, adunate într-o mică şi îndesată sferă înăuntrul stomacului.

El fu cel care făcu pasul în spate, vitalul pas în spate.

— Am să le curăţ, rosti el. Şi apoi vom încerca

să o pornim din nou.

Mâinile ei se prinseră una pe cealaltă, până ce degetele se uniră strâns.

— Mulţumesc. Trebuie să mă duc să o sun pe mama şi s-o anunţ că voi mai întârzia puţin.

— Brianna! El aşteptă până ce ea se opri, până ce ochii ei întâlniră din nou privirea lui. Ai un chip incredibil de atrăgător.

Ţinând cont de menirea complimentelor, ea nu ştiu cum să-l interpreteze pe acesta. Încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Şi mie îmi place al tău.

El îşi ridică brusc capul.

— Cât de prudentă vrei să fii cu asta?

Ei îi trebui o clipă ca să înţeleagă şi încă una ca să-şi regăsească glasul.

— Foarte, reuşi ea să rostească. Cred că foarte.

Gary aşteptă ca ea să intre în casă şi abia atunci îşi reluă lucrul.

— M-am temut că aşa va fi, mormăi el.

De îndată ce ea porni la drum – motorul *Fiat*-ului avea neapărat nevoie de o revizie generală – Gray plecă într-o plimbare, peste câmpurile învecinate. Îşi zisese că nu făcea decât să se lase absorbit de atmosferă, să se documenteze, să se informeze pentru opera lui. Era regretabil că se cunoştea atât de bine, încât înţelegea că încerca să scape de reacţia provocată de Brianna.

O reacţie normală, se asigură el. În definitiv, ea e o femeie frumoasă. Iar el nu mai fusese cu o femeie de multă vreme. Și era un lucru normal, dacă dorinţa de a-şi satisface instinctul sexual devenea tot mai intensă.

Existase o femeie, o asociată a editurii lui din Anglia, cu care ar fi putut să ajungă în pat. Foarte simplu. Însă bănuise că ea era mult mai interesată de felul în care relaţia lor ar fi propulsat-o pe plan profesional, decât de trăirea unor clipe frumoase. Fusese foarte uşor pentru el să aibă grijă ca relaţia lor să nu devină, intimă.

Am obosit, se gândi el. Succesul poate să te epuizeze. Plăcerea şi mândria aveau un preţ scump. O tot mai mare lipsă de încredere, un ochi tot mai pizmaş. Rareori îl mai deranja. Cum să fi fost posibil aşa ceva când încrederea nu fusese punctul lui forte, niciodată? E mai bine, se gândi el, să vezi lucrurile aşa cum sunt, decât aşa cum ai dori să fie. Păstrează-ţi *vrutele* pentru ficţiuni.

Putea să-şi trateze reacţia pentru Brianna, exact în această manieră. Ea avea să fie prototipul eroinei lui. Încântătoarea, liniştita şi netulburata femeie, cu secrete în ochi, cu sloiuri de gheaţă, focuri mocnite şi contradicţii sub carapace.

Ce anume o făcea să vibreze? La ce visa, de ce

se temea? Acestea erau întrebări la care trebuia să răspundă, atunci când îşi construia o eroină din cuvinte şi din imaginaţie.

Era ea geloasă pe uluitorul succes al surorii ei? O respingea pe pretenţioasa ei mamă? Exista vreun bărbat, care îl dorea şi care o dorea?

Acestea erau întrebări la oare trebuia să afle răspunsul, pe măsură ce avea să o descopere pe Brianna Concannon.

Gray începu să creadă că trebuia să le combine pe toate, înainte de a-şi începe povestea.

Zâmbi în sinea lui şi-şi continuă drumul. Avea să-şi spună, cumpăni el, pentru că dorea să afle. Nu avea nici un fel de scrupule când era vorba să pătrundă în gândurile şi experienţele personale ale cuiva. Şi nici vinovat nu se simţea că se folosea de acestea.

Se opri şi, rotindu-se încet, privi în jurul lui. Ehe, acesta, conchise el, e un loc în care cineva ar putea să se piardă. Văluritele câmpuri, de un verde-intens, erau întretăiate de ziduri cenuşii de piatră, iar din loc în loc păşteau vaci de rasă. Dimineaţa era atât de clară şi de luminoasă, că putea să vadă strălucirea geamurilor cabanei din depărtare şi strălucirea rufelor agăţate pe frânghie, să se usuce în bătaia vântului.

Deasupra, cerul era o imensă întindere albastră – perfect pentru o vedere. Şi totuşi în extremitatea vestică a acestei întinderi, se

adunau nori; marginile lor purpurii ameninţau cu furtuna.

Aici, în ceea ce părea să fie centrul unei lumi cristalizate, el simţea mirosul ierbii şi al vacilor, mireasma mării, purtată de aer, slabul, foarte slabul miros de fum ce ieşea pe coşul unei cabane. Auzea aici sunetul, vântului prin iarbă, şfichiurea cozilor vacilor şi ciripitul statornic al unei păsări care oficia începutul noii zile.

Aproape că se simţea vinovat pentru simplul fapt că îndrăznea să aducă crima şi ticăloşia într-un asemenea loc. Aproape.

Mai am şase luni, se gândi Gray. Şase luni până ce cartea lui avea să apară pe piaţă şi avea să-l arunce, cât de prieteneşte posibil, în turul de lansare a acesteia. Şase luni pentru crearea unei poveşti care deja începuse să încolţească în mintea lui. Şase luni în care. Să se bucure de acest loc din lume şi de oamenii lui.

Apoi avea să-l părăsească, aşa cum părăsise multe alte locuri şi sute de alţi oameni, şi avea să se îndrepte spre alte zări. Nestatornicia era ceva în care excela.

Gray sări un zid şi străbătu următorul câmp.

Cercul de pietre îi atrase atenţia şi-i stârni imediat imaginaţia. Văzuse multe monumente, stătuse la umbră sub Stonehenge şi-i simţise puterea. Această horă de lespezi nu avea mai mult de opt metri, iar piatra dominantă nu

depăşea statura unui om. Însă descoperirea acesteia aici, prezenţa ei tăcută, printre vacile care păşteau nepăsătoare, i se păru ceva minunat.

Cine o construise şi de ce? Fascinat, Gray o înconjură mai întâi pe din afară. Numai doi dintre monoliţi rămăseseră la locul lor, ceilalți căzuseră cu mult timp în urmă. Nu spera decât să fi căzut noaptea, în timpul unei furtuni, iar zgomotul făcut la contactul cu pământul să fi rămas ca răcnetul unui zeu.

Puse mâna pe piatra dominantă. Era încălzită de soare, însă avea o răceală interioară cutremurătoare. Se putea el oare folosi de acest loc? Putea să redea, în cartea lui, acest loc şi ecourile magiei antice?

Avea să se înfăptuiască o crimă aici? Intră în cerc şi merse în centru. Un loc de sacrificiu, cugetă el. Un loc ce avea să servească unui ritual în care sângele avea să murdărească frumoasa iarbă verde, să păteze lespezile.

Sau, probabil, aici avea să se facă dragoste. O disperată şi lacomă contopire de trupuri – pe iarba rece şi umedă, sub luna plină, albă. Pietrele stând de pază, în timp ce bărbatul şi femeia aveau să se piardă în dorinţă.

Şi-i imagina foarte clar pe amândoi. Însă femeia îl atrăgea mai mult, atât de mult, că nu o vedea decât pe Brianna, întinsă pe iarbă, cu

părul răsfirat şi braţele ridicate. Pielea ei era albă ca laptele, mătăsoasă ca apa.

Şoldurile ei înguste aveau să se arcuiască, spatele ei mlădios avea să se îndoaie. Iar când el avea să o pătrundă, ea avea să strige. Acele unghii rotunde şi îngrijite aveau să-l zgârie pe umeri. Trupul ei avea să se avânte nărăvaş sub al lui, ca un mustang, tot mai. Rapid, mai intens, mai puternic, până ce…

— Bună dimineaţa.

— Iisuse. Gray tresări şi făcu un pas în spate. Respiraţia lui era precipitată, gura îi era uscată. Mai târziu, îşi zise el, mai târziu, totul avea să-l amuze, însă acum lupta din răsputeri să se elibereze de fantezia erotică şi să se concentreze asupra bărbatului care se apropia de cercul de pietre.

Era un tip brunet, izbitor de chipeş, îmbrăcat în haine aspre şi grosolane de fermier. Are probabil în jur de treizeci de ani, judecă Gray, unul dintre acei uluitori irlandezi oacheşi, cu părul de culoarea cărbunelui şi ochii în nuanţa cobaltului. Privirea părea destul de prietenoasă, fiind puţin amuzată.

Câinele Briannei ţopăia vesel printre picioarele lui. Recunoscându-l pe Gray, Con intră în goană, în cercul de pietre, ca să-l salute.

Un loc interesant, rosti bărbatul, cu un puternic accent specific celor din vestul ţării.

— Nu m-am aşteptat să găsesc aşa ceva aici. Mângâind capul lui Con, Gray se apropie trecând prin spaţiul dintre două lespezi. Nu figurează pe nici una din hărţile mele turistice.

— Nu, nu figurează. Este hora noastră, înţelegeţi, însă nu ne deranjează ca uneori să o arătăm şi altora. Eşti probabil yankeul lui Brie. Bărbatul întinse o mână mare, înăspritǎ de muncă. Eu sunt Murphy Muldoon.

— Ale cărui vaci au călcat în picioare trandafirii.

Murphy se crispă.

— Dumnezeule, n-o să uite niciodată. Şi doar am pus la loc toate tufele. Ai crede că vacile i-au călcat copilul. El îşi coborî privirea spre Con, aşteptând confirmarea acestuia. Câinele însă se aşează în coadă, îşi înclină capul într-o parte şi-şi păstră părerile pentru sine. Te-ai instalat la Blackthorne, deci?

— Da. Încerc să prind din atmosfera zonei. Gray privi încă o dată în jur. Cred că am trecut peste pământul dumitale.

— În zilele de astăzi nu mai împuşcăm aşa de des pe cei ce violează proprietăţile, rosti Murphy, cu uşurinţă.

— Sunt bucuros să aud asta. Gray îşi studie din nou interlocutorul. E un tip solid, se gândi el, şi uşor de apropiat. Seara trecută am fost la cârciuma din sat a lui O'Malley şi am băut o bere

cu un bărbat pe nume Rooney.

— Vrei să spui că i-ai făcut cinste cu o halbă. Murphy zâmbi urâcios.

— Cu două, precizã Gray şi-i întoarse zâmbetul. Le-a câştigat, au fost răsplata pentru bârfele satului.

— Dintre care unele sunt, probabil, adevărate. Murphy scoase o ţigară şi îi oferi o alta lui Gray.

Scuturând din cap, Gray îşi afundă mâinile în buzunare. Nu fuma decât atunci când scria.

— Cred că a fost amintit şi numele dumitale.

— Nu mă îndoiesc.

— „Ceea ce-i lipseşte tânărului Murphy”, începu Gray, imitându-l atât de bine pe Rooney, că Murphy pufni într-un zgomotos hohot de râs, „este o soţie bună şi nişte fii puternici, care să lucreze pământul alături de el. Caută perfecţiunea, de-asta îşi petrece singur nopţile în patul rece”

— Asta o spune Rooney, care îşi petrece cele mai multe nopţi la cârciumă, văitându-se că nevastă-sa l-a împins în braţele paharului.

— A menţionat, într-adevăr, chestia asta. Cu dezinvoltură, Gray ajunse la întrebarea care îl interesa cel mai mult. Şi de când "amicul” ţi-a suflat-o de sub nas pe Maggie, te-ai gândit să-i faci curte surorii mai mici?

— Lui Brie? Murphy scutură din cap şi dădu fumul afară. Ar fi ca şi cum mi-aş strânge la

piept surioara. El continuă să zâmbească, însă ochii îl ţintuiau tăios pe Gray. Asta ai vrut să afli, domnule Thane?

— Gray. Da, asta am vrut să aflu.

— Atunci, am să-ţi spun că drumul este liber. Dar fii atent pe unde calci. Eu îmi apăr suratele. Satisfăcut că-şi precizase poziţia, Murphy schimbă subiectul. Eşti binevenit să pofteşti la mine acasă, ca să serveşti un ceai.

— Sunt recunoscător pentru invitaţie, dar am s-o accept altă dată. Am multe treburi pe care vreau să le fac astăzi.

— Păi, atunci, am să te las să le termini. Îmi plac cărţile tale, rosti el, într-o manieră atât de nonşalantă, încât Gray se simţi măgulit. Există o librărie în Galway, pe care poate vrei să o vizitezi dacă ajungi până acolo.

Aşa intenţionez.

— Atunci ai s-o găseşti. Transmite-i salutările mele Briannei. Şi te-aş ruga să-i mai spui că nu mi-a mai rămas nici un fursec în cămară. Zâmbetul lui larg se răsfrânse pe buze. O să i se facă milă de mine.

După ce fluieră câinele care, imediat, îl urmă, Murphy se depărtă cu graţia unui bărbat care îşi străbătea pământul.

Era mijlocul după-amiezii când Brianna se întoarse acasă, sleită, secătuită şi încordată. Era

recunoscătoare că nu găsi nici urmă de Gray, ci doar un bilet mâzgălit de el în grabă, lăsat pe masa din bucătărie.

A sunat Maggie. Murphy a rămas fără fursecuri.

Un mesaj ciudat, se gândi ea. De ce să fi sunat Maggie, ca să-i spună că Murphy voia fursecuri? Oftând; Brianna puse biletul deoparte. Cu un gest automat, ea pregăti ibricul cu ceai, înainte de a strânge ingredientele de care avea nevoie pentru puiul pe care îl luase – ca pe un premiu – din piaţă.

Oftă din nou şi cedă nervos. Aşezându-se pe scaun, îşi împreună mâinile pe masă şi-şi lăsă capul peste ele. Nu plânse. Lacrimile nu ajutau la nimic, nu aveau să schimbe nimic. Fusese una din zilele urâte ale lui Maeve, plină de tâmpenii, văicăreli şi acuzaţii. Poate că zilele urâte erau mai greu de suportat acum, deoarece, în ultimul an, fuseseră aproape la fel de multe ca cele bune.

Lui Maeve îi plăcea căsuţa ei, cu toate că nu avea să recunoască niciodată acest lucru. Ţinea mult la Lottie Sullivan, sora medicală pensionară, pe care Brianna şi Maggie o angajaseră ca însoţitoare pentru ea. Deşi diavolul nu avea sa scoată niciodată din gura lui

Maeve purul adevăr, ea găsi mulţumirea de care o credea în stare Brianna.

Dar Maeve nu uita niciodată că lui Maggie îi datora aproape fiecare bucăţică de pâine de care se bucura. Şi se părea că nu avea să înceteze niciodată să respingă această idee.

Aceasta fusese una din zilele în care Maeve îi plătise fiicei mai mici, învinuind-o de toate. Adăugând la toată încordarea şi scrisorile găsite, Brianna se simţea sfârşită.

Închise ochii şi, pentru o clipă, se cufundă în lumea dorinţelor. Dorea ca mama ei să fie fericită. Dorea ca ea să-şi recapete bucuria şi plăcerea de viaţă pe care o avusese în tinereţe. Îşi dorea, oh, cel mai mult îşi dorea să-şi poată iubi mama din toată inima, nu dintr-un sentiment de datorie şi dintr-o disperare înnebunitoare.

Îşi dorea o familie, îşi dorea un cămin plin de dragoste, de voci, de râsete. Nu unul efemer, pentru musafirii care veneau şi plecau, ci unul trainic.

Şi dacă dorinţele ar fi bani, se gândi Brianna, toţi am fi bogaţi, asemeni lui Midas. Se ridică de la masă, ştiind că oboseala şi deprimarea aveau să dispară de îndată ce avea să se apuce de treabă.

Lui Gray avea să-i pregătească, pentru cină, un excelent pui fript, umplut cu aluat cu mirodenii şi stropit din abundenţă cu sos.

Iar lui Murphy, Dumnezeu să-l binecuvânteze, avea să-i facă fursecurile lui.

Capitolul 4

În câteva zile, Brianna se obişnui cu stilul de viaţă al lui Gray şi-şi ajustă programul corespunzător. Lui îi plăcea să mănânce şi rareori pierdea vreo masă – cu toate că, după cum constată ea curând, el nu respectă orele acestora. Ea îşi dădu seama că lui îi era foame când începea să se învârtă prin bucătărie. Indiferent de oră, ea îi pregătea o farfurie cu mâncare. Şi trebuia să admită că-i făcea mare plăcere să-l vadă satisfăcut de mâncărurile ei.

În majoritatea zilelor, el se ducea să colinde împrejurimile. Dacă o întreba câte ceva, ea îi dădea toate indicaţiile sau îi sugera ce privelişti să vadă. De obicei, el pornea la drum cu o hartă, o agendă şi un aparat de fotografiat.

Când el pleca, ea se ocupa de camera lui. Orice persoană, care strânge după o alta, începe să înveţe anumite lucruri. Brianna descoperi că Grayson Thane era destul de grijuliu cu lucrurile ei. Prosoapele ei bune nu erau niciodată aruncate în bălţile de pe podea; pe mobilă, nu găsise niciodată cercuri de umezeală de la vreun pahar sau de la vreo ceaşcă uitată. Însă, pentru lucrurile lui, avea o desconsiderare totală. Îşi

ştergea ghetele de noroi înainte de a intra în casă, însă nu le curăţa niciodată pielea scumpă şi nici nu le lustruia.

Aşa că avea ea grijă de acest lucru.

Hainele lui purtau etichete de la cele mai mari magazine din lume. Însă nu erau niciodată aşezate frumos, ci erau aruncate neglijent, pe câte vreun scaun, sau agăţate strâmb, pe umeraşe.

Ea începu să se ocupe şi de spălatul lucrurilor lui. Şi trebuia să admită că îi făcea mare plăcere să-i pună rufele pe frânghie, la uscat, când ziua era însorită.

El nu avea fotografii de-ale prietenilor, de-ale familiei, nu făcuse nici o încercare de a personaliza, în vreun fel, camera în care locuia. Avea, în schimb, cărţi, cutii pline cu cărţi de tot felul – romane poliţiste, de groază, de spionaj, de dragoste, opere clasice, cărţi de redare a procedurilor poliţieneşti, de prezentare a armelor şi crimelor, cărţi de psihologie, de mitologie, de vrăjitorie, de mecanica automobilelor – fapt care o făcu să zâmbească – şi din alte domenii, ce variau de la arhitectură, la zoologie.

Părea să nu existe ceva care să nu-l intereseze.

Ea ştia că el prefera cafea, însă ar fi băut şi ceai, într-o clipită, dacă ar fi fost. Suficient de tare. Avea o dantură drăguţă, ca a unui băiat de

zece ani – şi energia acestuia.

Era băgăcios – nu exista întrebare pe care să nu o pună. Dar exista în el o bunătate lăuntrică, care te făcea să nu poţi să-l refuzi. Nu ezitase niciodată să-şi ofere ajutorul la diferite treburi casnice sau pentru diverse comisioane – şi-l văzuse aruncându-i lui Con bucăţele de mâncare, când îşi imagina că ea nu observa.

Privit în ansamblu, aranjamentul se putea considera extraordinar – el îi asigura o companie, venituri şi munca po care o îndrăgea cel mai mult. Ea îi oferea, în schimb, un loc liniştit pentru creaţie. Cu toate acestea, ea nu se simţea pe deplin relaxată în preajma lui. El nu se referise niciodată la acel moment de atracţie ameţitoare dintre ei. Însă exista acolo. Exista în felul în care pulsul ei începea să vibreze, atunci când ea intra într-o cameră şi-l găsea acolo. Exista în felul în care trupul ei se încălzea, când el întorcea acei ochi strălucitori spre ea şi pur şi simplu o privea.

Brianna se învinui de toate aceste senzaţii. Trecuse mult timp, foarte mult timp, de când ea nu mai fusese atrasă atât de puternic de un bărbat. De când Rory Meavery o părăsise, lăsând-o cu o rană în inimă şi un gol în viaţă, ea nu se mai simţise atât de tulburată de prezenţa unui bărbat.

De vreme ce sentimentele pe care le avea erau

pentru un oaspete, Brianna conchise că era de datoria ei să le pună capăt.

Însă în timp ce îi netezea plapuma şi îi înfoia perna, ea se întreba prin ce locuri îl purtau în acel moment hoinărelile lui.

Gray nu se duse departe. Se hotărâse să meargă pe jos în acea dimineaţă şi hoinărise pe îngustul drumeag, sub cerul plumburiu, ameninţător. Trecu prin dreptul câtorva clădiri, văzu adăpostul unui tractor, baloturile de fân stivuite din calea vremii potrivnice. Erau ale lui Murphy, îşi închipui el şi începu să se întrebe cum era să fii fermier.

Să deţii pământ, se gândi el, să porţi răspunderea acestuia. Să ari, să semeni, să îngrijeşti, să priveşti plantele crescând. Să te uiţi mereu la cer, să adulmeci prin aer orice schimbare de vreme.

Nu era o viaţă pentru Grayson Thane, se gândi el, însă îşi imagină că pentru unii era plină de satisfacţii. Observase acea mândrie simplă a proprietarului, în mersul lui Murphy Muldoon – un bărbat care se Ştia pe picioarele lui.

Însă, stăpânind pământul – sau orice altceva însemna să fii legat. Trebuia să-l întrebe pe Murphy ce fel de senzaţii îi dădea această stare de lucruri,

Gray vedea, din acel loc, valea şi spinările

dealurilor. De departe se auzi lătratul scurt şi vesel al unui câine. Era Con, probabil, în căutarea aventurii, înainte de a se întoarce acasă şi de a-şi aşeza capul în poala Briannei. Gray invidia privilegiul câinelui.

Schimonosindu-se, el îşi afundă mâinile în buzunare. Se străduise din răsputeri să-şi ţină acele mâini cât mai departe de delicata lui gazdă sexy.

Îşi zisese în sinea lui că ea nu purta acele şorţuri apretate şi nici nu-şi ridica părul în acele vârtejuri lejere, ca să-l încânte pe el. Însă acesta era efectul. Era puţin probabil că ea se învârtea prin casă, de colo-colo, mirosind a flori de câmp, doar ca să-l înnebunească pe el. Însă el suferea.

În afară de fizic – care era destul de greu de suportat – mai exista şi acel aer de mister şi de tristeţe. Trebuia să treacă dincolo de acel zid subţire al rezervei şi să descopere ce anume o preocupa pe ea. Indiferent ce era, îi bântuia privirea.

Nu că ar fi intenţionat să se implice, se asigură Gray. Era doar curios. Legarea prieteniilor era un lucru pe care îl făcea cu uşurinţă, prin intermediul interesului sincer şi al firii compătimitoare. Însă prieteni apropiaţi, cei cu care un bărbat ţinea legătura de-a lungul anilor, de care se îngrijora, a căror lipsă o simţea, atunci când era departe, nu făceau parte din

planul lui.

Grayson Thane călătorea uşor, şi călătorea des. Micuţa vilişoară, cu uşa din faţă vopsită în nuanţe stridente, îl făcu să se oprească. În completarea acesteia, în partea sudică, se ridicase structura unei clădiri de dimensiunile casei iniţiale. Pământul dislocat era acum un morman de noroi, care ar fi încântat orice puşti de cinci ani.

Micuţa construcţie din vale? se întrebă el. Unde sora Briannei şi soţul acesteia locuiau din când în când? Conchise că uşa, de nuanţă purpurie, era opera lui Maggie şi, trecând de poartă, se apropie ca să privească mai atent.

Următoarele câteva minute se delectă studiind iscoditor noua clădire. Cei de aici nu se încurcau, se gândi el. Structura era solidă, iar materialele dintre cele mai bune. Se extindeau din cauza copilului, presupuse el, croindu-şi drum spre spatele casei. Abia atunci Gray zări construcţia laterală.

Atelierul ei de sticlărie. Mulţumit de noua lui descoperire, el părăsi drumul podit cu scândură şi străbătu pajiştea umedă. Odată ajuns în dreptul casei, Gray îşi sprijini de fereastră mâinile strânse în jurul feţei şi privi pe furiş înăuntru. Văzu acolo cuptoare, bancuri de lucru, unelte care îi stârneau curiozitatea şi imaginaţia. Rafturile erau pline de piese în lucru. Fără nici o

jenă, el se trase în spate şi dădu să o apuce spre uşă.

— Vrei să te alegi cu degetele rupte?

Gray se întoarse. Maggie se afla în pragul uşii din spatele vilişoarei, ţinând în mână o ceaşcă aburindă. Purta un pulover lălâu, o pereche de reiaţi uzaţi, şi avea o privire urâtă în ochi. Gray îi zâmbi larg.

— Nu ţin neapărat. Aici lucrezi?

— Da. Cum tratezi tu oamenii care năvălesc neinvitaţi, în atelierul tău?

— Eu nu am atelier. Ce-ai zice de un tur?

Ea nu făcu nici un efort ca să-şi reţină înjurătura sau oftatul.

— Eşti dintre cei insistenţi, nu-i aşa? în regulă, de vreme ce se pare că nu am altceva de făcut. Soţul meu a întins-o, se plânse ea călcând pe iarbă. Nici măcar nu m-a trezit. Mi-a lăsat un bilet, în care nu-mi spune decât să mănânc un mic dejun moderat şi să-mi ţin picioarele ridicate.

— Şi ai făcut asta?

— Aş fi făcut, dacă n-aş fi auzit pe cineva dând târcoale proprietăţii mele.

— Îmi pare rău. El continua să-i zâmbească. Când se va naşte copilul?

— În primăvară. Deşi n-ar fi vrut, ea se înmuie. Nu trebuia decât să se amintească de copil. Au trecut deja destule săptămâni şi, dacă bărbatul

ăsta o să mă tot răsfeţe, îl voi omorî. Pofteşte, dacă tot ai venit până aici.

— Observ că ospitalitatea este caracteristică familiei.

— Nu este. Un surâs ridică buzele ei. Brianna a acaparat toată amabilitatea. Uită-te, rosti ea, deschizând uşa. Să nu atingi nimic, căci îţi voi rupe degetele dacă o vei face.

— Da, să trăiţi! Este extraordinar. El începu să exploreze încăperea din clipa în care păşi înăuntru, mişcându-se printre bancurile de lucru, aplecându-se să privească în cuptoare. Ai studiat la Veneţia, nu-i aşa?

— Da, am studiat.

— Ce anume te-a determinat să te apuci de aşa ceva? Doamne, urăsc când oamenii mă întreabă aşa ceva. Fă-te că n-ai auzit. Gray râse de el şi, cu paşi mari, se îndreptă spre ţevile de suflat. Degetele lui aveau o poftă grozavă de a atinge. Precaut, el se întoarse şi o măsură pe Maggie cu privirea. Sunt mai mare ca tine.

Ea încuviinţă din cap.

— Dar eu sunt mai ticăloasă. Ea se lasă însă înduplecată şi, apucând o vergea metalică, i-o întinse.

El o cântări şi o răsuci în mână.

— O colosală armă pentru crimă.

— O să ţin minte data viitoare, când mă va mai întrerupe cineva de la lucru.

— Deci, care este procedeul? El aruncă o privire peste desenele răspândite pe o masă. Îţi schiţezi ideile?

— Deseori. Ea sorbi din ceai, fixându-l cu privirea. Adevărul era că felul lui de a se mişca, uşor, fluid, dezinvolt, o făcea să tânjească după blocul de desen. Intenţionezi să înveţi totul dintr-o singură lecţie?

— Întotdeauna. Trebuie să fie foarte cald când cuptoarele sunt aprinse. Topeşti materialul aici şi apoi ce urmează?

— Fac un bulgăre, începu ea. Urmară apoi treizeci de minute în care ea îi explică, pas cu pas, procesul de modelare manuală a sticlei.

Bărbatul e plin de întrebări, se gândi ea. Întrebări incitante, genul celor care te făceau să treci dincolo de procesul tehnic şi să luneci spre artă. Ea poate ar fi rezistat acestei tentaţii, însă era mult mai greu să reziste entuziasmului lui. În loc să-l zorească, ea se pomeni răspunzând acelor întrebări, făcându-i demonstraţii şi râzând împreună cu el.

— Pregăteşte-te în domeniu şi am să te iau ucenic. Amuzată, ea trecu cu mâna pe deasupra pântecului. Haide puţin înăuntru, ca să serveşti un ceai.

— Nu cumva ai şi ceva fursecuri făcute de Brianna?

Sprânceana lui Maggie se arcui.

— Ba da, am.

Câteva minute mai târziu, Gray se aşează la masa din bucătăriea lui Maggie, cu o farfurie de turtă dulce în față.

— Jur că ar putea să vândă aşa ceva, zise el, cu gura plină. Ar face avere.

— Preferă să le dea copiilor din sat.

— Sunt surprins că nu are familia ei. El aşteptă o secundă. N-am observat ca vreun bărbat să-i stea prin preajmă.

— Şi tu eşti genul căruia nu-i scapă nimic, nu-i aşa, Grayson Thane?

— Este specific meseriei. Ea este o femeie frumoasă.

— N-am să infirm acest lucru. Maggie turnă apa clocotită într-un ceainic.

— Vrei să mă faci s-o spun pe şleau, mormăi el. Există cineva sau nu?

— Ai putea s-o întrebi pe ea. Indispusă, Maggie aşează ceainicul pe masă şi se încruntă la el. Oh, individul, se gândi ea, are un talent de a te face să doreşti să-i spui tot ce voia să afle. Nu, se răsti, trântindu-i o cană în faţă. Nu există nimeni. Îi respinge pe toţi, îi îndepărtează pe toţi. Ar prefera să-şi petreacă toată viaţa îngrijindu-se de clienţi şi dând fuga la Ennis, ori de câte ori mama strănută. Autosacrificiu, ăsta e specialitatea Briannei noastre.

— Eşti îngrijorată din pricina ei, murmură

Gray. Ce necazuri are, Maggie?

— Chestiuni de familie. Las-o baltă. Ea umplu cu întârziere, mai întâi ceaşca lui şi apoi pe a ei. Oftă şi se aşează la masă. De unde ştii că are necazuri?

— Se vede. În ochii ei. Exact cum se vede şi în ai tăi, acum.

— Se va lămuri totul curând. Maggie făcu un mare efort ca să nu se lase pradă problemelor. Mereu scormoneşti prin vieţile oamenilor?

— Sigur. El gustă din ceai. Era suficient de tare ca să te facă să te ridici şi să începi să dansezi. Perfect. Ca scriitor, am o justificare pentru faptul că sunt iscoditor. Ochii lui deveniră sobri. Îmi place de ea. Ar fi şi imposibil să nu-mi placă. Mă deranjează să o văd tristă.

— L-ar prinde bine un prieten. Eşti talentat în a-i face pe oameni să vorbească. Foloseşte-ţi talentul cu ea. Dar fii atent, adăugă Maggie, înainte ca Gray să poată vorbi, ea este o fire sensibilă. Răneşte-i sentimentele şi am să te stâlcesc.

— Am înţeles aluzia. Sosise timpul, îşi zise el, să schimbe subiectul. Relaxându-se, Gray se aşează picior peste picior. Deci, care este povestea cu amicul Murphy? Tipul din Dublin chiar te-a furat de sub nasul lui?

Din fericire, ea îşi înghiţise ceaiul, căci altfel s-ar fi înecat. Maggie pufni într-un râs puternic

care, degenerând în hohote zgomotoase, îi umplură ochii de lacrimi.

— Am pierdut un banc, rosti Rogan din prag. Fă o pauză, Maggie, te-ai înroşit toată.

— Sweeney! Ea inspiră chicotind şi se întinse să-l prindă de mână. El este Grayson Thane. Se întreba dacă a trebuit să treci peste spatele lui Murphy, ca să mă curtezi.

— Nu peste spatele lui Murphy a trebuit să trec, rosti el amuzat, ci peste spatele şi capul lui Maggie, care, în plus, avea nevoie şi de puţină judecată. Încântat să te cunosc, adăugă el, întinzându-i lui Gray cealaltă mână. Am petrecut multe ore plăcute în compania cărţilor dumitale.

— Mulţumesc.

— Gray mi-a ţinut de urât, îi zise Maggie. Şi acum sunt prea bine dispusă ca să mai urlu la tine că nu m-ai trezit de dimineaţă.

— Ai nevoie de somn. El îşi turnă ceai şi tresări după prima înghiţitură. Dumnezeule, Maggie, trebuie să-l opăreşti mereu în halul ăsta?

— Da. Ea se aplecă în faţă şi propti bărbia în palmă. Din ce parte a Americii eşti, Gray?

— De nicăieri, în mod special. Şu sunt în continuă mişcare.

— Dar unde îţi este casa?

— Nu am. El muşcă dintr-o altă prăjitură. N-am nevoie de aşa ceva, dat fiind făptui că fac atâtea călătorii.

Ideea era fascinantă. Maggie îşi înclină capul şi privi atentă.

— Pur şi simplu mergi, dintr-un loc în altul, cu… cu hainele în spinare?

— Cu puţin mai mult decât atât, dar, în principiu, da. Uneori sfârşesc prin a achiziţiona ceva în faţa căruia nu rezist – cum a fost de pildă sculptura ta din Dublin. Am închiriat un spaţiu în New York, un fel de depozit de lucruri. Acela este locul unde mă caută editorul şi agentul meu, aşa că, o dată sau de două ori pe an, mă întorc acolo. Pot să scriu oriunde, rosti el ridicând din umeri. Aşa că asta fac.

— Şi familia ta?

— Margaret Mary, devii băgăcioasă.

— El a început primul, îi răspunse ea lui Rogan.

— Nu am familie. V-aţi ales numele pentru copil? întrebă Gray, schimbând subiectul.

Recunoscând tactica, Maggie se încruntă la el. Rogan o lovi uşor, pe sub masă, în genunchi, înainte ca ea să apuce să vorbească.

— Nu ne-am înţeles cu privire la nici unul. Sperăm să ne stabilim la unu, înainte să meargă copilul la universitate.

Cu tact, Rogan întoarse discuţia spre subiecte generale, cuviincioase. De îndată ce rămase singură cu soţul ei, Maggie începu să bată ritmic cu degetele în masă.

Aş fi aflat multe despre el, dacă nu te băgai.

Nu este treaba ta. El se aplecă şi o sărută pe gură.

Poate că este. Îl plac destul de mult. Însă atunci când vorbeşte despre Brianna i se schimbă privirea. Nu cred că-mi place asta.

— Nici asta nu este treaba ta.

— Dar este sora mea.

— Ea este în stare să-şi poarte singură de grijă.

— Multe mai ştii tu despre asta, mormăi Maggie. Bărbaţii întotdeauna au senzaţia că sunt foarte cunoscători în privinţa femeilor, când, de fapt, ceea ce ştiu este o nimica toată.

— Pe tine te cunosc, Margaret Mary. Cu o mişcare graţioasă, el o ridică în braţe.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să te duc în pat, să te dezbrac şi să fac, incredibil şi desăvârşit, dragoste cu tine.

— Oh, nu mai spune! Ea îşi dădu părul pe spate. Nu încerci decât să mă distragi de la subiectul în cauză.

— Hai să vedem cât de bine voi reuşi.

Ea zâmbi şi-şi strânse mâinile în jurul gâtului lui.

— Bănuiesc că ar trebui măcar o şansă să-ţi acord.

Când Gray se întoarse la Blackthorn Cottage, o găsi pe Brianna stând în genunchi şi ceruind, cu mişcări lente, circulare, pardoseala. Cruciuliţa

de aur, pe care o purta uneori, se legăna ca un pendul pe lănţişorul subţire, captând strălucirea luminii. Ea dăduse drumul la muzică şi asculta o melodie ritmată, pe care o fredona în irlandeză. Ca vrăjit, el se apropie şi se ghemui lângă ea.

— Ce spun cuvintele?

Ea tresări. El se deplasa atât de uşor, de parcă plutea. Brianna îşi dădu la o parte părul din ochi şi-şi văzu de lustruit.

— Despre război.

— Sună prea vesel ca să fie despre război.

— Oh, suntem destul de veseli când luptăm. Te-ai întors mai devreme decât de obicei. Vrei un ceai?

— Nu, mulţumesc. Am băut unul la Maggie.

Ea îşi ridică atunci privirea.

— Ai fost în vizită la Maggie?

— Am vrut să fac o plimbare şi am ajuns până la casa ei. Mi-a oferit un tur al sticlăriei ei.

Brianna pufni în râs şi, văzând că el era serios, se opri din lucru.

— Cum naiba ai reuşit o asemenea performanţă?

— Am cerut. Şi am zâmbit, continuă el în sinea lui. La început, nu a fost prea încântată, dar apoi a cedat. Gray se aplecă spre Brianna şi inspiră scurt de câteva ori. Miroşi a lămâie şi a ceară de albine.

— Nu este surprinzător. Brianna trebui să-şi

dreagă glasul. Doar cu asta lustruiesc podeaua. Ea scăpă un sunet înăbuşit, când el o luă de mână.

— Ar trebui să porţi mănuşi când faci muncă brută.

— Mă încurcă. Ea îşi scutură mâna, însă el nu-i dădu drumul. Deşi încerca să pară gravă, nu reuşi decât să-şi etaleze nefericirea. Îmi stai în cale.

— Am să dispar într-o clipă. Stând aşa în genunchi, cu cârpa în mână, şi având obrajii îmbujoraţi, e teribil de frumoasă, se gândi el. Ieşi cu mine diseară, Brie? îngăduie-mi să te scot la cină.

— Am… am luat carne de oaie, rosti ea, bâlbâindu-se, ca să fac plăcintă.

— N-o să se strice, nu-i aşa?

— Nu, n-o să se strice, dar… Dacă te-ai săturat de mâncărurile mele…

— Brianna. Vocea lui era calmă şi convingătoare. Vreau să ies cu tine.

— De ce?

— Pentru că ai un chip frumos. El îşi atinse buzele de degetele ei, făcându-i inima să i se oprească în loc.

Deoarece cred că ar fi frumos ca, măcar într-o seară, să gătească şi să spele altcineva vasele, în locul tău.

— Mie îmi place să gătesc.

— Şi mie îmi place să scriu, dar întotdeauna este un mare câştig să citeşti ceva ce a ieşit din sudoarea altcuiva.

— Nu este acelaşi lucru.

— Sigur că este. Înclinându-şi capul, el îşi aţinti asupra ei privirea devenită, brusc, tăioasă. Nu cumva îţi este teamă să fii singură cu mine, într-un restaurant?

— Ce lucru prostesc poţi să spui. Ce lucruri prosteşti, îşi zise ea, putea să simtă.

— În regulă, atunci avem întâlnire. La şapte. Destul de înţelept ca să ştie când să se retragă, Gray se ridică şi ieşi.

Deşi îşi propusese să nu se neliniştească din pricina toaletei, Brianna nu reuşi să rezolve problema, fără să nu se agite. În cele din urmă, alese o rochie verde, simplă, din lână, pe care Maggie i-o adusese de la Milano. Cu mânecile ei lungi şi gulerul pe gât, rochia arăta cât se poate de obişnuită, până ce era îmbrăcată. Având o croială dreaptă, materialul moale de lână avea un stil aparte de a se mula pe forme, etalând şi ascunzând în acelaşi timp.

Totuşi, îşi zise Brianna, era potrivită pentru o cină la restaurant; şi era păcat că nu fusese niciodată purtată, ţinând cont de toate eforturile pe care le făcuse Maggie. în plus, era atât de plăcută pe piele.

Plictisită de neîncetata stare de agitaţie, ea îşi luă haina neagră şi o aruncă pe braţ. Nu era decât o invitaţie la masă, îşi reaminti ea. Un gest amabil din partea unui bărbat pe care îl hrănea de mai mult de o săptămână.

Trăgând în piept o ultimă respiraţie liniştitoare, ea ieşi. Din dormitorul ei, ce dădea în bucătărie, şi se îndreptă spre hol. El tocmai cobora scările. Brianna se opri.

Gray rămase neclintit în locul în care se afla, cu un picior pe ultima treaptă şi cu o mână ţinută pe stâlpul scării în spirală. O clipă, ei nu făcură decât să se privească fix unul pe celălalt, trăind acea stare ciudată şi efemeră de conştientizare a momentului.

— La te uită, ia te uită! Buzele lui se răsfrânseră într-un delicat şi satisfăcut surâs. Eşti o adevărată apariţie, Brianna.

— Eşti îmbrăcat în costum. Şi arată formidabil în el, se gândi ea.

— Car unul după mine, pentru a-l folosi când şi când. El îi luă haina şi i-o aşeză pe umeri.

— N-ai spus unde mergem.

— Să mâncăm. El o cuprinse pe după talie şi o conduse afară.

Interiorul maşinii o făcu să se minuneze. Mirosea a piele, iar aceasta era moale şi catifelată. Ea rătăci cu mâinile pe deasupra scaunului, pe toată durata drumului.

— A fost un gest de amabilitate din partea ta, să faci lucrul acesta, Gray.

— Amabilitatea nu are nici o legătură cu asta. Am simţit dorinţa de a ieşi la restaurant şi am vrut ca tu să fii cu mine. Nu intri niciodată seara în cârciumă?

Ea se relaxă puţin. Deci, acolo mergeau.

— În ultima vreme, nu am intrat. Îmi face plăcere să mă opresc pe acolo din când în când, să-i văd pe toţi. Familia O'Malley s-a îmbogăţit cu încă un nepoţel, săptămâna asta.

— Ştiu. Am fost cinstit cu o bere, ca să sărbătoresc evenimentul.

— Tocmai am terminat portbebe-ul. Ar fi trebuit să-l iau cu mine.

— Dar nu mergem la cârciumă. Ce este acela portbebe?

— Un fel de sac de dormit, închis cu nasturi. Când trecură prin sat, ea surâse. Uite, cei de colo sunt domnul şi doamna Conroy. Sunt căsătoriţi de mai bine de cincizeci de ani, şi încă se mai ţin de mână. Să-i vezi cum dansează.

— Tot aşa mi s-a spus şi despre tine. El o privi. Ai câştigat concursuri.

— Când eram puştoaică. Ea ridică din umeri, dorind parcă să alunge amintirea. Regretele erau un privilegiu prostesc. Nu le-am luat niciodată în serios, adăugă. A fost ceva de amuzament.

— Ce faci acum ca să te amuzi?

— Oh, ba una, ba alta. Conduci bine pentru un american. Văzând privirea lui nedumerită, ea chicoti. Ceea ce am vrut să spun este că mulţi din concetăţenii tăi au probleme până se adaptează cu drumurile noastre şi cu şofatul, pe partea corectă.

— Noi n-o să discutăm acum care este partea corectă, cu toate că eu am petrecut mult timp în Europa.

— Nu ai un accent pe care să-l pot localiza – vreau să spun altul decât american. Vezi, eu mi-am făcut un fel de joc din a ghici locurile de baştină ale musafirilor mei.

— Nu-l ghiceşti pe-al meu, probabil din cauză că eu sunt de nicăieri.

— Toată lumea este de undeva.

— Nu, nu este. Sunt mai mulţi nomazi în lume, decât îţi închipui.

— Deci, pretinzi că ai fi ţigan. Ea îşi dădu părul, pe spate şi îi studie profilul. Ei bine, la lucrul acesta recunosc că nu m-am gândit.

— Asta însemnând?

— În noaptea în care ai venit, mi s-a părut.că aduci puţin a pirat, apoi mi s-a părut că semeni a poet, ba chiar a boxer, dar nu a ţigan. Însă ţi se potriveşte.

— Iar tu mi-ai părut ca o nălucă cu cămaşa albă, largă, părul căzut în cascadă, pe umeri, curajul şi teama luptându-se în ochii tăi.

— Nu îmi era teamă. Ea zări indicatorul firmei, cu puţin înainte ca el să părăsească şoseaua. Aici? La *Drumoland Castle?* Nu se poate!

— De ce nu? Mi s-a spus că bucătăria este excelentă.

— Sigur şi, în plus, este foarte scumpă.

El pufni în râs, însă se potoli brusc, pentru a admira imaginea castelului cenuşiu şi măreţ, aşezat pe povârnişul dealului, strălucind în lumina becurilor.

— Brianna, eu sunt un ţigan bine plătit. Uluitor, nu?

— Da. Şi grădinile... nu le poţi vedea acum în toată splendoarea lor, căci iarna a fost aspră, însă aici sunt cele mai frumoase grădini. Ea privi dincolo de panta acoperită cu iarbă, spre stratul cu tufe de trandafiri, aflate încă în hibernare. În spate este o grădină împrejmuită de ziduri. Este atât de frumoasă, că nu pare reală. De ce nu ţi-ai ales să stai într-un astfel de loc?

El parcă maşina şi opri motorul.

— Eram cât pe ce, însă am auzit de hanul tău. Numeşte-l impuls. El afişă spre ea un surâs larg. Îmi plac la nebunie impulsurile.

Gray se dădu jos din maşină şi, luând-o de mână, o ajută să urce treptele ce duceau în marele hol.

Acesta era spaţios şi luxos, încadrându-se în tipicul castelelor, avea covoare de un roşu-intens

şi lemnăria neagră. Aici puteai percepe mirosul fumului de lemn ars, strălucirea cristalului, solitudinea sunetului unei harpe.

— Am stat într-un castel din Scoţia, zise el îndreptându-se spre marea sală de mese, ţinându-şi degetele împletite cu ale ei. Şi într-unul din Cornwall. Locuri fascinante, pline de umbre.

— Crezi în fantome?

— Sigur că da. Ochii lor se întâlniră când el schiţă gestul de a-i lua haina. Tu nu?

— Ba da. Ştii, avem şi noi câteva, acasă.

— Cercul de pietre.

Deşi ea fu surprinsă, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să fie. El era genul care s-ar fi dus acolo şi ar fi perceput senzaţia.

— Acolo, da, şi în alte locuri.

— Gray se răsuci spre şeful de sală.

— Thane, rosti el simplu.

El fură conduşi la masa lor. Când Gray primi lista de vinuri, privi spre Brianna.

— Doreşti să serveşti vin?

— Mi-ar face plăcere.

El aruncă o scurtă privire şi, ridicându-şi pleoapele, zâmbi spre ospătar.

— *Chassagne-Montrachet.*

— Da, domnule.

— Îţi este foame? o întrebă el pe Brianna, care nu făcea decât să devoreze meniul.

— Încerc să memorez lista, murmură ea. Am luat masa o dată aici, cu Maggie şi Rogan, iar când am ajuns acasă, am încercat să pregătesc şi eu acest pui cu miere şi vin.

— Citeşte-o de plăcere, îi propuse el. Vom lua o copie a meniului.

Ea îl privi pe deasupra coperţilor cartonate ale meniului.

— N-or să-ţi dea nici măcar una.

— Ba cum să nu!

Ea eliberă un scurt hohot de râs şi alese la întâmplare. De îndată ce făcură comanda şi gustară din vin,

Gray se aplecă în faţă.

— Acum, povesteşte-mi.

— Ce să-ţi povestesc?

— Despre fantome.

— Oh! Brianna surâse delicat, în timp ce degetul îi alunecă pe piciorul paharului. Păi, acum mulţi ani, s-a întâmplat să existe doi îndrăgostiţi. Ea era logodită cu un altul, aşa că se întâlneau în secret. El era un om sărac, un simplu fermier, se zice, iar ea era fiica unui nobil, însă cei doi se iubeau şi-şi făcuseră deşarte planuri să fugă în lume. Într-o noapte, s-au întâlnit la cercul de pietre. Acolo, au gândit ei, în acel loc sfânt, în acel loc magic, aveau să ceară binecuvântarea zeilor. Ea purta în pântec copilul lui şi nu mai aveau vreme de pierdut. Au

îngenuncheat acolo, în centru, şi ea i-a spus că urma să aibă un copil. Se zice să au plâns împreună, de bucurie şi de teamă, în timp ce vântul sufla rece, iar anticele pietre îi adăposteau. Acolo s-au iubit pentru ultima dată. El hotărî atunci să plece acasă, să-şi ia calul de la plug, să-şi adune puţinele lucruri şi apoi să se întoarcă după ea. Aveau să fugă în acea noapte. Brianna oftă puţin, ochii ei purtând o privire visătoare, apoi continuă:

— Aşa că el a lăsat-o acolo, în centrul cercului de lespezi. Însă, când a ajuns la ferma lui, el era aşteptat de oamenii nobilului. Aceştia l-au tăiat cu săbiile, locul în care a căzut pătându-se de sângele lui. L-au ars apoi casa şi recoltele. În timp ce-şi dădea sufletul, singurul lui gând a fost la iubita lui.

Brianna făcu o pauză, asemeni unui povestitor înnăscut, pentru a crea o anume atmosferă. Interpretul de la harpă, din colţul îndepărtat al localului, preluă lent ritmul unei balade ce vorbea despre o dragoste nefericită.

— Ea însă l-a aşteptat acolo, în centrul cercului de pietre. În timp ce-l aştepta, i s-a făcut frig, atât de frig că a început să tremure. Vocea şi lacrimile iubitului ei plutiră peste câmpuri, până la ea. Ea şi-a dat seama că el murise. Ştiind acest lucru, s-a întins pe pământ, a închis ochii şi s-a dus la el. A doua zi când au găsit-o, zâmbea. Era

însă rece, foarte rece, iar inima nu-i mai bătea. Sunt nopţi în care, dacă stai în centrul cercului de pietre, îi auzi şoptindu-şi promisiunile unul altuia şi simţi cum iarba se umezeşte cu lacrimile lor.

Răsuflând îndelung, Gray se lăsă în spătarul scaunului şi luă o sorbitură din vin.

— Ai talent de povestitor, Brianna.

— Ţi-am redat doar ce mi s-a povestit. Vezi tu, dragostea răzbate, prin teamă, prin durere, chiar şi prin moarte.

— Tu i-ai auzit şoptind?

— Da. Şi am plâns pentru ei. Şi i-am invidiat, Ea se rezemă de spătar şi încercă să iasă din atmosferă. Dar tu ce fantome cunoşti?

— Păi, am să-ţi spun o poveste. Pe dealurile din vecinătatea câmpului Culladon, rătăceşte un scoţian, cu un singur braţ.

Buzele ei se încreţiră.

— Este ceva adevărat, Gray, sau născoceşti?

El îi luă mâna şi i-o sărută.

— Tu să-mi spui.

Capitolul 5

Brianna nu mai petrecuse o seară atât de plăcută. Toate elementele se contopiseră într-o amintire frumoasă – bărbatul nemaipomenit, ce păruse fascinat de fiecare cuvânt rostit de ea,

romanticele ornamente ale unui castel, care renunţase la inconvenienţele epocii medievale, excelentele, bucate franţuzeşti, vinul ales.

Ea nu ştia cum avea să-l răsplătească pentru ceea ce-i oferise – mai ales pentru meniul pe care el reuşise să-l obţină de la şeful de sală, folosindu-şi farmecul.

Însă intenţiona să înceapă prin singura cale pe care o cunoştea: pregătirea unui mic dejun deosebit.

Când Maggie intră, bucătăria era plină de mirosuri apetisante, iar Brianna cânta.

— Ei, văd că astăzi ai o zi bună.

— Da, am. Brianna atinse uşor o felie groasă de pâine prăjită, condimentată. Vrei să serveşti micul dejun, Maggie? Am din toate mai mult decât suficient.

— Am mâncat deja. Cuvintele fuseseră rostite cu un anumit regret. Gray este prin preajmă?

— N-a coborât încă. De obicei, la ora asta, ridica de pe mai toate tigăiele, capacele.

— Înseamnă că vom fi singure câteva momente.

— Da. Buna ei dispoziţie dispăru. Atentă, Brianna aşează ultima felie de pâine pe platou şi puse mâncarea în cuptor, ca să se păstreze caldă. Ai venit să discutăm despre scrisori.

— Te-am lăsat destulă vreme să te îngrijorezi, nu-i aşa? îmi pare rău.

— Amândouă aveam nevoie să ne gândim. Brianna îşi împreună mâinile peste şorţ şi-şi privi sora. Ce vrei să faci, Maggie?

— Eu vreau să nu fac nimic, să mă prefac că nu am citit niciodată aceste scrisori, să mă prefac că nu există.

— Maggie…

— Lasă-mă să termin, replică ea tăios şi începu să rătăcească prin bucătărie ca o pisică ţâfnoasă. Vreau să ne continuăm viaţa ca şi până acum şi să-i păstrez tatei amintirea mea proprie. Nu vreau să-mi pun fel de fel de întrebări sau să mă preocup din pricina unei femeie pe care a cunoscut-o şi cu care s-a culcat acum un secol. Nu vreau să mă gândesc la nici un frate sau soră, care ar exista pe undeva, prin lume. Tu eşti sora mea, rosti ea cu patimă. Tu eşti familia mea. Îmi tot spun că această Amanda şi-a clădit undeva, cumva, o viaţă pentru ea şi copilul ei şi că nu s-ar bucura ca noi să ne apucăm să i-o iscodim acum. Vreau să uit tot. Vreau ca totul să dispară din mintea mea. Asta este ceea ce vreau, Brianna. Maggie se opri, se rezemă de bufet şi oftă. Asta este ceea ce vreau, repetă ea, însă nu asta trebuie făcut. El i-a rostit numele – aproape că a fost ultimul cuvânt pe care l-a spus. Ea are dreptul să ştie acest lucru. Eu am dreptul să o blestem pentru acest lucru.

— Stai jos, Maggie. Nu-ţi face bine supărarea.

— Păi, cum aş putea să nu mă supăr? Amândouă suntem supărate. Avem însă feluri diferite de a suporta situaţia. Scuturând din cap, ea o refuză pe Brianna care-i făcuse semn să se aşeze. N-am nevoie să mă aşez.

Dacă până acum copilul meu nu s-a învăţat cu firea mea, atunci este cazul să înceapă. Făcând efort, ea inspiră adânc de câteva ori, ca să se calmeze. Va trebui să angajăm un investigator, un detectiv din New York. Asta vrei, nu-i aşa?

— Cred că asta avem de făcut, rosti Brianna, precaută. Pentru noi. Pentru tata. Cum vom proceda?

— Rogan cunoaşte o mulţime de oameni. O să-i contactăm telefonic. Este neîntrecut în materie de telefoane. Deoarece observă că Brianna avea nevoie de aşa ceva, Maggie reuşi să afişeze un surâs. Asta ar fi partea uşoară. Găsitul lor însă nu ştiu cât va dura. Şi Dumnezeu ştie ce vom face dacă şi când ne vom întâlni cu ei. Această Amanda este posibil să se fi căsătorit, să aibă o droaie de copii şi o viaţă fericită.

— M-am gândit la varianta asta. Dar va trebui să aflăm, nu-i aşa?

— Da. Făcând un pas în faţă, Maggie atinse uşor obrajii surorii ei. Nu-ţi mai face atâtea griji, Brie.

— N-am să-mi mai fac, dacă tu nu-ţi vei mai face.

— Pactul este încheiat. Maggie o sărută uşor, sigilând parcă înţelegerea lor. Acum, du-te şi hrăneşte-l pe americanul ăsta leneş. Eu mi-am aprins cuptoarele, căci am de lucru.

— Să nu te apuci de ceva greu.

Stând în faţa uşii şi pregătindu-se să iasă, Maggie se răsuci şi afişă un surâs.

— Îmi cunosc limitele.

— Nu, nu ţi le cunoşti, Margaret Mary, strigă Brianna în timp ce uşa se trântea. Rămase o clipă pierdută în gânduri, până ce bătăile ritmice ale cozii lui Con o treziră la realitate. Vrei afară, da? Bine, bine. Du-te şi vezi ce face Murphy.

În clipa în care ea deschise uşa, Con se furişă afară.

După ce lătră satisfăcut, o luă la goană peste câmp. Ea închise uşa în faţa aerului umed şi începu să cumpănească. Era trecut de zece şi avea treburi de făcut. Dacă Gray nu cobora la masă, avea să-i ducă micul dejun, sus.

Privirea pe care o aruncă peste meniul, aflat pe masă, o făcu să surâdă din nou. Fredonând, ea începu să aranjeze tava. Când termină totul de pus, o prinse cu amândouă mâinile şi o apucă pe scări. Uşa de la camera lui era închisă şi o făcu să ezite. Ciocăni uşor. Neprimind nici un răspuns, începu să-şi muşte buzele. Poate că era bolnav. Îngrijorată, ea ciocăni din nou, mai puternic, şi-l strigă pe nume.

Părându-i-se că acide un mormăit, schimbă poziţia tăvii şi deschise uşa.

Patul arăta de parcă fusese scena unei mici bătălii. Cearceafurile şi păturile erau învălmăşite, cuvertura era aruncată pe podea, lângă piciorul patului. Iar în încăpere era un frig de crăpau pietrele.

Trecând dincolo de prag, ea îl zări şi se sperie.

Gray şedea la birou, cu picioarele goale şi părul vâlvoi. Lângă el se afla un vraf de cărţi, iar degetele îi alergau nebuneşte pe tastatura unui mic calculator. Lângă cot se afla o scrumieră plină cu mucuri de ţigări. Aerul din încăpere duhnea a tutun.

— Scuză-mă. Nici un răspuns. Muşchii braţelor începeau să o doară din cauza greutăţii tăvii. Grayson!

— Ce? Cuvântul o lovi ca un glonţ, făcând-o să se dea un pas în spate. Fizionomia lui o izbi.

E din nou pirat, se gândi ea. Arăta primejdios şi era predispus la violenţă. Când ochii lui se pironiră pe ea, fără să dea semne de recunoaştere, Brianna se întrebă dacă nu cumva el înnebunise peste noapte.

— Stai, rosti el pe un ton poruncitor, atacând din nou tastatura. Brianna rămase neclintită, încurcată, timp de vreo cinci minute. El se rezemă apoi de spătar şi-şi frecă mâinile puternic de faţă, ca un om care abia se trezise

dintr-un vis. Sau, dintr-un coşmar, se gândi ea. Se răsuci apoi din nou spre ea, afişând de astă dată acel rapid şi cunoscut surâs al lui. Acolo este micul dejun?

— Da, eu… este zece şi jumătate şi văzând că n-ai coborât…

— Iartă-mă. El se ridică, luă tava din mâinile ei şi o aşeză pe pat. Luă între degete o bucăţică de bacon englezesc. Mi-a venit ideea în toiul nopţii. Cred că povestea cu stafia a declanşat tot. Iisuse, ce frig este aici.

— Păi, nu-i de mirare. O să te îmbolnăveşti de moarte dacă o să stai aşa, fără nimic în picioare şi cu focul stins.

El nu făcu decât să zâmbească când o văzu pe Brianna îngenunchind în faţa căminului şi aranjând un rând nou de cărbuni. Parcă fusese o mamă care îşi dojenise copilul neascultător.

— M-am lăsat furat de inspiraţie.

— Asta-i foarte bine, dar nu este sănătos să stai în frig şi să fumezi, când ai putea să mănânci o masă cât se poate de bună.

— Miroase mai mult decât bine. Răbdător, el se ghemui lângă ea şi-şi lăsă mâna să lunece, într-un gest prietenesc, nepăsător, pe spatele ei. Brianna, vrei să-mi faci un serviciu?

— Dacă am să pot, da.

— Pleacă. Înmărmurită, ea întoarse capul. Deși îl privea uimită, el continua să râdă, ţinându-i

mâinile într-ale lui: Nu te supăra, iubito. Numai că am tendinţa să muşc, dacă sunt întrerupt din muncă, iar în clipa de faţă sunt în febra creaţiei.

— În nici un caz, nu vreau să-ţi stau în cale.

Gray tresări şi bătu enervat în retragere. Încerca să procedeze cu tact, nu-i aşa?

— Trebuie să mă transpun în mijlocul evenimentelor pe care le scriu, înţelegi? Aşa că pur şi simplu uită că sunt aici.

— Dar camera ta? Trebuie să-ţi schimb aşternuturile, iar baia trebuie…

— Nu-ți face griji în această privință. Focul începu să dogorească, asemeni nerăbdării dinăuntrul lui. El o ajută să se ridice în picioare. Le vei schimba când îmi voi pierde muza. Ţi-aş fi recunoscător dacă, din când în când, îmi vei lăsa la uşă câte ceva de mâncare. Acesta este singurul lucru de care voi avea nevoie.

— În regulă, dar… El începu deja să o conducă spre uşă. Nu trebuie să mă dai afară, am să ies singură.

— Mulţumesc pentru micul dejun.

— N-ai… El îi trânti uşa în nas. N-ai pentru ce, zise ea printre dinţi.

Tot restul acelei zile şi încă alte două, ea nu mai auzi nici un pâs de la el. Încercă să nu se gândească la halul în care arăta camera, să nu se mai întrebe dacă el îşi amintea să întreţină focul

sau să se mai culce. Ştia că mânca. De fiecare dată când ducea câte o tavă nouă cu mâncare, cea veche era în faţa uşii. Rareori lăsa mai mult decât firimituri pe farfurii.

Putea să creadă că era singură în casă – dacă n-ar fi fost atât de conştientă de prezenţa lui. Se îndoia foarte tare că el se gândea vreo clipă la ea.

Avusese dreptate. El dormea, într-adevăr, pe apucate, aţipelile lui iepureşti fiind bântuite de vise şi viziuni. Mânca, alimentându-şi trupul, aşa cum povestea îi alimenta mintea. Totul în el era dezlănţuit. În trei zile, scrisese mai mult de o sută de pagini. Acestea redau scene dure, uneori statice, însă el reuşise să atingă miezul subiectului.

Avea crima, bucuria şi viclenia. Avea deznădejdea şi durerea, disperarea şi minciuna.

Era în al nouălea cer.

Când, în fine, îl răpuse oboseala, se ghemui în pat, îşi trase cuverturile peste cap şi dormi neîntors.

Când se trezi, aruncă o privire prin cameră şi conchise că o femeie puternică, asemeni Briannei, n-ar fi leşinat văzând priveliştea. Imaginea lui, pe care şi-o studie în oglinda de la baie, era o cu totul altă poveste. Îşi frecă barba crescută pe obraz. Arăt, îşi zise, de parcă am ieşit din mocirlă.

Îşi scoase cămaşa de pe el, mirosul acesteia cutremurându-l, şi intră sub duş. Treizeci de minute mai târziu, îmbrăcă haine curate. Se simţea puţin amorţit, însă nu din lipsa de mişcare. Senzaţia de frământare nu-i dispăruse. Deschise larg fereastra dormitorului şi inspiră adânc aerul dimineţii ploioase.

O zi perfectă, se gândi el. În locul perfect.

Tava cu micul dejun era la uşă. Mâncarea se răcise, în timp ce el dormise. Ridică tava şi începu să se gândească cum să-şi folosească farmecul, ca s-o facă pe Brianna să-i încălzească din nou micul dejun.

Poate ea avea să facă chiar şi o plimbare cu el. Lui i-ar fi prins bine o companie. Poate avea s-o convingă să meargă, împreună, în Galway, să petreacă o zi, în aglomeraţie, cu el. Oricând ei puteau să…

Se opri în pragul bucătăriei, un zâmbet larg răsfrângându-i-se dintr-o parte în alta a feţei. O zărise pe Brianna, cu mâinile afundate în coca de pâine, cu părul ridicat şi nasul plin de făină.

Imaginea era încântătoare, iar el, bine dispus. Gray aşează, cu zgomot, tava, făcând-o pe ea să tresară şi să-şi ridice privirea. Ea tocmai începuse să Surâdă, când el se apropie cu paşi mari, îi cuprinse ferm faţa în mâini şi o sărută apăsat pe gură.

Mâinile ei se strânseră în pumni, în cocă. Capul

i se răsuci. Înainte să poată reacţiona, el se trase în lături.

— Bună. Ce zi grozavă, nu-i aşa? Mă simt incredibil. Ştii, nu poţi să te bazezi pe faptul că te trezeşti dintr-o dată, aşa. Însă, când se întâmplă, este ca şi cum un tren ţi-ar goni cu toată viteza prin minte. Nu poţi să faci nimic ca să opreşti senzaţia. El luă o bucăţică de pâine prăjită de pe tavă şi dădu să o muşte. O ducea spre gură, când se simţi ca trăsnit. Ochii lui se împletiră din nou cu privirea ei. Lăsă felia de pâine prăjită la loc, pe tavă.

Sărutul fusese o simplă reflectare a bunei lui dispoziţii, a exuberanţei lui. Acum însă un fel de reacţie întârziată puse stăpânire, încordându-i muşchii, străbătându-i trupul.

Fixându-l, uimită, cu ochii măriţi, ea pur şi simplu încremenise cu buzele depărtate.

— Stai puţin, murmură el şi se apropie din nou de ea. Stai numai o clipă.

Ea n-ar fi putut să se mişte nici dacă tavanul i-ar fi căzut în cap. Abia mai putea să respire când mâinile lui îi cuprinseră din nou faţa, de astă dată mai delicat, ca şi când ar fi probat calitatea. Ochii lui rămaseră deschişi, expresia lor nefiind pe deplin mulţumită atunci când el se aplecă spre ea.

Brianna simţi buzele lui lipindu-se de ale ei, delicat şi plăcut. Fu genul de atingere care n-ar

fi trebuit să-i aprindă focul dinăuntru. Cu toate acestea însă sângele ei se înfierbântă. Gray o întoarse, atât cât trupurile lor să se întâlnească, îi înclină capul pe spate, atât cât sărutul să fie profund.

Un sunet deznădăjduit sau de plăcere rătăci prin gâtul ei, înainte ca pumnii ei să devină lipsiţi de vlagă.

Ei îşi dădu seama imediat că buzele ei erau un lucru ce trebuia savurat. Pline, generoase, ademenitoare. Un bărbat nu trebuia să se grăbească când avea de-a face cu o astfel de gură. Gray îşi atinse dinţii de buza ei de jos şi se cutremură de răspunsul înăbuşit şi neputincios care îl primi. Încet, urmărind cum ochii ei scânteiară şi se închiseră, el îi contură buzele cu limba şi apoi pătrunse înăuntrul gurii.

Prea multe miresme subtile.

Era minunat felul în care el simţea pielea ei încălzindu-se, oasele înmuindu-se, inima răsunându-i. Sau poate era inima lui. Ceva îi rătăcea prin minte, îi clocotea în sânge. Abia când lăcomia deveni de nestăpânit, el se retrase.

Brianna tremura, iar instinctul îl avertizase pe Gray că, dacă avea să continue, nu avea să provoace decât suferinţa amândurora.

— A fost mai bine decât mi-am imaginat c-o să fie, reuşi el să spună. Şi nu mă pot plânge că nu am imaginaţie.

Clătinându-se, ea se rezemă cu o mână de bufet. Genunchii îi tremurau. Numai groaza de umilire făcu. Să nu-i tremure şi vocea.

— Aşa te comporţi întotdeauna când ieşi din grota ta?

— Nu sunt întotdeauna atât de norocos, încât să am la îndemână o femeie frumoasă. El înclină capul, studiind-o. Pulsul de la baza gâtului ei încă vibra, iar obrajii îi erau îmbujoraţi. Însă, când el păru să-şi fi format părerea, ea începuse să-şi reclădească fragilul zid defensiv, N-a fost ceva obişnuit, rosti el din nou. Nu are rost să pretind că a fost.

— Pentru mine nu este ceva obişnuit ca un musafir să mă sărute, în timp ce fac pâine. N-am de unde să ştiu ce este obişnuit pentru tine. Ochii lui se schimbară, întunecându-se de un uşor val de mânie. Când el se apropie, ea făcu un pas în spate. Nu, te rog, reuşi ea să rostească.

Brusc, acei ochi întunecaţi se strânseră, privind-o printre gene.

— Fii mai clară.

— Trebuie să termin treaba. Coca trebuie să crească iarăşi.

— Ocoleşti subiectul, Brianna.

— Ei bine, poftim, nu mă mai săruta aşa. Ea eliberă, întretăiat, aerul din piept şi inspiră în aceeaşi manieră. Nu dispun de apărarea corespunzătoare.

— Dar nu trebuie să fie o bătălie. Aş vrea să mă culc cu tine, Brianna,

Ca să-şi ţină ocupate mâinile nervoase, ea apucă un şervet şi-şi şterse coca de pe degete.

— Asta-i obrăznicie.

— Este sinceritate. Dacă nu eşti interesată, spune.

— Eu nu iau lucrurile atât de simplu ca tine, cu da sau nu şi cu un s-a întâmplat nimic rău. Luptând din răsputeri să-şi dobândească stăpânirea de sine, ea împături frumos şervetul şi-l puse deoparte. În plus, nici n-am experienţă în asemenea chestiuni.

Blestemată să fie că era atât de distantă, când sângele lui clocotea!

— Ce chestiuni?

— Cele despre care vorbeşti. Acum, dă-te la o parte ca să mă pot apuca de pâine.

El nu făcu decât să o apuce de braţ şi să o privească fix în ochi. E virgină? se întrebă el, lăsând gândul să-i încolțească în minte. O femeie care arată astfel, care reacţionează astfel?

E ceva în neregulă cu bărbaţii din părţile astea? El rosti cuvintele fără să chibzuiască prea mult, sperând să mai destindă încordarea. Rezultatul însă fu o scânteie de durere în ochii ei, care îl făcu pe Gray să se simtă ca un tâmpit.

— Este treaba mea, nu-i aşa, cum îmi trăiesc viaţa? Vocea ei se răcise. Eu ţi-am respectat

dorinţele şi munca, în ultimele zile. Vrei să faci şi tu la fel şi să mă laşi să-mi termin treaba?

— Bine. El îi dădu drumul şi făcu câţiva paşi în spate. Am să ies puţin afară. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Nu, mulţumesc. Ea îşi afundă mâinile în cocă şi începu să o frământe. Plouă puţin, zise ea, calmă. Poate ar fi bine să-ţi iei scurta.

El se îndreptă spre uşă, dar, brusc, se răsuci.

— Brianna. Gray aşteptă ca ea să-şi ridice capul. N-ai spus dacă eşti interesată sau nu. Am să presupun că te mai gândeşti.

Ei ieşi, iar Brianna nu răsuflă decât când auzi uşa închizându-se în urma lui.

Gray scăpă de excesul de energie, făcând o lungă plimbare şi vizitând stâncile din Mohr. Pentru ca amândoi să aibă timpul necesar să se liniştească, el se opri la un local din Ennis să-şi ia prânzul. Devoră o porţie de peşte cu cartofi prăjiţi, plimbându-se de-a lungul străzilor înguste. Un obiect dintr-o vitrină îi atrase atenţia şi, urmându-şi impulsul, trecu pragul magazinului şi-l cumpără.

În clipa în care reveni la Blackthorn, era aproape convins că ceea ce se petrecuse în bucătărie, între el şi Brianna, era mai mult rezultatul bucuriei muncii lui, decât cel al unor reacţii chimice interioare.

Şi totuşi când intră în camera lui şi o găsi pe Brianna îngenuncheată în baie, cu o căldare alături şi cu o cârpă în mână, balanţa înclină în partea opusă. Dacă un bărbat nu era orbit de sex, atunci de ce o asemenea priveliştе i-ar face sângele să vibreze?

— Ştii cât de des te-am găsit în această poziţie?

Ea îl privi peste umăr.

— Este o cale cinstită de a câştiga bani. Brianna îşi dădu părul pe spate. Dar vreau să-ţi spun un lucru, Grayson Thane, trăieşti ca un porc când lucrezi.

El ridică o sprânceană.

— Aşa vorbeşti cu toţi musafirii?

O prinsese. Ea se îmbujoră puțin şi-şi aruncă cârpa pe podea.

— Am să termin repede, dacă intenţionezi să o foloseşti. În seara aceasta va sosi un alt oaspete.

— În seara asta? El îi aruncă o privire urâtă. Îi plăcea să aibă un loc numai pentru el. Să o aibă pe ea pentru el. Cine este?

— Un gentleman englez. A sunat de dimineaţă, la scurt timp după ce ai plecat.

— Dar cine este? Cât va sta? întrebă el. Şi ce dracu’ vrea?

— Una, două nopţi, rosti ea, calmă. Eu nu-mi interoghez clienţii, după cum ar trebui să ştii deja.

— Mie mi s-ar părea normal să le pui nişte

întrebări. Nu poţi lăsa străinii să-ţi năvălească în casă.

Amuzată, ea scutură din cap spre el. E un amestec de ponoseală şi eleganţă, se gândi ea, privind părul lui blond, pieptănat peste cap, în stil pirateresc, privind acei ochi încântători de pe chipul lui îmbufnat, acele ghete scumpe, acei blugi uzaţi şi acea cămaşă apretată.

— Ba, exact asta fac. Am senzaţia că şi tu ai năvălit, în toiul nopţii, nu foarte demult.

— Asta este altceva. Văzând privirea ei nedumerită, el ridică din umeri. Pur şi simplu este altceva. Ascultă, nu vrei să te ridici şi să încetezi? Ai putea să mănânci de pe podeaua asta.

— Se pare că plimbarea de astăzi nu ţi-a pus zâmbetul pe faţă.

— Mi-a făcut bine. El începu să se învârtească prin cameră, căutând parcă prada, şi, brusc, izbucni. Mi-ai umblat pe birou.

— Am curăţat praful şi am golit scrumiera, dacă la asta te referi. Nu m-am atins de maşina ta, decât atunci când am ridicat-o ca să şterg praful de dedesubtul ei. Cu toate că ea fusese tentată să-i deschidă capacul şi să arunce o privire cuvintelor scrise.

— Nu trebuie să strângi după mine tot timpul. El expiră, şuierând, şi-şi afundă mâinile în buzunare când ea rămase nemişcată, cu căldarea

în mână, privindu-l. Dumnezeule, am crezut că am înţeles totul, se gândi el. Faptul că ştiu că tu nici măcar nu încerci să mă agăţi, nu face nici un bine egoului meu. Gray închise ochii şi răsuflă prelung. În regulă, să procedăm altfel. Ţi-am cumpărat un cadou.

— Da? De ce?

— De ce naiba să n-o fi făcut? El apucă plasa pe care o pusese pe pat şi i-o oferi. L-am văzut şi m-am gândit că o să-ţi placă.

— Frumos din partea ta. Ea scoase cutia din plasă şi începu să se chinuie să-i deschidă capacul.

Brianna mirosea a săpun, a flori şi a dezinfectant. Gray strânse din dinţi.

— Dacă nu vrei să te arunc pe patul pe cace tocmai l-ai strâns, atunci ai face bine să te dai un pas în spate. Ea îşi ridică speriată privirea şi îngheţă cu mâna pe cutie. Vorbesc serios.

Precaută, ea îşi umezi buzele.

— De acord. Brianna făcu un pas în spate, apoi încă unul. Aşa este bine?

Absurditatea momentului frapa. Incapabil să procedeze altfel, el îi zâmbi.

— De ce mă fascinezi, Brianna?

— Nu ştiu. Habar nu am.

— Probabil că asta-i cauza, murmură el. Deschide-ţi cadoul.

— Încerc. Ea desfăcu funda, întoarse capacul şi

scormoni prin hârtia de mătase. Oh, este minunat. Plăcerea îi lumina faţa în timp ce întorcea, în palmă, – căsuţa de porţelan. Era un obiect delicat, o cabană care te întâmpină cu uşa din faţă deschisă şi în a cărei grădiniţă, fiecare petală era redată perfect. Arată de parcă te-ai putea muta direct în ea.

— M-a făcut să mă gândesc la tine.

— Mulţumesc. Surâsul ei veni mai uşor de astă dată. Ai cumpărat-o ca să mă îmbunezi?

— Spune-mi, mai întâi, dacă ar fi mers.

Ea pufni în râs.

— Nu, n-ar fi mers. Ai destul avantaj şi aşa.

— Am?

Avertizată de tonul lui ispititor, ea îşi concentră atenţia asupra aranjării bibeloului, în hârtia de mătase.

— Am de pregătit cina. Vei vrea să serveşti masa în cameră?

— În seara asta, nu. Primul val a trecut.

— Noul oaspete este aşteptat să sosească la cinci, aşa că vei avea companie la masă.

— Grozav.

Gray se pregătise să-l displacă pe gentlemanul englez. Mai degrabă mi-ar fi plăcut un câine de prăsilă, îşi zise el, exercitându-şi drepturile primului ocupant. Însă fu greu să se simtă ameninţat sau enervat de fercheşul omuleţ, cu

chelie strălucitoare şi accent îngâmfat, de şcoală particulară.

Numele lui era Herbert Smythe-White, locuia în Londra, era văduv pensionar şi se afla în prima etapă a unui tur de şase luni prin Irlanda şi Scoţia.

— Adevărat răsfăţ, îi spuse el lui Gray, în timpul mesei. Vezi, eu şi Nancy nu am fost binecuvântaţi cu copii. Ea s-a prăpădit aproape acum doi ani, iar eu m-am pomenit singur, năpădit de gânduri sumbre. Plănuisem să facem o astfel de călătorie, însă serviciul m-a ţinut mereu ocupat. Regretul întristă zâmbetul lui. Am hotărât să o fac singur, ca un fel de omagiu pe care să i-l aduc ei. Cred că i-ar fi plăcut aici.

— Este prima dumneavoastră escală?

— Da. Am zburat cu avionul până la Shannon şi, de acolo, am închiriat o maşină. El chicoti şi, scoţându-şi ochelarii cu rame de sârmă, începu să le şteargă lentilele cu o batistă. Sunt înarmat cu arsenalul turistului, hărţi şi ghiduri. Am să mai stau o zi, două pe aici, apoi mă voi îndrepta spre nord. El îşi aşează din nou ochelarii pe nasul proeminent. Tare mă tem că am început cu ce-a fost mai frumos. Domnişoara Concannon a pregătit o masă excelentă.

— N-o să auziţi contrariul de la mine. Împărţeau împreună sufrageria şi un somon suculent. În ce domeniu aţi lucrat?

— În domeniul bancar. Mă tem că mi-am petrecut, mai toată viaţa, preocupându-mă de cifre. El se mai servi cu o porţie de cartofi în sos de muştar. Dar, dumneata, domnule Thane? Domnişoara Concannon mi-a spus că eşti scriitor. Noi, indivizii practici, întotdeauna îi invidiem pe cei creativi. Niciodată nu mi-am făcut timp suficient ca să citesc de plăcere, dar neapărat am să cumpăr una din cărţile dumitale, acum că te-am cunoscut. Şi dumneata te afli în călătorie?

— Deocamdată, nu. Am să stau o vreme în zonă.

— Aici, la han?

— Corect. El îşi ridică privirea când Brianna intră.

— Sper că mai este loc şi pentru desert. Ea aşează pe masă un castron mare cu *trifle.*

— Oh, vai de mine! în spatele lentilelor bine curăţate, ochii lui Smythe-White jucau de plăcere şi poate de puţină lăcomie. Am să fiu ca un bolovan când am să mă ridic de la masă.

— Am folosit puţină vrajă, astfel încât caloriile nu vor avea nici un efect. Ea puse, în boluri, porţii generoase. Sper că dormitorul dumneavoastră este confortabil. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu trebuie decât ş cereţi.

— Este întru totul pe placul meu. Trebuie să vin din nou când grădina dumitale va fi înflorită.

— Sper să vă întoarceţi. Ea le lăsă pe masă o cafetieră şi o sticlă cu brandy.

— O femeie încântătoare, comentă Smythe-White.

— Da, este.

— Şi atât de tânără, ca să conducă un astfel de local, singură. S-ar crede că are soţ sau familie.

— Dacă nu este eficienţă, atunci nu este nimic. Prima linguriţă de *trifle* se topi în gura lui Gray. Nu *eficienţă* era cuvântul, îşi dădu el seama. Femeia e o vrăjitoare a artei culinare. Are o soră şi un cumnat, care locuiesc nu prea departe. Este o comunitate mică şi întotdeauna ciocăne cineva la uşă.

— Ăsta da, noroc. Îmi închipui că, altfel, ar fi un loc singuratic. Oricum, venind pe drum cu maşina, am observat că vecini nu sunt prea mulţi şi sunt la mare distanţă. Bărbatul surâse din nou. Mă tem că eu mă simt răsfăţat în oraşe şi nu-mi este ruşine să recunosc că îmi place aglomeraţia şi distanţele mici. S-ar putea să-mi ia ceva timp până mă voi obişnui cu liniştea nopţii.

— Veţi avea berechet. Gray turnă brandy într-un pahar, apoi, văzând aprobarea dată din cap de comeseanul lui, mai umplu unul. Am fost în Londra nu demult. În ce parte locuiţi?

— Am un mic apartament în apropiere de Green Park. N-am suportat să păstrez casa după ce a murit Nancy. El oftă şi sorbi din brandy.

Lasă-mă să-ţi dau un sfat necerut, domnule Thane. Fă ca zilele să-ţi fie importante. Nu-ţi investi toate eforturile în viitor. Vei pierde prea mult din prezent.

— Aceasta este deviza vieţii mele, spuse Gray.

Câteva ore mai târziu, gândurile la desertul, care mai rămăsese, îl făcură pe Gray să renunţe la patul cald şi la cartea pe care o citea. Casa gemu puţin în jurul lui, în timp ce el scormoni după perechea de pantaloni flanelaţi pe care o îmbrăcă. Coborî scările în picioarele goale, prin minte rătăcindu-i numai gânduri lacome de îmbuibare.

Evident nu era prima incursiune pe care. O făcea în puterea nopţii, în bucătărie, de când se instalase la Blackthorne. Nici una din scândurile care trosneau şi scârţâiau nu-l impresionă, aşa că, furişându-se, ajunse în bucătăria întunecoasă. Aprinse maşina de gătit, nedorind să o trezească pe Brianna.

Brusc, îşi dori să nu se fi gândit la ea sau la faptul că dormea în camera de alături. În acea cămaşă de noapte, lungă, flanelată, cu năsturaşi la gât. O îmbrăcăminte atât de normală, care o făcea să pară exotică şi care, fără doar şi poate, stârnea într-un bărbat, într-unul plin de energie, curiozitatea în legătură cu trupul ascuns de material.

Şi dacă mai continua să se gândească la acele forme, tot *trifle*-ul din ţinut nu i-ar fi satisfăcut apetitul.

Fiecare viciu, la vremea lui, amice, îşi zise el şi scoase un castron. Un sunet, venit de afară, îl făcu să se oprească şi să asculte. Când era pe punctul de a ignora zgomotele, întocmai cum procedase cu gemetele casei, auzi nişte hârâieli.

Ţinând castronul într-o mână, Gray se apropie de uşa de la bucătărie, privi afară, însă nu văzu decât bezna nopţii. Brusc, geamul se acoperi de o blană şi nişte colţi. Gray abia îşi stăpâni icnetul de surprindere şi cu greu reuşi să-şi păstreze echilibrul şi să nu cadă pe spate. Mormăind o înjurătură printre chicoteli, îi deschise uşa lui Con.

— Mi-a scurtat viaţa cu zece ani. Îţi mulţumesc foarte mult. El îl mângâie pe câine după urechi şi, pentru că Brianna nu era prin preajmă, ca să observe, se hotărî să împartă desertul cu tovarăşul lui canin.

— Ce îţi închipui că o să faci?

Gray îşi îndreptă spatele şi se lovi cu capul atât de tare de uşa de la dulap, că fu cât pe ce să leşine. Dumicatul de *trifle* din linguriţă zbură în farfuria lui Con, care îl înghiţi într-o clipită.

— Nimic. Gray îşi frecă insistent capul care îi vibra, Iisuse Hristoase, prins între tine şi lupul tău, trebuie să mă consider norocos dacă voi mai

apuca să-mi serbez ziua.

— El nu trebuie să mănânce aşa ceva. Brianna smulse castronul din mâna lui Gray. Nu-i face bine.

— Dar voiam să-l mănânc *eu.* Acum va trebui să mă mulţumesc cu un flacon de aspirine.

— Aşează-te să văd ce ţi-ai făcut în cap, un cucui sau o gaură.

— Foarte drăguț. Mai bine te-ai întoarce în patul tău și ...

El nu apucă să-şi mai sfârşească gândul. Con se încordă brusc, mârâi şi, lătrând ameninţător se năpusti spre uşa de la hol. Neşansa lui Gray fu că se afla în calea lui.

Forţa a şaptezeci şi şapte de kilograme de muşchi îl făcu să se dezechilibreze şi să se lovească de bufet. Văzu stele verzi, în timp ce cotul i se zdrobi de lemn şi auzi tonul tăios al Briannei:

— Eşti rănit? Vocea ei devenise acum plină de grijă maternă. Grayson, te-ai albit tot. Aşează-te. Con, jos!

Ţinând cont de faptul că urechile îi răsunau, că stele verzi i se învârteau în faţa ochilor, cel mai bun lucru pe care Gray putea să-l facă era să se aşeze pe scaunul pe care Brianna i-l oferise.

— Şi toate astea, pentru un nenorocit de castron de cremă.

— Aşa, acum nu trebuie decât să-ţi recapeţi

respiraţia. Arată-mi braţul.

— La naiba! Ochii lui Gray ieşiră din orbite, iar durerea erupse când ea îi îndoi cotul. Vrei să mă ucizi pentru simplul fapt că am vrut să te dezbrac?

— Încetează, îl dojeni ea, fără duritate. Am un astringent din extract de alun.

— Aş prefera morfină. El expiră prelung şi, printre pleoapele întredeschise, privi spre câine. Acesta continua să se agite în faţa uşii. Ce naiba l-a apucat?

— Nu ştiu. Con, nu te mai prosti şi aşează-te. Ea umezi un şervet în astringent. Se comportă astfel probabil din cauza domnului Smythe-White. Con rătăcea prin vecini, la sosirea dânsului. N-au apucat să se cunoască. Se pare că a adulmecat ceva.

— Bine că bătrânului nu i-a venit pofta de *trifle.*

Ea îi surâse şi îşi îndreptă statura, ca să-i privească rana din creştet. Gray are un păr frumos, se gândi ea, auriu şi mătăsos.

— Oh, Con nu i-ar fi făcut nici un rău. L-ar fi încolţit numai. Ah, vei avea un cucui de toată frumuseţea.

— Nu trebuie să pari atât de mulţumită de acest lucru.

— Îţi va fi, astfel, învăţătură de minte, să nu mai dai câinilor dulciuri. Am să-ţi pregătesc nişte gheaţă şi… Ea scăpă un suspin când el o trase în

poală.. Câinele îşi ciuli urechile, însă nu făcu decât să se apropie şi să miroasă mâinile lui Gray.

— Mă place.

— Este uşor de fermecat. Lasă-mă să mă ridic, căci altfel am să-l pun să te muşte.

— N-o s-o facă. Tocmai i-am dat *trifle.* Hai să stăm aici puţin. Sunt prea slăbit ca să te deranjez cu ceva.

— N-am crezut o clipă acest lucru, rosti ea, încet, şi se relaxă.

Gray îi sprijini capul de umărul lui şi zâmbi când Con şi-l aşeză pe al lui în poala ei.

— Este frumos.

— Este.

Brianna simţi un mic trosnet în inimă. El o ţinea tăcut, în lumina palidă a maşinii de gătit, în timp ce casa se cufunda în somn.

Capitolul 6

Brianna avea nevoie de un strop de primăvară. Îşi dădea seama că era puţin probabil ca aceasta să sosească atât de timpuriu, însă dispoziţia ei nu avea să treacă. Îşi luă seminţele pe care le strânsese cu grijă şi micuţul radio portabil şi plecă spre şopronul pe care şi-l amenajase, temporar, ca seră.

Nu era cine ştie ce şi ea fusese prima care

recunoscuse acest lucru. Nedepăşind patru metri pătraţi, având pe jos pământ bine bătătorit, şopronul ar fi putut să fie folosit mai degrabă ca depozit, decât pentru plante. Îi ceruse insistent lui Murphy să-i pună sticlă înăuntru şi un radiator. Mesele le construise singură, cu puţină îndemânare, însă cu multă mândrie.

Nu era prea mult loc şi nici nu dispunea de echipamentul pentru genul de seră la care visase. Cu toate acestea putea să ofere seminţelor ei o încolţire timpurie în ghivecele de pământ pe care le comandase dintr-un catalog pentru grădinărit.

După-amiaza îi aparţinea, îşi zise ea. Gray era zăvorât în cameră cu munca lui, iar domnul Smythe-White plecase să facă un tur în Ring of Kerry. Toate treburile bucătăriei fuseseră terminate, aşa că era timp şi pentru plăcere.

În afară de statul cu mâinile în pământ, puţine erau lucrurile care o făceau fericită. Mormăind încet, ea ridică pe masă un săculeţ cu tot felul de unelte.

Anul viitor, îşi promisa ea, o să aibă o seră adevărată. Nu una foarte mare, dar una minunată. Avea să ia lăstari, pe care să-i pună la prins, bulbi sănătoşi, astfel încât să fie primăvară în orice perioadă a anului voia. Poate avea chiar să încerce şi nişte altoi. Deocamdată însă se mulţumea să-şi sădească seminţele.

În câteva zile, se gândi ea, fredonând melodia de la radio, primele mlădiţe firave aveau să străpungă solul. Combustibilul necesar, pentru încălzirea lor, era o cheltuială exorbitantă. Ar fi fost mai înţelept să-şi folosească banii la repararea maşinii.

Însă nu ar fi fost aceeaşi plăcere.

Ea începu să însămânţeze, bătătorind uşor pământul şi lăsându-şi gândurile în voie.

Ce drăguţ fusese Gray, cu o seară înainte, îşi aminti ea. Stătuseră în bucătărie, cuibăriţi unul în celălalt. Senzaţia nu mai fusese atât de înfricoşătoare, dar nici atât de plăcută, recunoscu ea, ca atunci când o sărutase. Fusese delicată, alinătoare şi, pentru o clipă, păruse atât de firească, de parcă într-adevăr ei ar fi aparţinut unul celuilalt.

Odată, demult, visase să împărtăşească asemenea momente plăcute cu cineva. Cu Rory, se gândi ea, simţind o veche durere. Îşi închipuise că avea să se mărite, că avea să aibă copii şi o casă de care să-i fie drag. Câte planuri nu-şi făcuse, se gândi ea, toate în vise roz, al căror final era întotdeauna fericirea veşnică.

Dar pe atunci era foarte tânără şi îndrăgostită. O fată îndrăgostită crede orice. Crede totul. Acum nu mai era fata de altădată.

Încetase să mai creadă când Rory îi zdrobise inima, rupându-i-o în două. Ştia că el trăia acum

în apropiere de Boston, că era căsătorit şi că avea familia lui. Fusese atât de sigură, că nu chibzuise când o curtase şi-i făcuse toate promisiunile şi legămintele.

Asta însă fusese demult. Acum ştia că dragostea nu dura la infinit şi că promisiunile nu erau întotdeauna păstrate. Dacă încă mai purta înăuntru o fărâmă de speranţă, care ar fi vrut să încolţească, aceasta nu i-ar fi făcut rău decât ei.

— Aici erai! Cu o privire jucăuşă, Maggie năvăli în şopron. Am auzit muzica. Ce naiba faci aici?

— Plantez nişte flori. Neatentă, Brianna se şterse cu dosul palmei pe obraz, murdărindu-se de pământ. Închide uşa, Maggie, că iese căldura afară. Ce este? Arăţi de parcă mai ai puţin şi explodezi.

— N-ai să ghiceşti, nici în o mie de ani. Râzând, Maggie o apucă pe Brianna de braţe şi începu să se rotească prin încăpere. Haide, fă o încercare.

— Vei avea trei gemeni.

— Nu! Ferească Dumnezeu.

Dispoziţia lui Maggie era atât de molipsitoare, că o făcu pe Brianna să chicotească şi să-i urmeze ritmul improvizat.

— Ai vândut vreunul din obiectele tale, cu un milion de lire, preşedintelui Statelor Unite.

— Oh, ce idee! Poate ar trebui să-i trimitem un catalog. Nu, te-ai dus prea departe cu gândurile.

Am să-ţi dau un mic indiciu. A sunat bunica lui Rogan.

Brianna îşi dădu din ochi părul răvăşit.

— Asta numeşti ţu indiciu?

— Este, dacă îţi pui mintea la contribuţie. Brie, o să se căsătorească. Săptămâna viitoare, o să se căsătorească, la Dublin, cu unchiul Niall.

— Poftim? Brianna rămase cu gura căscată. Unchiul

Niall, doamna Sweeney, căsătoriţi?

— Nu este extraordinar? Pur şi simplu extraordinar? Ştii că, atunci când era foarte tânără şi locuia în Galway, între ei a fost o mare dragoste. Apoi, după mai bine de cincizeci de ani, s-au întâlnit din nou, mulţumită mie şi lui Rogan. Şi acum, o să se lege prin jurământ. Dându-şi capul pe spate, ea chicoti pe înfundate. Acum că ei se vor căsători legal, eu şi Rogan vom fi veri.

— Unchiul Niall! Acestea părură să fie singurele cuvinte pe care Brianna reuşi să le articuleze.

— Să fi văzut ce mutră a făcut Rogan, când a primit vestea. Arăta ca un peşte. Gura i se închidea şi deschidea, însă nu putea să scoată nici un cuvânt. Abia mai respirând din cauza hohotelor, Maggie se rezemă de masa de lucru a Briannei. El nu s-a obişnuit încă cu ideea că ei cochetau. Între ei era mult mai mult decât atât,

dacă este să fim cinstiţi – dar cred că este greu pentru un bărbat să şi-o imagineze pe bunicuţa lui căruntă, păcătuind.

— Maggie! Copleşită, Brianna îşi acoperi gura cu mâna. Chicotelile se transformară în râsete stridente.

— Ei, bine, acum legalizează totul, nu mai puţin decât un arhiepiscop, oficiindu-le cununia. Maggie inspiră profund şi privi în jur. N-ai ceva de mâncare pe-aici?

— Nu. Când şi unde se va ţine ceremonia?

— Sâmbătă viitoare, în casa ei din Dublin. Mi-a spus că va fi o ceremonie restrânsă, doar familia şi prietenii apropiaţi. Unchiul Niall are exact optzeci de ani, Brie. Îţi dai seama!

— Cred că da. Oh, într-adevăr este extraordinar. Am să-i sun şi eu după ce termin aici şi strâng totul.

— Eu şi Rogan vom pleca la Dublin, astăzi. Chiar acum, el este ia telefon, făcând aranjamente. Ea zâmbi puţin. Încearcă să se îmbărbăteze şi el.

— Se va bucura pentru ei, de îndată ce se va obişnui cu ideea. Glasul Briannei se stinse, în timp ce ea începu să se frământe asupra cadoului pe care să-l cumpere mirilor.

— Ceremonia va avea loc după-amiaza, dar va trebui să vii cu o seară înainte, ca să ai timp.

— Să vin? Brianna se concentra din nou asupra

surorii ei. Dar nu pot să vin, Maggie. Nu pot să plec. Am clienţi.

— Sigur că ai să vii. Maggie se depărtă de masă şi-şi strânse maxilarul. Este doar unchiul Niall. Se va aştepta să te vadă acolo. Nu este decât o singură zi, Brianna.

— Maggie, am obligaţii aici şi n-am cum să mă duc şi să mă întorc de la Dublin.

— Rogan îţi va asigura un avion.

— Dar…

— Oh, mai lasă-l şi tu pe Grayson Thane. O zi n-o fi foc, o putea şi el să-şi gătească singur, că doar nu eşti slujnică.

Umerii Briannei se încordară.

— Nu, nu sunt. Sunt o femeie de afaceri, care se ţine de cuvânt. Nu pot să o întind o săptămână la Dublin şi să-i spun omului să se hrănească singur.

— Atunci, adu-l şi pe el. Dacă te temi că va muri cât lipseşti, ia-l cu tine.

— Unde să-l ia? Gray deschise uşa şi le fixă precaut pe cele două femei. De la fereastra dormitorului, o văzuse pe Maggie intrând năvalnic în şopron. Curiozitatea îl făcu să coboare, restul fiind rezultatul sunetelor stridente.

— Închide uşa, rosti Brianna, automat. Ea încercă să-şi înăbuşe jena pricinuită de faptul că el nimerise în mijlocul unei discuţii de familie.

Oftă. Micuţul şopron era acum prea aglomerat. Ai nevoie de ceva, Grayson?

— Nu. El ridică una din mâini. Şi şterse uşor pământul dă pe obrazul Briannei, gestul făcând-o pe Maggie să-şi strângă ochii şi să-l privească printre gene. Ai pământ pe faţă, Brie. Ce faci aici?

— Încercam să pun nişte seminţe, dar acum se pare că ele nu mai au loc aici.

— Ţine-ţi mâinile acasă, băieţel, mormăi Maggie.

El zâmbi răutăcios şi-şi afundă mâinile în buzunare.

— Mi-am auzit numele pronunţat. E vreo problemă?

— N-ar fi, dacă ea n-ar fi atât de încăpăţânată. Maggie îşi ridică bărbia şi hotărî să arunce vina la picioarele lui Gray. Trebuie să plece la Dublin, săptămâna viitoare, dar nu vrea să te lase singur.

Zâmbetul lui răutăcios se preschimbă într-un surâs satisfăcut, în timp ce privirea i se muta de la Maggie la Brianna.

— Nu vrea?

— Ai plătit pentru găzduire şi pensiune, zise Brianna.

— De ce trebuie să pleci la Dublin? o întrerupse el.

— Unchiul nostru se însoară, îi spuse Maggie.

Va vrea ca ea să fie de faţă, şi aşa este şi normal, l-am spus că, dacă nu vrea să te lase aici, să te ia cu ea.

— Maggie, Gray nu doreşte să meargă la o nuntă, la care nu cunoaşte pe nimeni. Lucrează şi pur şi simplu nu poate…

— Ba poate, i-o reteză el. Când plecăm?

— Perfect. Veţi sta în casa noastră din Dublin. Totul este aranjat. Maggie îşi frecă palmele. Bine, acum cine îi va spune mamei?

— Eu…

— Nu, lasă-mă pe mine, hotărî Maggie, înainte ca Brianna să apuce să răspundă. Nu-i va face nici o plăcere. O s-o aducem cu avionul, sâmbătă dimineaţa, aşa că n-o să ai bătaie de cap. Ai vreun costum de haine, Gray?

— Am câteva, mormăi el.

— Deci, cu voi, totul este aranjat, da? Maggie se aplecă şi o sărută pe Brianna pe obraji. Să fiţi gata de plecare vineri, porunci ea. Am să vă sun din Dublin.

Gray îşi plimbă limba peste dinţii din faţă, în timp ce uşa se trânti în urma lui Maggie.

— Cam autoritară, nu-i aşa?

— Da. Brianna clipi şi scutură din cap, negând. Nu o face cu intenţie. Numai că întotdeauna crede că are dreptate. În plus, ţine foarte mult la unchiul Niall şi la bunica lui Rogan.

— Bunica lui Rogan?

— Cu ea se căsătoreşte. Brianna se întoarse la treburile ei, sperând ca munca să-i limpezească gândurile.

— Pare să fie o adevărată poveste.

— Oh, într-adevăr, este. Gray, eşti foarte amabil, dar să ştii că nu este nevoie. Zău, mie nici n-o să mi se simtă lipsa, iar pentru tine, oricum va fi o mare bătaie de cap.

— Un sfârşit de săptămână, la Dublin, nu este nici o nenorocire. În plus, vrei să mergi, nu-i aşa?

— Nu asta e problema. Maggie te-a pus într-o situaţie penibilă.

El îi prinse bărbia între degete şi i-o ridică.

— De ce îţi este atât de greu să răspunzi la întrebări? Vrei să mergi? Da sau nu.

— Da.

— Atunci, vom merge.

Buzele ei începură să se răsfrângă într-un surâs, până în clipa în care el se aplecă spre ele.

— Nu mă săruta, rosti ea, fără vlagă.

— Asta chiar că-mi dă mare bătaie de cap. El se înfrână şi se trase în lături. Cine te-a făcut să suferi, Brianna?

Genele ei se plecară, ascunzându-i ochii.

— Răspund greu la întrebări, probabil din cauză că pui prea multe.

— L-ai iubit?

Ea întoarse capul, concentrându-se asupra ghivecelor.

— Da, foarte mult.

Era un răspuns, însă el constată că-i displăcu.

— Încă îl mai iubeşti?

— Ar fi o prostie.

— Ăsta nu este un răspuns.

— Ba da, este. Eu îţi respir ţie pe gât, când tu lucrezi?

— Nu, rosti el, fără să se tragă înapoi. Însă tu ai un gât atât de ispititor! Ca să-i dovedească, el se aplecă şi-o atinse cu buzele pe ceafă. Faptul că o simţi tremurând nu făcu nici un rău egoului lui. Te-am visat noaptea trecută, Brianna. Şi astăzi, am scris despre acest vis.

Cele mai multe seminţe i se împrăştiaseră pe masă, în loc să-şi ocupe locul în pământ.

— Ai scris despre vis?

— Am făcut unele schimbări. În carte, eşti o tânără văduvă care luptă, din răsputeri, să-şi reclădească viaţa pe temelia unui trecut zdrobit.

Deşi n-ar fi vrut, ea se simţi atrasă şi se întoarse cu faţa la el.

— M-ai pus pe mine în cartea ta?

— Fragmente din tine. Ochii tăi, aceşti ochi minunaţi şi trişti. Părul tău. El îşi strecură mâna printre şuviţele ei. Des, mătăsos, în nuanţa celui mai rece apus de soare. Glasul tău, atât de melodios. Trupul tău, zvelt şi mlădios, cu o involuntară graţie de dansatoare. Pielea, mâinile. Tale. Când scriu, te am în faţa ochilor, aşa că

scriu despre tine. Dincolo de aspectul fizic, există această integritate a ta, această loialitate. Ea Surâse puţin. Prăjiturelele tale. Eroul este fascinat de ea, la fel cum sunt eu de tine. Gray îşi aşează mâinile pe masă, de o parte şi de alta a Briannei, încătuşând-o. Şi se tot loveşte de acel scut pe care îl aveţi amândouă. Mă întreb cât îi va mai trebui până îl va zdrobi.

Nimeni nu mai spusese asemenea cuvinte despre ea, nimeni nu i se mai adresase astfel. O parte din ea dorea să se cufunde în ele, ca într-o mătase. O altă parte bătea precaută, în retragere.

— Încerci să mă seduci.

El ridică o sprânceană.

— Şi cum mă descurc?

— Nu mai pot respira.

— Este un început bun. El se aplecă tot mai mult, până ce gura lui se apropie la o distanţa de o şoaptă de a ei. Lasă-mă să te sărut, Brianna.

El abordase deja acea manieră lentă şi înăbuşitoare, care o vlăguia. Gură peste gură. Era un lucru atât de simplu, însă zdruncina totul în lumea ei. Din ce în ce mai puternic, încât ea se temea că nu avea să mai poată pune nimic la loc.

Gray avea îndemânare, dar şi răbdare. Dincolo de acestea, se afla însă scânteia violenţei înăbuşite, pe care o simţise o dată, în el. Combinaţia se infiltra în ea ca un drog, slăbind-o,

ameţind-o.

Dorea, ca femeie dorea. Dar se şi temea, cum se teme o femeie neprihănită.

Tandru, el atinse degetele pe care ea şi le încleştase de marginea mesei şi le desfăcu, delicat. Rătăcind cu gura pe buzele ei, el îi ridică braţele.

— Strânge-mă, Brianna. Dumnezeule, avea nevoie de îmbrăţişarea ei. Sărută-mă.

Asemeni unui bici, cuvintele lui liniştite o îmboldiră. Neaşteptat, ea se agăţă de Gray, gura ei pretinzând, sălbatică şi dornică. Clătinându-se, el făcu câţiva paşi în spate, ţinându-se puternic de ea. Buzele ei erau fierbinţi, lacome, trupul ei vibra precum coardele unei harpe. Explozia pasiunii ei, frenetică, neaşteptată şi primejdioasă, era ca o lavă împrăştiată pe gheaţă.

La toate, se adăugau mireasma pământului reavăn, bocetul cimpoaielor irlandeze, transmis la radio, parfumul suculent al femeii pe care o săruta şi tremurul ei, pe care îl simţea strângând-o în braţe.

Dintr-o dată, el deveni orb şi surd la tot ce era în jur. Mâinile ei se încleştaseră în părul lui, respiraţiile ei, întretăiate, îi umpleau gura. Dorind mai mult, mai mult, el o izbi cu spatele de peretele şopronului. Îi auzi ţipătul – de şoc, de durere, de plăcere – înainte de a i-l înăbuşi,

devorându-l, devorând-o.

Mâinile lui începură să rătăcească, posesiv, pe trupul ei. Respiraţiile ei sacadate se transformară în gemete. Te rog... Ea ar fi vrut să-l roage ceva. Oh, te rog. Ce durere, o durere profundă, chinuitoare, îmbătătoare! Ea însă nu-i cunoştea originile, cum, de altfel, nu-i cunoştea nici finalul. Iar teama muşca pe la spate, ca un lup, teama de el, de ea însăşi, de ceea ce avea să cunoască.

El dorea pielea ei, să o simtă, să o guste. Voia să se descătuşeze înăuntrul ei, până ce amândoi aveau să rămână secătuiţi. Respiraţia îi rănea plămânii şi, apucându-i bluza, se pregăti să rupă şi să sfâşie.

Ochii lui îi întâlniră atunci pe ai ei.

Buzele ei erau rănite şi tremurau, obrajii îi erau albi ca gheaţa. Ochii i se măriseră de groaza şi de dorinţa care se războiau în ei. El îşi coborî privirea şi-şi văzu vârfurile degetelor albite de încordare. Văzu semnele pe care mâinile lui lacome le lăsaseră pe pielea ei delicată.

Speriat, de parcă ea l-ar fi plesnit, sări în lături şi-şi ridică mâinile. Nu ştia sigur de ce sau de cine se ferea.

— Iartă-mă, reuşi el să spună, în timp ce ea rămase lipită cu spatele de perete, încercând să-şi recapete respiraţia. Iartă-mă. Te-am rănit?

— Nu ştiu. Cum să ştie când nu simţea decât acea dorinţă pulsatoare? Nici măcar nu visase vreodată să se simtă aşa. Nu ştiuse că era posibil să simţi atât de mult. Ameţită, ea îşi şterse umezeala de pe obraji.

— Să nu plângi. El îşi trecu, neliniştit, mâna prin păr. Mă simt şi aşa destul de cumplit din cauza celor întâmplate.

— Nu, nu… Ea îşi înăbuşi lacrimile. Nu avea habar de ce le lăsase să cadă. Nu ştiu ce m-a apucat.

Sigur că nu ştia, se gândi el, cu amărăciune. Nu-i spusese ea că era virgină? Iar el se năpustise asupra ei ca un animal. Încă un minut şi ar fi trântit-o la pământ, ca să-şi termine treaba.

— Te-am forţat şi nu am nici o scuză. Nu pot decât să-ţi spun că mi-am pierdut capul şi că vreau să mă ierţi. El dori să se întoarcă din nou la ea, să-i dea la o parte, de pe faţă, şuviţele încâlcite. Însă nu îndrăzni. Am fost dur şi te-am speriat. N-o să se mai întâmple.

— Ştiam că aşa vei fi. Ea era acum mai stăpână pe sine, probabil din cauză că el părea atât de zdruncinat. Tot timpul am ştiut. N-a fost asta, Grayson. Nu sunt genul sensibil.

El găsi puterea să zâmbească.

— Ba eşti, Brianna. Şi niciodată n-am fost atât de grosolan. S-ar putea să nu fie momentul cel

mai bine ales, dar vreau să ştii că nu trebuie să-ţi fie teamă de mine. N-am să te fac să suferi.

— Ştiu. Tu…

— Şi am să mă străduiesc al naibii de tare să nu te doresc, o întrerupse el. Însă te doresc.

Ea descoperi că trebuia să se concentreze, ca să respire regulat.

— Nu putem avea întotdeauna ceea ce ne dorim.

— N-am crezut niciodată în aşa ceva. Nu ştiu cine a fost el, Brie, dar nu mai este. Eu însă sunt aici.

Ea aprobă, înclinând din cap.

— Deocamdată.

— Nu există decât prezentul. Înainte ca ea să apuce să răspundă, el scuturâ, negativ, Gapul. Acesta este un loc impropriu pentru filosofie, cum, de altfel, este şi pentru sex. Suntem amândoi puţin cam agitaţi, nu-i aşa?

— Cred că se poate spune astfel.

— Haide să mergem înăuntru. De astă dată, am să-ţi fac eu un ceai.

Buzele ei se ridicară într-un surâs delicat.

— Ştii cum?

— Te-am urmărit. Haide! El îi întinse mâna, însă ea şovăi. După ce aruncă o privire precaută chipului lui, acum liniştit, neposedat de acea lumină sălbatică, atât de înspăimântătoare şi de excitantă, ea îşi strecură mâna în palma lui.

— Poate c-ar fi bine să avem la noapte o damă de companie.

— Oh! Păşind în curte, ea întoarse capul.

— Altfel, s-ar putea să te furişezi în camera mea şi să profiţi de mine.

Ea izbucni în râs.

— Eşti prea deştept ca cineva să profite de tine.

— Ai putea să încerci. Liniştit, că nici unul din ei nu mai tremura acum, el o cuprinse prieteneşte pe după umeri. Ce-ar fi să servim şi nişte prăjiturele, la ceai?

Când ajunseră în dreptul uşii de la bucătărie, ea îşi ridică privirea spre el.

— De-ale mele, sau de-ale femeii din cartea ta?

— Ale ei nu există decât în imaginaţia mea, dragă. Ale tale… Deschizând uşa, el îngheţă. Instinctiv, o împinse pe Brianna în spate. Stai aici. Rămâi pe loc.

— Ce este? Ai… oh, Dumnezeule. Privind peste umărul lui, ea zări haosul din bucătărie. Cratiţele fuseseră răsturnate, dulapurile golite. Făina şi zahărul, condimentele şi ceaiul erau răspândite pe podea.

— Am spus să rămâi pe loc, repetă el, în timp ce ea încerca să treacă de el.

— Cum îţi închipui? Uită-te la harababura asta.

El îi bară calea sprijinindu-şi braţul de tocul uşii.

— Ţii bani sau bijuterii prin cratiţe?

— Nu fi nătâng. Sigur că nu ţin. Ea clipi şi-şi ridică privirea spre el. Crezi că cineva a urmărit să fure ceva? N-am nimic interesant, aşa că nimeni n-ar avea motiv să fure.

— Se pare totuşi că cineva a făcut-o şi s-ar putea să fie încă în casă. Unde este afurisitul ăla de câine? mormăi el.

— O fi la Murphy, rosti ea încet. În mai toate după-amiezele se duce acolo.

— Dă atunci o fugă până la Murphy sau până la sora ta. Eu am să arunc o privire în jur.

Ea se propti bine cu picioarele în podea şi luă o alură autoritară.

— Ţin să-ţi amintesc că este casa mea. Am să mă uit eu, singură.

— Stai în urma mea, fu tot ce spuse el.

El controlă, mai întâi, camerele de jos, neluând în seamă ţipetele ei stridente la vederea sertarelor trase şi a hainelor învălmăşite.

— Lucrurile mele!

— Vom vedea, mai târziu, dacă lipseşte ceva. Mai bine să controlăm şi restul.

— Ce fel de trăsnaie este asta? întrebă ea, ţinându-se după Gray şi simţindu-se înfierbântată de mânie. Oh, fir-ar să fie, înjură Brianna, când văzu salonul.

Fusese o percheziţie rapidă şi nebunească, se gândi Gray. Făcută la întâmplare, fără

profesionalism şi cu riscuri prosteşti. Gândurile i se învârteau prin mint, când o altă idee îl trăsni din senin.

— La naiba! Sărind câte două trepte, el se năpusti în dezordinea din camera lui şi se duse direct la *laptop.* Cineva va muri, mormăi el, încărcând sistemul de operare.

— Munca ta. Brianna păli şi rămase în pragul uşii. Ţi-au stricat ceva?

— Nu. El parcurse pagină cu pagină, asigurându-se că totul era în ordine. Nu, totul este aici. Este totul în regulă.

Ea oftă uşurată şi se întoarse să controleze şi camera domnului Smythe-White. Hainele lui fuseseră scoase din sertare şi din dulap, iar patul îi fusese răvăşit.

— Sfântă Fecioară, cum am să-i explic eu asta domnului Smythe-White?

— Cred că, mai degrabă, ar trebui să te întrebi ce-au căutat aici. Stai jos, Brianna. Haide să ne gândim logic.

— La ce să ne gândim? întrebă ea, aşezându-se pe marginea saltelei înclinate. N-am nimic de valoare aici. Câteva lire şi câteva tinichele. Brianna îşi şterse ochii, supărată că nu-şi putea stăpâni lacrimile. Este imposibil să fi fost cineva din sat sau din vecini. A fost, probabil, vreun vagabond, vreun autostopist care a sperat să găsească ceva bani. Ehei… Ea suspină. Cred că a

fost dezamăgit de ceea ce a găsit aici. Brianna îşi ridică, brusc, privirea şi păli din nou. Tu? Tu ai avut ceva bani?

— Mai mult cecuri, care sunt încă la locul lor. Gray ridică din umeri. Am avut şi câteva sute de lire, atâta tot.

— Câteva sute? Brianna sări de pe pat. Ţi-a luat banii?

— Nu are importanţă. Brie…

— Nu are importanţă? îl întrerupse ea, tăios. Stai sub acoperişul meu, eşti oaspete în casa mea şi ţi s-au furat banii. Câţi au fost? Am să ţi-i înapoiez.

— În nici un caz. Stai jos şi încetează.

— Am spus că ţi-i înapoiez.

Pierzându-şi răbdarea, el o apucă ferm de umeri şi o împinse pe pat.

— Pentru ultima carte, am primit cinci milioane, excluzând drepturile de autor pentru ecranizare şi cele pentru publicarea în străinătate. Câteva sute de lire n-o să mă ruineze. Ochii lui se strânseră când buzele ei începură din nou să tremure. Hai, inspiră adânc. Aşa, încă o dată.

— Nu m-ar impresiona nici dacă ţi-ar picura aur din degete. Glasul ei se stinse, simţindu-se umilită.

— Vrei să mai plângi? El oftă profund, se aşeză lângă ea şi o îmbrăţişă. În regulă, dă-i drumul.

— N-am să plâng. Brianna îşi trase nasul şi-şi şterse obrajii cu podurile palmelor. Am prea multe de făcut. Îmi vor trebui ore ca să pun totul la loc.

— Va trebui să chemi poliţia?

— De ce? Ea îşi ridică mâinile şi le lăsă apoi să cadă, neputincioase. Dacă cineva ar fi văzut vreun necunoscut, dând târcoale casei, telefonul ar fi sunat de mult. Cineva a avut nevoie de bani şi i-a luat. Ea privi prin cameră, întrebându-se cât de mult pierduse celălalt oaspete al ei şi cât de mult aveau să-i fie păgubite economiile. Vreau să nu-i spui nimic lui Maggie despre treaba asta.

— La naiba, Brie…

— Este gravidă în şase luni. Nu vreau să se supere cu chestia asta. Ea îi aruncă o privire neclintită, printre genele care îi străluceau încă de lacrimi. Dă-ţi cuvântul, te rog.

— Bine, cum vrei. Dar să ţi-l dai şi tu că îmi vei spune exact ce lipseşte.

— Ţi-l dau. Am să-i telefonez lui Murphy şi am să-i spun. O să se intereseze el prin vecini. Dacă este ceva de aflat, vom afla până la căderea nopţii. Calmată, ea se ridică. Trebuie să mă apuc să pun lucrurile la loc. Am să încep cu camera ta. S

— De camera mea am să-mi văd singur.

— Este de datoria mea să…

— Mă enervezi, Brianna.. El se ridică uşor,

ajungând faţă în faţă cu ea. Să lămurim un lucru. Nu eşti camerista mea, nici mama mea, nici nevastă-mea. Pot să-mi aranjez singur hainele.

— Cum doreşti.

Înjurând, el o apucă de braţ, înainte ca ea să apuce să se depărteze. Ea nu i se împotrivi, ci rămase foarte liniştită, privind peste umărul lui.

— Ascultă-mă. Ai o problemă şi eu vreau să te ajut. Poţi să înţelegi asta?

— Zici că vrei să ajuţi? Ea îşi înclină capul şi vorbi cu căldura unui gheţar: Ai putea să te duci să împrumuţi nişte ceai de la Murphy. Se pare că am rămas fără.

— Am să-l sun, rosti Gray, calm. Şi am să-l rog să vină să ne aducă puţin. N-am să te las singură aici.

— Cum vrei. Numărul lui este în agenda din bucătărie, lângă... Glasul ei se stinse când îşi aminti cum arăta acea încăpere pe care o iubea atât. Închise ochii. Gray, vrei să mă laşi singură puţin? Am să mă simt mai bine dacă o vei face.

— Brianna! exclamă el, atingând-o pe obraz.

— Te rog. Ea avea să se fărâme complet, dacă el îşi arăta din nou amabilitatea. Am să-mi revin de îndată ce voi fi din nou ocupată. Aş vrea nişte ceai. Deschizând ochii, ea reuşi să surâdă. Zău că aş vrea.

— În regulă, voi fi jos.

Recunoscătoare, ea se apucă de treabă.

Capitolul 7

Gray cochetase uneori cu ideea achiziţionării unui avion particular. Ceva din silueta lucioasă a micuţului aparat, lăsat de Rogan la dispoziţia lui şi a Briannei, pentru călătoria la Dublin, era posibil să-l hotărască. Ar fi putut să facă o comandă specială care să se potrivească stilului lui, iar din când în când ar fi putut chiar să-i manevreze singur motoarele. Nimic nu-l putea opri să nu înveţe să piloteze.

Cu siguranţă, avea să fie o jucărioară interesantă, se gândi el, aşezându-se confortabil în fotoliul de piele de lângă Brianna. Având mijlocul propriu de transport, ar elimina micile dureri de cap, pricinuite de rezervarea biletelor din timp şi n-ar mai fi la cheremul liniilor aeriene.

Însă a stăpâni ceva, orice, presupunea responsabilitatea de a întreţine acel ceva. De aceea el închiria, de aceea nu avusese niciodată o maşină proprie. Şi deşi nu se puteau spune decât cuvinte frumoase la adresa intimităţii şi confortului asigurat de un mic avion, Gray îşi dădea seama că avea să simtă lipsa aglomeraţiei, a tovarăşilor de drum şi a tuturor ciudatelor şi inerentelor disfuncţionalităţi ale unui zbor de afaceri.

Însă nu de astă dată. El îşi furişă mâna peste a Briannei, atunci când avionul începu să se ridice.

— Îţi place să zbori?

— Nu mi se întâmplă prea des. Ideea străpungerii cerului îi crea încă senzaţii neplăcute în stomac. Dar da, cred că îmi place. Îmi place să mă uit în jos. Brianna zâmbi în sinea ei, văzând pământul înclinându-se sub ei. O fascina să se vadă plutind deasupra casei, deasupra dealurilor, să se strecoare printre nori, îndreptându-se spre alte zări. Presupun că pentru tine este o a doua natură.

— Este amuzant, când te gândeşti unde te duci.

— Şi unde ai fost.

— La asta nu mă gândesc, pentru că abia vin de acolo.

În timp ce avionul lua înălţime, el îşi puse mâna sub bărbia ei şi, întorcându-i faţa spre el, începu să o studieze.

— Tot îngrijorată eşti.

— Nu mi se pare corect să plec aşa şi, pe deasupra, într-un asemenea lux.

— Sentimentul catolic al vinovăţiei. Strălucirea ochilor lui se intensifică când surâse. Am auzit de acest fenomen deosebit. Este ca atunci când nu faci ceva constructiv, iar faptul că te bucură acest lucru, te înnebuneşte.. Corect?

— Aiurea! Ea expiră zgomotos, iritată că ceea ce spusese el era, în parte, adevărat. Am

responsabilităţi.

— Eschivează-te de la ele. El atinse cruciuliţa de aur care atârna la gâtul ei. Pare să fie ispita cea mai la îndemână de a păcătui, nu-i aşa? Care este, de fapt, cea mai la îndemână ispită de a păcătui?

— Tu, rosti ea lovindu-l peste degete.

— Serios? Ideea îl emoţionă. Îmi place.

— Cred şi eu, zise ea aranjându-şi un ac de păr care stătea să cadă. Dar astea n-au de-a face unele cu altele. Dacă mă simt vinovată, e pentru că nu-mi place să-mi strâng lucrurile în grabă şi să plec pe fugă. Îmi place să am timp să fac totul pe îndelete.

— Păi, astfel pierzi toată distracţia.

— Pentru mine, asta numai distracţie nu se cheamă. Brianna îşi muşcă buza. Ştiu că este important ca eu să fiu în Dublin, la cununie, însă faptul că am părăsit casa acum…

— Murphy a rămas de pază, îi reaminti Gray. Va fi în permanenţă cu ochii pe casă. De acest lucru, Gray era sigur, căci stătuse personal de vorbă cu Murphy. Bătrânul Smythe-White a plecat, aşa că nu mai ai alţi clienţi de care să-ţi faci griji.

— Oaspeţi, rosti ea automat, ridicând din sprâncene. Nu cred că el o să mai recomande la cineva hanul, după cele întâmplate. Cu toate că a fost extraordinar de înţelegător în această

privinţă.

— N-a pierdut nimic. „Niciodată să nu călătoreşti cu bani gheaţă”, rosti Gray, imitând glasul afectat al domnului Smythe-White. „Sunt o invitaţie pentru belele.”

Ea surâse delicat, aşa cum, de altfel, el sperase.

— Nu i s-o fi furat într-adevăr nimic, însă mă îndoiesc că a mai avut o noapte liniştită, ştiind că dormitorul i-a fost spart, că lucrurile i-au fost răvăşite. Motiv, pentru care ea a refuzat să-i primească banii pentru găzduire.

— Oh, n-am cum să ştiu. Eu am dormit foarte liniştit. El îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică pentru a da o raită prin bucătăria avionului. Cumnatul tău este un tip stilat.

— Da, într-adevăr, este. Ea se încruntă când îl văzu pe Gray revenind cu o sticlă de şampanie şi două pahare. Doar nu ai de gând să o deschizi. Nu avem mult de mers şi…

— Sigur că am s-o deschid. Ce, nu-ţi place şampania?

— Ba da, îmi place, dar… Protestul ei fu brusc întrerupt de zgomotul vesel al dopului care sări. Brianna oftă, asemeni unei mame care îşi vede copilul jucându-se într-o băltoacă de noroi.

— Aşa. El se aşează din nou şi umplu ambele pahare. După ce îi. Întinse Briannei băutura, îşi ciocni cupa de cristal de a ei şi afişă un zâmbet

larg. Povesteşte-mi despre miri. A spus că au optzeci de ani?

— Unchiul Niall, da. Deoarece dopul nu se mai putea pune la loc în sticlă, Brianna sorbi. DOamna Sweeney este cu câţiva ani mai tânără.

— Îţi dai seama! Gândul îi stârnea imaginaţia. Să intri în cuşca mariajului la vârsta lor.

— Cuşca?

— Căsnicia are o serie de restricţii şi o ieşire destul de dificilă. Bucurându-se de buchetul vinului, el încercă să-i simtă savoarea, înainte de a-l înghiţi. Aşadar, au fost iubiţi în tinereţe?

— Nu chiar, murmură ea, încruntată încă de descrierea pe care el o făcuse mai devreme căsniciei. Au crescut în Galway. Doamna Sweeney era prietenă cu bunica mea, sora unchiului Niall. Doamna Sweeney s-a îndrăgostit nebuneşte de unchiul Niall. Apoi bunica mea s-a căsătorit şi s-a mutat în Clare. Doamna Sweeney s-a căsătorit şi s-a mutat la Dublin. Astfel şi-au pierdut urma. Apoi Maggie şi Rogan au început să lucreze împreună, iar doamna Sweeney a făcut legătura între familii, l-am scris despre acest lucru unchiului Niall, iar el s-a mutat definitiv la Dublin. Ea zâmbi amintirii şi nu observă când Gray îi reumplu paharul. Cei doi au fost de atunci apropiaţi, asemeni pâinii şi gemului.

— Căile întortocheate ale destinului. Gray

ridică paharul în semn de toast. Fascinant, nu-i aşa?

— Se iubesc, rosti ea simplu şi oftă. Nu sper decât...

Ea se întrerupse şi-şi mută privirea din nou la geam.

— Ce anume?

— Le doresc să aibă o zi frumoasă, una minunată. Mă tem că mama o va face stânjenitoare. Brianna se întoarse din nou spre el. Oricât de jenant i se părea, era mai bine ca el să ştie pentru a nu fi prea şocat în cazul vreunei ieşiri. Ea n-a vrut să meargă astăzi cu noi la Dublin. Nu vrea să doarmă în casa lui Maggie. Mi-a spus că va sosi mâine, îşi va face datoria şi va pleca imediat.

El ridică o sprânceană.

— Nu-i plac oraşele? întrebă el, deşi intui că era cu totul altceva.

— Mama este o persoană care nu găseşte mulţumirea prea uşor. Trebuie să-ţi spun că s-ar putea să fie dificilă. Vezi tu, ea nu aprobă această căsătorie.

— Poftim? Doar nu crede că puştii ăştia nebunatici sunt prea tineri ca să se căsătorească!

Buzele Briannei se răsfrânseră surâzătoare, însă ochii ei nu reflectară amuzamentul.

— După cum vede ea lucrurile, banii se

căsătoresc cu bani. În plus, are... păreri ferme despre trăitul împreună, într-o altă manieră decât în taina căsătoriei.

— Trăitul împreună? El nu reuşi să-şi reţină zâmbetul. Într-o altă manieră?

— Trăitul împreună, rosti ea, ţuguindu-şi buzele. Şi după cum îţi va spune mama, dacă îi vei da ocazia, vârsta nu-i absolvă de păcatul trupesc.

Gray se înecă. Râdea şi, în acelaşi timp, încerca să-şi recapete răsuflarea zărind privirea urâtă a Briannei.

— Iartă-mă, văd că nu a vrut să fie o glumă.

— Unora le vine uşor să râdă de credinţele celorlalţi.

— N-am intenţionat asta, rosti el, nereuşind să-şi stăpânească chicotelile, Iisuse, Brie, tocmai mi-ai spus că bărbatul are optzeci de ani şi că ruşinoasa lui mireasă este cam de-o vârstă cu el. Doar nu crezi că o să treacă prin focurile iadului pentru că... El se hotărî să găsească o cale delicată de exprimare. Pentru că au avut o legătură fizică matură şi mutual satisfăcătoare.

— Nu. Parte din gheaţa ochilor ei se topi. Nu, sigur că nu cred. Însă mama crede, sau cel puţin aşa spune, deoarece este mult mai uşor să te vaieţi. Familiile sunt complicate, nu-i aşa?

— Din câte am observat eu, da. Eu nu am una de care să-mi fac griji.

— N-ai familie? Restul gheţii se topi în compasiune. Ţi-ai pierdut părinţii?

— Este un fel de a spune. Mai firesc ar fi fost să zică că ei îl pierduseră pe el, se gândi Gray.

— Îmi pare rău. Şi nu ai nici un frate, nici o soră?

— Nu. El se întinse după sticlă ca să-şi umple din nou paharul.

— Dar, cu siguranţă, ai veri. Toată lume are pe cineva, se gândi ea. Bunici, mătuşi sau unchi.

— Nu.

Ea rămase cu privirea fixată pe el, pustiindu-l. Să nu ai pe nimeni. Brianna nu putea să conceapă aşa ceva. Nu putea să suporte.

— Te uiţi la mine de parcă aş fi un copil abandonat într-un coş, la uşa ta. Ideea îl amuză şi, curios, îl şi tulbură. Crede-mă, iubito, îmi place aşa. Nici o legătură, nici o piedică, nici un sentiment de vinovăţie. El sorbi din nou din băutură, de parcă ar fi pecetluit cuvintele. Îmi simplifică viaţa.

Ţi-o pustieşte mai degrabă, se gândi ea.

— Nu te deranjează că nu ai pe nimeni acasă, la care să te întorci?

— Mă destinde. Poate m-ar deranja dacă aş avea o casă, însă nu am nimic din toate acestea.

Ţiganul, îşi aminti ea, însă până acum ea nu luase niciodată spusele lui adliteram.

— Dar, Grayson, să nu ai un loc al tău…

— Nu tu ipotecă, nu tu gazon de îngrijit, nu tu vecini cu care să te împaci. El se aplecă peste ea, ca să privească pe geam. Uită-te, se vede Dublin-ul.

Ea se uită însă la el.

— Şi când vei părăsi Irlanda, unde te vei duce?

— Nu m-am decis. Asta este toată frumuseţea.

— Ai o casă grozavă. În mai puţin de trei ore, de la aterizarea în Dublin, Gray îşi întindea picioarele în faţa căminului din salonul lui Rogan. Sunt recunoscător că m-aţi primit în gazdă.

— Este plăcerea noastră. Rogan îi oferi paharul cu brandy-ul de după cină. Rămaseră o vreme singuri, cât Brianna şi Maggie se duseră la bunica lui, ca să ajute la ultimele pregătiri.

Rogan încă nu se putea obişnui cu ideea de a-şi vedea bunica în postura de mireasă emoţionată. Dar şi mai greu îi era să şi-l imagineze pe bărbatul care, chiar şi acum, îl ocăra pe bucătar, în rolul viitorului lui bunic vitreg.

— Nu pari prea bucuros de eveniment.

— Poftim? Rogan îşi întoarse privirea la Gray, afişând un surâs. Nu, iartă-mă, nu este nimic legat de tine. Sunt doar puţin cam agitat din pricina zilei de mâine, bănuiesc.

— Te-ai molipsit de neastâmpărul miresei?

Singura replică, pe care Rogan reuşi să o

articuleze, fu un mârâit.

Intuindu-şi bine gazda, Gray îşi împinse limba în obraz şi începu să scormonească în punctul sensibil.

— Niall este un personaj interesant.

— Un personaj, murmură Rogan. Într-adevăr.

— Bunica ta, la cină, avea stele în ochi.

Rogan oftă. Ea nu mai arătase niciodată atât de fericită.

— Şi-au sucit capul unul altuia.

— Păi… Gray îşi roti brandy-ul în pahar. Noi suntem doi, iar el este unul. Am putea să punem mâna pe el, să-l legăm fedeleş, să-l târâm până la docuri şi să-l aruncăm pe un vas, spre Australia.

— Să nu crezi că nu m-am gândit la varianta asta. El zâmbi, de astă dată cu mai multă uşurinţă. Nu există familie fără uscături, nu-i aşa? Dar sunt obligat să admit că acest om o adoră. Maggie şi Brie sunt încântate, aşa că eu mă văd rămas în minoritate şi total lipsit de susţinători.

— Mie îmi place, rosti Gray, cu un surâs împăciuitor. Cum poate să nu-ţi placă un bărbat care poartă o haină ce face concurenţă dovleacului de *Halloween,* asortată cu pantofi pompoşi din piele de aligator?

— Poftim! Rogan îşi legănă elegant braţul. Oricum, suntem mulţumiţi că putem să-ţi oferim o nuntă pe timpul şederii în Irlanda. Te simţi

confortabil la Blackthorn?

— Brianna este iscusită în a asigura cuiva confortul.

— Aşa este.

Expresia lui Gray deveni gravă în timp ce el se încruntă în faţa paharului.

— Acum câteva zile s-a întâmplat ceva ce cred că ar fi bine să ştii. Brianna nu m-a lăsat să pomenesc nimănui despre acest incident, mai ales lui Maggie. Dar aş vrea ca tu să fii la curent.

— În regulă.

— Hanul a fost spart.

— Blackthorn? Speriat, Rogan puse deoparte paharul.

— Eu şi Brianna nu eram înăuntru, eram în şopronul în care ţine flori. Cred că eram acolo de vreo jumătate de oră, poate de mai mult. Când ne-am întors în casă, totul era răvăşit.

— Poftim?

— Întors pe dos, explică Gray. Aş putea spune că a fost o cotrobăială rapidă şi dezordonată.

— Nu înţeleg, rosti el aplecându-se în faţă, îngrijorat. A dispărut ceva?

— Am avut ceva bani în cameră. Gray ridică din umeri. Asta pare să fi fost tot. Brianna spune că nici undi din vecini n-ar fi intrat în casă în asemenea manieră.

— Are dreptate. Rogan se aşează din nou, îşi luă paharul, însă nu bău. Este o comunitate foarte

unită, iar Brie este iubită. Aţi informat postul de poliţie?

— Brianna n-a vrut, n-a văzut rostul. Eu am vorbit, în schimb, cu Murphy.

— Cam acelaşi lucru, confirmă Rogan. Nu pot decât să presupun că a fost vreun necunoscut, aflat în trecere. Dar până şi această ipoteză pare neverosimilă. Nesatisfăcut de nici una, din supoziţii, el începu să bată cu degetele pe lateralele paharului. Te afli de ceva vreme aici. Trebuie să-ţi fi făcut o idee despre oameni, despre atmosferă.

— Următoarea oprire este Brigadoon, murmură Gray. Raţiunea jocului la care ai dreptul, la o singură încercare, asta este maniera folosită de ea. Gray îşi mişcă umerii. Cu toate acestea, nu cred că ar strica dacă ai ţine sub supraveghere locul, când te vei întoarce.

— Aşa am să fac. Rogan se încruntă la băutură. Să fii sigur de asta.

— Ai un bucătar excelent, Rogan, băiatule. Niall intră în încăpere, aducând pe o tavă un serviciu de porţelan şi un imens tort de ciocolată. Unchiul era un bărbat solid, care îşi purta cele aproape cincisprezece kilograme suplimentare ca pe o medalie de onoare. Şi într-adevăr, îmbrăcat în acel sacou portocaliu şi cu acea cravată verde-prăzuliu arăta ca o lanternă scobită într-un dovleac. Niall aşează tava pe masă

şi surâse.

— A trimis acest desert ca să-mi mai calmez puţin nervii.

— Şi eu mă simt puţin nervos. Zâmbind urâcios, Gray se ridică ca să. Taie din tort.

Niall explodă într-un hohot de râs şi-l bătu prieteneşte pe Gray pe spate.

— Aşa da, flăcăule. Apetit extraordinar. Ce-ar fi să înfulecăm tot tortul şi apoi să ne-aşezăm la nişte partide de *snooker?* Niall îi făcu cu ochiul lui Rogan. În definitiv, este ultima mea noapte ca burlac. Pentru mine au luat sfârşit chefurile cu băieţii. Doreşte cineva whisky, ca să poată înghiţi dulcele?

— Whisky! Rogan privi faţa rotundă şi surâzătoare a viitorului lui bunic. Mi-ar prinde bine şi mie o duşcă.

Jucară mai multe partide. Urmară apoi altele şi altele. Când deschiseră cea de-a doua sticlă, Gray trebui să privească cruciş, ca să vadă bilele de pe masa de *snooker* şi, cu toate astea, acestea tot aveau tendinţa să se clatine. Aşa că, până la urmă, sfârşi prin a închide complet un ochi.

Auzi bilele ciocnindu-se şi apoi îşi îndreptă poziţia.

— Punct pentru mine, domnilor. Punct pentru mine, repetă Gray şi se sprijini cu toată greutatea în tac.

— Ticălosul ăsta de yankeu este de neînvins, în seara asta. Niall îl plesni pe Gray pe spate şi fu cât pe ce să-l dea pe american cu nasul de masa de joc. Aranjează-le din nou, Rogan, băiatule. Hai să mai facem o rundă.

— Nu le mai văd, rosti încet Rogan, după care, ridicându-şi mâna streaşină la ochi, privi pe furiş la bile. Nici degetele nu mi le mai simt.

— Încă un whisky, asta îţi trebuie. Ca un marinar aflat pe punte, Niall îşi croi drum spre clondir. Nici o picătură, rosti el trist, scurgând sticla de cristal. Nici măcar o singură picătură n-a mai rămas.

— N-a mai rămas nici un pic de whisky în Dublin. Rogan se depărtă de peretele care îl susţinea, însă imediat reveni, vlăguit, la poziţia iniţială. L-am băut pe tot. Pe tot, pe tot. Oh, Iisuse. Nici limba nu mi-o mai simt. Am pierdut-o.

— La să vedem. Dorind să ajute, Gray îşi ridică greoi mâinile pe umerii lui Rogan. Scoate-o. Strângând din ochi, el înclină aprobator din cap. E-n regulă, amice. E acolo. Problema este că ai doua.

— Mâine mă însor cu Chrissy. Niall se ridică, legănându-se puternic spre stânga, apoi spre dreapta, ochii strălucindu-i, zâmbetul radiindu-i. Drăgălaşa şi, mititica Chrissy, frumoasa din Dublin.

Clătinându-se, el făcu câţiva paşi în faţă şi căzu ca un buştean. Susţinându-se prieteneşte unul pe braţul celuilalt, Rogan şi Gray îşi coborâră privirile spre el.

— Ce facem cu el? întrebă Gray.

Rogan îşi trecu una din cele două limbi prin jurul dinţilor.

— Crezi că mai trăieşte?

— Nu prea pare.

— Să nu înceapă, încă, praznicul, zise Niall, ridicându-şi uşor capul. Băieţi, ajutaţi-mă să mă scol. Am să dansez până în zori. Capul lui atinse din nou podeaua, cu o bufnitură.

— Nu este chiar atât de rău, nu-i aşa? întrebă Rogan. Dar asta numai din cauză că sunt beat.

— Este un adevărat domn. Hai să-l ridicăm, că doar nu poate să-şi danseze pe faţă.

— Corect. Amândoi se clătinau destul de tare. În clipa în care îl ridicară pe Niall în genunchi, nu mai puteau să respire şi râdeau ea nişte proşti. Hai, scoală-te, măi neghiobule. Este ca şi cum am vrea să mişcăm o balenă eşuată pe ţărm.

Niall îşi deschise ochii înceţoşaţi, îşi dădu capul pe spate şi, cu un glas de tenor, tremurat, dar surprinzător de afectat, începu să cânte:

— *Totul pentru mine-i grog-ul. Totu-i berea şi tutunul.* Mârâind, el se ridică într-un picior, fiind cât pe ce să-l învârtească pe Gray. *Banii top i-am prăpădit, cu iubitele bând gin. Şi departe, peste*

ocean, trebuie acum să pribegesc.

— Să fii bucuros dacă o să pribegeşti până la pat, îi zise Rogan.

El însă nu făcu decât să schimbe melodiile:

— *Dacă ai avea aripioare, m-ai duce făr-ezitare. Acolo unde se cântă Cât e ziua de mare.*

Bine ameţit de whisky, Rogan începu să-l susţină vocal, toţi trei abia ţinându-se pe picioare.

— *Dacă ai da peste cap o sticlă întreagă de bere şi pentru plecat n-ai mai găsi putere…*

Versul i se păru lui Gray atât de amuzant, încât alătură corului chicotelile lui.

Cu armonia şi afecţiunea beţivilor, nesiguri pe picioare, o apucară toţi trei pe hol. În clipa în care ajunseră la capătul scărilor, interpretau versiunea, bine îmbătată cu whisky, a melodiei *Dicey Riley.*

— Ehei, n-aş spune că bietul Dicey Riley a fost singurul care s-a cinstit, nu-i aşa, Brie? Maggie şi sora ei rămaseră la jumătatea scării, studiind trio-ul din faţa lor.

— Nu, n-aş spune. Împreunându-şi braţele la piept, Brianna scutură din cap. După cum arată, se pare că şi dânşii au chefuit puţin.

— Iisuse, nu-i aşa că e superbă? mormăi Gray.

— Da. Rogan afişă un surâs strălucitor soţiei. Îmi ia răsuflarea. Maggie, iubito, vino să-mi dai o sărutare.

— Am să-ţi dau una să n-o poţi duce. Maggie pufni în râs şi începu să coboare treptele. Uitaţi-vă la voi, beţivilor. De la dumneata, unchiule Niall, mă aşteptam la mai mult.

— Mă însor, Maggie Mae. Unde este Chrissy a mea? El încerca să se răsucească, făcându-i pe cei doi susţinători ai lui să se încline asemeni pietrelor de domino.

— Doarme în patul ei, aşa cum ar fi trebuit să faci şi dumneata. Brianna, haide să-i adunăm pe aceşti războinici de pe câmpul de luptă.

— Am jucat *snooker.* Gray îi surâse Briannei. Eu am câştigat.

— Yankeu nesuferit, rosti Niall, pe un ton afectat, după care sărută fruntea lui Gray.

— L-auzi, ce drăguţ! Maggie reuşi să pună mâna pe Rogan. Haide acum, pe-aici este drumul. Pune picioarele unul în faţa celuilalt. Cu chiu, cu vai, până în final reuşiră să se înţeleagă în privinţa paşilor. Primul dus în cameră fu Niall.

— Maggie, du-l pe Rogan în dormitor, îi zise Brianna. Eu am să-l târăsc pe celălalt în camera lui şi după aceea am să mă întorc să-i scot pantofii unchiului Niall.

— Oh, ce capete vor avea mâine! Gândul o făcu pe Maggie să surâdă. Haide, Sweeney, sus, în pat. Ţine-ţi mâinile acasă. Deoarece îl considera inofensiv, în starea în care era, ea îşi rosti porunca chicotind. În starea în care eşti bănuiesc

că habar nu ai ce să faci cu ele.

— Pun pariu că ştiu.

— Oh; duhneşti a whisky şi tutun. Brianna oftă. Luă braţul lui Gray şi-l puse pe umeri, apoi îl cuprinse pe după talie. Omul ăla are optzeci de ani. Ar fi trebuit să-l opriţi.

— Acest Niall Feeney este un anturaj dăunător. A trebuit să toastăm pentru ochii lui Chrissy, pentru buzele ei, pentru părul ei, pentru urechile ei. Cred că am toastat şi pentru degetele de la picioare, dar atunci deja ne pilisem rău.

— Se vede. Uite, acolo este uşa de la cameră. Încă puţin.

— Miroşi frumos, Brianna. Cu o mişcare care lui i se păru delicată, Gray îi mirosi gâtul, asemeni unui câine. Vino în pat cu mine. Aş putea să-ţi arăt multe lucruri. Lucruri minunate.

— Mmmm, hmmm. Jos, uşurel. Aşa. Ea îi ridică picioarele pe pat şi începu să-i desfacă şireturile de la pantofi.

— Întinde-te lângă mina. Pot să te duc unde nici nu-ţi imaginezi. Vreau să fiu înăuntrul tău.

Auzindu-l, ea tresări, iar mâinile începură să-i bâjbâie. Îşi ridică spre Gray privirea tăioasă, însă ochii lui erau închişi, iar pe chipul lui se răsfrânsese un zâmbet visător.

— Ssst, murmură ea. Dormi acum.

Îl înveli bine, îi dădu la o parte părul de pe frunte şi-l lăsă sforăind.

Era de aşteptat să urmeze suferinţa. Răsfăţarea, peste măsură, trebuia plătită, iar Gray era mereu dispus să plătească datoria. Însă i se părea puţin cam exagerat să fie obligat la o scurtă călătorie cumplită, în iad, din cauza unei nopţi prosteşti.

Capul îi era spart în două, însă nu se vedea. Constatarea, făcută a doua zi dimineaţa, când reuşi să se târască până la baie, îl bucură enorm. Era tras la faţă, dar era întreg. Evident, spărtura din ţeastă era pe dinăuntru.

Până la lăsarea nopţii, avea probabil să moară.

Ochii îi erau duşi în fundul capului, având forma unor bile de foc. Interiorul gurii îi fusese mânjit cu ceva extraordinar de scârbos. Stomacul îi fremăta şi-l durea de parcă ar fi fost lovit de pumni nervoşi.

Începu să se gândească că nu mai avea să apuce căderea nopţii.

Deoarece nu era nimeni în jur, începu să suspine uşor şi intră sub duş. Ar fi putut să jure că mirosul de whisky îi ieşea prin pori.

Cu mişcări de om bătrân sau chiar de invalid, el ieşi din cadă şi-şi înfăşură un prosop în jurul taliei. Făcu tot ce putu ca să scape de mirosul cumplit din gură.

Când intră în dormitor, căscă şi-şi lipi mâinile peste ochi, la timp, speră el, ca să nu-i sară din

cap. Un sadic intrase în camera lui şi-i trăsese draperiile, lăsând lumina soarelui să pătrundă înăuntru.

La rândul lor, ochii Briannei se măriră, uluiţi. Gura îi rămăsese deschisă. În afară de un prosop, care. Îi atârna lejer pe şolduri, el nu mai avea nimic altceva decât nişte picături de apă care se scurgeau.

Trupul lui era… cuvântul *splendid* trecu prin mintea ei. Zvelt, musculos, strălucitor. Ea se pomeni împletindu-şi degetele şi înghiţind în sec.

— Ţi-am adus tava cu micul dejun, reuşi ea să rostească. M-am gândit că nu te vei simţi prea bine.

Precaut, Gray îşi răsfiră degetele atât cât să privească printre ele.

— Înseamnă că nu a fost o pedeapsă de la Dumnezeu. Vocea lui era răguşită, însă se temea că avea să şi-o piardă de tot, dacă şi-ar fi dres-o. O clipă, am crezut că am fost lovit pentru păcatele mele.

— Nu este decât *porridge,* pâine prăjită şi cafea.

— Cafea! El rosti cuvântul ca pe o rugăciune. Ai putea să-mi torni puţină.

— Aş putea.

— Ţi-am adus şi nişte aspirină.

— Aspirină! El mai avea puţin şi începea să plângă. Te rog.

— Uite, ia-le pe-astea mai întâi. Ea îi aduse pastilele şi un mic pahar cu apă. Rogan arată la fel de rău ca tine, rosti ea, în timp ce Gray îşi înghiţi medicamentele. Stăpânindu-şi cu mare greutate dorinţa de a mângâia acel păr umed, cârlionțat, adăugă: Unchiul Niall, în schimb, este în mare formă.

— Face paradă. Gray se deplasă atent spre pat. Se lăsă jos, uşor, rugându-se să nu-i cadă capul de pe umeri. Înainte de a continua cu altele, trebuie să mă scuz pentru ceva?

— Faţă de mine?

— Faţă de oricine. Whisky-ul nu este otrava mea obişnuită şi, după cea de-a doua sticlă, amănuntele nu-mi mai sunt clare. El îşi ridică privirea încruntată spre ea şi observă că Brianna surâdea. Te amuză ceva?

— Nu… adică da, dar nu este prea frumos din partea mea să mi se pară amuzant. Ea cedă atunci impulsului şi-şi lăsă mâna să alunece pe părul lui, dezmierdându-l ca pe un copil care exagerase cu prăjiturile. Mă gândeam că este drăguţ din partea ta să vrei să te scuzi. Ea surâse, plină de căldură. Nu, n-ai pentru ce. Ai fost doar beat şi bleg. N-ai făcut nimic rău.

— Ţie îţi este uşor să vorbeşti. Gray îşi sprijini capul cu palma. Nu sunt obişnuit să beau aşa. Tresărind, el întinse mâna liberă după cafea. De fapt, nu cred că am băut vreodată atât de mult,

sau că voi mai bea vreodată.

— Te vei simţi mai bine după ce vei mânca puţin. Mai ai câteva ore până vei merge la cununie, dacă te vei simţi în stare.

— N-am s-o ratez. Resemnat, Gray luă *porridge*-ul. Mirosul acestuia nu părea primejdios. Luă o înghiţitură şi aşteptă să vadă dacă organismul lui avea să-l accepte. Nu merg împreună cu tine?

— Eu am să plec peste câteva minute. Mai sunt aranjamente de făcut. Tu vei veni cu Rogan şi cu unchiul Niall, de vreme ce este îndoielnic că veţi da de vreo belea, pe un drum atât de scurt.

El mârâi şi mai luă o linguriţă de *porridge.*

— Mai ai nevoie de ceva, înainte să plec?

— Ai atins majoritatea punctelor vitale. Înclinându-şi capul, el o studie. Am încercat cumva, noaptea trecută, să te conving să te culci cu mine?

— Da.

— Parcă mi-am amintit chestia asta. Zâmbetul lui veni repede şi uşor. Nu pot să-mi imaginez cum de mi-ai rezistat.

— Oh, am reuşit. Acum, am să plec.

— Brianna! El îi aruncă o privire fulgerătoare şi primejdioasă. Data viitoare, n-am să mai fiu ameţit.

Christine Rogan Sweeney era pe cale să devină

străbunică, însă rămânea totuşi mireasă. Indiferent cât de des îşi zisese că era o prostie să fie agitată, să se simtă atât de ameţită, stomacul tot îi fremăta.

Urma să se căsătorească peste câteva minute. Să se lege, prin jurământ, de bărbatul pe care îl iubea atât. Să primească promisiunea lui solemnă. Să devină din nou soţie, după atâţia ani de văduvie.

— Arăţi minunat. Maggie se dădu în spate, în timp ce Christine se răsuci în faţa oglinzii. Perlele, cusute pe rever, dădeau strălucire costumului roz-pal. Deasupra părului alb, Christine îşi pusese o elegantă pălărie cu voaletă, asortată la culoare cu costumul.

— Mă simt minunat. Râzând, ea se răsuci şi o îmbrăţişă mai întâi pe Maggie, iar apoi pe Brianna. Nu-mi pasă cine ştie asta.. Mă întreb dacă Niall este la fel de agitat ca mine.

— Se învârte de colo-colo ca un motan, îi spuse Maggie. Şi-l întreabă pe Rogan cât este ceasul, din zece în zece minute.

— Bine. Christine inspiră prelung. Asta-i bine. Este timpul, nu-i aşa?

— Aproape.

— Brianna o sărută pe obraz. Eu am să cobor acum, ca să mă asigur că totul este pus la punct, îţi doresc fericire… mătuşă Christine.

— Oh, scumpo. Ochii bătrânei se umplură de

lacrimi. Ce drăguţă eşti!

— Să nu cumva să plângi, o preveni Maggie. O să ne molipsim toţi. Am să-ţi fac semn când suntem gata, Brie.

Încuviinţând rapid din cap, Brianna ieşi grăbită. Organizatorii festivităţii şi servitorii roiau prin casă. O nuntă era un eveniment într-o familie, de aceea ea ţinea ca totul să fie perfect..

Invitaţii se adunaseră în salon, amestecuri de culori, hohote de râs. Un harpist interpreta o melodie lină. Ghirlande de trandafiri fuseseră prinse de balustradă, iar glastre, cu aranjamente artistice, fuseseră răspândite prin casă.

Când se întrebă dacă să se ducă şi. În bucătărie, ca să se asigure că totul era în regulă, acolo le zări pe mama ei şi pe Lottie. Abordând un surâs perfect, ea se îndreptă spre ele.

— Mamă, arăţi minunat.

— Aiurea! Lottie nu s-a lăsat până nu mi-am cheltuit banii pe o rochie nouă, rosti ea, trecându-şi o mână agitată peste ţesătura fină a mânecii.

— Este superbă. Şi la fel este şi a ta, Lottie.

Însoţitoarea lui Maeve râse din tot sufletul.

— Ne-am răsfăţat. Doar nu mergem, în fiecare zi, la o nuntă atât de excentrică. Arhiepiscopul, rosti ea în şoaptă, făcând cu ochiul. Vă daţi seama?

Maeve strâmbă din nas.

— Un preot este un preot, indiferent de rangul lui. Mie mi se pare că ar trebui să se gândească de două ori, înainte de a oficia o astfel de cununie. Când doi oameni au trăit în păcat…

— Mamă! Brianna îşi păstră tonul coborât şi răceala de gheaţă. Nu şi astăzi. Te rog, doar dacă ai…

— Brianna! Gray se apropie, îi luă mâna şi i-o sărută. Arăţi nemaipomenit.

— Mulţumesc. Ea lupta din răsputeri să nu se înroşească când degetele lui se încleştară, posesiv, în jurul mâinii ei. Mamă, Lottie, el este Grayson Thane. Oaspete la Blackthorn. Gray, ţi le prezint pe Maeve Concannon şi Lottie Sullivan.

— Doamnă Sullivan. El luă mâna lui Lottie şi, sărutându-i-o, o făcu pe aceasta să chicotească. Doamnă Concannon, vă felicit pentru încântătoarele şi talentatele fiice.

Maeve nu făcu decât să-i arunce o privire încruntată. Părul lui e lung ca al unei fete, observă ea. Iar zâmbetul are ceva demonic în el.

— Eşti american, nu-i aşa?

— Da, doamnă. Sunt foarte impresionat de ţara dumneavoastră. Şi de ospitalitatea fiicei dumneavoastră.

— Chiriaşii nu obişnuiesc să vină la nunţile familiei.

— Mamă…

— Nu, aşa este, rosti calm Gray. Acesta este un alt lucru fermecător al ţării dumneavoastră. Străinii sunt trataţi ca prieteni şi prietenii ca străini. Îmi permiteţi să vă conduc la locurile dumneavoastră?

Lottie se şi agăţă de braţul lui.

— Haide, Maeve. Câte astfel de propuneri crezi că vom mai primi de la un tânăr atât de chipeş, ca acesta? Eşti scriitor, nu-i aşa?

— Da, sunt. El se depărtă cu cele două femei, trimiţându-i Briannei, peste umăr, un surâs rapid şi îngâmfat.

Briannei îi venea să-l sărute. În clipa în care oftă, uşurată, Maggie îi făcu semn din capul scărilor.

Harpistul începu să interpreteze marşul nupţial, iar Brianna se strecură în spatele încăperii. Gâtul i se încordă când Niall îşi ocupă locul în faţa căminului şi-şi fixă privirea spre scări. Cu toate că părul lui era rar şi talia groasă, în acele clipe el părea tânăr, nerăbdător şi plin de entuziasm.

Încăperea se umplu de murmure când Christine coborî treptele şi se apropie de el, cu voaleta trasă peste ochii care îi străluceau. Arhiepiscopul îi binecuvântă şi ceremonia începu.

— Poftim! Gray, care venise de câteva clipe lângă ea, îi oferi batista. Am presimţit că-ţi va

trebui.

— Este minunat. Ea îşi tamponă ochii. Cuvintele o pătrunseră. *Să iubeşti. Să cinsteşti. Să preţuieşti.*

Gray auzi: *Până ce moartea ne va despărți.* O sentinţă pe viaţă. Dintotdeauna presimţise că exista un motiv pentru care oamenii plângeau la nunţi. El o cuprinse, pe după umeri, pe Brianna şi o strânse prieteneşte.

— Fii tare, murmură el. E pe terminate.

— E numai începutul, îl corectă ea, lăsându-şi capul pe umărul lui.

Aplauzele explodară când, entuziast, Niall sărută, cu desăvârşire, mireasa.

Capitolul 8

Călătoriile în avioane particulare, şampania şi cununiile erau lucruri pe care Brianna le considera plăcute. Îi părea însă bine că se întorsese acasă. Deşi cunoştea totul, fără să fie nevoie să se încreadă în cer sau în aerul îmbălsămat, ea prefera să se gândească că iarna cea grea era pe sfârşite. Visa la sera ei, în timp ce-şi îngrijea răsadurile din şopron. Făcea fel de fel de planuri pentru camera din pod, în timp ce atârna rufele la uscat.

În săptămâna care urmă întoarcerii de la Dublin, ea avu toată casa la dispoziţie. Gray

şedea închis în cameră, ca să lucreze. Din când în când, ieşea ca să facă o plimbare cu maşina sau să mişune prin bucătărie.

Nu ştia dacă să se simtă uşurată sau supărată că el părea atât de absorbit de muncă, încât nici măcar nu încerca să-i mai fure o sărutare.

Cu toate acestea, era obligată să admită că singurătatea era mult mai plăcută, ştiind că el era în camera de sus. Ea stătea seara în faţa focului, citind, tricotând, desăvârşindu-şi schiţele, ştiind că el putea oricând să vină să i se alăture.

Însă nu Gray fu cel care o întrerupse din tricotat, într-o noapte rece, ci mama ei şi Lottie.

Auzi maşina, fără să fie prea surprinsă. Prietenii şi vecinii deseori se opreau pe la ea, când vedeau lumina aprinsă. Lăsă lucrul deoparte şi când se apropie de uşă, o auzi pe mama ei certându-se cu Lottie.

Brianna oftă. Din motive care îi scăpau, se părea că celor două femei le făcea plăcere să se dondănească.

— Bună seara. Ea le întâmpină pe amândouă cu un sărut. Ce surpriză plăcută!

— Sper că nu te deranjăm, Brie. Lottie îşi roti ochii jucăuşi. Maeve şi-a pus în cap să venim şi iată-ne.

— Întotdeauna mă bucur să vă văd.

— Parcă am ieşit să mâncăm pe undeva, nu-i

aşa? i-o întoarse Maeve. A fost prea leneşă ca să gătească astăzi, aşa că a trebuit să mă târăsc până la un restaurant, neținând cont de starea în care eram.

— Chiar şi Brie se satură de gătit, din când în când, rosti Lottie, în timp ce agăţă în cuierul din hol haina lui Maeve. Oricât de mare plăcere i-ar face. În plus, este interesant să mai ieşi, când şi când, să mai vezi lumea.

— N-am nevoie să văd pe nimeni.

— Ai vrut s-o vezi pe Brianne, nu-i aşa? Lui Lottie îi făcu mare plăcere punctul mic câştigat. De aceea ne aflăm aici.

— Ceea ce vreau este un ceai ca lumea, nu poşirca aia pe care mi-au servit-o la restaurant.

— Am să-ţi fac eu unul. Lottie o bătu uşor pe Brianna pe umăr. Stai aici şi conversează-te cu mama ta. Ştiu unde le găsesc pe toate.

— La şi câinele ăsta cu tine. Maeve îi aruncă lui Con o privire urâtă. Nu vreau să mă umple de bale.

— Cuţulică, nu vrei să-mi ţii mie companie? Veselă, Lottie îl mângâie pe Con după urechi. Hai cu Lottie, aşa, băiatule.

Supus şi sperând să capete ceva, Con o urmă.

— Am făcut foc în salon, mamă. Hai, vino şi te aşează.

— Iroseşti combustibil de pomană, mormăi Maeve. Este destul de cald şi fără foc.

Brianna nu luă în seamă durerea de cap care îi clocotea în frunte.

— Este mai plăcut cu foc. Cina a fost bună?

Maeve răsuflă zgomotos şi se aşează. Îi plăceau căldura şi imaginea focului, însă nu avea să recunoască, în vecii vecilor, acest lucru.

— M-a cărat într-un local din Ennis şi a comandat pizza. Auzi, din tot ce era acolo, a comandat pizza!

— Oh, ştiu localul despre care vorbeşti. Au mâncare excelentă. Rogan mi-a spus că acolo pizza are exact gustul celei din Statele Unite. Brianna îşi luă lucrul în mână. Ai auzit că sora lui Murphy, Kate, aşteaptă din nou un copil?

— Fata asta se înmulţeşte ca o iepuroaică. Câţi are acum, patru?

— Acesta va fi al treilea. Are doi băieţi şi speră să nască o fetiţă. Zâmbind, Brianna ridică tricotajul roz şi moale. Aşa că îi fac această păturică, pentru a-i purta noroc.

— Dumnezeu o să-i dea ce-o să vrea; indiferent de culoarea pe care o tricotezi tu.

Andrelele Briannei ţăcăneau încet.

— Aşa să fie. Am primit o vedere de la unchiul Niall şi de la mătuşa Christine. Priveliştea munţilor şi a mării este splendidă. Se distrează nemaipomenit în croaziera făcută printre insulele greceşti.

— Lună de miere, la vârsta lor! însă, în sufletul

ei, Maeve ar fi vrut să vadă şi ea munţii şi mările lumii. Dacă ai bani destui, poţi să te duci unde vrei şi să faci ce vrei. Nu toată lumea poate pleca iarna în ţările calde.

Dacă aş putea, probabil că pieptul meu nu ar fi atât de bolnav.

— Te simţi rău, mamă? întrebarea, rostită automat, ca răspunsul la tabla înmulţirii, pe care o învăţase la şcoală, o ruşină atât de tare, că o făcu să-şi ridice privirea şi să fie mai atentă, iartă-mă, mamă.

— Sunt obişnuită. Doctorul Hogan nu face decât să-şi cloncăne limba în gură şi să-mi spună că n-am nimic. Dar eu ştiu cum mă simt.

— Da, aşa este. Brianna se opri, o clipă, din tricotat, fulgerată de un gând. Mă întreb dacă nu te-ai simţi mai bine dacă ai avea puţin soare.

— Ha! Şi unde să găsesc soarele ăsta?

— Maggie şi Rogan au o vilă, în sudul Franţei. Ei spun că este frumos şi cald acolo. Îţi aminteşti, ea mi-a desenat peisajul.

— A plecat cu el, în ţara aia străină, înainte să se căsătorească.

— Dar acum sunt căsătoriţi, rosti Brianna, blajin. N-ai vrea să mergi acolo, împreună cu Lottie, pentru o săptămână, două? Ai putea să te odihneşti la soare, iar aerul de mare întotdeauna este binefăcător.

— Şi cum o să ajung eu acolo?

— Mamă, doar ştii că Rogan ţi-ar pune la dispoziţie avionul lui.

Maeve îşi imaginã totul. Soarele, servitorii, casa mare, cu vedere spre mare. Ar fi putut şi ea să aibă un asemenea loc dacă… Dacă.

— N-am să cer nici un favor acelei fete.

— Nici nu trebuie. Am să vorbesc eu cu ea.

— Nu ştiu dacă sunt în stare să călătoresc, rosti Maeve, din simpla plăcere de a face lucrurile să pară cât mai dificile. Călătoria la Dublin şi înapoi m-a obosit.

— Un motiv în plus ca să-ţi iei vacanţă. Brianna îşi reluă lucrul, cunoscând jocul destul de bine. Am să vorbesc, mâine, cu Maggie şi am să fac toate aranjamentele. Am să te ajut să-ţi faci bagajele, să n-ai nici o grijă.

— Eşti nerăbdătoare să mă vezi plecată?

— Mamă! Durerea de cap evolua încet-încet.

— Am să mă duc. Maeve îşi legănă mâna. Pentru sănătatea mea, deşi numai Dumnezeu ştie cum îmi vor afecta nervii toţi acei străini. Ea îşi strânse ochii şi, privind-o printre gene pe Brianna, continuă: Şi americanul unde este?

— Grayson? în camera lui, lucrează.

— Lucrează! Ţâfnoasă, ea pufni pe nas. De când, mă rog, a însăila o poveste înseamnă a lucra? Toată lumea de prin părţile astea născoceşte poveşti.

— Cred că a le pune pe hârtie este cu totul

altceva. Uneori, după lucru, el coboară din cameră şi arată de. Parcă ar fi săpat şanţuri. Aşa este de obosit.

— În Dublin, mi s-a părut destul de zburdalnic, mâinile i-au fost pe tot corpul tău.

— Poftim? Brianna scăpă un ochi şi-şi privi fix mama.

— Crezi că pe cât sunt de bolnavă mai sunt şi oarbă. Pete roz colorară obrajii lui Maeve. M-am simţit umilită când am văzut cum îl lăsai să se dea în spectacol cu tine, faţă de atâta lume.

— Dansam, reuşi Brianna să rostească printre buzele încordate şi îngheţate. Îl învăţam nişte paşi noi.

— Am văzut eu ce făceai. Maeve îşi încleştă dinţii. Şi te întreb, acum, dacă ţi-ai dat şi trupul?

— Dacă mi-am… Ghemul roz se deşiră pe podea. Cum poţi să mă întrebi aşa ceva?

— Sunt mama ta şi am să te întreb ce-am să poftesc. Fără îndoială că deja tot satul vorbeşte că stai singură aici, noapte de noapte, cu un bărbat.

— Nimeni nu vorbeşte nimic. Eu sunt proprietara unui han, iar el este oaspetele meu.

— O cale convenabilă de a păcătui, am spus asta de când ai insistat să începi această afacere. Ea înclină aprobator din cap, de parcă simpla prezenţă a lui Grayson, acolo, i-ar fi confirmat părerea. Nu mi-ai răspuns la întrebare, Brianna.

— N-ar trebui să-ţi răspund, dar am s-o fac. Nu mi-am dat trupul, nici lui, nici altuia.

Maeve aşteptă o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Mincinoasă n-ai fost niciodată, aşa că te cred.

— Nu pot să spun că-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Mânia, îşi dădu ea seamă, o făcu să-şi simtă genunchii tremurând, atunci când se ridică. Crezi că eu sunt mândră şi bucuroasă că n-am cunoscut nici un bărbat, că n-am găsit pe nimeni care să mă iubească? Nu doresc să-mi trăiesc viaţa singură sau să fac, la infinit, lucruşoare pentru copiii altor femei.

— Nu ridica glasul la mine, fetiţo.

— La ce mi-ar folosi dacă l-aş ridica? Brianna respiră adânc, luptându-se să-şi recapete stăpânirea de sine. La ce mi-ar folosi dacă nu l-aş ridica? Mă duc s-o ajut pe Lottie la ceai.

— Rămâi unde eşti. Schimonosindu-și gura, Maeve îşi înclină capul. Ar trebui să stai în genunchi şi să-i mulţumeşti lui Dumnezeu pentru viaţa pe care o ai, fata mea. Ai un acoperiş deasupra capului şi bani în buzunar. Nu mi-o place mie felul în care îi obţii, dar ai dobândit oarecare succes din ceea ce unii consideră o cale cinstită de-aţi câştiga existenţa. Crezi că bărbatul şi copiii pot înlocui acest lucru? Ehei, află că te înşeli, dacă îţi închipui aşa ceva.

— Maeve, cu ce-o mai plictiseşti pe biata fată?

Obosită, Lottie intră şi aşează pe măsuţă tava cu ceai.

— Nu te amesteca, Lottie.

— Te rog. Cu răceală şi calm, Brianna înclină din cap. Las-o să termine.

— Şi voi termina. Am avut odată ceva. Ce aş fi putut spune că-mi aparţinea. Acum nu mai am. Gura lui Maeve începu să tremure, însă ea reuşi să-şi găsească stăpânirea, să se întărească. Am pierdut orice şansă de a deveni ceea ce dorisem să fiu. Pofta trupească şi nimic mai mult, păcatul. Cu un copil în pântec, ce altceva aş fi putut deveni, dacă nu soţia unui bărbat?

— Soţia tatălui meu, rosti încet Brianna.

— Şi asta am devenit. Am zămislit un copil în păcat şi am plătit pentru acest lucru toată viaţa.

— Ai zămislit doi copii, îi reaminti Brianna.

— Da, aşa este. Primul, sora ta, poartă acea amprentă. Sălbatică a fost şi sălbatică va rămâne. Însă tu ai fost un copil al căsniciei şi al datoriei.

— Al datoriei?

Sprijinindu-se bine de braţele fotoliului, Maeve se aplecă în faţă şi rosti cu glasul plin de amărăciune:

— Crezi că eu am vrut ca el să se mai atingă de mine? Crezi că îmi plăcea să mi se amintească de ce niciodată nu-mi voi împlini dorinţele inimii? însă Biserica spune că din căsnicie trebuie să

rezulte copiii. Aşa că mi-am făcut datoria faţă de Biserică şi l-am lăsat să plămădească încă un copil în mine.

— Datoria, repetă Brianna. Lacrimile pe care ar fi putut să le verse îi îngheţaseră în suflet. Fără dragoste, fără plăcere. Din aşa ceva m-am născut eu?

— N-a mai fost nevoie să împart patul cu el, când mi-am dat seama că te purtam în pântec. Am trecut din nou prin chinurile naşterii şi i-am mulţumit lui Dumnezeu că avea să fie ultima dată.

— N-ai mai împărţit patul cu el? în toţi aceşti ani?

— Nu trebuia să mai existe alţi copii. Cu tine am făcut tot ce-am putut, ca să mi se ierte păcatul. Tu n-ai avut sălbăticia lui Maggie. În tine exista răceală, exista control. Astfel te vei păstra pură, dacă nu te vei lăsa ispitită de un bărbat. Cum era cât pe ce să ţi se întâmple cu Rory.

— L-am iubit pe Rory. Ei nu-i plăcea că, din cauza tatălui ei şi a femeii pe care el o iubise şi pe care o părăsise, lacrimile stăteau s-o podidească.

— Erai doar o copilă. Maeve alungă suferinţele tinereţii. Însă acum eşti femeie şi destul de drăguţă, ca să atragi privirea unui bărbat. Vreau să-ţi amintesc ce ţi se poate întâmpla, dacă îi laşi

să te convingă să cedezi. Cel de sus va veni şi va pleca, după cum îi va fi voia. Şi asta tot n-ar fi nimic. Ai putea sfârşi singură, cu un copil în pântec şi cu ruşine în inimă.

— Deseori m-am întrebat de ce n-a existat dragoste în această casă. Brianna inspiră tremurat şi încercă, din răsputeri, să-şi liniştească glasul. Am ştiut că nu l-ai iubit pe tata, că, într-un fel, n-ai putut. M-a durut când am aflat. Când Maggie mi-a spus despre cariera ta, despre cântecele tale şi despre cum ai pierdut tot, am crezut că te-am înţeles şi că voi putea să te compătimesc pentru durerea pe care ai simţit-o.

— Nu ştii ce înseamnă să pierzi tot ce ţi-ai dorit vreodată.

— Nu, nu ştiu. Dar nici nu înţeleg cum de poate o femeie să nu aibă nici un pic de dragoste pentru copiii pe care i-a zămislit şi i-a născut. Ea îşi aşează mâinile pe obraji. Aceştia însă nu erau umezi. Erau uscaţi şi reci, de parcă degetele ei ar fi atins bucăţi de marmură. Întotdeauna ai învinuit-o pe Maggie pentru simplul fapt că s-a născut. Acum văd că, pentru tine, eu n-am fost decât o datorie, un fel de ispăşire a unui păcat mai vechi.

— Te-am crescut cu grijă, zise Maeve.

— Cu grijă! Este adevărat că n-ai ridicat niciodată mâna la mine, aşa cum ai făcut-o cu

Maggie. Este un miracol că n-a ajuns să mă urască pentru acest lucru. Pentru ea, disciplina era fierbinte, pentru mine, rece. Şi a mers destul de bine, ne-a făcut ceea ce suntem. Foarte atentă, ea se aşează din nou şi-şi luă lucrul în mână. Am vrut să te iubesc. M-am tot întrebat de ce n-am putut niciodată să-ţi dăruiesc mai mult decât loialitate şi îndatorire. Acum îmi dau seama că nu în mine era neajunsul, ci în tine.

— Brianna! Înspăimântată şi profund mişcată, Maeve se ridică în picioare. Cum îmi poţi spune asemenea lucruri? N-am încercat decât să te menajez, să te protejez.

— N-am nevoie de protecţie. Sunt singură, şi virgină, exact aşa cum ai dorit. Tricotez o păturică pentru copilul altei femei, aşa cum am mai făcut şi voi mai face. Am afacerea mea, după cum ai spus. Nimic nu s-a schimbat aici, mamă, în afară de faptul că mi-am uşurat conştiinţa. Am să-ţi dăruiesc de toate, la fel ca şi până acum, dar n-am să mă mai dojenesc pentru că nu-ţi ofer mai mult. Cu ochii secătuiţi de lacrimi, ea privi în sus. Vrei să serveşti ceaiul, Lottie? Doresc să-ţi spun despre călătoria pe care tu şi mama o veţi face, în curând. Ai mai fost în Franţa?

— Nu. Lottie înghiţi nodul care i se pusese în gât. Inima ei suferea din cauza celor două femei. Aruncă o privire compătimitoare spre Maeve, necunoscând altă cale de a o alina şi, oftând,

turnă ceaiul. Nu, repetă ea. N-am fost. Mergem, deci, acolo?

— Da, sigur. Brianna îşi reluă ritmul tricotatului. Foarte curând chiar. Am să discut cu Maggie, mâine, despre acest subiect. Compătimirea pe care o văzu în ochii lui Lottie o făcu să zâmbească. Va trebui să te duci să cumperi nişte bikini.

Brianna fu răsplătită cu un hohot de râs. După ce aşeză ceaşca de ceai pe masă, Lottie atinse obrazul rece al Briannei.

— Aşa te vreau, fetiţo, murmură ea.

O familie din Helsinki locui, o săptămână, la Blackthorn. Brianna nu-şi văzu capul de treburi, asigurând cuplului şi celor trei copii ai lor toate cele necesare. Din milă, îl expedie pe Con la Murphy. Cârlionţatul, de trei ani, părea să nu-şi poată stăpâni plăcerea de a-l tot trage pe câine de urechi şi de coadă, infamie pe care Concobar o suporta în tăcere.

Oaspeţii neaşteptaţi o ajutau să nu se mai gândească la răscolirea sufletească pe care mama ei i-o provocase. Familia era gălăgioasă şi mâncăcioasă, asemeni urşilor ieşiţi din hibernare.

Briannei îi făcură plăcere clipele petrecute în compania lor.

La despărţire, ea îi sărută pe copii şi le dădu

prăjiturele pentru restul călătoriei ce urmau s-o facă spre sud. În clipa în care maşina lor nu se mai văzu, Gray se strecură în spatele ei.

— Au plecat?

— Ah. LEa îşi duse mâna în dreptul inimii. M-ai speriat de moarte. Răsucindu-se, Brianna îşi dădu la o parte şuviţele care scăpară din legătura din creştet. Am crezut că o să coborî să-ţi iei rămas-bun de la familia Svenson. Micuţul Jon a întrebat de tine.

— Păstrez, încă, pe tot corpul şi pe toate hârtiile, urmele degetelor lui lipicioase. Cu un zâmbet răutăcios, Gray îşi înfipse degetele mari în buzunare. Drăgălaş copil, iar Iisuse, nu stătea locului o clipă.

— La trei ani, copiii sunt, în general, neastâmpăraţi.

— Mie îmi spui! întinde-i unuia un deget că, pe urmă, îţi va lua toată mâna;

Ea zâmbi amintirii.

— Arătai foarte drăguţ cu el. Îmi închipui că o să-şi amintească mereu de yankeul care s-a jucat cu el, la hanul irlandez. Brianna înclină din cap. Când a plecat, ţinea în mână furgonul pe care i l-ai cumpărat.

— Furgonul? Oh, camioneta, da. El ridică din umeri. S-a întâmplat să-l zăresc când mi-am făcut plimbarea prin sat.

— S-a întâmplat să-l zăreşti, repetă ea,

încuviinţând lent din cap. La fel cum s-a întâmplat şi cu cele două păpuşi pentru fetiţe.

— Exact. Oricum, de obicei CA mă scot din Joc.

— CA?

— Copiii altora. Dar acum, continuă el, furişându-şi mâinile în jurul taliei ei, suntem din nou singuri.

Cu o mişcare rapidă, defensivă, ea îşi lipi mâna de pieptul lui, înainte ca el să apuce să o tragă mai aproape.

— Trebuie să ies.

El îşi coborî privirea spre mâna ei şi ridică o sprânceană.

— Să ieşi?

— Exact, iar când mă întorc, am un munte de rufe de spălat.

— Şi o să le pui afară la uscat? îmi place să te privesc atârnându-le pe funie, mai ales când bate vântul. Este extraordinar de sexy.

— Ce tâmpenii vorbeşti!

Zâmbetul lui urâcios se lărgi.

— Trebuie spus ceva, ca să te facă să roşeşti.

— Nu roşesc. Ea îşi simţea fierbinţeala din obraji. Sunt grăbită. Trebuie să plec, Grayson.

— Ce-ai spune dacă te-aş duce eu, acolo unde ai nevoie? înainte ca ea să-i răspundă, Gray îşi coborî gura şi şi-o atinse uşor de a ei. Mi-a fost dor de tine, Brianna.

— Imposibil. Am fost tot timpul aici.

— Mi-a fost dor de tine. El observă cum genele ei se plecară. Timiditatea ei şi nesiguranţa răspunsurilor îl făceau să simtă o anumită putere. Totul era ego, se gândi el, amuzat. Unde îţi este lista?

— Lista?

— R întotdeauna ai una.

Privirea ei se ridică din nou. Acei ochi verzi, înceţoşaţi, erau pătrunzători şi puţin speriaţi. Gray simţi un val de căldură urcându-i, din picioare, direct în locul dintre coapse. Degetele lui se încleştară puternic pe talia ei, însă impunându-şi să se stăpânească, eliberă un oftat.

— Faptul că trebuie s-o iau uşor, mă ucide, mormăi el.

— Poftim?

— Nimic, l-aţi lista şi am să te duc eu cu mașina, unde trebuie să ajungi.

— N-am nici o listă. Nu trebuie decât să mă duc la mama să o ajut, pe ea şi pe Lottie, să-şi facă bagajele. Nu este nevoie să mă duci.

— Mi-ar prinde bine ieşirea. Cât vei sta acolo?

— Două ore, poate trei.

— Te duc şi trec mai târziu să te iau. Oricum, voiam să ies, continuă el, înainte ca ea să apuce să-l contrazică. Vom face economie la benzină.

— Bine. Dacă aşa vrei. Sunt gata într-un minut.

În timp ce aştepta, Gray o apucă pe aleea din faţa grădinii. În luna pe care o petrecuse aici,

fusese martor la furtuni, la ploi, la lumina strălucitoare a soarelui irlandez. Stătuse în cârciumile din sat, ascultase bârfele, muzica tradiţională. Rătăcise pe cărările pe care fermierii îşi duceau vacile la păscut, urmase treptele, în spirală, ale castelelor în ruină, ascultând ecourile bătăliilor şi morţii. Vizitase cimitire, stătuse pe marginea celor mai înalte stânci şi privise la marea învolburată.

Dintre toate locurile pe care le vizitase, nici unul nu părea atât de atrăgător ca priveliştea ce se vedea din grădina Briannei. El însă nu-şi dădea seama dacă, într-adevăr, senzaţia era provocată de loc sau de femeia pe care o aştepta. Indiferent de cauză, şederea aici o să rămână una din cele mai frumoase perioade ale vieţii lui, conchise el.

După ce o lăsă pe Brianna în faţa căsuţei din vecinătatea Ennisului, el îşi începu hoinăreala. Mai bine de o oră se căţără pe stâncile din Burren şi făcu fotografii imaginare. Întinderea abruptă îl încântă, întocmai cum îl încântase şi Altarul Druid, care atrăgea mulţi turişti cu aparatele lor de fotografiat.

Conduse fără ţintă, oprindu-se pe unde poftise, pe o plajă mică, pustie, unde nu întâlni decât un băieţel, cu un câine imens, pe un câmp pe, care caprele păşteau, iar vântul şoptea prin iarba

înaltă, într-un mic sat, unde o femeie, cu degete noduroase, deformate, după ce îi numără mărunţişul pe care el i-l dăduse ca să cumpere o acadea, îi oferi un zâmbet radios ca lumina soarelui.

O abaţie ruinată, cu un turn rotund, îi atrase atenţia şi-l făcu să se oprească pe marginea drumului, ca să privească îndeaproape. Turnurile rotunde ale Irlandei îl fascinaseră şi observase că existau foarte multe pe Coasta estică. Ca să stea de veghe, presupuse el, în calea năvălitorilor ce ar fi putut veni în vremurile îndepărtate, dinspre Marea Irlandei. Acesta era întreg, în perfectă stare, aşezat pe un povârniş. Gray petrecu ceva vreme rotindu-se în jurul lui, studiindu-l, gândindu-se cum să-l folosească în povestirea lui.

Observă că, în apropiere, erau şi morminte, unele vechi, altele noi. Întotdeauna fusese intrigat de felul cum generaţiile se înţelegeau în linişte, în moarte, când rareori reuşeau această performanţă în viaţă. În ceea ce-l privea, el avea să aleagă stilul viking – o barcă în largul mării şi o torţă.

Însă, ca persoană ce comercializa moartea, prin intermediul cărţilor, prefera să nu zăbovească, cu gândurile, prea mult la propria lui dispariţie.

Majoritatea mormintelor, pe lângă care trecea,

erau acoperite cu flori. Multe dintre acestea aburiseră cutiile de plastic în care fuseseră puse, petalele lor ne mai păstrând decât pete de culoare. Se întreba de ce oare peisajul nu-l amuza. Ar fi trebuit. Era, în schimb, mişcat, impresionat, de devoţiunea arătată celor dispăruţi.

Celor care, altădată, avuseseră legături cu cei vii, se gândi el. Poate că aceasta era definiţia familiei. Dacă apuci să fii legat, rămâi legat pentru totdeauna.

El nu avusese niciodată această problemă. Sau acest privilegiu.

Mai rătăci puţin, întrebându-se când anume veneau soţii, soţiile, copiii să pună florile la mormânt? De ziua morţii? De ziua naşterii? De ziua sfântului al cărui nume îl purta defunctul? Sau de Paşte, poate. Aceasta era o sărbătoare mare la catolici.

Avea să o întrebe pe Brianna, se hotărî el. Era ceva despre care avea să scrie în cartea lui.

N-ar fi putut să spună de ce se opri în acel moment, de ce se uita la acea piatră anume. Însă o făcu şi rămase neclintit, privind la mormântul lui Thomas Michael Concannon, în timp ce vântul îi răvăşea părul.

Tatăl Briannei? se întrebă el, simţind un ciudat spasm în inimă. Datele păreau să fie corecte. O'Malley îi povestise despre Tom Concannon, la

cârciumă, întâmplări pline de afecţiune, sentimentalism şi umor.

Gray ştia că el a murit subit, pe stâncile de la Loop Head, având-o alături doar pe Maggie. Însă era convins că florile de pe mormânt erau opera Briannei.

Ea le plantase. Deşi iarna fusese grea, Gray observă că ele răsăriseră de curând. Câteva vârfuri ascuţite străpunseră solul, căutând soarele.

Nu stătuse niciodată în faţa mormântului unui cunoscut. Deşi deseori vizitase morminte, nu peregrinase niciodată la locul de veci al unei persoane care să însemne ceva pentru el. Acum însă simţi o strângere în inimă, una care îl făcu să se ghemuiască şi să atingă uşor movila bine îngrijită.

Îşi dori să fi venit cu flori.

— Tom Concannon, murmură el. Ţi se păstrează o amintire plăcută, în sat, se vorbeşte numai de bine despre tine şi se zâmbeşte, atunci, când ţi se pomeneşte numele. Cred că acesta este cel mai frumos epitaf pe care şi l-ar dori cineva.

Pătruns de o ciudată senzaţie de mulţumire, Gray rămase o vreme lângă. Tom, privind lumina soarelui şi umbrele jucându-se pe pietrele pe care cei vii le puseseră în onoarea celor dispăruţi.

Gray îi acordă Briannei trei ore. Evident, era mai mult decât suficient, căci ea ieşi din casă exact în clipa în care el parcă. Zâmbetul lui vesel, afişat în semn de salut, se preschimbă într-unul meditativ, când o privi mai atent.

Chipul ei era palid, aşa cum devenea atunci când era supărată sau răscolită. Ochii ei, deşi reci, purtau urmele încordării. Gray privi spre casă şi văzu perdeaua mişcându-se. Deşi o zări pe Maeve doar o fracţiune de secundă, observă că faţa acesteia era la fel de palidă ca a fiicei ei şi părea la fel de nefericită.

— Aţi terminat cu bagajele? rosti el, păstrându-şi tonul blând.

— Da. Ea se urcă în maşină, ţinându-şi mâinile încleştate pe poşetă... de parcă acesta era singurul lucru care o împiedica să nu explodeze. Mulţumesc că ai venit.

— Pentru multă lume, pregătirea geamantanelor este o corvoadă. Gray intră pe carosabil şi, pentru prima dată, conduse cu viteză moderată.

— Poate, într-adevăr, să fie. De regulă, ei îi făcea plăcere. Gândul de a merge undeva şi, mai mult, de a se întoarce acasă o entuziasma. Acum totul s-a terminat, iar mâine dimineaţă vor fi gata de plecare.

Dumnezeule, ea ar fi vrut să închidă ochii, să

adoarmă şi să scape astfel de durerea de cap şi de cumplitul sentiment de vină care nu-i dădeau pace.

— Vrei să-mi spui ce te-a supărat?

— Nu sunt supărată.

— Eşti întoarsă, nefericită şi albă ca gheaţa.

— Este ceva personal. Probleme familiale.

Faptul că refuzul ei îl deranja, fu surprinzător pentru el. Însă el nu făcu decât să ridice din umeri şi să se cufunde în tăcere.

— Îmi pare rău. Ea închise ochii. Dorea să fie lăsată în pace. Toată lumea asta nu putea să-i ofere şi ei o clipă de linişte? îmi pare rău că am fost grosolană.

— Nu te mai gândi. Nu avea nevoie de problemele ei, îşi reaminti Gray. Îşi aruncă apoi privirea spre ea şi înjură în gând. Arăta foarte epuizată. Vreau să fac o oprire.

Ea dori să obiecteze, însă se răzgândi şi rămase cu ochii şi gura închise. Fusese destul de amabil că o condusese cu maşina, îşi zise ea. Mai putea aştepta câteva minute până avea să-şi îngroape toată această încordare, în muncă.

El nu mai vorbi. Conducea în virtutea inerţiei, sperând, din tot sufletul, că alegerea, pe care o făcuse, să aducă, înapoi, culoarea în obrajii ei şi căldura din glas.

Ea nu deschise ochii până ce el nu opri motorul şi atunci nu făcu decât să privească la ruinele

castelului.

— Aveai nevoie să te opreşti, aici?

— Am vrut să mă opresc aici, o corectă el. L-am descoperit în prima zi. Are un rol important în cartea mea. Îmi place senzaţia pe care o stârnește.

El coborî, ocoli maşina şi deschise portiera din dreptul ei.

— Haide. Văzând că ea nu schiţa nici un gest să coboare, el se aplecă şi-i desfăcu centura de siguranţă. Vino. Este măreţ. Aşteaptă numai să vezi panorama care se vede din vârf.

— Am rufe de spălat, se văită ea, cu un glas îmbufnat; şi ieşi din maşină.

— N-o să plece din loc. El o apucă de mână şi o trase prin iarba înaltă.

Neavând inima să-i spună că nici ruinele nu aveau să plece din loc, ea îl întrebă:

— Foloseşti acest loc în cartea ta?

— Scena marii crime. Gray zâmbi răutăcios când văzu reacţia ei, tulburarea şi superstiţia din ochii ei. Doar nu îţi este frică? De regulă, nu-mi interpretez scenele.

— Nu te prosti. Ea însă începu să tremure, atunci când intrară printre pereţii mari de piatră.

Iarba crescuse sălbatică pe jos şi firicele verzi îşi croiau, cu greu, drum printre crăpăturile pietrelor. Deasupra, unde cu mulţi ani în urmă

fuseseră tavanele, timpul şi războaiele lăsaseră doar cerul liber.

Norii pluteau, tăcuţi ca nişte năluci.

— Ce crezi că făceau oamenii aici, chiar în acest loc?

Întrebă Gray.

— Trăiau, munceau. Se luptau.

— Prea general. Foloseşte-ţi imaginaţia. Nu vezi oameni intrând aici? Este iarnă şi este un frig de crapă pietrele. Gheaţa zornăie prin butoaiele cu apă, gerul şfichiuieşte pământul ca un bici. Aerul este încărcat cu miros de fum. Un prunc plânge înfometat, dar tace când mama lui îl ia la piept. Gray o apropie de el, fizic şi emoţional, până ce ea începu să vadă ceea ce voia el. Soldaţii fac pe undeva, pe acolo, instrucţie, iar tu auzi sunetul săbiilor lor încrucişate. Un bărbat trece grăbit, şchiopătând din cauza unei răni mai vechi, aburii respiraţiei adunându-i-se în jurul capului. Haide să mergem mai jos.

El o trase spre nişte scări înguste, în spirală. Din loc în loc, în peretele de piatră, se aflau nişte deschideri, un fel de grote, care o făcură pe Brianna să se întrebe dacă oamenii le foloseau ca să doarmă în ele sau ca să-şi păstreze bunurile. Sau ca să se ascundă de inamicii care, până la urmă, tot îi găseau.

— Pe-aici trebuie să fie o femeie bătrână, cu

ochii îngroziţi, cu o cicatrice pe dosul mâinii, care duce cu sine o lampă. O alta aduce un braţ de trestie, proaspăt tăiată, pentru rogojini, însă ea este tânără şi se gândeşte la iubitul ei. Ţinând strâns mâna Briannei, Gray se opri pe undeva pe la mijlocul scării. Cei care l-au prădat trebuie să fi fost adepţii lui Cromwell, nu crezi? Au existat urlete, a existat mirosul greu de fum şi sânge, a existat acel cumplit zgomot înăbuşit al metalului care ciopârţeşte osul, au existat acele ţipete cumplite pe; care omul le scoate când durerea îl sfâşie. Suliţe care intră direct în stomac, ţintuind trupurile în pământ, în timp ce membrele se zbat neputincioase, înainte de obştescul sfârşit. Vulturii care roiesc în înaltul cerului, aşteptând ospăţul. Gray se întoarse şi, văzând ochii ei uluiţi şi strălucitori, începu să chicotească, iartă-mă, m-am lăsat furat de gânduri.

— Nu este o blagoslovire să ai o asemenea imaginaţie. Ea se cutremură din nou şi încercă să înghită. Nu cred că doresc să mă faci să văd totul atât de clar.

— Moartea mă fascinează, mai ales moartea violentă. Oamenii vânează mereu oameni. Iar acesta este un loc cum nu se poate mai bun pentru o crimă, pentru una contemporană.

— Genul tău, murmură ea.

— Mmm. Individul se va juca, mai întâi, cu victima, începu Gray, când o porniră din nou pe

trepte. Se lăsă în voia propriilor idei, însă îşi dădu seama că Brianna nu mai era preocupată de ceea ce se petrecuse acasă, la mama ei. Va lăsa atmosfera şi aceste năluci să pătrundă, groaznic, ca o otravă lentă, continuă el. Nu se va grăbi, lui îi place să vâneze, adoră hărţuiala. Adulmecă frica, ca un lup. Mirosul îi intră în sânge, făcându-l să pulseze, îl excită asemeni sexului. Victima fuge, agăţându-se de acel subţire fir de speranţă. Respiraţia femeii este accelerată. Cade, scările sunt înşelătoare în întuneric, pe timp de ploaie. Umede şi alunecoase, ele însele sunt o armă. Ea se agaţă cu unghiile de ele, aerul îi intră şi-i iese, întretăiat, din plămâni, ochii îi sunt sălbatici.

— Gray…

— Alura ei este acum la fel de animalică ca a lui. Groaza dezumanizează, asemeni sexului şi dorinţei adevărate. Majoritatea oamenilor cred că le-au cunoscut pe toate trei, însă rare sunt cazurile când măcar una din senzaţii este experimentată pe deplin. Ea însă o cunoaşte pe prima, cunoaşte groaza, de parcă ar fi palpabilă şi vie, de parcă ar putea să-şi prindă tentaculele în jurul gâtului ei. Vrea să găsească o văgăună, dar nu are unde să se ascundă. Îl aude pe el urcând încet şi neobosit treptele, în urma ei. Apoi ea ajunge în vârf. Gray o trase pe Brianna din umbră, pe lespedea latră, unde razele soarelui

străluceau. Este prinsă în capcană. Ea se sperie când Gray o răsuci şi fu cât pe ce să strige. Hohotind, el o ridică în braţe. Dumnezeule, ce spectatoare extraordinară eşti.

— Nu este amuzant. Ea încercă să se elibereze.

— Este minunat. Intenţia mea este ca el s-o mutileze cu un hanger vechi, însă... Gray îşi strânse braţele în jurul genunchilor Briannei şi o duse spre perete. Poate că ar trebui s-o arunce peste parapet, continuă el.

— Încetează! Din spirit de autoconservare, ea îşi aruncă braţele în jurul lui şi-l strânse puternic.

— De ce nu m-am gândit la asta mai devreme? Inima îţi bate puternic, te-ai prins cu braţele de mine.

— Tiranule!

— Te-am făcut eu să nu te mai gândeşti la necazuri?

— Necazurile mi-au rămas, în schimb mă faci să stau cât mai departe de imaginaţia ta bolnavă.

— Nu, nimeni nu o face. El o trase mai aproape. Asta este ficţiunea din cărţi, din filme. Te rupe de realitate şi te împovărează cu problemele altora.

— Şi asupra ta, asupra povestitorului, ce efect are?

— Acelaşi. Exact acelaşi. El o lăsă pe pământ şi o întoarse cu faţa spre peisaj. Este ca un tablou,

nu-i aşa? Tandru, Gray o trase mai aproape, până ce spatele ei se lipi de pieptul lui. Locul m-a captivat de cum l-am văzut. Prima dată când am venit, ploua, şi atunci am avut senzaţia că toate culorile dispăruseră.

Brianna oftă. Aici era pacea pe care o voia. În felul lui ciudat şi întortocheat, el îi dăduse această linişte.

— Este aproape primăvară, murmură ea.

— Tu mereu miroşi a primăvară. El se aplecă pentru a-şi lipi buzele de gâtul ei. Şi ai savoarea ei.

— Iar mă faci să-mi simt picioarele vlăguite.

— Atunci, m-ai bine m-ai strânge în braţe. Gray o întoarse cu faţa spre el şi-i cuprinse obrazul cu mâna. Au trecut zile de când nu te-am mai sărutat.

— Ştiu. Ea îşi. Luă inima în dinţi şi-l privi drept în ochi. Am vrut să o faci.

— Asta a fost ideea. El îi atinse uşor buzele şi se aprinse când mâinile ei urcară pe pieptul lui, până îi cuprinseră faţa.

Ea îl primi dornică, murmurul ei de plăcere tulburând ca o dezmierdare. În timp ce vântul sufla în vârtejuri, în jurul lor, el o trase mai aproape, atent să-şi ţină sub control mâinile şi gura.

Toată încordarea, toată oboseala, toată supărarea dispăruseră. Faptul că se afla acasă o

făcea să nu se mai poată gândi la altceva. Acasă era locul în care îşi dorea mereu să fie.

Oftând, ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi-i cuprinse spatele în braţe.

— Niciodată nu m-am simţit astfel.

Nici el nu se mai simţise aşa. Însă acesta era un gând primejdios, unul de care trebuia să ţină seama.

— Între noi e ceva frumos, murmură el. Ceva deosebit.

— Într-adevăr, este. Ea îşi lipi obrazul de faţa lui. Ai răbdare cu mine, Gray.

— Aşa intenţionez. Te doresc, Brianna, iar când vei fi pregătită… El se dădu în spate şi-şi coborî mâinile pe braţele ei, până ce degetele lor se împreunară. Când vei fi pregătită…

Capitolul 9

Gray se tot întreba dacă apetitul lui nu era cumva provocat de faptul că avea o nouă poftă, care nici pe departe nu-i era satisfăcută. Considerând că era mai bine să privească problema filosofic, hotărî să se servească, la ospăţul nocturn, cu obişnuita budincă a Briannei. Pregătirea ceaiului devenise, de asemenea, un obicei aşa că el aşeză ibricul pe foc, înainte să pună budinca într-un castronel.

Nu-şi amintea să mai fi fost atât de obsedat de

sex decât la treisprezece ani. Pe atunci, existase Sally Anne Howe, o rezidentă a Casei de copii *Simon Brent Memorial.* Draga Sally Anne, se gândi Gray, acum, cu trupul ei bine dezvoltat şi ochii şireţi. Era cu trei ani mai mare ca el şi mai mult decât dispusă să-şi dăruiască oricui farmecele, pentru o ţigară sau pentru o acadea.

La acea vreme, i se păruse o zeiţă, o crezuse efectul rugăciunilor lui de adolescent calic. Acum privea în urmă, cu milă şi mânie, ştiind că abuzurile şi viciile sistemului fuseseră cele care o făcuseră pe biata fată, să simtă că singura ei valoare adevărată se afla cuibărită între coapse.

După stingere, de multe ori avusese vise frumoase cu Sally Anne. Fusese şi destul de norocos că reuşise să fure un pachet de *Marlboro,* de la unul din pedagogi. Douăzeci de ţigări fuseseră echivalentul a douăzeci de acte sexuale, îşi aminti el. Fusese un elev conştiincios, învăţase repede.

În decursul anilor, învăţase chiar mai mult, de la fete de vârsta lui, de la profesioniste care îşi practicau meseria în pragurile întunecate ale uşilor mirositoare a ulei rânced şi a transpiraţie.

Avea aproape şaisprezece ani când, fugit de la orfelinat, cu hainele la spinare şi douăzeci de dolari în buzunar, sub formă de mărunţiş şi de bancnote mototolite.

Libertatea era lucrul pe care şi-l dorise,

eliberarea de toate regulamentele, de toate regulile, de ciclul nesfârşit al sistemului în care fusese ţinut aproape toată viaţa. O găsise, o folosise şi plătise pentru ea.

Trăise şi bătuse trotuarele destul timp, până îşi făcuse un nume şi un ţel în viaţă. Avusese noroc că fusese înzestrat cu un talent care îl ajutase să nu fie înghiţit de alţi flămânzi.

La douăzeci de ani, scrisese, cu mândrie şi tristeţe, primul roman autobiografie. Lumea editorială însă nu se arătă impresionată. La douăzeci şi doi, crea o interesantă şi plină de suspans povestioară poliţistă. Editorii nu dădură buzna, însă interesai asistentului unui editor îl ţinu închis într-o cămăruţă ieftină, bătând săptămâni în şir la maşina mecanică de scris.

Pe aceasta o vându. Pe alune. Nimic până atunci nu mai însemnase atât de mult pentru el. Şi nimic de atunci nu mai însemnă.

Zece ani mai târziu, putea să trăiască după cum îi era voia, simţind că făcuse o alegere bună.

Gray turnă apa în ceainic şi luă în gură o linguriţă vârfuită de budincă. Privind spre camera Briannei, văzu o dâră fină de lumină şi zâmbi.

Şi-n privinţa ei, făcuse o alegere bună.

Trăgând vălul peste trecut, aşează ceainicul şi două ceşti pe o tavă şi ciocăni la uşa ei.

— Da, intră.

Brianna şedea la micuţul ei birou, având alura unei măicuţe. Era îmbrăcată în cămaşa de nopate din flanel, avea papuci în picioare, iar părul îi era împletit într-o coadă pe spate. Gray înghiţi saliva care i se adunase în gură.

— Am văzut lumină. Vrei puţin ceai?

— Cu multă plăcere. Tocmai am terminat de pus la punct nişte hârtii.

Câinele se ridică de la picioarele Briannei şi se apropie de Gray, ca să se gudure.

— Şi eu, la fel. El puse tava jos şi, aplecându-se, începu să zbârlească blana lui Con. Crima mă înfometează.

— Ai omorât pe cineva astăzi?

— Şi încă brutal. El rosti cuvintele, cu asemenea plăcere, că o făcu şi pe ea să râdă.

— Probabil de asta îţi ieşi atât de greu din fire, rosti ea, meditativ. Toate emoţiile crimei se scurg prin tine. Ţi s-a întâmplat vreodată… Ea se pomeni ridicând un umăr, atunci când el îi întinse ceaşca.

— Continuă, întreabă-mă. Rareori întrebi ceva despre munca mea.

— Deoarece îmi închipui că toată lumea te întreabă.

— Chiar aşa este. El se făcu comod. Nu mă deranjează.

— Păi, mă întrebam dacă ţi s-a întâmplat

vreodată să faci, dintr-un cunoscut de-al tău, un personaj şi apoi să-l elimini, ucigându-l.

— A existat chelnerul acela mucos din Dijon, pe care l-am strangulat.

— Ah! exclamă ea, trecându-şi mâna pe gât. Şi cum a fost?

— Pentru el sau pentru mine?

— Pentru tine.

— Satisfăcător. El ridică la gură linguriţa cu budincă. Vrei să omor pe cineva pentru tine, Brie? Năzuinţa mea este să te mulţumesc.

— Deocamdată, nu. Ea se mişcă şi o parte din hârtii îi zbură pe jos.

— Ai nevoie de o maşină de scris, îi zise el, în timp ce o ajuta să şi le adune. Sau mai bine de un *word procesor.* Ai economisi timp cu redactarea scrisorilor oficiale.

— Nu cred, de vreme ce ar trebui să stau să caut fiecare tastă. Văzând că el începuse să-i parcurgă corespondenţa, Brianna ridică, amuzată, o sprânceană. Nu este foarte interesant.

— Hmmm. Oh, iartă-mă, obişnuinţa. Ce este mina *Triquarter?*

— Oh, o simplă companie în care tata se pare că a investit. Am găsit certificatul de acţionar, laolaltă cu lucrurile lui din pod. Le-am scris celor de acolo o dată, adăugă ea, pe un ton oarecum supărat. Dar n-am primit nici un răspuns. Aşa că

încerc din nou.

— Zece mii de acţiuni. Gray îşi ţuguie buzele. Astea nu-s de aruncat.

— Ba da, dacă stau să mă gândesc bine. Trebuia să-l fi cunoscut pe tatăl meu; alerga mereu după un nou pont de făcut bani, care costa mai mult decât avea să câştige din el. Cu toate acestea, trebuie făcută şi asta. Ea ridică mâna. Aici nu am decât o copie. Rogan a luat originalul să-l ţină la loc sigur şi mi-a făcut o copie.

— Ar trebui să-l pui să facă o verificare.

— Nu-mi place să-l deranjez cu treaba asta. Are şi aşa destule pe cap, cu noua galerie şi cu Maggie.

El îi înapoie copia.

— Chiar şi la un dolar acţiunea, tot e ceva substanţial.

— Aş fi surprinsă dacă o acţiune ar valora mai mult de un penny. Dumnezeu ştie că tata n-ar fi putut să plătească mai mult. Mai degrabă aş crede că întreaga companie a falimentat.

— Atunci, scrisoarea ţi-ar fi fost returnată.

Ea surâse.

— Ai stat destul pe-aici ca să ştii cum merge poşta, în Irlanda. Cred… Amândoi priviră spre câine când acesta începu să mârâie. Con?

În loc să răspundă, acesta mârâi din nou, iar blana de pe spate i se zburli. Din doi paşi, Gray

fu la fereastră. Privi afară, însă nu văzu decât ceaţă şi nimic altceva.

— Ceaţa, murmură el.

— Mă duc să mă uit prin jurul casei.

— Nu, rosti el, când ea dădu să se ridice. Este întuneric, este frig, este umezeală şi vei sta înăuntru.

— Dar nu-i nimic afară.

— Eu şi Con vom afla. El pocni din degete şi, spre surprinderea Briannei, Con răspunse imediat şi începu să ţopăie la picioarele lui Gray.

Ea păstra o lanternă în primul sertar de la bucătărie, pe care Gray o luă în drum spre uşă. Câinele se cutremură, însă atunci când Gray îi murmură „dă-i drumul”, o zbughi în ceaţă. În câteva secunde, sunetul paşilor lor se pierdu în linişte.

Ceaţa deforma raza lanternei şi Gray se deplasa atent, ţinând ochii larg deschişi şi urechile ciulite. Auzi câinele lătrând, însă dincotro şi de la ce distanţă nu putea spune.

Se opri în dreptul ferestrelor de la dormitorul Briannei şi cercetă cu lanterna pe pământ. Acolo, în rondurile ei de flori, *era* o singură urmă.

Mică, constată Gray, ghemuindu-se. Atât de micuţă, că putea fi a unui copil. Era posibil să fi fost doar nişte puşti, puşi pe năzbâtii. Dar continuând să se rotească în jurul casei, auzi motorul unei maşini. Blestemând, grăbi pasul.

Con ţâşni din ceaţă cu iuţeala cufundarului care străpunge suprafaţa lacului.

— N-ai avut noroc! Ca să-şi exprime compătimirea, Gray îl mângâie pe Con pe cap, în timp ce priveau amândoi prin nebulozitate. Ehei, mă tem că s-ar putea să ştiu despre ce este vorba. Hai să ne întoarcem.

Brianna îşi rodea unghiile când cei doi intrară pe uşa de la bucătărie.

— Aţi întârziat mult.

— Am vrut să înconjurăm toată casa. El aşează lanterna pe bufet şi-şi trecu mâna prin părul ud. Asta ar putea să aibă legătură cu spargerea.

— Nu văd cum.Doar n-aţi găsit pe nimeni.

— Pentru că n-am fost destul de rapizi. Mai există şi o altă explicaţie. Gray îşi afundă mâinile în buzunare. Eu.

— Tu? Ce vrei să spui?

— Mi s-a mai întâmplat de câteva ori. Câte un admirator înflăcărat află pe unde stau. Uneori, se dă drept vechi prieten, alteori pur. Şi simplu te urmăreşte ca o umbră. Din când în când, intră cu forţa, în căutare de suveniruri.

— Dar este îngrozitor.

— Este supărător, dar inofensiv. Când mă aflam la hotelul *Ritz* din Paris, o femeie îndrăzneaţă a furat cheia de la cameră, s-a strecurat înăuntru şi m-am trezit cu ea în pat. Gray încercă să zâmbească. A fost… jenant.

— Jenant, repetă Brianna, după ce reuşi să-şi închidă gura. Ce ai… Nu, nu cred că vreau să ştiu ce ai făcut.

— Am chemat paza. Ochii lui începură să strălucească amuzaţi. În relaţia mea cu cititorii, toate au limită. Oricum, de astă dată este posibil să fi fost nişte puşti; însă, dacă a fost vreun admirator de-al meu, cred că vei dori să mă mut.

— Nu, nu doresc. Instinctele ei protectoare se manifestară neaşteptat. Dar nu au nici un drept să-ţi deranjeze intimitatea în asemenea manieră şi în nici un caz nu vei pleca din acest motiv. Ea oftă prelung. Ştii, nu este vorba doar de povestirile tale. Oh, ele captivează, într-adevăr, cititorii, toate par reale şi întotdeauna există un erou care se ridică deasupra lăcomiei, violenţei, suferinţei. Mai este vorba şi de imaginea ta.

El era vrăjit de descrierea pe care ea o făcuse scrierilor lui şi răspunse absent:

— Ce-i cu ea?

— Chipul tău. Ea îl privi intens. Chipul tău este unul plăcut.

El nu ştia dacă să râdă sau să tresară.

— Serios?

— Da, este… Ea îşi drese glasul. Ochii lui aveau o strălucire în care ea nu trebuia să se încreadă, se gândi. Mai este apoi mica biografie de pe coperta din spate, sau mai bine zis, lipsa ei, spuse. Este ca şi când ai veni de nicăieri.

Misterul acesteia este foarte ispititor.

— Într-adevăr, vin de nicăieri. Ce-ar fi să ne întoarcem la faţa mea?

Ea făcu un pas în spate.

— Cred că am avut destulă distracţie în seara asta.

El continuă să se apropie, până ce îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi buzele pe gura ei.

— Vei reuşi să adormi?

— Da. Răsuflarea ei se tăie, iar aerul fu eliberat uşor. Con va sta cu mine.

— Ce câine norocos! Hai, du-te şi te culcă. El aşteptă până ce Brianna şi câinele ajunseră în cameră şi apoi făcu ceva ce ea nu făcuse niciodată.

Încuie uşile.

Locul cel mai nimerit pentru a împrăştia veştile sau pentru a te informa era, evident, cârciuma satului. De când se afla în ţinutul Clare, Gray dobândise o anumită afecţiune pentru localul lui O’Malley. Cum era şi firesc, în timpul, documentării bântuise prin multe birturi din zonă, însă de cel al lui O’Malley se ataşase ca de barul din propriul cartier.

Auzi ritmurile muzicii de cum ajunse în prag. Murphy, se gândi Gray. Avea noroc. În. Clipa în care intră, fu salutat pronunţându-i-se numele sau cu gesturi amicale, înainte să apuce să se

aşeze pe scaun, O'Malley începu să-i pregătească halba de *Guiness.*

— Ei, cum merge povestea? îl întrebă O'Malley.

— Bine. Doi morţi, nici un suspect.

Scuturând din cap, O'Malley îi aşează lui Grey halba în faţă.

— Nu ştiu cum un om, care se joacă toată ziua cu crima, mai poate avea, seara, zâmbetul pe buze.

— Nefiresc, nu-i aşa? Gray îi zâmbi.

— Am o poveste pentru tine. Cuvintele fuseseră rostite de David Ryan care, şezând la capătul tejghelei, îşi aprinsese una din ţigările lui americane.

Gray se lăsă în spătar, învăluit de muzică şi fum. Întotdeauna exista o istorioară, iar el, pe cât era de bun povestitor, pe atât era şi un bun ascultător.

— Era o fătucă ce trăia la ţară, în apropiere de Tralee. Era frumoasă ca un răsărit de soare, cu părul de aur şi ochii albaştri. Discuţiile încetară, iar Murphy reduse tonalitatea muzicii, astfel că aceasta deveni sonorul de pe fundalul poveştii. S-a întâmplat ca doi bărbaţii să o curteze, continuă David. Unul era un tip citit, iar celălalt, un fermier. În felul ei, tânăra îi iubea pe amândoi; căci pe cât îi era chipul de frumos, pe atât îi era inima de capricioasă. Aşa că, bucurându-se de. Atenţia pe care o stârnea, ea îi

acceptă pe amândoi în preajma ei, făcându-le la fiecare promisiuni. Astfel, alături de dragostea pentru tânăra fecioară, în inima fermierului începu să crească ticăloşia.

Bărbatul se opri, aşa cum deseori obişnuiau să facă povestitorii, şi studie strălucirea roşie de la capătul ţigării. Trase puternic în piept din ea şi expiră fumul.

— Aşa că, într-o noapte, el îşi aşteptă rivalul pe drum şi când tipul citit apăru fluierând, căci tânăra îi dăruise de bunăvoie sărutările, fermierul ţâşni din ascunzătoarea lui şi-l doborî la pământ pe tânărul iubit. L-a târât apoi peste câmpuri şi, deşi bietul nenorocit încă mai respira, l-a îngropat adânc. La răsăritul zorilor, îşi însămânţă câmpul şi puse astfel capăt rivalităţii.

David făcu o nouă pauză, trase din ţigară şi se întinse după halbă.

— Şi? întrebă Gray, prins de poveste. S-a căsătorit cu fata?

— Nu, bineînţeles că nu. Ea a fugit, chiar în acea zi, cu un tinichigiu. Însă fermierul a avut cea mai bună recoltă din viaţa lui.

În încăpere începură să răsune hohotele de râs, în. Timp ce Gray nu făcu decât să scuture din cap. El se considera un mincinos profesionist şi încă unul bun. Însă aici concurenţa era vehementă. Printre chicoteli, Gray îşi ridică

halba şi se apropie de Murphy.

— Davey are câte o poveste, pentru fiecare zi din săptămână, îi zise Murphy, trecând delicat cu degetele pe claviatura acordeonului.

— Cred că dacă l-ar auzi agentul meu, l-ar publica într-o clipită. Ai auzit ceva, Murphy?

— Nimic important. Doamna Leery crede că a văzut trecând o maşină, în ziua necazului vostru. Crede că era verde, dar nu i-a acordat nici o atenţie.

— Cineva a dat târcoale, aseară, hanului. L-am pierdut în ceaţă. S-a apropiat atât de mult, încât a lăsat o urmă în rondul de flori al Briannei. Gray luă o înghiţitură din bere. A întrebat cineva de mine?

— Eşti zilnic subiect de conversaţie, spuse Murphy.

— Ah, vorbe! Mă refeream la un necunoscut.

— N-am auzit. Ar fi bine să întrebi la poştă. Dar de ce?

— Mă gândesc să nu fie vreun admirator pătimaş. M-am mai lovit de situaţii asemănătoare. Dar... El ridică din umeri. Aşa funcţionează mintea mea, face din ţânţar armăsar.

— Zeci de oameni, dacă nu mai mulţi, sunt la distanţă de-un fluierat, în cazul în care cineva ţi-ar pricinui ţie sau Briannei cel mai mic necaz. Murphy îşi ridică privirea când uşa cârciumei se

deschise. Brianna intră, flancată de Rogan şi Maggie. Întorcându-se spre Gray, Murphy îşi ridică sprânceana. Şi zeci de oameni, dacă nu mai mulţi, te vor târî până la altar, în caz că nu vei avea grijă de privirea aia din ochi.

— Poftim? Gray îşi ridică din nou berea, în timp ce buzele i se răsfrânseră într-un surâs. Mă uitam şi eu, atâta tot.

— Aha! *Sunt un hoinar,* începu Murphy să cânte, *treaz foarte rar. Sunt un hoinar de mare clasă. Când stau cu paharul la masă, mereu mă gândesc. Cum atenția iubitei s-o dobândesc.*

— A mai rămas jumătate de halbă, mormăi Gray şi, ridicându-se, se îndreptă spre Brianna. Am crezut că eşti la plimbare.

— Am fost.

— A trebuit să o bruscam ca să iasă din casă, explică Maggie, oftând şi aşezându-se pe un scaun.

— Să o convingem, o corectă Rogan. Un pahar de *Harp,* Brie?

— Mulţumesc, da.

— Ceai pentru Maggie, comandă Rogan şi zâmbi răutăcios când soţia lui mormăi. Un pahar de *Harp* pentru Brie şi o halbă de *Guiness* pentru mine. Încă o halbă, Gray?

— Asta îmi ajunge. Gray se rezemă de tejghea. Îmi amintesc de ultima dată când am băut eu tine.

— Apropo de unchiul Niall, interveni Maggie. El şi soţia lui vor petrece câteva zile în Creta. Vrei să cânţi ceva mai vesel, Murphy?

Supus, el începu să cânte *Whisky în pahar,* făcând-o pe Maggie să bată ritmul cu piciorul.

Ascultând versurile, Gray scutură din cap.

— De ce voi, irlandezii, cântaţi mereu despre război?

— Aşa facem? Maggie zâmbi şi sorbi din ceai, aşteptând să se alăture corului.

— Uneori, cântecele vorbesc despre trădare sau despre moarte, dar de cele mai multe ori vorbesc despre război.

— Serios? Ea zâmbit pe deasupra ceştii. N-aş putea spune. Poate pentru aptul că a trebuit să ne batem, secole la rând, pentru fiecare fărâmă de pământ. Sau…

— N-o provoca, îl rugă Rogan. Înăuntrul ei bate o inimă de rebel.

— Înăuntrul fiecărui irlandez bate o inimă de rebel. Murphy cântă foarte frumos. De ce nu cânţi şi tu cu el, Brie?

Savurând acele clipe, Brie sorbi din *Harp.*

— Prefer să ascult.

— Aş vrea să te aud cântând, murmură Gray, mângâind-o pe păr.

Gestul o făcu pe Maggie să strângă din pleoape.

— Brie are o voce cristalină, rosti ea. Mereu

ne-am întrebat de unde a moştenit-o, până când am aflat că şi mama a avut una la fel.

— Ce-ai zice să cânţi *Danny Boy?*

Maggie îşi dădu ochii peste cap.

— Puteam să jur că un american v-a cere s-o asculte. Măi, străinule, melodia asta este scrisă de un englez. Cântă *James Connolly,* Murphy. Brie va cânta cu tine.

Scuturând resemnată din cap, Brianna se aşează lângă Murphy.

— Armonia lor este superbă, murmură Maggie, privindu-l pe Gray.

— Mmmm. Brianna cântă prin casă când uită că nu este singură.

Şi cât intenţionezi să mai stai? întrebă Maggie, ignorând încruntătura ameninţătoare a lui Rogan.

— Până voi termina, rosti Gray, absent.

— Atunci, până luna viitoare?

— Exact. Până luna viitoare.

În ciuda faptului că Rogan îşi aşezase mâinile pe ceafa ei, Maggie începu să facă tot felul de comentarii. Ochii lui Gray, nu supărarea soţului, fură cei care o făcură să înceteze. Dorinţa lor stârnise instinctele ei protectoare. Acum însă acolo era ceva mai mult, faptul făcând-o să se întrebe dacă el era conştient de acest lucru.

Când un bărbat se uită astfel la o femeie, nu e vorba numai de hormoni. Trebuie să mă gândesc

la acest aspect, să iau o hotărâre, conchise Maggie. Însă, până atunci, avea să mai treacă ceva timp. Îşi ridică din nou ceaşca şi sorbi din ceai, nescăpându-l din ochi pe Gray.

— Vom mai vedea noi, murmură ea. Vom mai vedea.

De la un cântec, se ajunse la două, apoi la trei. Cântece de luptă, de dragoste, vesele şi triste. În mintea lui, Gray începu să-şi imagineze scena.

Cârciuma, plină de zgomot şi muzică – un sanctuar faţă de ororile de afară. Vocea femeii captivă până şi pe bărbatul care nu dorea să fie atras: Aici, se gândi el, chiar în acest loc, eroul lui avea să piardă bătălia. Ea avea să stea în faţa căminului, cu mâinile împreunate în poală, vocea curgându-i încântător, fără efort, ochii obsedând asemeni melodiei.

Apoi el avea să o iubească într-atât, încât, dacă avea să fie nevoie, o să-şi dea viaţa pentru ea. Sigur era că avea să şi-o schimbe. Când era *tu* ea, putea să uite trecutul şi să privească spre viitor.

— Gray, eşti palid. Maggie îl trase de braţ, până ce el se aşeză pe scaun. Câte beri ai băut?

— Doar asta. El se frecă pe faţă, ca să revină în realitate. Mă… gândeam la romanul meu, continuă el. Asta fusese. El nu se gândise decât la personajele lui, la cum să ticluiască născocirea. Nu fusese nimic personal.

— Păreai în transă.

— Este cam acelaşi lucru. El oftă şi pufni în râs. Cred că, până la urmă, o să mai iau o bere.

Capitolul 10

Reluând, în minte, scena din cârciumă, urzită de imaginaţia lui, Gray nu petrecu deloc o noapte liniştită. De şters din cap nu şi-o putea şterge, dar nici s-o aştearnă pe hârtie se părea că nu putea. Cel puţin nu aşa cum ar fi dorit.

Singurul lucru, pe care îl detesta, era blocajul. De obicei reuşea să depăşească obstacolul, continuându-şi lucrul până ce ameninţarea acestuia trecea. Mai mult, uneori privea această piedică ca pe un nor negru care, până la urmă, dispărea, alegându-şi alt scriitor nefericit.

Însă, de astă dată, se împotmolise. Nu putea să pătrundă în scenă, nu putea să treacă peste ea şi petrecând mare parte din noapte, încruntându-se la cuvintele pe care le scrisese.

Frigul, se gândi el. I se făcuse frig. De aceea scena îngheţase.

Era posedat de un neastâmpăr, recunoscu el, cu amărăciune. Se simţea frustrat sexual de o femeie care reuşea să-l ţină departe, cu o singură privire.

Aşa îi trebuia, pentru că se lăsa obsedat de gazda lui când, de fapt, ar fi trebuit să fie

obsedat de crimă.

Mormăind, se ridică de la birou şi se apropie de fereastră. Ar fi fost de-a dreptul norocos ca primul lucru văzut să fie Brianna.

Şi, într-adevăr, ea trecu pe sub fereastra lui, dichisită ca o măicuţă, îmbrăcată într-o rochie roz, având părul strâns în coc. De ce purta tocuri? se întrebă el, apropiindu-se mai mult de geam. El presupuse că ea considera practici acei pantofi simpli, fără ornamente, însă aceştia aveau un efect deosebit pe picioarele ei.

În timp ce el o urmărea de la fereastră, ea se urcă în spatele volanului, mişcările fiindu-i pe cât de naturale, pe atât de graţioase. Urma să-şi pună poşeta pe scaunul alăturat, se gândi el. Şi aşa şi făcu. Îşi încătărămă apoi centura de siguranţă, şi îşi aranjă oglinzile. Brianna n-a stat să se analizeze prea mult în oglinda retrovizoare, observă el. O rapidă aranjare i-a fost suficientă ca să se asigure că totul era pus la punct. Acum răsucea cheia în contact.

Chiar şi prin sticlă, el putu auzi tuşea obositoare a motorului. Ea mai încercă o dată şi încă o dată. Scuturând din cap, Gray o apucă pe scări.

— De ce naiba nu o repari? strigă el, ieşind pe uşa din faţă.

— Oh! Ea coborâse din maşină şi încerca să ridice capota. Acum câteva zile, a mers foarte

bine.

— Rabla asta n-a mers bine nici acum zece ani. El o dădu pe Brianna la o parte, cu cotul, enervat că ea arăta şi mirosea atât de proaspăt, în timp ce el se simţea ca un mizerabil. Uite, dacă vrei să te duci în sat, ia maşina mea. Am să mă uit eu la asta să văd ce are.

Reacționând automat la cuvintele dure, ea îşi ridică bărbia.

— Mulţumesc, dar trebuie să ajung în Ennistymon.

— Ennistymon? Deşi el localiză orăşelul pe harta din minte, ridică uşor capul de sub capotă, atât cât să o poată privi. Pentru ce?

— Ca să văd noua galerie. Se va deschide peste câteva săptămâni şi Maggie m-a rugat să trec să o văd. Ea privea fix la spatele lui, în timp ce el răsucea firele de sub capotă şi înjura. Ți-am lăsat un bilet şi mâncare pe care s-o poţi încălzi, căci am să fiu plecată toată ziua.

— N-ai să pleci nicăieri cu maşina asta. Cureaua de transmisie este pe ducă, cablul de alimentare e fisurat şi pun pariu că demarorul este terminat. Gray îşi îndreptă spatele şi observă că ea purta cercei subţiri de aur, care îi încercuiau loburile mici. Aceştia adăugau un plus de festivism care îl enervă, fără motiv. N-ai ce să cauţi în vechitura asta.

— Păi, se pare că n-am altă soluţie. Mulţumesc

că te-ai deranjat, Grayson. Am să văd dacă Murphy poate…

— Nu mă lua pe mine cu tonul ăsta de crăiasă a zăpezii. El trânti capota atât de tare, că o făcu pe Brianna să tresară. Foarte bine, se gândi el. Înseamnă că prin venele ei curgea sânge. Şi nu mi-l arunca în faţă pe Murphy, continuă el. Nu-i poate face el mai mult decât mine. Urcă-te în maşina mea, am să mă întorc într-un minut.

— Şi de ce m-aş urca în maşina ta?

— Ca să te duc în blestematul ăla de Ennistymon.

Strângând din dinţi, ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Eşti foarte amabil, dar…

— Urcă-te în mașină, se răsti el, întorcându-i spatele şi apucând-o spre casă. Simt nevoia să-mi aerisesc capul.

— Ce ţi l-aş mai aerisi eu, bolborosi ea. Deschizând portiera, ea îşi apucă poşeta. Voia să ştie cine îl rugase să o conducă? Mai degrabă s-ar fi dus pe jos, decât să stea în aceeaşi maşină cu un asemenea om. Şi dacă voia să-l sune pe Murphy… apoi avea să o facă.

Mai întâi însă voia să se calmeze.

Inspiră adânc o dată, de două ori, apoi o apucă încet printre flori. Întotdeauna o calma acel verde abia încolţit. Mlădiţele au nevoie de îngrijire, se gândi ea, aplecându-se să smulgă o

buruiană. Dacă mâine avea să fie frumos, se va ocupa de flori. Până la Paşte, grădina ei avea să fie în toată splendoarea ei.

Miresmele! Culorile! Ea surâse delicat, văzând curajoasa narcisă.

Brusc, uşa se trânti. Zâmbetul ei pieri. Brianna se ridică şi se răsuci.

El nu se deranjase să se bărbierească, observă ea. Părul îi era ud, pieptănat peste cap şi legat cu un şnur de piele. Hainele erau curate, dar puţin boţite.

Ea ştia foarte bine că Gray avea haine bune. De ce oare nu i le spăla şi nu i le călca ea?

El o fulgeră cu o privire şi scoase cheile din buzunar.

— Urcă.

Oh, el trebuia să se calmeze puţin. Ea se apropie încet, gheaţa jucându-i în ochi şi focul pe limbă.

— De ce eşti atât de vesel în dimineaţa asta?

Uneori, până şi un scriitor înţelegea că acţiunile puteau vorbi mai clar decât cuvintele. Fără să acorde vreunuia din ei timp de gândire, el o trase la piept, privi satisfăcut la şocul care se întipărise pe chipul ei şi-i zdrobi buzele cu un sărut.

Acesta fu dur, lacom, purtând amprenta frustrării. Inima ei tresări, dându-i senzaţia că avea să-i explodeze. După ce o făcu să treacă

printr-o clipă de groază, printr-un moment de dorinţă pătimaşă, el o depărtă.

Ochii lui, ah, ochii lui erau fioroşi. Erau asemeni unor ochi de lup, se gândi ea. Năucită, plini de violenţă şi şocant de puternici.

— Ai priceput de ce? se răsti Gray, mâniat pe ea, furios pe el. Ea continua să-l privească fix, ca un copil pălmuit, fără motiv.

Era un sentiment pe care el şi-l amintea foarte bine.

— Iisuse, am să înnebunesc. El îşi frecă mâinile peste faţă, biruind bestia care îl poseda, iartă-mă. Urcă-te în maşină, Brianna. N-am să sar pe tine. Mânia îl cuprinse din nou, văzând că ea nu se clinteşte, că nici măcar nu clipeşte. Nici măcar n-am să te ating.

Ea îşi regăsi glasul, deşi nu era atât de ferm pe cât ar fi dorit.

— De ce eşti supărat pe mine?

— Nu sunt. Ea se dădu un pas în spate. Controlează-te, îşi reaminti el. De obicei, reuşea destul de bine. Nu te mai uita la mine de parcă te-aş fi lovit, rosti el.

Însă o făcuse. Nu știa el că furia, cuvintele aspre, resentimentele răneau mai mult decât o mână violentă?

— Am să intru în casă. Ea îşi regăsi mijlocul de apărare, pereţii fragili care ţineau departe mânia. Trebuie s-o sun pe Maggie să-i spun că

nu pot să vin.

— Brianna! El dădu să o atingă, însă îşi ridică ambele mâini într-un gest care exprima frustrarea, dar care, în aceeaşi măsură, implora împăcarea. Cât de rău vrei să mă simt?

— Nu ştiu. Dar îmi închipui că te vei simţi mai bine, după ce vei mânca.

— Acum o să te apuci să-mi pregăteşti micul dejun. Gray închise ochii şi inspiră adânc, Greu de scos din fire, mormăi el şi o privi din nou. Nu aşa m-ai caracterizat, nu demult? Ai fost cam departe de adevăr. Scriitorii sunt nişte ticăloşi nenorociţi, Brie. Capricioşi, josnici, egoişti, obsedaţi de persoana lor.

— Nu eşti deloc aşa cum spui. Ea nu putea să explice de ce simţise nevoia să-i vină în apărare. Capricios, poate eşti, însă nici una din celelalte trăsături nu te caracterizează.

— Ba da. În funcţie de cum merge cartea. Acum, cartea merge prost, aşa că mă comport rău. Am dat peste un obstacol, peste un zid. Peste o blestemată de fortăreaţă şi m-am răzbunat pe tine. Vrei să mă scuz din nou?

— Nu. Ea se îmbună şi, întinzând mâna, îl atinse pe obrazul nebărbierit. Arăţi obosit, Gray.

— N-am dormit. El rămase cu mâinile în buzunare şi cu privirea pironită pe ea. Fii atentă până unde mergi cu. Compătimirea, Brie. Cartea este doar jumătate din motivul pentru care mă

simt rău, în această dimineaţă. Tu eşti restul. Ea îşi retrase mâna de parcă atinsese o flacără. Tresărirea ei îl făcu să-şi arcuiască buzele. Te doresc. Este dureros când doreşti aşa.

— Da?

— N-am spus asta ca să te fac să te simţi mulţumită de tine.

Obrajii ei se colorară.

— N-am vrut să…

— Asta este problema. Haide, urcă-te în maşină. Te rog, adăugă el. Am să înnebunesc dacă am să stau azi aici şi am să încerc să scriu.

Apăsă exact pe butonul care trebuia. Ea intră în maşină şi aşteptă ca el să se urce la volan.

— Poate te vei simţi mai bine, dacă vei mai omorî pe cineva.

El găsi puterea să râdă.

— Oh, am să mă gândesc la asta.

Galeria *Worldwide,* din districtul Clare, era o bijuterie. Noul sediu, abia construit, avea arhitectura unui elegant conac, întregit de grădini-parc. Nu avea nimic din catedrala măreaţă a galeriei din Dublin, nici din palatul opulent din Roma, era o simplă clădire respectabilă, special concepută să adăpostească şi să expună creaţia artiştilor irlandezi.

Fusese visul lui Rogan, iar acum devenise împlinirea lui şi a lui Maggie.

Brianna făcuse proiectele pentru grădini. Deşi ea nu reuşise să sădească singură florile, decoratorii se folosiseră de schiţele ei, astfel că aleile pietruite erau flancate cu trandafiri, iar în rondurile largi, semicirculare, fuseseră plantate lupini şi maci, garofiţe şi degetăriţe, căldăruşe şi dalii, toate florile ei preferate.

Clădirea galeriei era construită din cărămidă, de culoare roz, avea ferestre înalte şi elegante, cu lemnărie vopsită în gri-închis. Înăuntru, în marele foaier, pardoseala îmbina nuanţe de albastru-intens cu alb, deasupra atârna un candelabru *Waterford,* iar treptele de mahon, în spirală, conduceau la etaj.

— Stilul lui Maggie, murmură Brianna, impresionată de sculptura ce domina intrarea.

Gray observă două siluete îngemănate, sticla rece insinuând ardoarea, forma, izbitor de sexuală, emanând un ciudat romantism.

— E *Capitularea,* opera ei. Rogan a cumpărat piesa înainte de căsătoria lor. Şi n-o va vinde nimănui.

— Înţeleg de ce. El trebui să înghită. Sticla sinuoasă era o palmă erotică dată fiinţei lui, care deja suferea. Conferă vizitei un început extraordinar.

— Natura a înzestrat-o cu un dar deosebit, nu-i aşa? Delicat, Brianna mângâie, cu vârful degetelor, sticla rece pe care sora ei o crease din

foc şi vise. Bănuiesc că harurile cu care sunt înzestrate unele persoane le fac capricioase. Surâzând delicat, Brianna privi, peste umăr, spre Gray. Pare atât de neliniştit, se gândi ea. Şi dificile, continuă ea, pentru că mereu cer prea mult de la ei.

— Şi fac viaţa iad celor din jur, când nu reuşesc să obţină ceea ce doresc. El întinse mâna şi, în loc să atingă sticla, o atinse pe ea. Nu-mi porţi duşmănie, nu-i aşa?

— La ce ar servi? Ridicând din umeri, ea se răsuci, făcând un cerc complet, şi admiră arhitectura simplă a foaierului. Vezi tu, Rogan a vrut ca galeria să fie un cămin al artei. De aceea aici există un salon, un atelier, o sufragerie, iar şi la etaj camere de zi. Brianna îl luă de mână şi-l trase spre uşile duble, deschise. Toate tablourile, sculpturile, chiar şi mobila sunt creaţii ale artiştilor şi meşteşugarilor irlandezi. Şi… ah!

Ea se opri încremenită şi privi fix. Ingenios aranjată pe un divan nu prea înalt, se afla o cuvertură moale ale cărei nuanţe intens albăstrii erau estompate de un verde-rece. Ea făcu câţiva paşi în faţă şi atinse materialul.

— Pe-asta am făcut-o eu, murmură ea. De ziua de naştere a lui Maggie. Ş i ei au pus-o aici. Au pus-o aici, într-o galerie de artă.

— De ce să n-o fi pus-o? Este frumoasă. Curios, el o privi mai atent. Chiar ai croşetat-o tu?

— Da. Nu am prea mult timp de croşetat, dar… Ea se depărtă, temându-se să nu înceapă să plângă. Îţi dai seama! într-o galerie de artă, alături de atâtea tablouri şi obiecte minunate.

— Brianna!

— Joseph!

Gray îl urmări, cu privirea, pe bărbatul care străbătu, cu paşi mari, încăperea şi o cuprinse pe Brianna într-o caldă şi strânsă îmbrăţişare. Tipul artistului, se gândi Gray, încruntându-se. Un bumb de turcoaz în ureche, părul prins într-o coadă, la spate, costum italienesc. Înfăţişarea îl fulgeră. Îşi aminti că-l mai văzuse pe individ la cununia de la Dublin.

— Pe zi ce trece, devii mai frumoasă.

— Iar tu mai mincinos, rosti ea şi râse. N-am ştiut că eşti aici.

— Abia am sosit ca să-l ajut pe Rogan să pună la punct nişte mici detalii.

— Şi Patricia?

— Este la Dublin. Este prinsă între copil şi şcoală, aşa că n-a putut să vină.

— Oh, aşa este, voi aveţi o fetiţă. Cum arată?

— Este frumoasă. Seamănă cu mama ei. Joseph se întoarse spre Gray şi îi întinse mâna. Eşti, probabil, Grayson Thane. Eu sunt Joseph Donahue.

— Oh, iartă-mă, Gray, Joseph se ocupă de galeria din Dublin a lui Rogan. Am crezut că v-aţi

cunoscut la nuntă.

— Nu îndeaproape. Gray însă scuturăprieteneşte mâna întinsă. Îşi aminti că Joseph avea o soţie şi o fiică.

— Cu riscul de a deranja, îţi voi spune că sunt un mare admirator al dumitale.

— Dar nu este nici un deranj.

— Am adus cu mine o carte, gândindu-mă că aş putea să i-o dau Briannei, care, la rândul ei, să ţi-o dea dumitale, ca să-mi dai un autograf.

Gray conchise că era posibil ca, până la urmă, Joseph Donahue să-şi atragă simpatia lui.

— Cu mare plăcere.

— Eşti foarte amabil. Am s-o anunţ pe Maggie că sunteţi aici. Vrea să vă fie ghidă printre lucrările ei.

— Ai făcut un lucru minunat aici, Joseph. Toţi aţi făcut.

— Şi a meritat fiecare clipă de nebunie. El aruncă o privire rapidă prin încăpere. Plec s-o aduc pe Maggie. Plimbaţi-vă prin jur, dacă vreţi. Bărbatul se opri în prag, se. Răsuci şi făcu o grimasă. Oh, să ai grijă sa o întrebi despre lucrarea care o vinde preşedintelui.

— Preşedintelui? repetă Brianna.

— Preşedintelui Irlandei, dragă. De dimineaţă, el s-a arătat interesat să-i cumpere *Nebiruitul.*

— Îţi imaginezi, şopti Brianna, când Joseph se depărtă, grăbit. Maggie să ajungă să fie

cunoscută de preşedintele ţării.

— Pot să-ţi spun că a devenit cunoscută peste tot în lume.

— Da, ştiu, dar pare... Ea râse, incapabilă să descrie senzaţia. Ce minunat este! Tata ar fi fost mândru. Iar Maggie, cred că pluteşte. Tu trebuie să cunoşti senzaţia. Este ca atunci când cineva îţi citeşte cărţile.

— Da, ştiu.

— Trebuie să fie splendid să fii talentat, să poţi dărui oamenilor ceva care să-i impresioneze.

— Brie! Gray ridică colţul moale al cuverturii. Pe-asta, tu cum o numeşti?

— Oh, oricine poate face aşa ceva, nu necesită decât timp. Eu mă refer la artă, la ceea ce durează. Ea se apropie de un tablou în ulei, reprezentând, în culori stridente, forfota Dublinului. Întotdeauna mi-am dorit... nu că aş fi invidioasă pe Maggie. Deşi am fost puţin, când ea a plecat să studieze la Veneţia şi eu am rămas acasă, însă amândouă am făcut *ce* am simţit nevoia să facem. Iar în clipa de faţă, ea face ceva foarte important.

— Şi tu, la fel. De ce faci asta? întrebă el, supărat pe ea. De ce pui mereu pe locul doi persoana ta şi lucrurile pe care le faci? Poţi să faci mai mult decât oricare altă persoană pe care am cunoscut-o.

Ea surâse şi se răsuci din nou spre el.

— Tu te-ai îndrăgostit de bucatele mele.

— Da, îmi plac bucatele tale. El nu-i întoarse zâmbetul. Împletiturile tale, tricotajele tale, florile tale. Îmi place felul în care înmiresmezi aerul, felul în care aranjezi capetele cearceafului pe pat. Felul cum agăţi hainele pe umeraş, felul cum îmi calci cămăşile. Tu faci toate aceste lucruri şi multe altele, dând senzaţia că nu ar necesita nici un efort.

— Păi, nu necesită cine ştie ce…

— Ba da. El o întrerupse, mânia revărsându-i-se din nou, fără vreun motiv anume. Nu ştii câţi oameni nu sunt în stare să-şi facă un cămin, sau care nu dau două parale pe acest lucru, care habar n-au să facă o mâncare. Preferă să azvârle tot, decât să se ataşeze de ceva. De timp, de lucruri, de copil.

El se opri, uluit de ceea ce rostise, uluit că totul explodase. De cât timp stăteau aceste lucruri ascunse înăuntrul lui? se întrebă el. Şi cât timp avea să-i ia ca să le îngroape din nou?

— Gray! Brianna îşi ridică mâna spre obrazul lui, ca să-l aline, însă el se retrase. El nu se considerase niciodată vulnerabil, sau cel puţin nu în ultimii ani. În acea clipă, se simţea însă prea tulburat ca să poată primi atingerea.

— Ceea ce vreau să spun este că tot ce faci tu este important. Nu trebuie să uiţi asta. Vreau să privesc prin jur. El se întoarse, brusc, spre uşă şi

ieşi grăbit.

— Ehei! Maggie intră în încăpere. Asta a fost o răbufnire interesantă.

— Are nevoie de o familie, murmură Brianna.

— Brie, este un om în toată firea, nu un puştiulică.

— Vârsta nu alungă nevoia. Este prea singur şi nici măcar nu-şi dă seama.

— Nu cred că-l poţi trata ca pe un copil răsfăţat. Înclinându-şi capul, Maggie se apropie câţiva paşi. Sau poţi?

— Am sentimente pentru el. N-am crezut că voi mai avea asemenea simţăminte pentru altcineva. Ea privi în jos la mâinile pe care şi le împreunase şi le descleştă. Nu, nu este adevărat. Nu seamănă cu ceea ce am simţit pentru Rory.

— Rory să fie blestemat.

— Întotdeauna spui aşa. Motivul o făcu pe Brianna să surâdă. Asta înseamnă familie, se gândi. O sărută pe Maggie pe obraz. Spune-mi, ce senzaţie ai când ştii că preşedintele îţi va cumpăra una din lucrări?

— Atâta vreme cât banii lui sunt buni… Este ca şi cum m-aş duce până pe Lună şi m-aş întoarce. Nu mă pot abţine. Noi, cei din neamul Conconnon, nu suntem atât de rafinaţi, încât să putem trece cu uşurinţă peste aceste lucruri. Oh, ce-aş fi vrut ca tata…

— Ştiu.

— Ah! Maggie inspiră adânc. Trebuie să-ţi spun că detectivul, pe care Rogan l-a angajat, n-a găsit-o încă pe Amanda Dougherty. Urmăreşte nişte piste, ce-o însemna asta, numai el ştie.

— Vai Maggie, atâtea săptămâni, atâta cheltuială.

— Să nu cumva să începi să mă baţi la cap să-ţi iau banii pe care îi câştigi cu hanul. M-am măritat doar cu un tip bogat.

— Şi toată lumea ştie că i-ai vrut averea.

— Nu, ți-am vrut trupul. Maggie îi făcu cu ochiul şi-şi luă sora de braţ. Am observat că şi prietenul tău Grayson Thane are un trup în faţa căruia nici o femeie n-ar strâmba din nas.

— Da, am observat şi eu.

— Foarte bine, înseamnă că n-ai uitat cum să priveşti. Am primit o vedere de la Lottie.

— Şi eu. Te superi dacă vor mai sta o săptămână?

— Din partea mea, mama poate să stea acolo toată viaţa. Maggie oftă văzând expresia de pe chipul Briannei. Bine, bine. Este îmbucurător că se simte bine, deşi n-o va admite niciodată.

— Îţi este recunoscătoare, Maggie. Însă ştii că nu-i stă în fire s-o spună.

— Nu mai am nevoie ca ea să mi-o spună. Maggie îşi coborî mâna pe pântec. Acum, am mulţumirea mea, care este cu totul şi cu totul deosebită. N-am crezut că o să pot iubi atât de

mult pe cineva. Şi atunci a apărut Rogan. După aceea, am crezut că n-am să mai pot ţine aşa la nimeni sau la nimic altceva. Acum însă pot. Aşadar, poate am înţeles puţin că, dacă nu-ţi iubeşti şi nu-ţi doreşti copilul ce-l porţi în ţine, îţi poţi distruge viaţa în aceeaşi măsură în care iubirea şi dorinţa ţi-o pot lumina.

— Nici pe mine nu m-a vrut.

— Ce te face să spui acest lucru?

— Mi-a spus. Brianna descoperi că scăpase de o povară. Rostirea cu glas tare avusese acest efect. Datorie. A fost din datorie, nici măcar faţă de tata, ci faţă de Biserică. Este o cale rece de a fi adus pe lume.

Nu de mânie are Brianna nevoie acum, îşi dădu seama Maggie, luptând din răsputeri să se stăpânească. Ea cuprinse faţa surorii ei în mâini.

— Este pierderea ei, Brie. Nu a ta. A ta nu va fi niciodată. Cât despre mine, dacă datoria n-ar fi fost îndeplinită, eu aş fi fost pierdută.

— Tata ne-a iubit.

— Da, aşa este. Şi a fost suficient. Vino, nu te mai gândi la asta. Hai să mergem sus să-ţi arăt ce-am pus la cale.

Din capătul culoarului, Gray eliberă un oftat prelung. Acustica clădirii era mult prea bună pentru a fi împărtăşite secrete. Înţelesese o parte din tristeţea care bântuia ochii Briannei. Ciudat era că amândoi fuseseră lipsiţi de

dragoste maternă.

Ţu că lipsa acestei iubiri m-ar obseda, îşi zise el.

Trecuse demult peste această etapă. El părăsise copilul speriat şi însingurat, în acele încăperi triste ale căminului *Simon Brent Memorial.*

Dar cine, se întrebă el, cine era Rory? Şi de ce angajase Rogan detectivi care să o caute pe o femeie numită Amanda Dougherty?

Gray consideră că cea mai bună cale de a găsi răspunsuri era să pui întrebări.

— Cine este Rory?

Întrebarea o făcu pe Brianna să se trezească din visarea care o cuprinse, în timp ce Gray conducea maşina încet, pe drumul îngust şi unduit.

— Ce anume?

— Nu ce, cine? El trase maşina spre marginea drumului când un *Volkswagen* supraîncărcat îi depăşi. Era probabil vreun american neexperimentat, se gândi el, cu îngâmfare. Cine este Rory? repetă el.

— Ai ascultat bârfa de la cârciumă, nu-i aşa?

Răceala din glasul ei, în loc să-l pună în gardă, îl incită.

— Sigur, dar nu acolo am auzit acest nume. Tu l-ai pomenit azi lui Maggie, la galerie.

— Înseamnă că ai tras cu urechea la o conversaţie confidenţială.

— Este pleonasm. Nu poţi să tragi cu urechea decât la o conversaţie confidenţială.

Ea îşi îndreptă spatele în scaun.

— Nu este nevoie să-mi corectezi gramatica. Mulţumesc.

— Asta nu este gramatică, este… n-are importanţă. El cedă, iar ea clocoti o clipă. Deci, cine este?

— Şi, mă rog, de ce te-ar interesa?

— Aşa nu mă faci decât să devin mai curios.

— Era un băiat pe care l-am cunoscut. Ai greşit drumul.

— În Irlanda nu poţi greşi drumul. Citeşte îndrumarele. El este cel care te-a făcut să suferi? Gray îşi aruncă privirea spre ea şi o văzu încuviinţând din cap. Eh, da, aşa se explică. Ce s-a întâmplat?

— Vrei să scrii şi despre asta în cartea ta?

— Poate. Dar mai întâi mă interesează pe mine personal. L-ai iubit?

— L-am iubit. Trebuia să mă căsătoresc cu el.

El se pomeni încruntându-se şi bătând cu degetele în volan.

— Şi de ce nu te-ai căsătorit?

— Pentru că m-a părăsit când mai aveam doi paşi până în faţa altarului. Acum ţi-ai satisfăcut curiozitatea?

— Nu. Constat doar că Rory a fost un idiot. El nu reuşi să oprească întrebarea următoare şi fu surprins că dorise să o facă. Îl mai iubeşti?

— Ar fi o adevărată tâmpenie din partea mea, dat fiind că au trecut mai bine de zece ani de atunci.

— Însă încă mai suferi.

— Suferi când eşti abandonat, rosti ea, clar. Suferi când eşti ţinta milei comunităţii. Biata Brie, sărăcuţa de ea, să fie prăsită cu două săptămâni înainte de nuntă. Să rămână cu o rochie de mireasă şi cu un trusou, iar flăcăul să prefere să fugă în America, decât să se însoare cu ea. Îţi ajunge? Ea se răsuci cu faţa spre el. Vrei să ştii dacă am plâns? Ehei, află că am plâns. Vrei să ştii dacă l-am aşteptat să se întoarcă? Află că am făcut şi asta.

— Poţi să-mi dai un pumn, dacă crezi că astfel te vei simţi mai bine.

— Mă îndoiesc că mă voi simţi.

— De ce a plecat?

Insistenţa lui, pe de o parte, şi amintirea, pe de alta, o făcuseră pe Brianna să suspine.

— Nu ştiu. N-am ştiut niciodată. Asta a fost partea cea mai groaznică. A venit la mine şi mi-a spus că nu mă mai doreşte, că nu mai vrea să fiu a lui, că n-o să mă ierte niciodată pentru ce-am făcut. Iar când am încercat să-l întreb la ce se referea, m-a îmbrâncit atât de puternic, că m-a

trântit la pământ.

Mâinile lui Gray se încleştară pe volan.

— Ce ţi-a făcut?

— M-a trântit la pământ, rosti ea, calm. Mândria mea nu m-a lăsat să mă duc după el. Aşa că el a plecat şi a ajuns în America.

— Ticălosul!

— Deseori, aşa am gândit şi eu, dar nu ştiu de ce m-a părăsit. Aşa că, după o vreme, am dat rochia de mireasă. Kate, sora lui Murphy, a purtat-o când s-a căsătorit cu Patrick.

— Să ştii că tipul nu merită tristeţea din ochii tăi.

— Poate că nu. Însă visul a existat. Ce faci?

— Trag pe marginea drumului. Hai să mergem până la stânci.

— Nu sunt îmbrăcată ca să pot merge pe un teren accidentat, protestă ea, însă el deja ieşise din maşină. N-am pantofi adecvaţi, Gray. Pot să aştept aici, dacă vrei să admiri peisajul.

— Vreau să-l admir cu tine. El o ajută să iasă din maşină şi apoi o ridică în braţe.

— Ce faci? Eşti nebun?

— Nu este departe şi gândeşte-te ce poze frumoase cu noi vor duce acasă turiştii de colo. Ştii să vorbeşti franţuzeşte?

— Nu. Nedumerită, ea se răsuci să-i privească chipul. De ce?

— Mă gândeam că, dacă am fi vorbit

franţuzeşte, ne-ar fi luat drept francezi. Şi ar fi povestit vărului Fred, din Dallas, despre acest romantic cuplu francez, pe care l-au văzut aproape de Coastă. El o sărută tandru înainte de-a o lăsa jos, în apropierea unei râpe stâncoase.

Apa are acum culoarea ochilor ei, observă el. Acel verde-rece, înnegurat, care amintea de visare. Totul în jur era atât de clar, încât el zări spinările robuste ale insulelor Aran şi micuţul feribot care asigura legătura cu Innismore. Aerul era proaspăt, cerul, de. Un albastru capricios, care se putea schimba, şi avea să o facă, în orice clipă. Turiştii aflaţi la câţiva metri de ei vorbeau o engleză cu accente texane, care îl făcu să zâmbească.

— Este frumos aici. Totul este frumos. În acest colţ de lume, nu trebuie decât să întorci capul şi un nou lucru îţi va tăia răsuflarea; Intenţionat, el se răsuci spre Brianna. Fără nici o îndoială, îţi va tăia răsuflarea.

— Acum încerci să mă flatezi, ca să te revanşezi pentru faptul că ţi-ai băgat nasul în treburile mele.

— Nu, nu este adevărat. Şi încă n-am terminat cu iscoditul. Îmi place să-mi bag nasul peste tot, aşa că ar fi ipocrizie din partea mea să mă scuz. Cine este Amanda Dougherty şi de ce o caută Rogan?

Şocul se aşternu ca un val pe chipul ei, făcând-

o să deschidă şi să închidă buzele tremurânde.

— Eşti cel mai neobrăzat om.

— Asta ştiam deja. Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Eu mă întorc. Însă, când ea se răsuci, el o apucă de brat.

— Am să te duc eu înapoi peste un minut. O să-ţi frângi gleznele cu pantofii ăştia. Mai ales dacă o vei lua la sănătoasa.

— N-am s-o iau la sănătoasa, după cum atât de plastic te-ai exprimat. În plus, asta nici nu este… Glasul ei se stinse, iar ea oftă prelung. De ce mi-oi irosi eu vremea spunându-ţi că nu este treaba ta?

— Habar n-am.

Privirea ei se pironi pe faţa lui. Expresia lui e curtenitoare, observă ea. Şi încăpăţânată, cât doi măgari.

— O să mă tot baţi la cap până o să-ţi spun.

— Văd c-ai prins poanta. El însă nu surâse. Îi îndepărtă o şuviţă care îi flutura pe faţă. Privirea lui era pătrunzătoare şi neclintită. Asta te îngrijorează. Ea este motivul îngrijorării tale.

— N-ai putea să înţelegi.

— O să fii surprinsă de cât înţeleg. Haide, aşează-te. El o conduse spre o stâncă, o îndemnă să stea jos şi apoi se aşeză lângă ea. Spune-mi o poveste. Este mai uşor astfel.

Probabil că aşa era. Şi probabil că avea să i se ia o greutate de pe inimă, dacă ar fi povestit

cuiva.

— Cu mulţi ani în urmă, a existat o femeie care avea un glas divin, aşa cel puţin se spune. Ambiţia ei era să-şi facă un nume în lumea muzicii. Nemulţumită de viaţa pe care o avea, ca fiică de cârciumar, a plecat în lume câştigându-şi existenţa cântând. Într-o zi, s-a întors acasă, căci mama ei era suferindă şi ea era o fiică respectuoasă, dacă nu iubitoare. Cânta în cârciuma din sat pentru plăcerea ei, pentru cea a cârciumarului şi pentru câteva lire. Acolo a întâlnit un bărbat. Brianna privi spre mare, imaginându-şi-l pe tatăl ei remarcând-o pe mama ei, auzindu-i vocea. Ceva fierbinte s-a aprins între ei, continuă ea. Probabil c-a fost dragoste, însă nu una durabilă. Cu toate acestea, ei nu i s-au împotrivit sau n-au putut să i se împotrivească. Astfel, în scurtă vreme, ea se pomeni însărcinată. Biserica, educaţia pe care o primise, convingerile ei nu-i ofereau altă alternativă decât căsătoria şi renunţarea la visul avut. De atunci, ea nu a fost niciodată fericită şi nu a găsit în ea suficientă compasiune ca să-şi facă soţul fericit. La scurt timp după primul copil, a mai zămislit unul. De astă dată nu din acea pasiune fierbinte, ci dintr-un rece simţ al datoriei. Şi, odată îndeplinită această datorie, ea a refuzat soţului patul şi trupul.

Oftatul ei îl făcu pe Gray să-i acopere mâna cu

palma lui. El însă nu rosti nici un cuvânt. Nu încă.

— Într-o zi, în apropiere de râul Shannon, soţul ei a cunoscut o femeie. Între ei s-a înfiripat o dragoste puternică şi trainică. Pe cât era de mare păcatul, pe atât de mare era dragostea lor. Însă el avea o soţie şi două fetiţe. El şi femeia pe care o iubea ştiau că pentru ei nu exista nici un viitor. Aşa că ea l-a părăsit şi s-a întors în America, l-a scris trei scrisori, trei scrisori de dragoste, pline de înţelegere. Iar în a treia i-a spus că-i purta în pântec copilul, l-a spus că avea să se mute în altă parte şi-l ruga să nu-şi facă griji din pricina ei, căci ea acum avea o părticică din el.

Strigătul unei păsări de mare o făcu să-şi ridice privirea. Abia după ce o văzu pierzându-se spre orizont, îşi reluă povestirea:

— Femeia nu i-a mai scris, însă el nu a uitat-o niciodată. Aceste amintiri probabil că l-au alinat în toţi anii în care şi-a făcut datoria faţă de căsnicia lui rece, în toţi anii de pustietate. Cred că aşa s-a întâmplat, căci numele ei a fost cel pe care el l-a rostit înainte să moară. A rostit, Amanda” în timp ce se uita spre largul mării. Şi după aproape o viaţă, una din fiicele lui a găsit aceste scrisori, legate cu o fundă roşie decolorată, ascunse în pod, acolo unde le păstrase.

Ea se întoarse atunci spre Gray.

— Vezi tu, ea nu poate să facă nimic, nu poate să dea timpul înapoi, nu poate să facă acele vieţi mai frumoase decât ar fi putut să fie. Dar oare o femeie, care a fost astfel iubită, nu merită să afle că nu a fost uitată? Şi nu are dreptul copilul acelei femei şi al acelui bărbat să-şi cunoască rudele de sânge?

— S-ar putea să suferi mai mult când îi vei găsi. El privi în jos la mâinile lor împreunate. Trecutul are multe capcane. Legătura între voi şi copilul Amandei este una firavă, Brianna.

— Tata a iubit-o, rosti ea, simplu. Copilul născut de ea este ruda noastră. Nu ne rămâne altceva de făcut decât s-o căutăm.

— Nu este un lucru care să-l faci tu, murmură el, în timp ce ochii îi rătăceau pe faţa ei. Expresia ei era un amestec de putere şi tristeţe. Lasă-mă să te ajut.

— Cum?

— Cunosc o mulţime de lume. A găsi pe cineva înseamnă să faci cercetări, să ai relaţii, să dai multe telefoane.

— Rogan a angajat un detectiv din New York.

— Este un început bun. Dacă nu descoperă ceva curând, o să mă laşi şi pe mine să încerc? El ridică o sprânceană. Să nu spui că sunt amabil.

— Bine, n-am să spun, deși eşti. Ea ridică mâinile lor împreunate pe obraz. Am fost

supărată pe tine că ai insistat să-ţi spun. Dar m-a ajutat. Ea înclină capul spre el. Ştiai care va fi efectul.

— Sunt bolnav de băgăcios.

— Da, eşti. Însă ştiai că mă va ajuta.

— De obicei, aşa se întâmplă. Gray se ridică şi apoi o trase şi pe ea de pe stâncă. Este timpul să ne întoarcem. Sunt gata să mă apuc de lucru.

Capitolul 11

Lanţul, pe care povestea i-l pusese în jurul gâtului, îl ţintui pe Gray, zile în şir, la birou. Curiozitatea răsucise, când şi când, cheia în broască, în timp ce oaspeţii poposeau şi plecau de la han.

Se simţea epuizat. Săptămânile ce trecuseră îl istoviseră atât de tare, încât îşi închipuia că zgomotul şi discuţiile aveau să-l deranjeze. Totul însă se dovedi tihnit, asemeni hanului însuşi, plin de culoare, asemeni plantelor ce începuseră să înflorească în grădina Briannei, strălucitor asemeni acelor zile preţioase de primăvară.

Când nu ieşea din cameră, găsea întotdeauna tava la uşă. Când însă ieşea, găsea masa pusă şi oaspeţii în salon. Majoritatea stăteau numai o noapte, lucru care lui îi convenea de minune. Întotdeauna prefera contactele rapide, scurte şi necomplicate.

Într-o după-amiază însă coborî din camera lui, deranjat de stomacul care îi fremăta, şi o găsi pe Brianna în grădina din faţa casei.

— Suntem singuri?

Ea îl privi pe sub borul pălăriei de grădină,

— O zi-două, da. Eşti gata de masă?

— Pot să aştept până termini. Ce faci acolo?

— Sădesc nişte plante. Vreau să pun aici pansele. Au nişte mutriţe atât de arogante şi spilcuite! Ai auzit cucul, Grayson?

— La ceas?

— Nu. Ea râse şi bătători delicat pământul în jurul rădăcinilor. Am auzit cucul cântând devreme, azi-dimineaţă când am ieşit cu Con la plimbare, aşa că ni se prevesteşte vreme bună. Am mai auzit şi două coţofane ciondănindu-se, ceea ce înseamnă că va urma prosperitate. Ea se aplecă din nou asupra florilor. Aşa că, probabil, un alt oaspete nu ne va ocoli.

— Eşti superstiţioasă, Brianna. Mă surprinzi.

— Nu văd de ce. Ah, uite sună telefonul. O rezervare.

— Răspund eu. Cum era deja în picioare, Gray reuşi să ajungă înaintea Briannei la telefonul din salon. Blackthorn Cottage, spuse el. Ariene? Da, eu sunt. Ce mai faci, scumpete?

Trădându-şi nemulţumirea prin micul rid din jurul gurii, Brianna rămase în prag şi-şi şterse mâinile de cârpa pe care o avea prinsă de

cordon.

— Ca în orice loc în care pot să-mi agăţ pălăria, răspunse el când femeia îl întrebă dacă se simţea ca acasă, în Irlanda. Observând că Brianna dădu să plece din cameră, el întinse mâna îmbietor. Cum este la New York? continuă el, urmărind-o pe Brianna avansând cu paşi şovăielnici. Gray îşi împreună degetele cu ale ei. Nu, n-am uitat că se apropie. Nu i-am dat prea multă atenţie. Dacă o să pot să mă dezlipesc, iubito.

Deşi Brianna îşi trăgea mâna şi se încruntă, el nu făcu decât să zâmbească şi să-şi întărească încleştarea.

— Sunt bucuros să aud asta. Care-i afacerea? El tăcu, ascultând şi zâmbindu-i Briannei. Este generos, Arlena, dar ştii părerea mea despre angajamentele pe termen lung. Vreau unul câte unul, ca de obicei.

În timp ce asculta, Gray eliberă scurte sunete de încuviinţare, exclama interesat, şi-şi luneca degetele tot mai jos pe mâna Briannei. Perceperea vibraţiilor pulsului ei nu avea să facă nici un rău egoului lui.

— Pentru mine este mai mult decât bine. Sigur, dacă crezi că poţi, forţează mâna britanicilor puţin mai mult. Nu, nu n-am văzut *Times*-ul Londrei. Serios? Păi, atunci îi ai la degetul mic, nu-i aşa? Nu, nu fac pe deşteptul. Este grozav. Mersi. Eu... ce? Un fax? Aici? Gray chicoti, se

aplecă şi dădu Briannei o sărutare rapidă şi prietenească pe gură. Fii binecuvântată, Ariene. Nu, trimite-l prin poştă, ego-ul meu poate să mai aştepte. Şi eu pe tine, scumpete. Păstrăm legătura.

Gray îşi luă rămas-bun şi închise telefonul, ţinând încă mâna Briannei.

Când începu să vorbească, răceala din glasul ei făcu să scadă temperatura din încăpere cu zece grade.

— Nu crezi că este neobrăzare ca, în timp ce cochetezi cu o femeie la telefon, să te săruţi cu alta?

Chipul lui deja începuse să radieze de satisfacţie.

— Eşti geloasă, dragă?

— Sigur că nu.

— Puţin doar. Înainte ca ea să apuce să se desprindă, el îi luă şi cealaltă mână şi le ridică pe amândouă în dreptul gurii. Ăsta este, într-adevăr, progres. Aproape că urăsc să-ţi spun, dar află că este agenta mea. Agenta mea, căsătorită, care, deşi îmi este foarte dragă, este cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine şi o mândră bunică a trei nepoţi.

— Oh! Ei îi displăcea să se simtă ridicolă, în aceeaşi măsură în care îi displăcea să se simtă geloasă. Bănuiesc că acum vrei să mănânci.

— Pentru prima dată, mâncarea este ultimul

lucru la care îmi stă mintea. La ce îi stătea mintea, se văzu clar în ochii lui, în clipa în care o trase aproape pe Brianna.

Arăţi foarte nostim cu pălăria ăsta.

Ea întoarse capul la timp, ca să evite gura lui. Buzele lui abia o atinseră pe obraz.

— Şi ai primit veşti bune?

— Foarte bune. Editorului meu i-au plăcut capitolele de probă, pe care i le-am trimis acum câteva săptămâni, şi mi-a făcut o ofertă.

— Foarte frumos. După felul în care el îi ciupea urechea, Brianna concluzionă că era destul de flămând. M-am gândit că închei un fel de contract, că îţi vinzi cărţile înainte de a le scrie.

— Nu scriu cărţi cu legătură între ele. Mă fac să mă simt ca într-o cuşcă. Acesta era şi motivul pentru care refuzase o ofertă spectaculoasă, pentru trei romane. Negociem una câte una şi, având-o pe Ariene alături, negocierea este destul de bună.

Un val de căldură se răspândi prin trupul ei când Gray începu să o dezmierde pe gât.

— Cinci milioane parcă mi-ai spus. Nici nu-mi pot imagina o asemenea sumă.

— Nu şi de astă dată. El începu să rătăcească spre bărbia ei. Ariene a reuşit să-i facă să ofere şase virgulă cinci.

Uluită, ea tresări, dându-se înapoi.

— Milioane? Dolari americani?

— Ţi se par bani de *Monopoly,* nu-i aşa? Gray chicoti. Ariene nu este satisfăcută de oferta britanică şi, devreme ce cartea mea actuală se menţine pe primul loc, în clasamentul făcut de *Times*-ul Londrei, îi va mai stoarce puţin. Absent, el o strânse puternic de talie şi-şi lipi buzele apăsat de sprâncenele ei, de fruntea ei. *Punct mortal* va fi înfăţişat publicului, luna viitoare, la New York.

— Va fi înfăţişat?

— Mmm. Filmul! Ariene s-a gândit că poate aş vrea să merg la premieră.

— La premiera filmului tău? Trebuie neapărat.

— Nu există nici un trebuie. Noutăţile îmi par deja vechi. Acum, *Amintirea* mă preocupă.

Când buzele lui începură să tachineze colţurile gurii Briannei, respiraţia ei deveni sacadată.

— *Amintirea?*

— Cartea la care lucrez. Este singura care contează. Gray strânse din pleoape, concentrându-se. El trebuie să găsească cartea aia. La naiba, cum de mi-a putut scăpa? Asta este cheia. Gray se trase în spate şi-şi trecu mâna prin păr. De îndată ce o va găsi, nu va mai avea de ales, nu-i aşa?

Fiecare terminaţie nervoasă a trupului ei fremăta din cauza buzelor lui.

— Despre ce vorbeşti? Despre ce carte este vorba?

— Despre *Jurnalul* lui Deliah. Acesta este cel care leagă trecutul de prezent. După ce-l voi citi nu vor mai exista pribegii, se gândi. Va trebui să… Gray scutură din cap, ca un om ieşit sau pregătit să intre în transă. Trebuie să mă apuc de lucru.

El ajunsese deja la jumătatea scării, dar inima Briannei continua să bată puternic.

— Grayson.

— Poftim?

Gray intrase deja în lumea lui, observă ea, amuzată şi supărată în acelaşi timp. Are o strălucire stranie în ochii, ochi care, fără îndoială, nu o vedeau.

— Nu vrei să mănânci?

— Lasă-mi o tavă când ai timp. Mersi.

Şi dispăru.

Brianna îşi puse mâinile în şolduri şi reuşi să râdă în sinea ei. Bărbatul nu făcuse decât să o seducă, zăpăcind-o, şi nici măcar nu-şi dăduse seama. Plecase cu

Deliah şi jurnalul ei, cu crimele şi schingiuirile, lăsându-i fiinţa să ticăie ca un ceas care o luase razna.

Tot răul spre bine, îşi zise ea. Toate acele pupături de mâini şi dezmierdări o vlăguiseră. Şi era o prostie, nu-i aşa, să se piardă după un bărbat care avea să plece din casa ei, din ţara ei, cu aceeaşi nepăsare cu care plecase din salon.

Dar, se gândi ea în timp ce intra în bucătărie, nu pot să nu mă întreb cum ar fi. Cum ar fi ca toată acea energie, ca toată acea atenţie, ca tot acel talent să se concentreze asupra ei. Chiar şi numai pentru o scurtă perioadă de timp. Chiar şi numai pentru o noapte.

Ar şti atunci, nu-i aşa, ce înseamnă să dăruieşti plăcere unui bărbat. Să primeşti plăcere. Singurătatea poate o să pară amară după aceea, însă clipa poate avea să fie dulce.

Poate. Prea mulţi de poate, se avertiză ea şi-i pregăti lui Gray un platou mare, cu friptură rece de miel şi crochete de brânză. Duse tava sus şi i-o aşeză în cameră, fără să scoată un cuvânt.

El nu simţi prezenţa ei. De altfel, nici ea nu se aştepta la aşa ceva, mai ales acum, când era aplecat deasupra micuţei lui maşinării, când ochii lui priveau printre gene, când degetele îi alergau neobosite pe tastatură. Mormăi, într-adevăr, ceva printre dinţi când ea îi turnă ceaiul şi-i aşeză ceaşca lângă cot.

Când se pomeni zâmbind şi simţi dorinţa de a-i mângâia părul blond, Brianna conchise că era o excelentă vreme ca să se ducă până la Murphy, pentru a-l ruga să-i repare maşina.

Mişcarea avea să o ajute să scape de acele obsedante frisoane de dorinţă. Primăvara era anotimpul ei preferat; păsările ciripeau, plantele înfloreau şi dealurile înverzeau atât de intens, că

te durea gâtul să te tot uiţi la ele.

Lumina era strălucitoare, aerul atât de curat, că puteai auzi bubuitul tractorului lui Murphy, de la mare distanţă. Fermecată de zi, ea începu să cânte şi să legene coşul pe care îl avea. Urcându-se pe un zid de piatră, surâse văzând mânzul crăcănat, care sugea lacom în timp ce mama lui păştea. După ce zăbovi o clipă admirându-i şi o alta mângâindu-i, ea îşi văzu mai departe de drum.

Poate o să mă duc până la Maggie, după ce o să plec de ia Murphy, se gândi ea. Nu mai erau decât câteva săptămâni până la naşterea copilului. Cineva trebuia să se ocupe de grădina lui Maggie, de treburile ei casnice.

Râzând, ea se opri şi se ghemui când Con străbătu câmpul, venind în goană spre ea.

— Te-ai apucat de cultivat? Sau fugăreşti doar iepurii? Nu, asta nu-i pentru tine, zise ea, ridicând coşul mai sus, când câinele începuse să-l adulmece. Pe tine te aşteaptă un os, acasă. Auzind strigătul lui Murphy, ea se ridică în picioare şi-i făcu un semn cu mâna.

El opri tractorul şi se dădu jos când ea se apropie, trecând pe arătură.

— O zi bună de însămânţat.

— Excelentă, consimţi el, fixându-i coşul. Ce ai acolo, Brie?

— Mită.

— Oh, eu mă ţin tare când este vorba de chestii de astea.

— Pandişpan.

El închise ochii şi eliberă un oftat exagerat de lung.

— Sunt al tău.

— Bineînţeles că eşti, rosti ea, ţinând coşul ispititor la oarecare distanţă. Este vorba de maşina mea, Murphy.

Expresia de pe chipul lui se întrista.

— Brianna, poţi să-i începi priveghiul, l-a trecut vremea.

— N-ai putea totuşi să-ţi arunci o privire la ea?

El se uită la Brianna, apoi la coş.

— Tot pandişpanul?

— Până la ultima firimitură.

— S-a făcut. El luă coşul şi-l puse în tractor. Dar te previn că-ţi trebuie una nouă, până la vară.

— Dacă trebuie, trebuie. Dar inima mea s-a hotărât pentru seră, aşa că maşina va trebui să mai aştepte. Ţi-ai făcut timp să te uiţi peste schiţele serei, Murphy?

— Da. Se poate face. Profitând de golul discuţiei, el îşi scoase o ţigară şi şi-o aprinse. Am făcut unele modificări.

— Eşti un scump, Murphy. Surâzând, ea îl sărută pe obraz.

— Aşa îmi spun toate doamnele. El îi aranjă o

şuviţă rebelă. Ce ar zice yankeul tău acum, dacă ar veni şi te-ar vedea vrăjindu-mă pe propriul meu câmp?

— Nu este yankeul meu. Ea se. Depărtă în timp ce Murphy ridică o sprânceană. Îţi este simpatic, nu-i aşa?

— Este greu să nu-l placi. Eşti neliniştită din cauza lui, Brianna?

— Puţin. Ea oftă şi cedă. Nu exista ceva în inima şi în gândurile ei ca să nu-i poată spune lui Murphy. Nu puţin, mult, continuă ea. Ţin la el. Nu ştiu ce trebuie să fac, dar ţin foarte mult la el. Este ceva diferit decât a fost cu Rory.

La auzul numelui, Murphy se încruntă şi se uită la ţigara lui.

— Rory nu merită nici un gând.

— Nu-mi pierd vremea gândindu-mă la el. Dar acum, de când cu Gray, mi-au revenit amintirile, înţelegi? Murphy… el va pleca. La fel cum a plecat şi Rory. Brianna îşi mută privirea. Putea să rostească aceste lucruri, însă nu putea să facă faţă compătimirii din ochii lui Murphy. Am încercat să înţeleg acest lucru, am încercat să-l accept, îmi tot spun că mi-ar fi mai uşor dacă măcar aş şti de ce. Neştiind, toată viaţa mea cu Rory, ce-mi lipseşte…

— Nu-ţi lipseşte absolut nimic, rosti scurt Murphy. Lasă deoparte aceste gânduri.

— Le-am lăsat. Sau aproape am făcut-o. Dar

eu… Copleşită, ea se răsuci îndreptându-şi privirea spre dealuri. Dar ce există sau nu există în mine de îi îndepărtează pe bărbaţi? Cer prea mult, sau nu cer suficient? Este o răceală în mine care îi îngheaţă?

— Nu există nimic rece în tine. Nu te mai învinui pentru cruzimea altcuiva.

— Dar nu am pe cine să întreb, decât pe mine. Au trecut zece ani. Şi, acum, este prima dată, de atunci, când simt ceva. Mă sperie, pentru că nu ştiu cum am să suport un nou eşec în dragoste. El nu este Rory, ştiu, şi totuşi…

— Nu, nu este Rory. Furios să o vadă atât de pierdută, atât de nefericită, Murphy aruncă ţigara şi o îngropă în pământ. Rory a fost un prost, care n-a văzut ce-a avut şi a vrut să creadă minciunile pe care le-a auzit. Ar trebui să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că a plecat.

— Ce minciuni?

Mânia se aprinse în ochii lui Murphy, însă nu dură mult şi se stinse.

— De tot felul. Pierd ziua, Brianna. Am să trec mâine să-ţi văd maşina.

— Ce minciuni? Ea îşi puse mâna pe braţul lui. Un zgomot slab îi răsuna în urechi, un pumn puternic o lovea în stomac. Ce ştii despre treaba asta, Murphy, şi nu mi-ai spus?

— Ce să ştiu? Eu şi Rory n-am fost niciodată prieteni.

— Nu, n-aţi fost, rosti ea încet. El nu te-a simpatizat niciodată. Era gelos că noi eram apropiaţi. Nu putea să înţeleagă că erai ca un frate. Nu putea să înţeleagă, continuă ea, privindu-l atentă pe Murphy. Şi o dată sau de două ori chiar ne-am certat din cauza asta, el mi-a reproşat că eram prea liberă cu sărutările în privinţa ta.

Ceva licări pe chipul lui Murphy înainte ca el să găsească puterea să-şi stăpânească emoţia.

— Vezi, nu ţi-am spus eu că era prost?

— L-ai zis ceva legat de treaba asta? Sau el ţi-a reproşat ceva? Brianna aşteptă, răceala din inimă împânzindu-i-se în tot trupul. Spune-mi, te rog, spune-mi. Am dreptul să ştiu. Mi s-au uscat ochii plângând după el, am îndurat privirile compătimitoare ale tuturor. Am văzut-o pe sora ta căsătorindu-se în rochia de mireasă pe care mi-am făcut-o cu mâinile mele. Timp de zece ani, în mine n-a fost decât pustietate.

— Brianna!

— Spune-mi. Apucându-l cu o mână rigidă, ea se întoarse cu faţa spre el. Văd că ai un răspuns. Dacă eşti prietenul meu, spune-mi.

— Nu este corect.

— Şi frământarea care există în mine, de atâţia ani, este corectă?

— Nu vreau să te fac să suferi, Brianna. Tandru, el o atinse pe obraz. Mai degrabă mi-aş

tăia un braţ.

— Voi suferi mai puţin dacă voi şti adevărul.

— Poate. El nu avea de unde să ştie, nu ştiuse niciodată. Eu şi Maggie ne-am gândit…

— Maggie? întrebă ea, uluită. Maggie ştie şi ea?

Oh, căzuse în plasă, îşi dădu el seama. Şi altă cale de ieşire nu avea, decât dându-i pe toţi de gol.

— Dragostea ei pentru tine, Brianna, este feroce. Ar face orice să te protejeze.

— Îţi voi spune şi ţie ce i-am spus şi ei: Nu am nevoie de protecţie. Spune-mi acum.

Zece ani, se gândi el, era un timp îndelungat pentru un bărbat onest, ca să păstreze un secret. Zece ani, se gândi el, era un timp şi mai îndelungat pentru ca o femeie să se creadă vinovată.

— Rory a venit într-o zi, la mine, în timp ce eram aici şi îmi lucram pământul. S-a năpustit asupra mea din senin şi, pentru că nu-l simpatizam prea mult, i-am răspuns la atac. N-am avut prea mare tragere de inimă în ceea ce făceam, decât după ce mi-a spus ce-a avut de zis. Mi-a spus că tu ai fost… cu mine.

Gândul îl stingherea şi acum, iar dincolo de jenă, el descoperi că mânia nu dispăruse cu timpul.

— Mi-a spus că ne bătusem joc de el, pe la

spatele lui, şi că el nu avea să se însoare cu o târfă. Pentru asta, i-am însângerat faţa, rosti Murphy, încordat, pumnul lui încleştându-se puternic în faţa amintirii. Nu-mi pare rău pentru ce am făcut, l-aş fi rupt şi oasele, însă mi-a spus că totul îi fusese povestit de mama ta. L-a spus că te întâlneai pe furiş cu mine şi că era posibil să fii şi însărcinată cu mine.

Brianna pălise de tot, inima plesnindu-i în aşchii de gheaţă.

— Mama i-a spus aşa ceva lui?

— I-a spus că nu putea, cu bună ştiinţă, să-l lase să se căsătorească cu tine, când tu păcătuiseşi cu mine.

— Dar ştia că nu păcătuisem, şopti Brianna. Ştia că nu păcătuisem.

— Motivele pentru care a crezut asta, sau pentru care a spus aceste lucruri, sunt ale ei. Maggie a trecut pe la mine, în timp ce mă spălam după încăierare. M-a luat gura pe dinainte şi am apucat să-i spun. La început, am crezut că o s-o ia pe Maeve la pumni, de aceea a trebuit să o reţin până s-a mai calmat. Ne-am plimbat, iar Maggie a ajuns la concluzia că Maeve a procedat astfel, ca să te ţină acasă.

Oh, da, se gândi Brianna. Acasă, acolo unde niciodată nu fusese un cămin.

— Unde să îngrijesc de ea, de casă, de tata.

— N-am ştiut ce să facem, Brianna. Dar îţi jur

că eu, cu mâinile mele, te-aş fi târât din faţa. Altarului, dacă ai fi mers mai departe şi ai fi încercat să te căsătoreşti cu nemernicul ăla. El însă a plecat a doua zi şi acest lucru te-a rănit. Nici eu, nici Maggie n-am avut inima să-ţi spunem ce zisese.

— N-aţi avut inima! Ea îşi strânse buzele. Ce n-aţi avut voi, Murphy, nici tu, nici Maggie, a fost dreptul de a-mi ascunde acest lucru. N-aţi avut acest drept, la fel cum nici mama nu a avut dreptul să spună aşa ceva.

— Brianna!

Ea se trase în lături, ca el să nu o poată atinge.

— Nu, te rog. Nu pot să vorbesc cu tine acum. Nu pot. Brianna se răsuci şi o luă la fugă.

Nu plânse. Lacrimile îi îngheţaseră în fundul ochilor şi refuză să le îngăduie să se topească. Alergă peste câmp, nevăzând în faţa ochilor nimic altceva decât imaginea înceţoşată a ceea ce fusese. Sau aproape a ceea ce fusese. Toată puritatea fusese zdruncinată. Toate iluziile, spulberate. Viaţa ei era numai minciună. Clădită pe minciună, hrănită cu minciună.

Când ajunse acasă, respiraţia îi suspina în plămâni. Se opri şi-şi încleştă pumnii, până ce unghiile îi intrară în carne.

Păsările încă mai cântau, iar tinerele mlădiţe, pe care le plantase, se legănau bătute de adierea vântului. Nimic însă nu o mai impresiona. Se

revăzu aşa cum fusese, şocată şi înspăimântată de mâinile lui Rory, care o trântiseră la pământ. După atâţia ani, amintirea îi era încă clară... uluirea privirii pe care o ridicase spre el, mânia şi dezgustul întipărite pe faţa lui, înainte de a se răsuci şi de a o lăsa acolo.

Fusese categorisită drept târfă, nu-i aşa? De propria ei mamă. De bărbatul pe care îl iubea. Ce glumă bună, când ea nu făcuse dragoste cu nici un bărbat.

Foarte încet, ea deschise uşa şi o închise în urma ei. Deci, soarta îi fusese pecetluită în acea dimineaţă demult apusă. Ei bine, în această zi, avea să-şi ia destinul în mâini.

Încet, urcă treptele, deschise uşa lui Gray şi o închise apoi apăsat.

— Grayson?

— Hmm?

— Mă vrei?

— Sigur. Mai târziu. Capul lui tresări, ochii îi străluciră pe jumătate concentraţi. Poftim? Ce ai spus?

— Mă vrei? repetă ea. Spatele ei era la fel de încordat ca întrebarea pe care o pusese. Mi-ai spus că mă vrei şi te-ai comportat ca atare.

— Aaaa... El făcu o încercare fermă de a reveni în realitate. Observă că era albă ca gheaţa şi că ochii ei aveau străluciri reci. Brianna, ce se întâmplă?

— Ţi-am pus o întrebare simplă. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai da un răspuns la ea.

— Sigur că te vreau. Care este… ce naiba te-a apucat? El sări ca un arc de pe scaun, pierzându-şi respiraţia când ea începu să-şi deschidă, cu mâini tremurânde, nasturii de la bluză. Termină. Fir-ar să fie, încetează imediat.

— Ai spus că mă vrei. Îţi fac plăcerea.

— Am spus să încetezi. Din trei paşi, el veni lângă ea, adunându-i bluza pe lângă corp. Ce te-a apucat? Ce s-a întâmplat?

— Asta n-are importanţă. Simţind că o cuprinde tremuratul, ea lupta din răsputeri să-şi stăpânească emoţia. Ai tot încercat să mă convingi să mă culc cu tine. Acum sunt gata să o fac. Dacă nu ai timp acum, spune-mi. În ochii ei străluci o scânteie. Sunt obişnuită să fiu respinsa.

— Nu este vorba de timp…

— Ei, atunci e bine. Ea se depărtă ca să pregătească patul. Preferi să trag draperiile sau să le las date la o parte? Eu n-am nici o preferinţă.

— Lasă naibii draperiile. Felul în care ea strângea cuvertura avu efectul pe care îl avea întotdeauna: îl făcu pe Gray să simtă ademenitoarele tentacule ale poftei trupeşti. N-o să facem nimic.

— Atunci, înseamnă că nu mă vrei. Când ea se

îndreptă, bluza i se deschise, etalând pielea albă şi lenjeria albă de bumbac.

— Mă omori, murmură el.

— Bine. Atunci am să te las să mori în pace. Ţinându-şi capul sus, ea îşi îndreptă paşii apăsaţi spre ieşire. Gray nu făcu decât să-şi proptească mâna în uşă, ca ea să n-o poată deschide.

— N-ai să pleci nicăieri până nu-mi vei spune ce se întâmplă.

— Nimic. Cel puţin, se pare că nu se va întâmplă nimic cu tine. Ea se lipi cu spatele de uşă, uitând să respire rar şi regulat, pentru ca durerea chinuitoare să nu-i fie trădată de glas. Mai mult ca sigur că există un bărbat, pe undeva, care să vrea să petreacă câteva clipe, tăvălindu-mă prin aşternut.

El îşi încleştă dinţii.

— Mă enervezi.

— Oh, păcat, iartă-mă, te rog. Îmi pare foarte rău că te-am deranjat. Vezi tu, asta este problema mea, murmură ea, în timp ce lacrimile îi străluceau în ochi. Cred întotdeauna ce mi se spune.

Trebuia să facă faţă lacrimilor ei şi vârtejului de emoţii care o copleşiseră, fără să se atingă de ea, îşi dădu el seama.

— Ce s-a întâmplat?

— Am aflat. Ochii ei nu mai erau acum reci, ci răvăşiţi şi disperaţi. Am aflat că nu a existat

niciodată un bărbat care să mă iubească. Care să mă iubească cu adevărat. Că mama a minţit, a minţit cumplit, ca să-mi îndepărteze şi cea mai mică şansă la fericire. Ea i-a spus că m-am culcat cu Murphy. Ea i-a spus că era posibil să port în mine copilul lui Murphy. Cum putea să se mai însoare cu mine, când crezuse aceste lucruri? Cum de a putut să creadă toate astea, dacă mă iubea?

— Stai puţin. El se opri, încercând să priceapă cuvintele rostite de ea pe nerăsuflate. Vrei să spui că mama ta i-a spus acelui Rory, cu care trebuia să te măriţi, că tu şi Murphy trăiaţi împreună şi că era posibil ca tu să fii însărcinată?

— L-a spus toate astea ca să nu pot pleca de-acasă. Lăsându-şi capul pe spate, ea închise ochii. Din casa asta, aşa cum era atunci. Şi el a crezut-o. M-a crezut în stare de aşa ceva, a crezut atât de mult, că nici măcar nu m-a întrebat dacă a fost adevărat. Nu mi-a spus decât că nu mă mai voia şi a plecat. Şi, în tot acest timp, Maggie şi Murphy au ştiut şi mi-au ascuns adevărul.

Fii prudent, se avertiză Grey. Emoţionalele nisipuri mişcătoare.

— Uite, eu privesc situaţia din afară, şi aş spune, în calitate de observator profesionist, că Murphy şi sora ta au păstrat tăcerea ca să nu te

facă să suferi mai mult decât deja sufereai.

— Dar era viaţa mea, nu-i aşa? Cunoşti cum este să treci prin viaţă ştiind că nu eşti dorit, dar să nu ştii de ce?

Da, el cunoştea. Însă nu credea că era răspunsul pe care îl dorea.

— Nu te-a meritat. Asta ar trebui să-ţi dea satisfacţie.

— Nu-mi dă. Cel puţin nu, deocamdată. Am crezut că tu o să-mi dai puţină satisfacţie.

El se retrase câţiva paşi, aerul oprindu-i-se în plămâni. Respira greu. O femeie frumoasă, una care îl stârnise de cum o văzuse. Virgină. Oferindu-i-se!

— Eşti supărată, reuşi el să spună cu un glas încordat. Nu judeci limpede. Şi oricât de greu mi-ar fi, există reguli.

— Nu vreau să aud scuze.

— Tu vrei un înlocuitor. Brutalitatea afirmaţiei îi surprinse pe amândoi. El nu-şi dăduse seama că sămânța acesteia încolţise în mintea lui, iar când crescuse, o expulzase cu violenţă. Eu nu sunt dublura unui ticălos plângăcios, care te-a abandonat acum zece ani, continuă el. Astea sunt dulcegării de altădată. Întoarce-te în realitate. Când mă culc cu o femeie, ea nu trebuie să se gândească decât la mine. Numai la mine.

Puţina culoare, care îi Revenise în obraji, pălise.

— Îmi pare rău. Nu asta am dorit, nu am dorit să pară astfel.

— Exact astfel pare, pentru că exact asta este. Adună-te, îi porunci el, îngrozit că ea avea să izbucnească din nou în plâns. Când o să fii sigură de ceea ce vrei, anunţă-mă.

— N-am vrut decât… aveam nevoie să simt că cineva mă doreşte, că tu mă doreşti. Am crezut… am sperat să am o amintire. Măcar o dată să ştiu cum este atunci când eşti atinsă de bărbatul la care ţii. Culoarea reveni în obrajii ei, umilirea punându-i stăpânire pe obraji, în timp ce Gray o fixa cu privirea. Nu contează. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Ea trase uşa şi ieşi în goană.

Îi părea rău, se gândi Gray, privind, în gol, la spaţiul în care ea stătuse. El nu vedea decât aerul care rămăsese vibrând.

Excelent amice, îşi zise el, dezgustat, începând să se plimbe prin cameră. Frumoasă treabă! întotdeauna omul se simte bine atunci când, fiind deja la pământ, mai primeşte o lovitură.

Fir-ar să fie, ea îl făcuse să se simtă exact aşa cum el îi spusese: Un înlocuitor pentru iubitul pierdut. Îi părea foarte rău pentru ea, îi părea rău că trebuise să cunoască o asemenea trădare, o asemenea respingere. Nu exista ceva pe care să-l înţeleagă mai bine. Însă el reuşise să se refacă singur, nu-i aşa? Şi ea avea să reuşească.

Ea dorise să fie atinsă. Nu dorise decât să fie alinată. Cu capul pulsându-i de durere, el se plimbă până la fereastră şi înapoi. Îl dorise… dorise puţină compătimire, puţină înţelegere. Puţin sex. Iar el o îndepărtase.

Întocmai ca arhicunoscutul Rory.

Ce ar fi trebuit el să facă? Cum să se fi culcat cu ea, când toată acea suferinţă, acea teamă şi acea confuzie planau în jurul ei? El nu avea nevoie de complicaţiile altora.

Nu le dorea.

O dorea pe ea.

Blestemând, îşi rezemă capul de geamul ferestrei. Putea să plece. Nu avea să aibă nici o problemă dacă pleca. Putea să se aşeze din nou la masă, să reînnoade firele povestirii şi să se cufunde din nou în ea.

Sau… sau putea să facă ceva ce avea să alunge frustrarea amândurora.

A doua variantă i se păru mai atrăgătoare, cu mult mai atrăgătoare, dacă nu mai periculoasă. Calea sigură e pentru laşi, îşi zise el. Apucându-şi cheile, coborî scările şi ieşi afară din casă.

Capitolul 12

Dacă exista vreun lucru pe care Gray să-l realizeze cu mult bun-gust, atunci acesta era crearea decorurilor. După două ore de absenţă,

el se întorsese în camera lui de la hanul Blackthorn şi se ocupa acum de ultimele retuşuri ale decorului. Nu concepea să sară primii paşi. Uneori era mai uşor – neîndoielnic mai sigur – să nu zăboveşti prea mult asupra modului în care avea să se desfăşoare scena sau să se termine capitolul.

După ce aruncă o ultimă privire în jur şi înclină mulţumit din cap, se duse jos să o caute pe Brianna.

— Brianna!

Ea nu se întoarse din faţa chiuvetei unde, cu meticulozitate, glazura o prăjitură cu ciocolată. Era calmă acum; însă foarte ruşinată de purtarea ei. În ultimele ore se înfiorase, de câte ori se gândise cum se aruncase în braţele lui.

Cum se aruncase, îşi tot amintea ea, şi cum nu fusese prinsă.

— Da, masa este gata, răspunse ea, calm. Vrei să o serveşti aici, jos?

— Vreau să vii sus.

— Bine. Faptul că el nu ceruse să mănânce acolo, în bucătărie, era un lucru colosal. Atunci, am să-ţi pregătesc o tavă.

— Nu. El o atinse pe umăr, încordarea muşchilor ei făcându-l să se simtă jenat. Vreau să vii până sus.

Ei bine, mai devreme sau mai târziu, ea trebuia să dea ochii cu el. Ştergându-şi atentă mâinile de

şorţ, Brianna se răsuci. Nu desluşi pe chipul lui reproşul şi nici mânia pe care le arătase mai devreme. Dar acest lucru nu ajuta la nimic.

— Este vreo problemă?

— Vino sus şi aştept să-mi spui tu.

— Bine. Ea îl urmă. Trebuia oare să se scuze din nou? Nu ştia sigur. Poate era mai bine să se comporte ca şi când nimic nu fusese spus. Ea oftă uşor în timp ce se apropiau de camera lui. Oh, spera din tot sufletul să nu fie vreo ţeavă. Cheltuielile ar…

Când intră în încăpere, instalaţia de apă i se şterse din minte. Uită de tot.

Pretutindeni erau aşezate lumânări, lumina delicată revărsându-se ca aurul topit peste întunericul crepuscular al încăperii. Lalele şi trandafiri, frezii şi liliac umpleau glastrele din dormitor. Într-o frapieră argintie se afla o sticlă de şampanie, nedesfăcută. Muzica plutea prin aer. Muzică de harpă. Brianna rămase cu privirea pierdută la casetofonul de pe biroul lui.

— Mie îmi plac draperiile date la o parte, rosti el.

Brianna îşi împreună mâinile pe şorţ ca să-şi ascundă tremuratul lor.

— De ce?

— Pentru că nu se ştie niciodată când poţi prinde o rază de lună.

Gândul o făcu să-şi răsfrângă buzele într-un

delicat surâs.

— Nu, eu am întrebat de ce ai făcut toate astea?

— Ca să zâmbeşti. Să-ţi dau timp să te gândeşti dacă este într-adevăr ceea ce doreşti. Să te conving că într-adevăr este.

— Te-ai deranjat atât! Ochii ei lunecară spre pat, apoi, neliniştiţi, se întoarseră spre vasul cu trandafiri. Nu trebuia. Te-am făcut să te simţi obligat.

— Te rog, nu te prosti. Este alegerea ta. El se apropie de ea, îi scoase primul ac din păr şi îl puse deoparte. Vrei să-ţi arăt cât de mult de doresc?

— Ăăă…

— Cred că ar trebui să-ţi arăt măcar puţin. El îi mai scoase un ac, apoi încă unul şi începu să rătăcească, uşor, cu mâinile prin părul ei. Aşa te vei decide cât de mult să oferi.

Gura lui, delicată ca aerul, erotică asemeni unui păcat coborî peste buzele ei. Când acestea se depărtară, limba lui se strecură printre ele, începându-şi tachinarea.

— Asta ar. Trebui să-ţi facă o idee. Buzele lui lunecară pe bărbia ei, îşi continuară drumul spre frunte şi apoi reveniră în colţul gurii. Spune-mi că mă doreşti, Brianna. Vreau să te aud spunându-mi.

— Te doresc. Ea nu-şi auzi glasul, ci numai un

murmur venit de undeva din adâncul gâtului. Te doresc din tot sufletul. Gray, nu pot să mă gândesc. Am nevoie…

— Numai de mine. Ai nevoie numai de mine în noaptea asta. Iar eu, numai de tine. Convingând-o cu vorbe dulci, el îşi lunecă mâinile pe spatele ei. Culcă-te cu mine, Brianna. El o ridică în braţe şi o strânse la piept. Sunt atâtea locuri în. Care doresc să te duc.

El o aşează pe pat, pe aşternuturile ispititor aranjate. Părul ei se revărsă ca un aur incandescent, pe materialul scrobit, delicatele bucle captând străluciri din flăcările lumânărilor. Ochii ei erau tulburaţi de îndoială şi dorinţă.

Privind-o, Gray îşi simţea străfundurile vibrând. De dorinţă, da, dar şi de teamă.

El avea să fie primul. Indiferent de ce avea să urmeze, după aceea, în viaţa ei, ea avea să-şi amintească mereu această seară, să-şi amintească de el.

— Nu ştiu ce să fac. Emoţionată, jenată, încântată, ea închise ochii.

— Ştiu eu. El se întinse lângă ea şi-şi coborî încă o dată gura peste buzele ei. Brianna începu să tremure, faptul făcându-l pe Gray să simtă fierbinţeala sferei de panică împrăştiindu-i-se tot mai mult în străfunduri. Dacă se mişca prea repede… Dacă se mişca prea încet… Ca să potolească agitaţia amândurora, el desfăcu

degetele ei încordate şi le sărută pe rând. Nu te teme, Brianna. Nu-ţi fie teamă de mine. Nam să-ţi fac nici un rău.

Ei însă îi era teamă, nu numai de durerea pe care ştia că pierderea fecioriei avea să i-o pricinuiască. Îi era teamă că nu avea să fie capabilă să ofere plăcere, că nu avea să fie capabilă să simtă adevărata împlinire a acesteia.

— Gândeşte-te la mine, murmură el, aprofundându-şi tot mai mult sărutările. El îşi jură că avea să scoată, din inima ei îndurerată, ultima fantomă a trecutului. Gândeşte-te la mine, îi repetă el, ştiind de undeva, dinăuntrul lui, că avea nevoie de aceste clipe, la fel de mult ca şi ea.

Dulce, se gândi ea, ameţită. Ce ciudat era că gura unui bărbat putea fi atât de dulce, atât de fermă şi de delicată. Fascinată de acea savoare, ea contură buzele lui cu vârful limbii şi auzi, ca răspuns, murmurul lui de plăcere.

Rând pe rând, muşchii ei se destinseră pe măsură ce mireasma lui o invadă. Ce încântător era să fii sărutată, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Ce plăcută era masivitatea lui. Ce puternic era spatele lui, constată ea, când îndrăzni să-şi lase mâinile să rătăcească în voie.

Gray se încordă, stăpânindu-şi cu greu murmurul de plăcere când degetele ei şovăitoare îl atinseră pe şolduri. Excitat, el îşi schimbă

poziţia, îngrijorat să nu o sperie.

Încet, îşi porunci el. Delicat.

El îi scoase şorţul, trecându-i, peste cap, breteaua acestuia şi desfăcându-i cordonul înnodat în talie. Pleoapele ei clipiră agitate, iar buzele i se răsfrânseră într-un surâs.

— Mă mai săruţi o dată? Glasul ei devenise acum cald, răguşeala acestuia având ceva din grosimea mierii. Când o faci, totul în faţa ochilor mei devine incandescent, adăugă ea.

El îşi aşeză arcadele pe sprâncenele ei şi aşteptă o clipă, gândindu-se dacă putea să-i dăruiască tandreţea pe care i-o ceruse. Îi puse apoi stăpânire pe gură, înăbuşindu-i delicatul geamăt. Ea păru să se topească dedesubtul lui, tremuratul cedând locul maleabilităţii.

Ea nu mai simţea nimic altceva decât gura lui, acea gură minunată, care se desfăta cu buzele ei. Mâna lui îi cuprinse apoi gâtul, de parcă ar fi vrut să-i constate vibraţia pulsului, înainte de a-şi continua drumul.

Brianna nu-şi dădu seama că el îi desfăcuse bluza. Când degetele lui conturară, pe deasupra sutienului, rotunjimea sânilor ei, ea deschise pleoapele. Ochii lui o ţintuiau atât de puternic, că o făcură să tremure din nou. Brianna începu să protesteze, să articuleze sunete de respingere, Atingerea lui însă era fermecătoare, o simplă atingere, cu vârfurile degetelor.

Nu era ceva înfricoşător, îşi dădu ea seama. Era liniştitor şi la fel de dulce ca un sărut. Când ea vru să se relaxeze din nou, acele degete şirete se furişară sub ţesătura de bumbac şi găsiră punctul sensibil.

Primul ei geamăt îl sfâşie, trupul ei arcuindu-se de emoţie şi plăcere. Abia am atins-o, se gândi el în timp ce sângele îi pulsa. Brianna habar nu avea cât de mult mai exista.

Dumnezeule, era disperat să-i poată arăta.

— Relaxează-te. O sărută iarăşi, în timp ce degetele lui o stârneau, iar mâna lui liberă se furişă la spate, să desfacă bariera. Descătuşează-te.

Ea nu avea de ales. Senzaţiile – mici săgeţi de plăcere şi șoc – se succedau nebuneşte prin ea. Gura lui înăbuşi respiraţia ei întretăiată, în momentul când îi îndepărtă hainele până în talie.

— Dumnezeule, eşti atât de frumoasă. Prima privire pe care o aruncă pielii ei albe ca laptele, sânilor mici, care se potriveau perfect în cupele palmelor lui, aproape că-l termină. Incapabil să reziste, el îşi plecă uşor capul şi se desfătă.

Ea gemu, prelung, profund, răguşit. Gray ştia că mişcările trupului ei erau din pur instinct, neavând intenţia de a tulbura stăpânirea lui de sine. Astfel, el o satisfăcu, găsindu-şi propria plăcere în cea care se degaja în ea.

Gura lui era fierbinte. Aerul era tulbure. Ori de

câte ori el o atingea, o dezmierda, în străfundurile fiinţei ei se producea un freamăt. Un freamăt care o apropia de ei.

Gray îi murmura încântătoare cuvinte de dragoste, care se învârteau în capul ei asemeni unor curcubeie. Nu conta ce îi spunea, i-ar fi zis ea, dacă ar fi putut. Nimic nu mai conta atât timp cât el nu înceta să o atingă.

El îşi trase peste cap cămaşa. Când se coborî din nou asupra ei, ea scoase un mic sunet şi-şi strânse braţele în jurul lui.

Brianna gemu din nou când gura lui atinse pe spatele ei. Pielea ei era încinsă, muşchii îi tresăreau, încordându-se sub atingerile buzelor şi mâinilor lui. Gray ştia că ea era acum pierdută în acel tunel întunecat de senzaţii.

Precaut, el îi desfăcu pantalonii, dezvelind părţi noi ale fiinţei ei, pe care începu să le exploreze tandru. Când şoldurile ei se arcuiră încă o dată, într-o mişcare inocentă de consimţire, el strânse din dinţi şi-şi stăpâni nevoia sfâşietoare de a o poseda, de a-şi satisface trupul chinuit.

Unghiile Briannei se înfipseră în spatele lui, când el începu să rătăcească pe şoldurile ei. Gray îşi dădu seama că ea se încordase din nou şi că implora să forţeze.

— Nu până nu vei fi pregătită, îi murmură el, întorcându-se răbdător cu buzele pe gura ei. Am

promis. Dar vreau să te văd. Vreau să te văd în întregime.

El se ridică în genunchi. În ochii ei revenise teama, deşi trupul îi palpita de dorinţă înăbuşită. El nu putea să-şi liniştească nici glasul, nici mâinile, însă încerca să şi le stăpânească pe cât de mult posibil.

— Vreau să te ating peste tot. El o ţintui cu ochii, în timp ce-şi desfăcu blugii. Peste tot…

Când el se dezbrăcă, ea îşi pleca privirea. Iar teama i se dublă. Ştia ce avea să urmeze. La urma urmelor, era frică de fermier, indiferent cât de sărac fusese fermierul. Avea să fie durere şi sânge şi…

— Gray!

— Pielea ta este delicată Brianna. Neluându-şi privirea de la ea, Gray începu să-şi lunece un deget pe coapsa ei. M-am întrebat adesea cum arăţi, însă eşti mult mai încântătoare decât mi-am imaginat.

Jenată, ea îşi acoperi sânii cu braţul. El nu i-l îndepărtă, ci o luă de la capăt, cu sărutările lungi, delicate, ameţitoare, cu mângâierile răbdătoarelor şi talentatelor sale mâini, care cunoşteau locul în care o femeie dorea să fie atinsă. Chiar şi atunci când femeia nu ştia. Neputincioasă, ea capitulă, pierzându-şi răsuflarea când mâna lui începu să rătăcească pe pântecul ei, îndreptându-se spre acel cumplit şi

extraordinar foc.

Da, se gândi el, luptând din răsputeri contra delirului, deschide-te pentru mine. Lasă-mă. Lasă-mă.

Locul atins de el era umed şi fierbinte. Când ea se contorsionă şi încercă să i se împotrivească, el scăpă un geamăt.

— Desprinde-te, Brianna. Lasă-mă să te duc acolo. Desprinde-te.

Ea se agăţă cu unghiile de marginea unor stânci abrupte. Groaza o copleşise. Aluneca. Pierdea orice control. Se întâmplau prea multe deodată, înăuntrul ei, ca pielea ei pârjolită să le poată reţine pe toate. Mâinile lui erau ca o torţă, aprinzând-o, chinuind-o nemilos, până ce aveau s-o facă să-şi dea drumul în neant.

— Te rog. Cuvintele fură rostite cu. Un suspin. Oh, Dumnezeule, te rog.

Apoi plăcerea, şuvoiul revărsat, o inundă, furându-i respiraţia, gândurile, imaginea. Pentru o clipă, ea deveni oarbă şi surdă la tot din jur, mai puţin la persoana ei şi la şocurile catifelate care o zguduiau.

Brianna scăpă un murmur de plăcere care îl făcu pe Gray să geamă ca un muribund. El se cutremură, asemeni ei, apoi îşi îngropă din nou faţa în pielea ei, făcând-o din nou să plutească.

Luptându-se cu lanţurile propriului control, el aştepta ca ea să atingă culmea extazului.

— Strânge-mă. Strânge-mă puternic în braţe, îi murmură el, ameţit de propria lui dorinţă, străduindu-se să o pătrundă uşor.

Era atât de mică, de încordată, de aprinsă! Gray se folosi de ultima picătură de voinţă care îi mai rămăsese, să nu o pătrundă lacom atunci când o simţi aproape de el.

— Doar o secundă, îi spuse el. Doar o secundă, apoi va fi din nou bine.

Însă se înşelă. Nu înceta nici o clipă să nu fie bine. Ea îl simţi distrugând bariera inocenţei ei, umplându-i fiinţa cu prezenţa lui, şi nu trăi decât senzaţii de bucurie.

— Te iubesc. Brianna se arcui pentru a-l întâlni, pentru a-l primi.

Gray auzi cuvintele ca de departe şi scutură din cap, respingându-le. Ea însă era strânsă în jurul lui, ademenindu-l într-un izvor de generozitate. Iar el nu făcea decât să se cufunde.

Revenirea în timp şi spaţiu, fu pentru Brianna ca o trecere printr-un nor alb, de puf. Oftând, ea se lăsă cuprinsă de tandra gravitaţie, până ce se trezi din nou în patul mare şi vechi, înconjurată de lumânările care îşi răspândeau pâlpâielile aurii pe pleoapele ei închise, copleşită de plăcerea imensă provocată de greutatea lui Gray, care o ţintuia de saltea.

Ameţită, ea se gândi că nici una din cărţile pe

care le citise, nici una din discuţiile pe care le auzise de la alte femei, nici unul din visele ei nu au putut să-i explice cât de bine era să simţi trupul gol al unui bărbat.

Trupul acestui bărbat era o creaţie uluitoare, cu mult mai frumoasă decât şi-o imaginase. Braţele lungi şi musculoase erau suficient de puternice să o ridice, suficient de delicate ca să o trateze asemeni unui ou.

Mâinile, cu palmele late şi degetele lungi, ştiau perfect unde să atingă şi să mângâie. Mai erau apoi umerii laţi, spatele lung, zvelt şi minunat, şoldurile înguste, care conduceau spre coapsele puternice şi gambele solide.

Puternic! Ea zâmbi în sinea ei. Nu era un miracol că ceva atât de puternic, de dur, de viguros, să fie acoperit cu o piele netedă şi delicată?

Oh, într-adevăr, se gândi ea, trupul unui bărbat e un lucru nemaipomenit.

Gray ştia că, dacă avea să-l mai atingă, avea să înnebunească. Însă, dacă ea avea să se oprească, cu siguranţă avea să-l facă să suspine.

Acele mâini gingaşe, care serveau ceaiul, lunecau pe el, explorau, conturau, gustau de parcă ar fi memorat fiecare muşchi şi fiecare formă.

El continuă să fie contopit cu ea, nu avea încă puterea să se despartă. Ştia că trebuia să se

retragă, să-i dea Briannei timp să se refacă. Oricât de mult s-a străduit să nu o facă să sufere, avea să existe un oarecare disconfort.

Cu toate acestea, el era atât de satisfăcut… ea părea atât de satisfăcută! Toată acea agitaţie prin care trecuse, gândindu-se că el avea să fie primul, că, pentru ea, avea să fie prima dată, se preschimbase în extaz.

Când acele mângâieri delicate îl stârniră din nou, făcând efort, el se depărtă şi, sprijinindu-se în cot, începu să o privească.

Brianna zâmbea. El nu putea să spună de ce acest lucru i se părea atât de încântător, atât de minunat. Buzele ei, răsfrânte în surâs, ochii verzi, aprinşi, pielea, uşor îmbujorată. Acum că prima furie a dorinţelor şi nevoilor fusese potolită, Gray putea să trăiască, din plin, clipa, să se bucure de lumini, de umbre, de plăcere a pulsatoarea noii excitaţii.

El îşi lipi buzele de sprâncenele ei, de tâmplele, de obrajii, de gura ei.

— Frumoasă Brianna!

— A fost frumos pentru mine. Vocea ei era îngroşată, era răguşită de pasiune. Tu ai făcut ca totul să fie frumos pentru mine.

— Cum te simţi acum?

El a întrebat, se gândi ea, atât din amabilitate, cât şi din curiozitate.

— Slăbită, rosti Brianna. Însă, după un scurt

hohot de râs, adăugă: Invincibilă. De ce crezi că un lucru atât de firesc, ca acesta, ar trebui să facă o asemenea schimbare într-o viaţă?

Sprâncenele lui se uniră brusc, însă tot atât de repede se descreţiră. Responsabilitate, se gândi el, era responsabilitatea lui. El trebui să-şi spună din nou că era o femeie în toată firea şi că alegerea fusese a ei.

— Te deranjează această schimbare?

Ea îşi ridică privirea spre el şi, zâmbind, îl atinse pe obraz.

— Te-am aşteptat atât de mult, Gray.

Rapidul semnal lăuntric licări. Deşi el era absorbit de ea, aprins, stârnit, acest semnal licări. Păşeşte atent, îl preveni o parte detaşată, perfect controlată, a minţii lui. *Avertisment: Intimitate înainte de toate.*

Ea văzu schimbarea din ochii lui, o subtilă dar distinctă distanţare, chiar şi atunci când el îi luă mâna de pe obraz şi i-o aduse în dreptul gurii, coborându-şi o sărutare în palma ei.

— Te zdrobesc.

Ea vru să spună: nu, rămâi, însă el apucase să se depărteze.

— N-am gustat încă din şampanie. Nestânjenit de goliciunea trupului lui, el se răsuci şi se dădu jos din pat. Vrei să te duci să fad o baie cât deschid eu sticla?

Brusc, ea simţi o senzaţie ciudată, o jenă. De

unde, până acum, prezenţa lui deasupra ei, contopirea cu el, i se păruse cât se poate de firească, deodată începu să atingă, stângace, aşternuturile.

— Cearceaful, zise ea, pomenindu-se roşind şi simţindu-şi limba împleticindu-i-se în gură. Ştia că era pătat de neprihănirea ei.

— Am să am eu grijă de el. Văzând că obrajii ei se colorau tot mai puternic, el veni din nou în pat şi o cuprinse de bărbie. Pot să schimb şi eu cearceafuri, Brie. Chiar dacă până acum nu am ştiut, am învăţat urmărindu-te pe tine. Gura lui atinse uşor buzele ei, iar glasul i se îngroşă. Ştii de câte ori am fost la un pas de nebunie, văzându-te întinzându-te şi netezindu-mi aşternuturile?

— Nu. Cu un gest rapid de plăcere şi dorinţă, îşi umezi buzele cu limba. Serios?

El pufni în râs şi se lăsă cu sprâncenele pe arcadele ei.

— Ce faptă bună am făcut ca să merit asta? Ca să te câştig? El se retrase, însă ochii i se aprinseseră din nou, făcând ca inima ei să bată puternic. Du-te la duş. Vreau să fac din nou dragoste cu tine, rosti el, cu o pronunţie irlandeză, care aduse zâmbetul pe buzele ei. Dacă, bineînţeles, vrei şi tu.

— Sigur că vreau. Ea inspiră adânc şi, cuprinzându-şi trupul în braţe, se dădu jos din

pat. Vreau foarte mult. N-am să lipsesc decât puţin timp.

Când ea intră în baie, el trase adânc aer în piept. Ca să-mi liniştesc organismul, îşi spuse el.

Nu mai avusese pe nimeni ca ea. Nu era vorba doar despre faptul că nu mai cunoscuse neprihănirea până atunci, deşi acest lucru fusese extraordinar. Însă ea era ceva unic pentru el. Reacţiile ei, acea şovăire şi dorinţă care îi înnebuneau pe amândoi, încrederea ei, revărsată pe tot corpul.

„Te iubesc”, îi zisese ea.

Nu avea nici un sens să stăruie asupra acestui lucru, în majoritatea cazurilor, femeile aveau tendinţa spre sentimentalizarea sexului. Cu siguranţă, o femeie, care experimenta pentru prima dată sexul, confunda dragostea cu pofta trupească. Femeile foloseau cuvinte şi le cereau şi partenerului. El ştia acest lucru. De aceea era foarte atent când şi le alegea.

Însă în el se trezi ceva, când ea îi şopti acea propoziţie arhifolosită şi arhicunoscută. Căldură şi nevoie şi, pentru o clipă, o disperată dorinţă de a crede acele cuvinte, de a le lăsa să răsune înăuntrul lui.

Cu toate că ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putere ca să nu o rănească, ca să o facă fericită, cât erau împreună, Gray ştia că existau totuşi limite legate de ceea ce putea şi voia să-i ofere.

Ei sau oricui altcuiva.

Trăieşte bucuria clipei, îşi reaminti el. Totul nu era decât atât. El spera să o poată învăţa şi pe ea să trăiască clipa.

Brianna simţi o ciudată senzaţie când îşi înfăşură prosopul în jurul trupului proaspăt spălat. Schimbare! Era ceva ce niciodată n-ar fi putut fi explicat unui bărbat, presupuse ea. Ei nu pierdeau nimic atunci când se dăruiau pentru prima dată. Fiinţa lor nu era sfâşiată ca să îngăduie primirea celuilalt. Ea însă nu-şi amintea durerea, nici măcar rana dintre coapse nu-i aducea, în minte, sălbăticia invaziei. Unirea era lucrul la care se gândea ea. Dulcea şi simpla contopire.

Brianna se studie în oglindă. Arăt înfierbântată, conchise ea. Avea acelaşi chip pe care îl zărise de nenumărate ori, în nenumărate oglinzi. Nu, exista o gingăşie pe care nu o mai remarcase până atunci. În ochi, în jurul gurii? Dragostea era răspunzătoare pentru asta. Dragostea pe care o păstra în inimă, dragostea pe care o experimentase pentru prima dată cu trupul.

Probabil era pentru prima dată când o femeie era atât de conştientă de sine, atât de dezgolită de tot, mai puţin de carne şi suflet. Şi poate, se gândi ea, deoarece era în vârstă, momentul era cu mult mai copleşitor şi mai preţios.

Gray o dorea. Ea închise ochii ca să simtă mai bine acele lungi şi lente freamăte de încântare. Un bărbat frumos, cu o minte extraordinară şi o inimă bună, o dorea.

Toată viaţa ea nu visase decât să-l găsească. Acum, îl găsise.

Brianna intră în dormitor şi-l văzu. Gray aşternuse cearceafuri noi şi aşezase pe marginea patului una din cămăşile ei de flanel. Îmbrăcase o pereche de blugi şi şedea ţinând în mână două pahare cu şampanie, în ochi licărindu-i flăcările lumânărilor..

— Sper să o porţi, rosti el, văzând că privirea ei se oprise pe demodata cămaşă de noapte. Mi te-am imaginat dezbrăcându-te de ea, din prima noapte. Te-am urmărit coborând scările, ţinând sfeşnicul într-o mână şi zgarda câinelui în cealaltă, şi mi-am pierdut capul.

Ea ridică o mânecă. Cât de mult şi-ar fi dorit să fi fost din mătase, sau din dantelă, sau din ceva ce ar fi aprins sângele unui bărbat.

— Cred că nu este foarte ispititoare.

— Nu crezi bine.

Deoarece altceva nu avea, iar aceasta părea să-l mulţumească, ea îşi trase cămaşa pe cap, lăsând prosopul să cadă pe măsură ce flanelul aluneca în jos. Geamătul lui înăbuşit o făcu să surâdă nesigură.

— Brianna, ce întruchipare eşti! Lasă prosopul,

murmură el când ea se aplecă să-l ridice. Vino aici. Te rog.

Ea se apropie – acel surâs delicat şi acea nervozitate ameninţând să o înăbuşe – să ia paharul pe care el îl ţinea întins. Sorbi o înghiţitură, însă descoperi că spumosul vin nu avu nici un efect asupra gâtului ei uscat.

Gray o privea întocmai cum îşi imagina ea că un tigru ar privi un miel, înainte de a se năpusti asupra lui.

— Nu ai mâncat de seară, rosti ea.

— Nu. Nu o înspăimânta, idiotule, se avertiză el şi încercă să-şi stăpânească dorinţa de a o devora. Gray sorbi alene din pahar, neluându-şi privirea de la ea, dorind-o. Mă gândeam că aş vrea să mănânc. Mă gândeam că am fi putut să mâncăm aici, împreună. Dar acum… Întinzând mâna, el răsuci pe deget una din şuviţele ei umede. Poţi să mai aştepţi?

Aşadar avea să fie din nou simplu, se gândi ea. Şi din nou, alegerea ei.

— Cina o mai pot aştepta. Cuvintele ei abia reuşiră să treacă de fierbinţeala din gât. Însă pe tine, nu.

Spunând acestea, ea păşi, cât se poate de natural, în braţele lui.

Capitolul 13

Un cot, în coaste, o trezi pe Brianna. Prima imagine care îi apăru în faţa ochilor, după o noapte de dragoste, fu podeaua. Dacă Gray avea să mai ocupe doar un milimetru din partea ei de pat, ea avea să cadă.

Nu-i trebuiră decât câteva secunde şi un tremurat în aerul răcoros al dimineţii, ca să-şi dea seama că nu era învelită cu nici un colţ de cearceaf sau de pătură.

Gray, în schimb, şedea lângă ea, înfăşurat în toate aşternuturile, ca o molie într-o cocon.

Tolănit pe saltea, el dormea dus. Brianna ar fi vrut să spună că poziţia lui confortabilă şi cotul pe care i-l înfipsese, în zona rinichiului, erau drăgăstoase, însă îi aminteau mai degrabă de lăcomie. Încercările ei de a-l împinge nu-l urniră din loc.

Deci, asta era; se gândi ea. Bărbatul era neobişnuit să împartă.

Ea ar fi putut să rămână şi să se bată pentru partea ei, numai din principiu, însă soarele începuse să strălucească în ferestre. Şi avea treburi de făcut.

Eforturile ei de a se da jos din pat, fără să-l deranjeze, se dovediră de prisos. În clipa în care puse picioarele pe duşumea, el mormăi şi apoi se răsuci, ocupând şi mica bucăţică din partea ei de pat.

În încăpere rămăseseră doar urmele idilei.

Luminările se topiseră în propria lor ceară, în timpul nopţii. Sticla de şampanie stătea goală, în frapiera argintie, iar florile înmiresmau aerul. Draperia, dată la o parte, capta mai degrabă razele de soare, decât pe cele ale lunii.

El realizase perfecţiunea pentru ea, îşi aminti Brianna. Ştiuse cum să realizeze perfecţiunea.

Dimineaţa ea şi-o imaginase cu totul altfel. În somn, el nu arăta ca un băiat nevinovat, cufundat în vise, ci ca un bărbat satisfăcut de sine. Nu existaseră dezmierdări tandre sau murmure de bună dimineaţa, care să marcheze prima lor zi, ca iubiţi. Doar o bolboroseală şi un ghiont care să o trimită la treburile ei.

Nenumăratele toane ale lui Grayson Thane, se gândi ea. Poate, până la urmă, avea şi ea să scrie o carte, o poveste despre acest subiect.

Amuzată, Brianna îşi trase peste cap cămaşa pe care o lepădase mai devreme şi o luă pe scări.

Un ceai o să mă refacă, o să-mi pună din nou sângele în mişcare, conchise ea. Şi, deoarece cerul părea promiţător, avea să spele şi să atârne rufele afară, ca să fie luate puţin de aerul dimineţii.

Gândindu-se că şi casei avea să-i prindă bine puţină aerisire, în drum spre bucătărie se apucă să deschidă ferestrele. De la cea din salon, îl zări pe Murphy, care şedea sub capota maşinii.

Îl privi o clipă, emoţia străbătându-i tot corpul.

Mânia se războia. Înăuntrul ei, cu loialitatea şi afecţiunea. În clipa în care ieşi afară şi o apucă pe aleea din grădină, toate resentimentele pieriră.

— Nu mă aşteptam să te văd, zise ea.

— Am spus că am să vin să mă uit la maşină, rosti Murphy, privind în spate. Brianna stătea în cămaşa de noapte, cu părul răvăşit, fără nimic în picioare. Spre deosebire de Gray, sângele lui nu se aprinse. Pentru el, ea era pur şi simplu Brianna şi, profitând de moment, căută pe chipul ei un semn de supărare sau de iertare. Negăsind nimic de acest fel, îşi reluă lucrul. Demarorul este la pământ, mormăi el.

— Mi s-a mai spus.

— Motorul este bolnav asemeni unui cal bătrân. Aş putea să înlocuiesc nişte piese, dar, după câte văd eu, arunci bani buni pe un hârb.

— Dacă m-ar putea duce toată vara, până la toamnă… Glasul i se stinse în timp ce el înjură printre dinţi. Ea nu putea să ţină supărare pe el. Lira prietenul ei de când se ştia. Şi din prietenie, îşi dădu ea seama, făcuse ceea ce făcuse. Murphy, îmi pare rău.

El îşi îndreptă atunci spatele şi se răsuci spre ea, privirea trădându-i tot ceea ce simţea.

— Şi mie îmi pare rău. N-am intenţionat nici o clipă să te fac să suferi, Brie. Dumnezeu mi-e martor.

— Ştiu. Ea făcu un pas şi, ajungând lângă el, îl cuprinse în braţe. N-ar fi trebuit să fiu atât de dură cu tine. Nu cu tine. N-ar fi trebuit.

— Trebuie să recunosc că m-ai speriat. Braţele lui se strânseră puternic în jurul ei. Toată noaptea m-am perpelit, temându-mă că n-ai să mă ierţi şi că n-ai să-mi mai faci prăjiturele.

Ea pufni în râs, aşa cum el sperase. Scuturând din cap, Murphy o sărută sub lobul urechii.

— Ideea m-a înfuriat mai mult decât pe tine. Ştiu că tu şi Maggie aţi acţionat astfel din dragoste. Simţindu-se în siguranţă, Brianna îşi lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii. Însă mama mea, Murphy, din ce cauză a acţionat aşa?

— Nu pot să-ţi spun, Brie.

— Nu vrei să spui, murmură Brianna şi se trase în spate, să-i privească chipul. E chipeş, se gândi ea, şi ascunde atâta bunătate, sufletească. Nu era drept ca ea să-i ceară să o condamne sau să o apere pe mama ei. Voia să-l vadă din nou surâzând. Spune-mi, Rory te-a rănit rău?

Murphy scăpă un sunet batjocoritor, pur masculin, se gândi Brianna.

— Avea mâini delicate şi nici un pic de eleganţă. N-ar fi îndrăznit să ridice pumnul la mine, dacă ar fi ştiut că mă aşteptam la aşa ceva.

— Nu, sunt convinsă. Şi tu i-ai dat sângele pe nas, pentru mine?

— Nu numai. Când am terminat cu el, avea

nasul rupt şi-i săriseră vreo doi dinţi.

— Eşti un adevărat erou. Brianna îl sărută uşor pe ambii obraji. Îmi pare rău că te-a folosit astfel.

El ridică din umeri, vrând parcă să alunge afirmaţia.

— Adevărul este că m-am bucurat că eu am fost cel care i-a înfipt pumnul în mutră. Niciodată nu mi-a plăcut nemernicul.

— Nu, rosti Brianna calmă. Nici ţie, nici lui Maggie. «Se pare că amândoi aţi văzut ceva ce eu nu am văzut, sau eu am văzut ceva ce n-a existat niciodată.

— Nu te mai gândi la asta acum, Brie. Au trecut ani de zile. El vru să o bată prieteneşte pe umăr, dar îşi aminti că era murdar de unsoare pe mâini. Întoarce-te acum în casă, că o să te fac ca naiba. Ce cauţi aici în picioarele goale?

— Mă împăcăm cu tine. Brianna zâmbi şi, auzind zgomotul unei maşini, îşi îndreptă privirea spre şosea. Când o zări pe Maggie, îşi împreună mâinile la piept şi ridică o sprânceană. Ai prevenit-o, nu-i aşa? îi mormăi ea lui Murphy.

— Păi, m-am gândit că este mai bine aşa. Iar acum el considera că era mai bine să se retragă de pe linia frontului.

— Asta este. Maggie ocoli rondul cu căldăruşi, neluându-şi privirea de la Brianna. M-am gândit că poate vrei să vorbeşti cu mine.

— Da, vreau. A crezut că nu aveam dreptul să ştiu, Maggie?

— Nu de drepturi îmi făceam eu griji, ci de tine.

— L-am iubit. Aerul pe care îl inspiră adânc în piept se datora, în parte, faptului că totul era acum de domeniul trecutului. L-am iubit mai mult pentru că n-am ştiut adevărul.

— Da, ai dreptate şi îmi pare rău. N-am putut să-ţi spun. Spre stinghereala tuturor, ochii lui Maggie se umplură de lacrimi. Pur şi simplu n-am putut. Sufereai destul, erai atât de tristă şi de dezorientată. Strângându-şi buzele, ea se luptă din răsputeri cu lacrimile. Nu ştiam ce era mai bine.

— A fost decizia amândurora. Murphy se dădu de partea lui Maggie. Nimic nu ţi-l mai putea aduce înapoi, Brie.

— Crezi că l-aş mai fi vrut înapoi? Un val de furie, urmat de unul de mândrie, o străbătu pe Brianna când îşi aruncă părul pe spate. Atât de puţin mă cunoaşteţi voi pe mine? A crezut ce i-a zis mama. Nu, nu l-aş mai fi vrut înapoi. Ea oftă prelung şi trase alene aer în piept. Şi dacă stau să mă gândesc bine, Maggie, dacă aş fi fost în locul tău, aş fi făcut la fel.

Ea îşi frecă palmele şi întinse mâna.

— Haide înăuntru, am să-ţi fac un ceai. Ai luat micul dejun, Murphy?

— Nu se poate spune.

— Am să te chem atunci când este gata. Ţinând-o pe Maggie de mână, Brianna se răsuci şi-l văzu pe Gray stând în uşă. Nu reuşi să-şi împiedice, în nici un fel, culoarea care îi îmbujora obrajii, un amestec de plăcere şi jenă făcându-i pulsul să vibreze. Vocea îi fu însă destul de calmă, iar salutul din cap îi veni destul de uşor. Bună dimineaţa, Grayson. Tocmai mă apucam să pregătesc micul dejun.

Aşadar, ea voia să facă pe distanta şi nepăsătoarea, remarcă Gray, răspunzându-l la salut, înclinând din cap.

— Se pare că voi avea companie la masă. Neaţa Maggie.

În drum spre uşă, Maggie îl măsură din cap până în picioare.

— Neaţa. Pari… odihnit.

— Aerul irlandez îmi prieşte. El se dădu la o parte pentru a le face loc celor două surori. Mă duc să văd ce face Murphy.

El străbătu aleea, cu paşi mari, şi se opri lângă capotă.

— Care-i verdictul?

Murphy se rezemă de maşină şi-l privi.

— Se poate spune că tot nu merge.

Înţelegând că nici unul din ei nu se referea la motor, Gray îşi afundă degetele mari în buzunare şi începu să se legene pe călcâie.

— Încă îi mai porţi de grijă? Nu te pot învinui pentru asta, însă eu nu sunt Rory.

— Nici nu m-am gândit că ai fi. Murphy îşi scărpină bărbia, meditativ. Să ştii că Brie a noastră are o constituţie solidă. Dar chiar şi femeile puternice pot fi vătămate, dacă nu sunt tratate cu grijă.

— Nu intenţionez să fiu neglijent. Gray ridică o sprinceană. Te gândeai să mă baţi puţin, Murphy?

— Nu încă, rosti el şi zâmbi. Îmi eşti simpatic, Gray.

Sper să nu ajung să-ţi rup vreun os.

— Valabil pentru amândoi. Satisfăcut, Gray privi spre motor. Ei, ce facem cu chestia asta, îi pregătim o înmormântare pe măsură?

Oftatul lui Gray. Fu prelung şi îndurerat.

— Dacă am putea…

Cei doi bărbaţi se lăsară, simultan, sub capotă.

În bucătărie, Maggie aşteptă până ce cafeaua înmiresmă aerul, iar Con se apucă să-şi devoreze micul dejun. Brianna se îmbrăcase în pripă, îşi pusese sorţul şi acum era ocupată cu tăiatul feliilor de bacon.

— Am început târziu, zise Brianna, aşa că nu am timp pentru brioşe şi chifle calde. Am însă pâine îndeajuns.

Maggie se aşează la masă, ştiind că sora ei

preferă să nu i se stea în cale.

— Te simţi bine, Brianna?

— De ce nu m-aş simţi? Vrei şi sos?

— Nu contează. Brie… Maggie se opri, îşi trecu mâna prin păr, apoi continuă: A fost primul, nu-i aşa? Când Brianna lăsă cuţitul jos şi nu răspunse, Maggie se ridică de la masă. Credeai că n-am să-mi dau seama, văzându-vă împreună? Văzând cum te priveşte? Plimbându-se de colo-colo, ea rătăcea, absentă, cu mâinile pe pântecul rotunjit. Văzând cum arăţi?

— Am vreo tăbliţă în jurul gâtului pe care scrie *Femeie distrusă?* rosti Brianna, cu răceală.

— La naiba, doar ştii că nu asta am vrut să spun. Exasperată, Maggie se opri în faţa ei. Orice om inteligent poate să-şi dea seama de ceea ce este între voi. Iar mama e inteligentă, se gândi Maggie, înverşunată. Maeve avea să se întoarcă, în decurs de câteva zile. Nu încerc să mă amestec, sau să dau sfaturi, dacă acestea nu sunt binevenite, adăugă ea. Nu vreau decât să ştiu… trebuie să ştiu dacă eşti bine.

Brianna zâmbi şi-şi lăsă umerii încordaţi să se destindă.

— Sunt bine, Maggie. A fost foarte bun cu mine. Foarte bun şi delicat. Este un bărbat bun şi tandru.

Maggie atinse obrazul Briannei şi trecu uşor cu mâna pe deasupra părului ei.

— Eşti îndrăgostită de el.

— Da.

— Şi el?

— Este obişnuit să fie singur, să plece şi să vină când pofteşte, fără să fie legat.

Maggie înclină capul.

— Şi tu vrei să schimbi acest lucru?

Expirând scurt, Brianna se întoarse la treburile ei.

— Crezi că nu sunt în stare?

— Cred că este un tâmpit, dacă nu te iubeşte. Însă a schimba un bărbat este ca şi cum ai merge pe melasă. Mult efort şi progres infim.

— Ideea nu este de a-l schimba, ci de a-l face să vadă ce alternative există, l-aş putea oferi un cămin, Maggie, dacă m-ar lăsa. Ea scutură din cap. Oh, este prea curând să mă gândesc atât de departe. Mă face fericită şi, deocamdată, atât este suficient.

Maggie spera ca toate acestea să fie adevărate.

— Cu mama, cum vei rezolva?

— În ceea ce-l priveşte pe Gray, n-am s-o las să strice nimic. Ochii Briannei deveniră de gheaţă când se răsuci să pună, în tigaie, cartofii tăiaţi cubuleţe. Cât despre cealaltă problemă, nu m-am hotărât încă. Dar am să mă ocup eu de ea, Maggie. Înţelegi?

— Da. Fiind gravidă în luna a opta, Maggie se aşează din nou pe scaun. Am primit ieri veşti de la

detectivul din New York.

— Da? A găsit-o pe Amanda?

— Este o chestiune mai complicată decât ne-am imaginat. A găsit un frate de-al ei, un poliţist pensionat, care mai locuieşte încă în New York.

— Păi, este un început, nu-i aşa? Dornică să afle mai mult, Brianna începu să bată aluatul pentru nişte uscăţele.

— Mă tem că mai degrabă este finalul. Individul, la început, a refuzat să admită că are o soră. Când detectivul a insistat – avea copii după certificatul de naştere al Amandei şi încă alte acte acest Dennis Dougherty i-a spus că nu a văzut-o şi că nici nu a auzit de Amanda de mai bine de douăzeci şi cinci de ani. L-a mai spus că nu o mai consideră sora lui de când dăduse nenorocirea pe capul ei şi fugise de acasă. Nu ştie unde a plecat şi nici nu-l interesează.

— Trist, nu-i aşa? murmură Brianna. Dar părinţii ei? Părinţii Amandei?

— Morţi, amândoi. Mama, anul trecut. Mai există o soră, căsătorită, care trăieşte în vestul Statelor Unite. Tipul angajat de Rogan a vorbit cu ea şi, deşi a părut mai binevoitoare, nu a fost de nici un ajutor.

— Dar nu se poate să nu ştie, protestă Brianna cu siguranţă, trebuie să ştie cum să-şi găsească sora.

— Nu, pare să fie adevărat. Se pare că a fost

un scandal monstru, în familie, când Amanda i-a anunţat că este însărcinată şi n-a vrut să divulge numele tatălui. Maggie făcu o pauză şi strânse din buze. Nu ştiu dacă a încercat astfel să-l apere pe tata, să se apere de ea, sau pe copilul ce avea să se nască. Însă, după spusele surorii ei, s-au rostit cuvinte grele din ambele părţi. Erau irlandezi de modă veche care vedeau, în fiica necăsătorită şi însărcinată, o pată pe numele familiei. Dorinţa a fost ca fata să plece, să nască copilul şi să-l dea de suflet. Se pare că ea a refuzat să facă asta şi atunci a plecat în lumea mare. Dacă şi-a mai contactat părinţii vreodată nu ştiu, căci fratele ei n-a spus, iar sora ei nu are cunoştinţă.

— Deci, nu ştim nimic.

— Detectivul a aflat totuşi că Amanda a vizitat atunci, demult, Irlanda, însoţită de o prietenă şi încearcă acum să o depisteze pe această femeie.

— Atunci, să avem răbdare. Brianna aduse ceainicul pe masă şi se încruntă la sora ei. Arăţi palidă.

— Sunt obosită. Somnul nu-mi mai este atât de tihnit ca până acum.

— Când te mai duci la doctor?

— După-amiază. Buzele lui Maggie se răsfrânseră într-un zâmbet în timp ce-şi turnă ceaiul.

— Atunci, am să te duc eu. N-ar trebui să mai

conduci.

Maggie oftă.

— Parcă ai fi Rogan. O să vină el de la galerie, numai ca să mă transporte la cabinet.

— Foarte bine. Şi vei rămâne aici cu mine, până va veni să te ia. Mai mult îngrijorată, decât mulţumită că nu a fost contrazisă, Brianna se duse să-i cheme pe bărbaţi la masă.

Brianna petrecu o zi destul de plăcută, agitându-se pe lângă Maggie, primind un cuplu american care mai stătuse la hanul ei, în urmă cu doi ani. Gray plecase cu Murphy să caute nişte piese pentru maşină. Cerul era senin, iar aerul destul de cald. De îndată ce o văzu pe Maggie plecată cu Rogan, Brianna se linişti şi se apucă de grădinărit.

Cearceafurile, proaspăt spălate, atârnau pe frânghie, muzica, venită prin geamurile deschise, plutea prin aer, oaspeţii ei serveau prăjituri în salon, iar Con sforăia la soare, aşezat lângă ea.

N-ar fi putut să fie mai fericită.

Câinele îşi ciuli urechile, iar ea îşi ridică, brusc, capul, când auzi zgomotul unor maşini.

— Asta-i camioneta lui Murphy, îi zise ea câinelui, şi, confirmând parcă, acesta se ridică în picioare şi începu să dea din coadă. Pe cealaltă nu o recunosc. Crezi cumva că avem alţi musafiri?

Încântată de idee, Brianna se ridică, îşi scuturǎ sorţul şi începu să se apropie de casă. Con alergă în faţa ei, lătrând fericit, în semn de salut.

Brianna îi zări pe Gray şi Murphy, afişând, prosteşte, nişte zâmbete câinelui, care îi întâmpină de parcă trecuseră zile de când nu-i mai văzuse, nu doar câteva ore. Privirea ei lunecă pe automobilul elegant, albastru, parcat în faţă camionetei lui Murphy.

— Mi s-a părut mie că am auzit două maşini. Brianna privi în jur, nerăbdătoare. Au intrat deja în casă?

— Cine? întrebă Gary.

— Cei care au venit cu această maşină. Au ceva bagaje? Trebuie să mă duc să le pregătesc un ceai proaspăt.

— Eu am venit cu maşina asta, îi spuse Gray. Şi mi-ar prinde bine un ceai.

— Eşti un tip curajos, băiete, rosti Murphy printre dinţi. Eu nu am timp pentru ceai, continuă el cu glas tare, pregătindu-se să plece. Mă aşteaptă vacile. El îşi dădu ochii peste cap, şi se urcă în camionetă.

— Ce-a fost asta? întrebă Brianna când camioneta lui Murphy ajunse din nou pe şosea. Ce-aţi pus la cale voi doi şi de ce ai venit tu cu maşina asta, când mai ai una deja?

— Cineva trebuia să o conducă, iar Murphy nu îngăduie nici unei alte persoane să stea la

volanul camionetei lui. Ce părere ai de ea? Cu un gest specific bărbaţilor, Gray atinse apărătoarea maşinii, cu gingăşia cu care ar fi mângâiat un umăr catifelat al unei femei.

— Este foarte drăguţă.

— Merge excelent. Vrei să-i vezi motorul?

— Nu cred. Ea se încruntă. Te-ai săturat de cealaltă?

— Care cealaltă?

— Cealaltă maşină. Ea râse şi-şi dădu părul pe spate. Ce-i cu tine, Grayson?

— De ce nu te aşezi în ea? Să vezi cum te simţi în ea. Încurajat de râsul ei, el o luă de braţ şi o împinse spre locul şoferului. Nu are decât vreo treizeci de mii de kilometri efectuaţi.

Murphy îl prevenise că aducerea unei maşini noi era o prostie, comparabilă cu scuipatul într-un perete.

Vrând să-i facă pe plac, Brianna urcă în maşină şi-şi aşeză mâinile pe volan.

— Foarte bine. Mă simt ca în orice altă maşină.

— Dar îţi place? El îşi propti cotul în geamul portierei şi îi zâmbi..

— Este o maşină bună, Gray, şi sunt convinsă că-ţi va face mare plăcere să o conduci.

— Este a ta.

— A mea? Cum adică a mea?

— Rabla ta este într-un cimitir de hârburi. Eu şi Murphy am ajuns la concluzia că nu mai era

nimic de făcut, aşa că ţi-am cumpărat-o pe asta.

El ţipă când Brianna, deschizând brusc portiera, îl lovi în fluierul piciorului.

— Păi, atunci poţi să o duci înapoi de unde ai luat-o. Glasul ei era extraordinar de rece. El se aplecă să-şi maseze piciorul lovit. Nu sunt încă pregătită să cumpăr o maşină nouă şi, când voi fi, voi hotărî singură.

— Dar nu o cumperi tu. O cumpăr eu. Am cumpărat-o eu. El îşi îndreptă spatele şi înfruntă gheaţa din vocea ei cu ceea ce considera a fi o judecată bună: Ai nevoie de un mijloc de transport solid. Încetează să mai fi atât de îndărătnică.

— Îndărătnică? Tu eşti un arogant, Grayson Thane. Pleci şi-mi cumperi o maşină fără să ceri permisiunea. Eu nu accept să mi se forţeze astfel mâna şi nici nu am nevoie să fiu dădăcită ca un copil.

Ea vru să ţipe. Gray îşi dădu seama că ea se lupta, cu fiecare respiraţie, contra impulsului de a. Ţipa, că-şi stăpânea furia devastatoare, cu o demnitate care îl făcea să dorească să zâmbească. Fiind un om înţelept, Gray îşi păstră expresia gravă.

— Este un dar, Brianna.

— O cutie cu bomboane este un dar.

— O cutie cu bomboane este o banalitate, o corectă el, însă imediat reveni asupra aprecierii.

Hai să spunem că aceasta este versiunea cutiei mele de bomboane. El se apropie şi, cu abilitate, o imobiliză în spaţiul dintre maşină şi trupul lui. Vrei să-mi fac griji de fiecare dată când pleci cu maşina în sat?

— Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Cum să n-am! Până ca ea să apuce să iasă din strâmtul spaţiu, el o cuprinse în braţe. Mi te tot imaginez întorcându-te acasă, clătinându-te, ţinând în mână doar volanul.

— Pentru asta numai imaginaţia ta este de vină. Ea întoarse capul, însă buzele lui reuşiră să o atingă pe gât. Încetează! N-o să-mi intri astfel în graţii.

Oh, dar el aşa gândise.

— Chiar ai o sută de lire de aruncat, pentru o cauză pierdută, Brianna? Chiar ai de gând să-l rogi pe Murphy să-ţi ridice, în fiecare zi, capota numai aşa, ca tu să poţi păstra mândria? Ea începu să clocotească, însă el îşi lipi, apăsat, buzele de gura ei. Ştii doar că nu vrei aşa ceva, murmură el. Nu este decât o maşină, Brianna. Un lucru oarecare.

În mintea ei, gândurile începuseră să se învârtească.

— Nu pot accepta un asemenea lucru din partea ta. Vrei să nu mă mai giugiuleşti atât? Am oaspeţi în salon.

— Am aşteptat toată ziua ca să te pot giugiuli.

De fapt, am aşteptat toată ziua ca să te duc înapoi, în pat. Miroşi atât de frumos!

— Este de la rozmarinul din grădină. Încetează! Nu mă pot concentra.

— Nu o face. Sărută-mă. Măcar o dată.

Dacă mintea nu i-ar fi fost atât de ameţită, Brianna ar fi putut să judece mai bine. Buzele lui deja le acoperiseră pe ale ei, iar gura ei se despărţise primitoare.

El îşi aprofundă treptat sărutul, desfătându-se în pasiunea ei, în delicata mireasmă de iarbă a mâinilor pe care ea le ridicase pe obrazul lui, în capitularea lină a trupului ei.

Pentru o clipă, el uită că pasul. Fusese făcut, în scopul convingerii ei, şi se lăsă furat de plăcere.

— Ai o gură atât de minunată, Brianna. El i-o. Ciupi, încântat. Mă întreb cum de am putut să stau departe de ea atâta timp.

— Încerci să-mi distragi atenţia.

— Deja am făcut-o. M-am distras până şi pe mine. El se depărtă la distanţă de un braţ, minunându-se că sărutul, care se vrusese unul nevinovat, îi făcu inima să bată puternic. Hai să uităm de motivele practice şi raţionale, pe care voiam să le folosesc ca să te conving să accepţi această maşină. Am vrut să fac acest lucru pentru tine.

Este important pentru mine. M-ar face fericit dacă ai accepta-o.

Brianna ar fi putut să rămână neclintită în faţa motivelor practice, ar fi putut să le ignore pe cele raţionale, dar cum să respingă o asemenea rugăminte, sau să ezite în faţa acelei priviri din ochii lui?

— Nu este corect să-mi foloseşti inima, murmură ea.

— Ştiu. El înjură, enervat. Am ştiut. Ar trebui să plec de lângă tine, chiar în clipa asta, Brianna. Ar trebui să-mi strâng lucrurile şi să plec în altă parte. Gray înjură din nou, iar ea nu-şi plecă ochii. Va veni probabil o clipă, când îţi vei dori să o fi făcut.

— Nu, nu va veni. Ea îşi împreună mâinile, temându-se ca nu cumva atingerea de el să devină definitivă. De ce mi-ai cumpărat această maşină, Gray?

— Pentru că aveai nevoie de una, azvârli el cuvintele, însă imediat, se calmă. Pentru că am simţit nevoia să fac ceva pentru tine. Nu este cine ştie ce grozăvie, Brie. Banii nu contează pentru mine.

— Oh, ştiu. Te scalzi în bani, nu-i aşa? îţi închipui că toţi banii tăi au vreo importanţă pentru mine, Gray? Că ţin la tine pentru că îmi poţi cumpăra maşini noi?

El deschise gura, însă o închise, evident, şocat.

— Nu. Nu cred că pentru tine au vreo importanţă.

— Ei bine, atunci, la acest capitol, ne-am înţeles. El era atât de nerăbdător să-şi satisfacă anumite dorinţe, că nici măcar nu-şi dădea seama. Darul fusese pentru ea, în aceeaşi măsură în care fusese şi pentru el. Şi acesta era un lucru pe care ea putea să-l accepte. Brianna se răsuci, ca să mai privească o dată la maşină. Ai făcut un lucru bun şi nu ţi-am mulţumit aşa cum ar fi trebuit, nici pentru gând, nici pentru faptă.

El se simţea groaznic de ciudat. Se simţea ca un puşti ce urma să-şi primească iertarea pentru o boacănă făcută.

— Deci, o vei păstra.

— Da. Ea se întoarse şi-l sărută. Îţi mulțumesc.

Un surâs maliţios se răsfrânse pe buzele lui.

— Murphy îmi datorează cinci lire.

— Aţi pariat pe mine, nu-i aşa? Amuzamentul coloră glasul ei. Era atât de tipic se gândi ea.

— A fost ideea lui.

— Mmm. Am să mă duc să văd ce-mi fac oaspeţii şi, pe urmă, o să facem o plimbare cu maşina.

În acea noapte, el coborî la ea, aşa cum ea sperase. La fel se întâmplă şi în noaptea următoare, în timp ce musafirii dormeau liniştiţi în camerele lor. Hanul ei era plin, iar acest lucru îi făcea Briannei mare plăcere. După ce îşi făcu

toate calculele, inima ei se umplu de bucurie. Avea aproape toţi banii care îi trebuiau să-şi cumpere materialele pentru seră.

Gray o găsi la micul birou, îmbrăcată în halat, lovindu-şi dinţii cu creionul şi privind visătoare în gol.

— Te gândeai la mine? murmură el, aplecându-se şi sărutând-o pe gât.

— De fapt, mă gândeam la expunerea sudică a serei şi la sticla prelucrată.

— Deci, pe locul întâi este sera. Furişându-şi privirea pe lângă cotul ei, el văzu pe masă o scrisoare desfăcută. Ce este asta? Răspunsul de la compania minieră?

— Da, în fine, şi-au făcut bilanţul. Vom primi o mie de lire când vom ceda acţiunile.

El se retrase, încruntat.

— O mie? Pentru zece mii de acţiuni? Nu mi se pare corect.

Ea zâmbi şi se ridică să-şi desfacă părul. Devenise un ritual, care lui Gray îi făcea mare plăcere, însă de astă dată, el rămase cu privirea fixată pe hârtiile de pe masă.

— A zecea parte dintr-o liră, pentru o acţiune. El luă scrisoarea în mână. Cât spun ei că a plătit tatăl tău pentru ele?

— Jumătate din valoarea asta, după cum vezi. Nu-mi amintesc ca el să fi făcut vreodată ceva din care. Să fi câştigat atât de bine. Nu va trebui

decât să-i spun lui Rogan să le trimită certificatul.

— Să nu faci asta.

— Nu? Ea se opri cu peria în mână. De ce nu?

— Rogan s-a interesat de companie?

— Nu, a avut destule pe cap, cu Maggie şi cu vernisajul de săptămâna viitoare. Lui nu i-am cerut decât să ţină, la loc sigur, certificatul.

— Aşteaptă să-l sun pe agentul meu de la bursă. Uite, o mică investigaţie nu strică. Poate obţinem ceva informaţii. Câteva zile n-o să aibă mare importanţă pentru tine, nu-i aşa?

— Nu. Dar cred că va fi prea mare deranjul pentru tine.

— Un telefon, atât. Agentul meu, de la bursă, adoră să fie deranjat. Gray o întoarse pe Brianna cu faţa spre oglindă şi începu să treacă cu peria prin părul ei. Exact ca într-o pictură de Tiţian, murmură el. Toate aceste nuanţe contopite între ele.

Ea rămase liniştită, privindu-l în oglindă. Era şocant să constate că dezmierdarea lui era atât de intimă. Felul în care el rătăcea cu degetele, prin părul ei, în urma periei, era atât de excitant, stârnindu-i frisoane prin tot corpul.

Pleoapele lui se ridicară şi privirile lor se întâlniră în oglindă. Emoţia se aprinse în ochii ei când văzu flacăra dorinţei lui.

— Nu, nu încă. Gray nu o lăsă să se mişte când

ea încercă să se întoarcă spre el. Lăsă peria deoparte şi apoi îi dădu părul spre spate.

— Priveşte, murmură el, furişându-şi degetele spre cordonul halatului ei. Te-ai întrebat vreodată cum ne-ar sta împreună?

Ideea era atât de şocantă, atât de emoţionantă, că Brianna rămase fără grai. Ochii lui nu-i părăsiră pe ai ei, în timp ce mâinile lui îi desfăcură cordonul şi îi îndepărtară halatul.

— Eu mereu am imaginea în minte. Uneori, nu mă lasă să lucrez, însă nu mă deranjează.

Mâinile lui urcară uşor peste sânii ei, făcând-o să tremure înainte ca el să înceapă să deschidă nasturii cămăşii închise până la gât.

Incapabilă să rostească vreun cuvânt, neputincioasă, ea urmări cum mâinile lui rătăciră pe corpul ei, stârnindu-i focul pasiunii. Simţind că picioarele i se înmoaie, singura alternativă care îi rămânea era să se sprijine cu spatele de Gray. Ca prin vis, ea îl văzu îndepărtându-i cămaşa de noapte de pe umeri şi lipindu-şi buzele de pielea ei.

Un val de plăcere, o văpaie de foc.

Expiraţia Briannei fu însoţită de un murmur de plăcere provocat de vârful limbii lui care o tachina pe gât.

Era uluitor să vezi aceste dezmierdări, cum, de altfel, era să le şi simţi. Deşi ochii ei erau larg deschişi, când el îi trase, peste cap, cămaşa de

noapte, ea nu se împotrivi. Nu putu.

Privea înmărmurită la femeia din oglindă. De fapt mă privesc pe mine, se gândi Brianna, cu mintea înceţoşată. La persoana ei privea, căci simţea acea atingere devastatoare a mâinilor care îi cuprinseră sânii.

— Sunt atât de albi, rosti el cu un glas care devenise gros. Parcă ar fi de fildeş şi ar avea Vârfurile ornate cu petale de trandafiri. Ţintuind-o cu privirea pătrunzătoare şi întunecată, el îi masă sfârcurile, îi simţi tremuratul şi îi auzi murmurul de plăcere.

Lui Gray i se părea extraordinar de erotic să vadă trupul ei unduindu-se, să-l simtă capitulând şi arcuindu-se de plăcere. Experimental, el îşi furişă mâinile pe spatele ei, percepând, cu palmele fiecare tresărire a muşchilor el. Mireasma părului ei, pielea catifelată a acelor braţe albe şi imaginea acestora, tremurând în oglindă, îi îmbătară simţurile.

Gray voia să dăruiască, voia să-i dăruiască ei totul, aşa cum nu dorise să dăruiască nimănui până acum. Voia să liniştească şi să excite, să protejeze şi să incite, iar ea se gândi el lipindu-şi din nou buzele de gâtul ei, era atât de perfectă, atât de generoasă.

O atingere era de ajuns, se gândi el. Sub atingerea lui, toată acea demnitate rece şi acel comportament distant se topeau.

— Brianna! Deşi răsuflarea i se împotmoli în plămâni, el reuşi să nu se înăbuşe până ce ochii ei, înnoraţi, întâlniră încă o dată reflecţia privirii lui. Uite ce se întâmplă cu tine când devii parte din mine.

Brianna vru să rostească ceva, însă mâna lui alunecă uşor, în jos, atingându-i locul deja umed şi înfierbântat. Când ea îi rosti, înăbuşit, numele, încercând să-şi exprime împotrivirea, neîncrederea, el o mângâie, la început tandru, apoi persuasiv. Ochii lui erau cumplit de concentraţi.

Era ameţitor şi şocant, în acelaşi timp, ca ea să vadă mâinile lui posedându-i acel loc intim şi să simtă acele dezmierdări lente, care stârneau reacţii contorsionate în *centrul fiinţei ei. Cu propriii* ochi, *ea* vedea *acum cum se* îndrepta spre el, dornică, nerăbdătoare, rugătoare.

Orice gând de modestie fu uitat şi abandonat. Ea îşi ridică braţele şi le împleti la spatele gâtului lui, iar şoldurile începură să răspundă ritmului lui, tot mai accelerat.

Brianna era ca un fluture ţintuit de un ac ascuţit, plin de plăceri. Trupul încă îi mai tremura când el o ridică şi o duse în pat, pentru a-i arăta şi mai mult.

Capitolul 14

— Mâine este deschiderea oficială, iar Rogan şi-a propus să stau cât mai departe de galerie. Ţinându-şi bărbia în palmă, Maggie îi privea Briannei spatele. Şi m-a priponit aici, în bucătăria ta, ca să faci pe gardiana cu mine.

Calmă, Brianna răci fursecurile pe care le copsese pentru ceai. Avea opt musafiri, punându-l la socoteala şi pe Gray, din care trei erau copii.

— Margaret Mary, nu ţi-a spus doctorul să nu mai stai în picioare, nu ţi-a spus că este posibil să naşti mai devreme decât te aşteptai, deoarece copilul a coborât?

— Ce ştie el? Supărăcioasă ca un puşti, Maggie se încruntă. O să rămân gravidă toată viaţa. Iar dacă Sweeney îşi închipuie că o să mă ţină departe de vernisajul de mâine, ar face bine să se gândească din nou.

— Rogan n-a spus niciodată că intenţionează aşa ceva. Nu vrea ca tu… Brianna fu cât pe ce să rostească „să fii călcată în picioare”, însă se abţinu şi-şi alese cu mai multă grijă cuvintele. Nu vrea să te surmenezi astăzi, asta e.

— Dar este şi galeria mea, mormăi ea. Spatele o durea şi avea crampe. Nu erau decât crampe, se asigură ea. Probabil, de la carnea de oaie pe care o mâncase la prânz.

— Bineînţeles că este, o linişti Brianna. Şi toţi

vom fi mâine acolo, la deschidere. Anunţurile din ziare sunt minunate. Va fi un mare succes, ştiu asta.

Maggie nu făcu decât să rostească printre dinţi:

— Unde este yankeul?

— Lucrează. S-a încuiat în camera lui ca să se ferească de micuţa nemţoaică ce se tot ţine după el. Brianna zâmbi. Este atât de drăguţ cu copiii! Seara trecută a jucat cu ea *Chuts and Ladders,* aşa că ea s-a îndrăgostit de el şi nu-i mai dă pace.

— Iar tu te gândeşti că va fi un tată extraordinar.

Brianna îşi ridică, brusc, capul.

— Nu am spus aşa ceva. Dar va fi. Să-l vezi cum… Ea se întrerupse când auzi uşa de la intrare. Dacă sunt alţi musafiri, zise ea, am să le cedez camera mea şi am să dorm în salon.

— Ai putea să pui capăt promiscuităţii sexuale şi să te culci cu Gray în pat, comentă Maggie, tresărind la auzul vocilor de pe hol. Ah, perfect. Am sperat să se răzgândească şi să rămână în Franţa.

Termină, o avertiză Brianna, apoi mai scoase nişte ceşti din dulap.

— Călătorii în jurul lumii s-au întors, zise Lottie, veselă, conducând-o pe Maeve. Oh, ce casă frumoasă ai acolo, Maggie. Este ca un palat.

Ce bine ne-am distrat!

— Vorbeşte pentru tine. Maeve strâmbă din nas şi-şi trânti poşeta pe bufet. O adunătură de străini, îmbrăcaţi pe jumătate, alergau toată ziua pe plajă.

— Unii bărbaţi erau bine făcuţi. Lottie chicoti. Era un văduv care a cochetat cu Maeve.

— Prostii. Maeve îşi legănă mâna prin aer, însă obrajii i se îmbujorară. Nu i-am acordat nici o atenţie. Aşezându-se, Maeve îi aruncă o privire dură lui Maggie. Ea îşi mască bine îngrijorarea, încreţindu-şi buzele. Că bombată mai eşti, zise ea. În curând o să vezi şi tu prin ce chinuri trece o mamă.

— Mulţumesc foarte mult.

— Ah, fata asta este robustă ca un cal. Rostind cuvintele, pe un ton încurajator, Lottie o bătu uşor pe mână pe Maggie. Şi tânăra să mai facă încă şase copii.

Maggie îşi dădu ochii peste cap şi pufni în râs.

— Nu ştiu care din voi mă deprimă mai mult.

— V-aţi întors la timp pentru vernisajul galeriei. Cu tact, Brianna schimbă subiectul şi începu să servească ceaiul.

— Ha! Ce să caut eu să-mi pierd vremea la o expoziţie?

— Cum o să pierdem aşa ceva? Lottie aruncă o privire aspră spre Maeve. Maeve, ştii foarte bine că ai spus că ai vrea să vezi lucrările lui Maggie

şi tot restul.

Maeve se foi, agitată, în scaun.

— Am spus că mă surprinde că se face atâta zarvă în jurul unor cioburi. Ea se încruntă la Brianna, curmând posibilităţile lui Lottie de a o pune în situaţii delicate. Maşina ta nu este afară. S-a dezmembrat, în fine?

— Mi s-a spus că nu i se mai putea face nimic. Am una nouă acum, cea albastră, de acolo.

— Una nouă! Maeve îşi aşează ceaşca pe masă, cu zgomot. Ţi-ai risipit banii pe o maşină nouă?

— Sunt banii ei, zise Maggie, enervată, însă privirea Briannei o făcu să nu mai continue.

— Nu este nouă, dar pentru mine este. Este o maşină de mâna a doua şi nu am cumpărat-o eu. Brianna îşi cuprinse corpul în braţe. Grayson mi-a cumpărat-o.

O clipă se aşternu tăcerea. Lottie îşi pironi privirea în ceaşca de ceai şi-şi ţuguie buzele. Maggie, pregătită să sară în apărarea surorii ei, se lupta din răsputeri să ignore junghiurile.

— Ţi-a cumpărat-o? Glasul lui Maeve era dur ca o stâncă. Ai acceptat asemenea dar de la un bărbat? Nu te interesează câtuşi de puţin ce va crede lumea sau ce va spune?

— Bănuiesc că lumea va crede şi va spune că este un lucru generos. Brianna puse deoparte spatula pentru glazurat şi-şi luă în mână ceaşca de ceai. Într-o clipă, mâinile aveau să-i înceapă

să tremure. Ştia, şi-i displăcea acest lucru.

— Ceea ce vor crede va fi că te-ai vândut pentru, aşa ceva. Şi ai făcut-o? Asta ai făcut?

— Nu. Cuvântul fu rostit ca un calm glacial. Maşina a fost un dar şi acceptat ca atare. Nu are nici o legătură cu faptul că suntem iubiţi.

Aşa, se gândi ea. Spusese. Stomacul îi era încordat, mâinile abia şi le stăpânea să nu tremure, dar spusese ceea ce voise.

Albă în jurul buzelor şi cu ochii arzând, Maeve se ridică de la masă.

— Te-ai prostituat.

— Nu, n-am făcut aşa ceva. M-am dăruit unui bărbat, la care ţin şi pe care-l admir. M-am dăruit pentru prima dată, rosti ea, surprinsă că mâinile îi rămaseră sigure. Deşi tu ai spus altfel.

Maeve îşi aruncă privirea, plină de amar şi furie, spre Maggie.

— Nu, nu i-am spus eu, rosti Maggie, destul de calmă. Ar fi trebuit, dar nu i-am spus.

— Nu are nici un fel de importanţă cum am aflat. Brianna îşi împreună mâinile. În sufletul ei era o răceală, o gheaţă cumplită, însă avea să ducă la capăt această chestiune. Ai văzut că am pierdut fericirea pe care aş fi putut-o avea alături de Rory.

— Tipul era un nimeni, replică Maeve. Fiul unui fermier care n-ar fi ajuns niciodată nimic. De la el, n-ai fi avut nimic decât o casă plină de

copii bâzâiţi.

— Eu însă am vrut copii. O durere străpunse sloiul dinăuntrul ei. Am vrut o familie şi un cămin, dar nu vom şti niciodată dacă, alături de el, aş fi avut aşa ceva. Te-ai ocupat tu de asta, împuind capul unui băiat bun şi sensibil, cu minciunile tale. Ca să mă păzeşti, mamă? Nu cred. Aş vrea să cred, dar nu pot. Ca să mă ţii legată, da. Cine ar. Mai fi avut atunci grijă de tine şi de această casă, dacă eu mă măritam cu Rory? Nu vom şti niciodată nici acest lucru.

— Am făcut ce era mai bine pentru tine.

— Ce era mai bine pentru tine.

Deoarece simţea că picioarele i se înmoaie din nou, Maeve se aşează.

— Deci, asta îţi este răsplata. Te laşi în voia păcatului cu primul bărbat de care te-ai simţit atrasă.

— M-am lăsat în voia dragostei cu primul şi singurul bărbat care s-a atins de mine.

— Şi ce vei face când te vei trezi că el pleacă fluierând şi tu-i porţi în pântec copilul?

— Asta este treaba mea.

— Acum vorbeşte exact ca tine. Enervată, Maeve se întoarse spre Maggie. Ai întors-o împotriva mea.

— Singură ai făcut acest lucru, spuse Maggie.

— N-o amesteca pe Maggie în povestea asta. Cu un gest protector, Brianna îşi aşează mâna pe

umărul surorii ei. Este ceva doar între mine şi tine, mamă.

— Este vreo şansă de a obţine… Bine dispus de sporul avut la scris, Gray intră în bucătărie, însă glasul îi pieri de îndată ce zări musafirii. Conştientizând atmosfera tensionată, el încercă să. Afişeze un zâmbet prietenesc. Doamnă Concannon, doamnă Sullivan, bine aţi venit.

Mâinile lui Maeve se strânseră în pumni.

— Nenorocitule, o să arzi în iad împreună cu fiica mea.

— Ai grijă cum vorbeşti în casa mea. Ieşirea tăioasă a Briannei îi ului pe toţi, mai mult decât cumplita previziune a lui Maeve. Te rog, Gray, iart-o pe mama pentru insolenţă.

— Nu-ţi permit să ceri iertare nimănui, în numele meu.

— Aşa este, consimţi Gray, înclinând din cap în direcţia lui Maeve. Nu este nevoie. Puteţi să-mi spuneţi tot ce poftiţi, doamnă Concannon.

— L-ai promis dragoste şi căsătorie, devotament veşnic, da s-o faci să se culce cu dumneata? Crezi că nu ştiu ce spun bărbaţii ca să-şi atingă scopul?

— Nu mi-a promis nimic, zise Brianna, însă Gray o reduse la tăcere, aruncându-i o privire aspră.

— Nu, n-am făcut nici o promisiune. Brianna nu este o persoană pe care să o mint. Şi nici una de

care să mă îndepărtez dacă cineva mi-ar spune despre ea lucruri care nu mi-ar plăcea.

— Oh, l-ai şi pus la curent cu problemele familiei! Maeve se răsuci spre Brianna. Nu ţi-a fost suficient că ţi-ai condamnat sufletul să ardă în iad?

— O să încetezi vreodată să-ţi blestemi copiii? izbucni Maggie, înainte ca Brianna să apuce să vorbească. Pentru că tu nu ţi-ai găsit fericirea, trebuie să încerci mereu să ne împiedici pe noi să o găsim? Brianna îl iubeşte. Dacă ai putea să vezi dincolo de amărăciunea ta, ai înţelege, iar acest lucru ar însemna enorm pentru tine. Ea însă a fost mereu la cheremul tău şi nu suporţi gândul că ar putea să găsească ceva sau pe cineva pentru ea.

— Maggie ajunge, murmură Brianna.

— Nu, n-ajunge. Tu, oricum, nu i-ai spune nimic, niciodată n-ai face-o. O să audă totul de la mine. Pe mine mă urăşte de când m-am născut, iar de tine, s-a folosit. Noi nu-i suntem fiice, ci, cu rândul, suntem când pedepse, când cârje. Mi-ai urat vreodată, o singură dată, fericire, alături de Rogan sau de copil?

— Şi de ce s-o fi făcut? i-o reteză Maeve, buzele tremurându-i. Ca să mi se arunce în faţă urările? Tu nu m-ai iubit niciodată ca pe o mamă.

— Aş fi făcut-o. Gâfâind, Maggie se ridică de la masă. Dumnezeu îmi este martor că am vrut să

te iubesc. Brianna a încercat. Şi i-ai fost vreodată recunoscătoare pentru sacrificiile pe care le-a făcut ca tu să te simţi bine? în schimb, tu i-ai distrus şansa pe care o avea la căminul şi familia pe care şi le dorea. Ei bine, de data asta, n-o să mai procedezi astfel. Nu vei mai intra în casa ei ca să-i vorbeşti aşa, ei sau bărbatului pe care-l iubeşte.

— Vorbesc cum poftesc cu cei care sunt trup din trupul meu.

— Încetaţi amândouă, rosti Brianna cu un glas tăios. Avea o paloare de gheaţă, iar tremuratul, pe care reuşise să şi-l stăpânească, se transformase în fiori. Trebuie să vă loviţi de fiecare dată una pe cealaltă, astfel? Nu voi mai fi clubul de care să vă folosiţi, ca să vă produceţi suferinţă una alteia. Am oaspeţi în salon, rosti ea, inspirând precipitat. Şi prefer să nu le fie adusă la cunoştinţă nenorocirea familiei mele. Maggie, aşează-te şi liniştеşte-te.

— Atunci, bată-te singură, rosti Maggie, furioasă. Eu plec. Nu apucă să sfârşească bine cuvintele, că durerea, care o străfulgeră, o făcu să strângă puternic spătarul scaunului.

— Maggie! înfricoşată, Brianna o apucă de mână. Ce este? Copilul?

— Un junghi doar. Însă acesta se preschimbă într-un val, care o încremeni.

— Te-ai albit la faţă. Aşează-te, nu mă

contrazice.

Lottie, sora medicală retrasă la pensie, se ridică imediat.

— Câte junghiuri ai avut până acum, dragă?

— Nu ştiu. Când şi când, toată după-amiaza. Maggie răsuflă uşurată când durerea trecu. Nu este nimic. Mai am vreo două săptămâni.

— Doctorul a spus că se poate întâmpla în orice clipă, îi reaminti Brianna.

— Ce ştie doctorul?

— Adevărat, adevărat. Zâmbind, Lottie ocoli masa şi începu să maseze umerii lui Maggie. Te mai doare şi altceva, iubito?

— Spatele, puţin, recunoscu Maggie. Nu mi-a dat pace toată ziua.

— Mmm. Respiră adânc acum şi relaxează-te. Nu, Brianna, deocamdată ei nu-i mai trebuie ceai, rosti ea, înainte ca Brianna să apuce să umple ceaşca. Vom vedea mai încolo.

— Nu sunt în travaliu. Ideea îi dădu lui Maggie o senzaţie de ameţeală. Este de la carnea de oaie.

— S-ar putea. Brie, nu l-ai servit pe tânăr cu nici o picătură de ceai.

— Este în regulă. Gray îşi plimbă privirea de la o femeie la alta, întrebându-se ce mişcare să facă. Retragerea, conchise el, era cea mai indicată dintre toate. Cred că o să mă întorc în camera mea, adăugă el.

— Oh, mi-au plăcut tare mult cărţile dumitale, rosti Lottie, voioasă. Pe două dintre ele le-am citit cât am fost în vacanţă. Mă tot întreb cum de poţi născoci povestiri atât de interesante şi cum de le poţi scrie cu asemenea cuvinte alese.

Lottie continuă să discute, ţinându-i pe toţi în preajmă, până ce lui Maggie i se tăie din nou răsuflarea.

— Poftim! Aş spune că se succed cam din patru în patru, minute. Respiră, iubito, aşa fetiţo. Brie, cred că trebuie să-l suni pe Rogan acum. Spune-i că ne vedem la spital.

— Oh! O clipă, Brianna nu reuşi nici să gândească, nici să se mişte. Trebuie să-l sun pe doctor.

— Ai face bine. Lottie luă mâna lui Maggie şi o strânse puternic când Brianna dispăru. Să nu te sperii. Am ajutat pe mulţi copii să vină pe lume. Ai vreo valijoară pregătită, Maggie?

— Da, în dormitor. Ea răsuflă uşurată când durerea trecu. Ciudat, acum se simţea mai liniştită. În debara, preciză ea.

— Tânărul se va duce să ţi-o aducă. Nu-i aşa, dragă?

— Sigur. Eră bucuros să o facă. Avea să iasă astfel din casă, să fie cât mai departe de cumplita perspectivă a naşterii unui copil. Mă duc să o aduc chiar acum.

— Stai liniştit, Gray. Aflată între două dureri,

Maggie reuşi să chicotească. N-o să nasc pe masa de bucătărie.

— Corect. El afişă spre Maggie un zâmbet nesigur şi o şterse.

— Am să mă duc acum să-ţi aduc haina, îi zise Lottie lui Maggie şi-i aruncă lui Maeve o privire cu subînţeles. Nu uita de respiraţie.

— N-am să uit. Mulţumesc, Lottie. Am să mă descurc.

— Eşti speriată. Lottie se aplecă încet şi cuprinse în palmă obrazul lui Maggie. Este firesc. Ceea ce se întâmplă cu tine este un lucru natural. Este un lucru pe care numai o femeie îl poate face şi înţelege. Dumnezeu ştie că, dacă bărbaţii ar putea face aşa ceva, ar fi mai puţin oameni în lume.

Gândul o făcu pe Maggie să zâmbească.

— Sunt puţin speriată. Dar nu doar din cauza durerii. Ci şi din cauză că n-am să ştiu ce să fac după aceea.

— O să ştii. O să fii în curând mamă, Margaret Mary. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Maggie închise ochii când Lottie ieşi din cameră. Simţea schimbările dinăuntrul ei, magnitudinea lor. Îşi închipui schimbările din viaţa ei, imensitatea lor. Da, în curând avea să fie mamă. Copilul pe care ea şi Rogan îl zămisliseră avea să fie în braţele ei, nu în pântecul ei.

Te iubesc, îi zise ea, în gând, copilului. Îţi jur că n-ai să fi înconjurat decât de dragoste.

Durerea se proiectă din nou, smulgând un geamăt de pe buzele ei. Maggie strânse ochii mai tare, concentrându-se asupra respiraţiei. Deschizând ochii, văzu chipul mamei ei şi lacrimi şi, poate pentru prima dată în viaţă, o adevărată înţelegere.

— Îţi doresc fericire, Maggie, rosti încet Maeve. Alături de copilul tău.

Pentru o clipă, prăpastia dintre ele dispăru. Maggie îşi întoarse mâna şi strânse palma mamei ei.

Când Gray reveni, ţinând în mână geanta făcută în pripă, Lottie o ajută pe Maggie să meargă spre maşina Briannei. Toţi musafirii de la han erau în curte şi le făceau semne de rămas bun.

— Oh, mulţumesc că ai fost rapid. Brianna îi smulse valijoara din mână şi privi în jur, năucită. Rogan este în drum spre spital. A închis înainte să apuc să-i spun la revedere. Doctorul a spus să o aducem imediat. Trebuie să mă duc cu ea.

— Sigur că trebuie. O să-i fie bine.

— Da, o să-i fie bine. Brianna începu să-şi roadă unghia de la degetul mare. Trebuie să las toţi oaspeţii.

— Nu-ţi face griji în privinţa treburilor de aici.

Am să mă ocup eu de tot.

— Dar tu nu poţi să găteşti.

— O să-i scot pe toţi la restaurant. Nu-ţi face griji, Brie.

— Nu, ce proastă sunt! Sunt atât de ameţită. Îmi pare rău, Gray.

— Să nu-ţi pară. Gray îi cuprinse faţa în ambele mâini. Să nu te mai gândeşti la nici una din aceste probleme. Du-te cu sora ta şi ajut-o să aducă pe lume copilul.

— Am să mă duc. Poţi să o suni, te rog, pe doamna O'Malley? Numărul ei de telefon este în agenda mea. O să vină să se ocupe de casă, până am să mă întorc eu. Şi dacă vrei, sună-l şi pe Murphy. Ar vrea să ştie. Şi…

— Brie, du-te. Am să sun tot districtul. În ciuda privirilor din curte, el o sărută scurt şi apăsat. Să-i spui lui Rogan să-mi trimită o ţigară.

— Da. În regulă, da, mă duc, rosti ea şi se grăbi la maşină.

Gray rămase în urmă, privind cum maşina Briannei se depărta, urmată de cea în care se aflau Lottie şi Maeve.

Familiile, se gândi el, scuturând din cap şi cutremurându-se. Slavă cerului că nu avea una din pricina căreia să-şi facă griji.

Gray începu să se îngrijoreze din pricina Briannei, când după-amiaza deveni seară, iar

seara, noapte. Doamna O'Malley venise cam după o jumătate de oră de la apelul lui şi se năpustise direct în bucătărie. Zornăind oalele şi cratiţele, femeia pălăvrăgi despre experienţa în domeniul naşterilor, până ce, făcându-i-se greaţă, Gray se retrase în camera lui.

El se simţi mai bine când sosi Murphy şi bău, împreună cu el, un pahar cu whisky, în sănătatea lui Maggie şi a copilului.

Dar, pe măsură ce în han ee aşternea liniştea şi orele înaintau, Gray constată că nu putea nici să lucreze şi nici să doarmă – modalităţi pe care întotdeauna le folosise ca portiţe de evadare.

Stând treaz, avu mai mult timp de reflectare. Oricât de mult încercase să o evite, scena din bucătărie îi tot revenea în minte. Ce fel de necaz îi pricinuise el Briannei, prin faptul că o dorise şi că apoi acţionase mânat de această dorinţă? El nu ţinuse seama de familia ei sau de religia ei. Era şi ea la fel de credincioasă ca şi mama ei?

Ori de câte ori se gândea la suflet şi la veşnicele chinuri ale iadului, se simţea tulburat. Tot ce era etern îl tulbura, iar chinurile iadului se aflau în capul listei.

Dăduse oare Maggie glas gândurilor Briannei? Asta era mai puţin tulburător. Toate acele cuvinte de dragoste… Din punctul lui de vedere, dragostea putea fi la fel de primejdioasă ca chinurile iadului şi prefera să nu se confrunte cu

nici una din ele.

De ce oare complicau oamenii lucrurile? se întrebă el, hoinărind prin camera Briannei. Complicaţiile erau. Părţi ale ficţiunilor. În realitate, viaţa era mult mai simplă.

Însă era o tâmpenie, recunoscu el, şi o naivitate să pretinzi că Brianna Concannon nu era o complicaţie. Nu concluzionase el deja că ea era unică? Agitat, Gray ridică uşor capacul unei sticluţe de pe toaleta ei şi-l mirosi.

Nu voia decât să fie cu ea – deocamdată, îşi zise el. Se simţeau bine unul cu celălalt, se plăceau. În acest spaţiu şi în acest timp, ei se potriveau perfect unul cu celălalt.

Bineînţeles, el putea să se retragă oricând. Sigur că putea. Inspirând zgomotos, el înşurubă capacul sticluţei.

Însă mireasma rămase în mintea lui.

Brianna nu era îndrăgostită de el. Credea poate că era, deoarece el era primul bărbat din viaţa ei. Era ceva firesc. Şi poate, doar poate, el se încurcase cu ea puţin mai mult decât o făcuse cu altcineva. Şi asta deoarece ea nu semăna cu nimeni. Astfel că şi acest lucru era firesc.

Cu toate acestea, când cartea lui avea să fie gata, între ei avea să se termine totul. El avea să plece. Ridicându-şi capul, se privi în oglindă. Nu exista nici o emoţie, conchise el. Era acelaşi chip. Dacă exista vreo umbră de panică în ochii

lui, el prefera să o ignore.

Grayson Thane se privi din nou în oglindă. Era un bărbat pe care-l clădise din nimic. Un bărbat alături de care se simţea confortabil. Un bărbat, îşi zise, care, trecea prin viaţă, aşa cum poftea. Liber, fără valize, fără regrete.

Existau amintiri. Le putea suprima pe cele neplăcute. Făcea acest lucru de ani şi ani de zile. Într-o zi, se gândi el, avea să privească în urmă şi avea să şi-o aducă aminte pe Brianna, iar asta avea să fie suficient.

De ce naiba ea nu sunase?

El se dădu din faţa oglinzii, ca nu cumva să apuce să vadă ceva ce dorea să evite. Nu era nevoie ca ea să telefoneze, îşi zise el şi începu să scormonească printre cărţile de pe raft. Erau problemele ei, probleme de familie, iar locul lui nu era printre ele. Nu dorea să facă parte din ele.

Era curios, doar atât, în privinţa lui Maggie şi a copilului. Dacă stătea treaz, era doar din cauza curiozităţii pe care şi-o dorea satisfăcută.

Simţindu-se mai bine, Gray alese o carte, se întinse pe patul ei şi începu să o citească.

La trei dimineaţa, Brianna intră, nesigură, ameţită de bucurie şi oboseală şi-l găsi pe Gray adormit în patul ei, peste aşternuturi, cu o carte deschisă pe piept. Ea îi surâse. Copilăreşte, îşi

dădu ea seama, însă era o noapte pentru copilării.

Se dezbrăcă în linişte, îşi aranjă hainele pe scaun şi-şi puse cămaşa de noapte. Intră apoi în baie şi, spălându-se cu puţină apă, îşi îndepărtă oboseala de pe faţă. Surprinzându-şi chipul zâmbitor, în oglindă, Brianna râse.

Revenind în dormitor, se aplecă să-l mângâie pe Con, care stătea ghemuit pe covoraşul de lângă pat. Oftând, închise lumina şi se întinse, fără să dea la o parte aşternutul.

El se răsuci instantaneu spre ea, cuprinzând-o în braţe şi cufundându-şi faţa în părul ei.

— Brie. Glasul lui era îngroşat de somn. Mi-a fost dor de tine.

— M-am întors. Ea se răsuci şi se ghemui lângă el. Hai, culcă-te.

— Mi-a fost greu să dorm fără tine. Prea multe sunt visele vechi fără tine.

— Ssst! Ea îl dezmierdă, simţind că somnul avea să o fure în orice clipă. Sunt aici.

Dezmeticindu-se brusc, el se smuci şi clipi încurcat.

— Brie, rosti el, dregându-şi glasul şi ridicându-se, te-ai întors.

— Da. Ai adormit citind.

— Oh, da. După ce-şi frecă mâinile de faţă, ţinându-şi ochii întredeschişi o privi pe Brianna, în lumina palidă. Abia atunci gândul îl fulgeră şi

întrebă: Ce face Maggie?

— Este bine, se simte minunat. Oh, a fost extraordinar, Gray. Emoţionată, şa se ridică şi-l cuprinse în braţe. Să fi văzut cum îl înjura pe Rogan, cum jura c-o să se răzbune în cele mai cumplite moduri. Însă el n-a făcut decât să-i sărute mâinile şi să-i spună să respire. Apoi a început să râdă şi să-i spună că-l iubeşte, pentru ca, după aceea, să ajungă să-l blesteme din nou. N-am văzut niciodată un bărbat care să fie atât de agitat, de copleşit şi de iubitor. Brianna oftă din nou, neconştientizând că obrajii îi erau umezi îţi dai seama ce pălăvrăgeală, ce încurcătură, ce discuţii erau. Ori de câte ori personalul medical încerca să ne scoată de acolo, Maggie amenința că se ridică şi pleacă şi ea. „Familia mea rămâne”, spunea, „căci altfel plec şi eu cu ea”. Aşa că am rămas. A fost atât de… minunat.

Gray îi şterse lacrimile de pe obraji.

— Ai de gând să-mi spui ce are?

— Un băieţel, rosti Brianna, râzând. Cel mai frumos băieţel. Are părul negru ca al lui Rogan şi îi stă ondulat, pe lângă căpşor, ca o aureolă. Are ochii lui Maggie. Acum, bineînţeles, sunt albaştri, dar forma lor o are de la Maggie. A plâns foarte mult, de parcă ne blestema pe toţi că l-am adus în încurcătura asta. Degetele le ţinea strânse în pumni. L-au numit Liam. Liam Matthew Sweeney. Mi l-au dat şi mie să-l ţin.

Brianna îşi lăsă capul pe umărul lui Gray. S-a uitat la mine.

— Să nu-mi spui că ţi-a şi zâmbit.

— Nu. Însă Brianna zâmbi. Nu, asta n-a făcut. S-a uitat la mine, foarte serios aş putea spune, de parcă se întreba ce trebuia să facă din toată chestia asta. N-am mai ţinut niciodată în braţe o viaţă atât de fragedă. Nu se compară cu nimic, cu absolut nimic. Ea se răsuci cu faţa spre gâtul lui. Mi-aş fi dorit să fi fost şi tu acolo.

Spre uimirea lui, Gray constată că şi el şi-ar fi dorit acelaşi lucru.

— Păi, cineva trebuia să aibă grijă de fermă. Doamna O'Malley a venit într-un suflet.

— Să fie binecuvântată. Am s-o sun mâine să-i dau vestea şi să-i mulţumesc.

— Nu găteşte la fel de bine ca tine.

— Doar nu crezi asta! Brianna râse în sinea ei. Sper că nu i-ai spus.

— Sunt expert în materie de diplomaţie. Aşadar, continuă el sărutând-o pe Brianna pe frunte, are un băiat. Ce greutate a avut?

— Trei kilograme şi o sută patruzeci şi şapte de grame.

— Şi ora, ora la care s-a născut?

— Oh, pe la unu şi jumătate.

— La naiba, se pare că neamțul a înhăţat miza.

— Poftim?

— Miza. Am făcut un pariu în legătură cu

copilul. Sex, greutate, ora naşterii. Sunt sigur că neamţul – Krause – a fost cel mai aproape de adevăr.

— Aţi făcut un pariu? Şi a cui a fost ideea?

Gray îşi trecu limba peste dinţi.

— A lui Murphy, zise el. Bărbatul ăsta pariază pe orice.

— Şi bănuiala ta care a fost?

— Fetiţă, trei kilograme şi trei sute de grame, miezul nopţii. El o sărută din nou. Unde îmi este ţigara?

— Rogan ţi-a trimis una fină. Este la mine în poşetă.

— Am să o fumez mâine, la cârciumă. Cineva va trebui să ofere de băut.

— Oh, poţi fi sigur de asta. Ea inspiră scurt şi-şi împreună degetele. Grayson, în legătură cu discuţia de după-amiază, cu mama…

— Nu trebuie să spui nimic în legătură cu treaba asta. Am apărut la un moment nepotrivit, asta-i tot.

— Nu este doar asta şi ar fi o prostie să pretindem că este.

— În regulă. El ştia că ea avea să stăruie ca lucrurile să se lămurească, însă nu suporta să-i vadă buna dispoziţie dispărând. N-o să pretindem. Haide, să nu ne gândim la asta acum. Vom discuta mai târziu, cât de mult vei dori. În noaptea asta ar trebui să petrecem, nu eşti de

aceeaşi părere?

Uşurarea sufletească o încălzi. Fusese destul de încordată toată ziua.

— Pun pariu că nu ai mâncat.

— Nu, n-am mâncat.

— Ce-ar fi să aduc puiul care a rămas de la cină? O să-l mâncăm în pat.

Capitolul 15

În săptămâna care urmă, fu destul de uşoară evitarea subiectelor serioase. Gray se cufundă în munca lui, iar timpul Briannei se împărţi între musafiri şi nepoţel. Cum avea câte o clipă liberă, găsea motiv să de-a o fugă până la Maggie, ca să se asigure că proaspăta mamă şi copilaşul ei nu aveau nevoie de ceva. Maggie era prea fermecată de fiul ei, ca să-şi mai manifeste părerea de rău pentru pierderea vernisajului noii ei galerii.

Gray trebui să admită că bebeluşul era încântător. De vreo câteva ori, el ajunsese până la Maggie, în plimbările pe care le făcea să-şi dezmorţească picioarele şi să-şi limpezească mintea.

Pe înserate, îi plăcea, cel mai mult, să iasă, când lumina căpăta acea strălucire atât de specifică Irlandei, iar atmosfera devenea atât de clară, că putea să vadă, peste dealurile de

smarald, soarele care cobora la apus, în panglica îngustă a râu. Lui, făcându-l să lucească asemeni unei săbii de argint.

De astă dată, îl găsi pe Rogan, îmbrăcat într-un tricou şi într-o pereche veche de blugi, smulgând de zor buruienile din grădină. O interesantă ipostază, se gândi Gray; pentru un bărbat care, cu uşurinţă, îşi putea permite un pluton de grădinari.

— Salutare, tăticule. Zâmbind, Gray se rezemă de poarta grădinii.

Rogan se răsuci pe tocurile ghetelor roase.

— Ah, un bărbat! Intră, intră. Eu am fost evacuat. Ce să-i faci, femeile. Rogan arătă cu capul spre casă. Maggie, Brie, Kate, sora lui Murphy şi alte cucoane din sat, care au venit în vizită. Discută despre alăptatul la sân şi povestesc întâmplări din sala de naştere.

— Da. Gray aruncă o privire tristă casei şi împinse poarta. Mie mi se pare că mai degrabă ai evadat, decât că aj fost alungat.

— Destul de adevărat. Fiind în minoritate, eu nu mă pot apropia de Liam. În plus, Brianna a constatat că grădina este năpădită de buruieni şi a accentuat că nu este indicat ca Maggie să se ocupe acum de ea. Apoi a ridicat spre mine o sprânceană, în maniera-i atât de specifică, că eu am înţeles aluzia. Rogan privi cu ardoare spre casă. Am putea să încercăm să ne furişăm în

bucătărie să bem o bere.

— Este mai sigur aici, afară. Gray se aşează jos, încrucişându-şi picioarele. Vrând să-i dea o mână de ajutor lui Rogan, el se întinse şi smulse o buruiană. Cel puţin lui i se păru că arăta a buruiană. Oricum, eu cu tine voiam să stau de vorbă. Despre certificatul de acţionar.

— Care certificat de acţionar?

— Cel de la *Triquarter.*

— Ah, da. Chestiunea mi-a ieşit total din minte. Brianna a primit răspuns de la ei, nu-i aşa?

— A primit răspuns de la cineva. L-am rugat pe agentul meu de la bursă să facă nişte. Săpături" Este interesant.

— Te gândeşti să investeşti ceva?

— Nu. Şi nici n-aş putea, dacă aş vrea. Nu există nici o companie *Triquarter* nici în Wales, nici în altă parte.

Sprâncenele lui Rogan se încruntară.

— A falimentat?

— Se pare că n-a existat niciodată, ceea ce înseamnă că certificatul pe care-l ţii n-are nici o valoare.

— E ciudat totuşi că cineva este dispus să plătească o mie de lire pentru el. Poate că omului tău i-a scăpat ceva. Este posibil să fie vorba despre o companie destul de mică, ce nu apare pe listele standard.

— M-am gândit şi la asta. Şi la fel şi el. A fost

atât de curios, încât a „săpat” mai adânc şi a sunat la numărul de telefon tipărit în antet.

— Şi?

— Nu este un număr care să funcţioneze. După părerea mea, oricine poate să-şi facă o hârtie pe care să tipărească un antet. Întocmai cum oricine poate închiria o cutie poştală, ca cea din Wales, la care a scris Brianna.

— Destul de adevărat. Însă tot nu se explică de ce cineva ar fi dispus să plătească pentru ceva ce nu există. Rogan se încruntă din nou. Am nişte treburi la Dublin. Deşi nu cred că Brie mă va ierta că-i voi lua, de aici, pe Maggie şi Liam, va trebui totuşi să plecăm la sfârşitul săptămânii. Nu va dura decât câteva zile şi aş putea să fac nişte investigaţii, cât sunt acolo.

— Cred că merită o călătorie până în Wales. Gray ridică din umeri când Rogan îl privi. Tu eşti puţin cam împovărat, deocamdată, însă eu nu sunt.

— Te gândeşti să te duci tu în Wales?

— Întotdeauna mi-am dorit s-o fac pe detectivul. Nu crezi că este cam mare coincidenţa că, după ce Brie a găsit certificatul şi a scris companiei, hanul a fost spart? El ridică din nou din umeri. Eu îmi câştig existenţa ţesând intrigi din coincidenţe.

— Şi o să-i spui Briannei ce ai de gând?

— Parţial. M-am gândit să fac o călătorie la

New York– Briannei s-ar putea să-i placă un sfârşit de săptămână în Manhattan.

Sprâncenele lui Rogan se ridicară.

— Cred că i-ar plăcea – dacă o vei putea convinge să-şi abandoneze hanul, în plin sezon.

— Cred că asta am s-o rezolv.

— Dar New York-ul este departe de Wales.

— Nu va fi greu să facem o escală acolo, la întoarcere. Vom mai lungi călătoria cu câteva zile. M-am gândit să mă duc singur, dar, dacă va trebui să vorbesc cu cineva oficial, cred că este nevoie de ea – sau de Maggie, sau de mama lor. El zâmbi din nou. Cred că Brie este cea mai indicată.

— Când vrei să pleci?

— Peste câteva zile.

— Te mişti rapid, zise Rogan. Crezi că o s-o poţi face pe Brianna să se mişte la fel de repede?

— Va trebui să folosesc mult farmec. Mi-am făcut nişte rezerve.

— Păi, dacă vei reuşi, vom ţine legătura. Eu voi face tot ce-mi va sta în putere să mă interesez de această chestiune. Oh! Dacă ai nevoie de muniţie suplimentară, poţi să-i spui că avem numeroase obiecte, de-ale lui Maggie, expuse la galeria *Worldwide,* din New York.

Râsete de femei umplură aerul. Acestea ieşiseră afară, în centru aflându-se Maggie, care-l ţinea pe Liam în braţe. După prezentările şi

saluturile de rigoare, după gângurelile adresate micuţului, musafirele se urcară pe biciclete şi plecară.

— L-a să-l ţinem şi noi puţin. Gray întinse mâinile şi luă copilul din braţele lui Maggie. De fiecare dată îl dădea gata felul în care Liam îşi pironea asupra lui serioşii ochişori albaştri. Hei, n-ai început să vorbeşti încă? Rogan, cred că este timpul să scoatem copilul ăsta dintre femei, să-l ducem la cârciumă şi să-i dăm o halbă.

— Şi-a servit halba de seară, mulţumim, interveni Maggie. Lapte de mamă.

Gray gâdilă bărbia bebeluşului.

— Cum se face că poartă rochiţă? Măi, băiete, femeile astea vor să facă din tine o muieruşcă.

— Nu este rochiţă. Brianna se aplecă să-l sărute pe Liam pe frunte. Este un portbebe. O să poarte pantaloni, de-o să se sature. Rogan, nu trebuie decât să încălzeşti oala pe care am adus-o, când vrei să mănânci. Încruntându-se, Brianna aruncă o privire la rondurile de flori. Nu are nici un rost să te joci cu buruienile. Trebuie să le scoţi cu rădăcină.

Rogan zâmbi şi o sărută.

— Da, să trăiţi.

Râzând, Brianna îl împinse cu mâna.

— Am plecat. Gray, dă-le copilul înapoi. Alde Sweeney au avut destui vizitatori pe ziua de azi. Să-ţi ţii cât mai mult picioarele sus, îi spuse ea

lui Maggie.

— Aşa am să fac. Convinge-o să facă şi ea la fel, îi porunci Maggie lui Gray. De zile întregi duce în spate două gospodării.

Gray o apucă pe Brianna de mână.

— Aş putea să te duc în braţe până acasă.

— Nu te prosti. Să fiţi atenţi. Brianna îşi lăsă mâna în palma lui Gray şi, ieşind pe poartă, o luară pe drum. A crescut deja atât de mult, murmură ea. Şi acum a început să şi zâmbească, când se uită la tine. Te-ai întrebat vreodată ce trece prin mintea unui copil când te priveşte?

— Cred că se întreabă dacă viaţa asta va fi cu mult mai diferită decât anterioara.

Surprinsă, ea întoarse capul.

— Crezi în genul ăsta de lucruri? Cu adevărat?

— Sigur. O singură călătorie, pentru mine n-ar avea nici un sens. Nu vom face niciodată ce trebuie, dintr-o singură încercare. Iar când eşti într-un astfel de loc, poţi simţi ecourile sufletelor trecute, ori de câte ori tragi aer în piept.

— Uneori, am senzaţia că am mai trecut pe aici. Alene, ea întinse mâna şi şi-o plimbă de-a lungul boscheţilor de cerceluşi care însoţeau drumul. Chiar aici, dar într-un alt timp, cu o altă înfăţişare.

— Spune-mi o poveste.

— Este o linişte în aer, o pace. Drumul este doar o cărare, foarte îngustă, dar bine bătătorită.

Simt mirosul cărbunilor încinşi. Sunt obosită, dar este frumos, căci mă duc acasă la cineva. Cineva mă aşteaptă în capăt. Uneori, aproape că-l văd stând acolo, făcându-mi cu mâna. Brianna se opri, scuturând din cap de parcă ar fi vrut să-şi alunge propriile absurdităţi. Este o prostie. Imaginaţia mea.

— Nu neapărat. Gray se aplecă, rupse o floare de pe marginea drumului şi i-o dădu. În ziua în care am pus piciorul aici, n-am putut să mă uit în jurul meu suficient de repede şi de mult. Nu pentru că totul era nou. Ci pentru că aveam senzaţia că-mi aminteam. Reacţionând sub impuls, el se răsuci, o cuprinse pe Brianna în braţe şi o sărută.

La fel era şi asta, îşi dădu el seama. Uneori, când o ţinea în braţe, când gura lui se cobora peste a ei, îi reveneau în minte crâmpeie ale unor imagini.

Parcă îşi amintea.

Gray alungă gândul. Era timpul, conchise el, să-şi pună în aplicaţie farmecele, ca să o determine să facă ce dorea el.

— Rogan mi-a spus că trebuie să se întoarcă, pentru o vreme, la Dublin. Maggie şi Liam vor merge cu el.

— Oh! Până să apuce să se împace cu ideea, Brianna simţi rapida şi tăioasa împunsătură a regretului. Da, ei au o viaţă şi acolo. Am tendinţa

să uit acest lucru când sunt aici.

— O să le simţi lipsa.

— Da, am să le-o simt.

— Şi eu va trebui să fac o scurtă călătorie.

— O călătorie? De astă dată ea se simţi cuprinsă de panică şi încercă, din răsputeri, să-şi stăpânească emoţia. Unde te duci?

— La New York. Premiera, mai ţii minte?

— Filmul tău. Ea reuşi să afişeze un surâs. Este foarte plăcut pentru tine.

— Ar putea să fie, dacă ai merge şi tu cu mine.

— Să merg cu tine? Ea încremeni în mijlocul drumului şi-l privi uluită. La New York?

— Câteva zile. Trei sau patru. El q cuprinse în braţe şi începu să se mişte în ritmurile improvizate ale unui vals. Am putea sta la *Piaza,* ca Eloise.

— Eloise? Cine…

— N-are importanţă. Am să-ţi explic mai târziu. Vom lua un *Concorde,* şi nici nu vei şti când ajungem. Am putea să vizităm galeria *Worldwide* de acolo, adăugă el, sperând să-i stârnească interesul. Vom face toate trăsnăile de vacanţă, vom mânca la restaurante de lux. Poate te alegi cu câteva meniuri noi.

— Dar nu pot. Zău. Capul i se învârtea, dar nu din cauza ameţitorilor paşi de dans. Hanul…

— Doamna O’Malley a spus că va fi fericită să intre în teren.

— Să…

— Să ajute, reformulă el. Vreau să vii cu mine, Brianna. Filmul este important, dar dacă nu vei fi acolo nu va avea nici un farmec. Este un moment deosebit pentru mine. Nu vreau să fie doar o obligaţie.

— Dar, New York-ul…

— Este la o aruncătură de băţ când mergi cu mijloace de transport supersonice. Murphy este bucuros să aibă grijă de Con, doamna O'Malley abia aşteptată să ia în primire hanul.

— Ai şi vorbit cu ei! Ea încercă să oprească dansul ameţitor, însă Gray continuă să o rotească.

— Sigur. Ştiam că nu vei pleca până ce nu va fi totul aranjat.

— N-am să plec. Nu pot…

— Fă acest lucru pentru mine, Brianna. Nemilos, Gray îşi scoase cea mai grozavă armă: încrederea. Am nevoie de tine acolo.

Ea răsuflă prelung şi încet.

— Grayson!

— Înţeleg că ăsta este un da?

— Cred că sunt nebună, rosti ea şi râse. Da.

Două zile mai târziu, Brianna era într-un *Concorde,* ce zbura deasupra Atlanticului. Inima îi era cât un purice. De altfel, aşa îi era de când închisese valizele. Mergea la New York. Aşa, pur

şi simplu… îşi lăsase treburile în mâinile altcuiva. În mâini capabile, fără îndoială, însă nu ale ei.

Consimţise să meargă în altă ţară, să traverseze un ocean, alături de un bărbat care nici măcar rudă nu-i era, într-un avion care era cu mult mai mic decât şi-l imaginase.

Cu siguranţă că înnebunise.

— Ai emoţii? El îi luă mâna şi i-o ridică în dreptul buzelor.

— Gray, n-ar fi trebuit să fac niciodată acest lucru. Nu ştiu de ce l-am făcut. Bineînţeles că ştia. El era cauza.

El se strecurase în ea, în toate modurile posibile.

— Te îngrijorează reacţia mamei tale?

Aceasta fusese cumplită. Cuvinte grele, acuzaţii şi preziceri. Brianna însă scutură din cap. Ea se resemnase în privinţa sentimentelor pe care Maeve le avea faţă de Gray şi faţă de legătura lor.

— Pur şi simplu mi-am făcut bagajul şi am plecat.

— N-aş prea spune. El pufni în râs. Ai făcut cel puţin o duzină de liste, ai făcut mâncare cât pentru o lună, pe care ai pus-o la congelator, ai făcut curat în casă, de sus până jos… El se întrerupse, căci ea nu arăta deloc emoţionată. Arăta îngrozită. Iubito, relaxează-te. N-ai de ce

să te sperii. New York-ul nu este atât de groaznic pe cât se spune.

Nu era vorba de New York. Brianna îşi întoarse, capul, ascunzându-şi faţa în umărul lui. Era vorba de Gray. Ea înţelesese, în cazul în care el nu o făcuse, că, în afară de familie, nu exista nimeni pe lume pentru care ea să fi făcut ceea ce făcuse, că el devenise o parte importantă din viaţa ei.

— Mai spune-mi o dată despre Eloise.

El o luă de mână.

— Eloise este o fetiţă care locuieşte în *Piaza,* cu bona ei, cu căţelul Weenie şi cu ţestoasa Skipperdee.

Brianna zâmbi, închise ochii şi-l lăsă să-i spună povestea…

La aeroport, îi aştepta o limuzină. Pe pluşul banchetei din spate, găsi trei trandafiri, minuţios aranjați într-un buchet, şi o sticlă rece de *Dom Perignon.*

— Grayson!

Copleşită, ea îşi ascunse faţa în buchet.

— Tot ce trebuie să faci este să te distrezi. El desfăcu dopul sticlei cu şampanie şi lăsă spuma să se scurgă pe margine. Iar eu, gazda ta genială, îţi voi arăta tot ce este de văzut În Big Apple.

— De ce i se spune aşa?

— Habar nu am. El îi întinse o cupă şi ciocni cu ea. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o.

Ea roşi, se fâstâci şi-şi trecu mâna prin părul răvăşit.

— Sunt convinsă că arăt excelent.

— Nu, excelent arăţi în şort. Când ea pufni în râs, el se apropie şi începu să-i ciupească urechea. De fapt, mă întrebam, dacă, din când în când, o să-l porţi pentru mine.

— Îl port în fiecare zi.

— Uh-uh! Vreau să spun să porţi *numai* şortul.

Simţindu-şi obrajii inundaţi de roşeaţă, Brianna aruncă, prin geamul despărţitor, o privire pe furiş, şoferului.

— Gray…

— În regulă, ne vom ocupa mai târziu de imaginaţia mea senzuală. Ce vrei să facem, mai întâi?

— Aaa… Ea era încă tulburată de ideea de a sta în bucătăria ei, îmbrăcată numai în şort.

— Mergem la cumpărături, hotărî el. Ne cazăm, dau nişte telefoane şi, pe urmă, plecăm prin oraş.

— Ar trebui să cumpăr nişte suveniruri. Şi aş vrea să merg şi la acel magazin de jucării, la acela foarte mare.

— *FA.O. Schwartz.*

— Da, sigur. Voi găsi ceva frumos pentru Liam,

nu-i aşa?

— Absolut. Dar eu mă gândeam, mai degrabă, la cel de la intersecţia străzilor Fifth cu Forty-Seven.

— Ce-i acolo?

— Am să te duc.

Gray abia îi dădu răgaz Briannei să se minuneze de alura impozantă a hotelului *Piaza,* de holul opulent, cu covoare roşii şi candelabre orbitoare, de uniformele spilcuite ale personalului, de încântătoarele aranjamente florale, de superbele vitrine încărcate cu bijuterii scumpe.

După ce urcară cu liftul, intrară într-un apartament somptuos, situat atât de sus, încât Central Park apărea ca o luxuriantă insulă de verdeaţă. El o adusese aici şi acum aştepta ca ea să se învioreze după drum, ca să o scoată din nou în oraş.

— Hai să facem o plimbare pe jos. Aşa poţi vedea cel mai bine New York-ul. El îi luă poşeta, îi trecu peste cap cureaua de umăr şi i-o aşează pe şold. Să o porţi aşa şi să ţii mâna pe ea. Pantofii îţi sunt confortabili?

— Da.

— Atunci, eşti bine echipată.

Ea tot mai încerca să-şi recapete ritmul regulat al respiraţiei, când el o trase afară.

— Este un oraş grozav, primăvara, îi spuse el,

în timp ce se îndreptau spre bulevardul Fifth.

— Ce de lume! Brianna întoarse capul după o femeie îmbrăcată într-o rochie scurtă, de mătase lucitoare, care trecu, în goană, pe lângă ei. Apoi după o alta, în salopetă roşie de piele, care avea atârnaţi trei cercei de lobul urechii stângi.

— Ţie îţi plac oamenii.

Brianna se holbă la un bărbat care mărşălui, o vreme, alături de ei, urlând într-un telefon celular.

— Da.

Gray o trase din calea unei biciclete.

— Şi mie. Din când în când.

El îi arăta tot felul de lucruri, îi promise că urmau să stea în magazinul de jucării, atât cât voia, se amuza de felul în care Brianna se minuna de vitrinele magazinelor şi de diversele figuri care se grăbeau pe stradă.

— Am fost o dată la Paris, îi zise ea, zâmbind comerciantului ambulant care vindea *hot dogs.* Ca să văd expoziţia lui Maggie. Atunci am crezut că n-am să văd ceva mai măreţ. Râzând, ea îi strânse mâna, puternic. Dar acesta este.

Briannei îi plăcea oraşul. Îi plăceau constantul şi violentul zgomot al traficului, strălucitoarele lucruri expuse în vitrinele magazinelor, oamenii preocupaţi şi grăbiţi de problemele lor, zgârie-norii, care ţâşneau de peste tot, transformând străzile în canioane.

— Uite, aici.

Brianna rămase cu privirea pironită pe clădirea din colţ, ale cărei vitrine erau pline cu bijuterii şi pietre preţioase.

— Oh, ce este asta?

— Un bazar, dragă. Lăsându-se pradă bucuriei de a fi cu ea acolo, Gray deschise uşa magazinului. Un carnaval, preciză el.

Atmosfera dinăuntru era însufleţită de glasuri. Cumpărătorii se înghesuiau printre galantare, se învârteau în jurul vitrinelor. Brianna văzu diamante, inele, care mai de care mai strălucitoare, pietre colorate ca nişte curcubeie, seducătoarea sclipire a aurului.

— Oh, ce loc minunat. Ei îi făcea mare plăcere să hoinărească, în acel loc, cu el. Părea o cu totul altă. Lume, toţi acei vânzători şi cumpărători uitându-se la preţurile colierelor cu rubine, sau al inelelor cu safire. Câte avea să mai povestească ea la întoarcerea acasă!

Brianna se opri, cu Gray, în faţa unei vitrine şi începu să chicotească.

— Mă îndoiesc că-mi voi găsi suvenirurile aici.”

— Eu însă da. Perle, cred. El făcu un semn vânzătoarei să nu se apropie, căci dorea să mai studieze mărfurile. Perlele se potrivesc cel mai bine, conchise el.

— Vrei să cumperi un cadou?

— Exact. Acesta. El gesticulă din nou spre

vânzătoare. Avea deja imaginea în minte, iar cele trei şiraguri de perle se potriveau perfect.

Cu jumătate de ureche, el ascultă reclama pe care vânzătoarea o făcea frumosului şi valorosului colier.

— Tradiţional, zise ea, simplu şi elegant. Un suvenir de familie. Şi, desigur, un chilipir.

Gray luă colierul în mână, îi aprecie greutatea, îi studie strălucirea perlelor.

— Ce părere ai, Brianna?

— Este minunat.

— Sigur că este, rosti vânzătoarea, simţind interesul clienţilor ei de a cumpăra. Nu veţi găsi ceva mai bun, în nici un caz la un asemenea preţ. Este ceva clasic. Se poate purta la orice, la rochie de seară, la ţinuta de zi. La un pulover de caşmir, la o bluză de mătase. La o rochie simplă, neagră.

— Negrul nu-i vine bine, rosti Gray, uitându-se la Brianna. Albastrul închis, culori pastelate, verde, poate.

Stomacul Briannei începu să fremete când vânzătoarea pricepu mesajul.

— Ai dreptate, domnule. La coloritul dumneaei, se potrivesc pastelurile şi nuanţele rubinelor. Nu orice femeie le poate purta pe amândouă. Încercaţi-le. O să vă convingeţi singuri cât de bine vin.

— Gray, nu. Brianna făcu un pas în spate,

lovindu-se de un alt cumpărător. Nu se poate. Este absurd.

— Scumpo, interveni vânzătoarea, când un bărbat vrea să-ţi cumpere un asemenea colier, este absurd să-l refuzi. Mai ales când se face un rabat de patruzeci la sută.

— Oh, cred că se poate face mai mult decât atât, rosti Gray, cu nonşalanţă: Nu era vorba de bani. El nici nu se uită la eticheta ce atârna discret de închizătoarea cu diamante. Era plăcerea de a se tocmi. Hai să vedem cum îţi vine.

Cu ochii îndureraţi, Brianna stătu ca Gray să-i închidă colierul. Pe bluza ei simplă din bumbac, acesta era un adevărat miracol.

— Nu se poate să-mi cumperi aşa ceva. Ea refuza, ignorând nerăbdarea degetelor ei de a mângâia acele perle.

— Sigur că se poate. Gray se aplecă şi îi dădu un sărut scurt. Lasă-mă să mă simt bine. Îndreptându-şi spatele, Gray o studie ţinând ochii întredeschişi. Cred că este ceea ce căutam. El aruncă vânzătoarei o privire. Dă-ţi şi dumneata silinţa să o convingi.

— Scumpo, eu, practic, renunţ acum la acest colier să ştii că aceste perle ţi se potrivesc de minune.

— Mmmm-hmm. Gray întoarse mica oglindă de pe galantar spre Brianna. Uită-te puţin, îi sugeră

el. Stai cu ele o clipă. Dă-mi să văd şi acul de acolo, cu diamante, cel în formă de inimă.

— Oh, acesta este un obiect deosebit. Aveţi un ochi bun. Răsucindu-se, vânzătoarea aduse panoplia neagră de catifea, pe care se afla bijuteria, şi o aşează pe galantar. Douăzeci şi patru de pietre tăiate cu măiestrie. Calitate extra.

— Drăguţ! Brie, crezi că lui Maggie o să-i placă? Un cadou pentru o proaspătă mămică.

— Ah! Brianna îşi ţinea cu greu gura închisă. Mai întâi, o uimi imaginea ei din oglindă, cu colierul de perle în jurul gâtului, apoi ideea că Gray avea să cumpere diamante pentru sora ei. L-ar adora, reuşi ea să spună. Dar nu se poate…

— I-a să vedem cât îmi ceri pe amândouă?

— Păi… să văd, zise vânzătoarea bătând tarapanaua cu degetele pe piept. Chinuită parcă de dureri, femeia luă un calculator, făcu nişte socoteli şi scrise apoi, pe un bloc notes, o sumă care o făcu pe Brianna să-şi simtă inima oprindu-se.

— Gray, te rog.

Cu un simplu gest, el o reduse la tăcere.

— Cred că poţi face mai mult decât atât.

— O să mă omorâţi, zise femeia.

— Hai să vedem dacă mai rezişti la puţină durere.

Femeia mormăi, bolborosi ceva în legătură cu

limitele profitului şi calitatea mărfurilor ei. Făcu apoi nişte jonglerii cu cifrele, mai tăie puţin din ele şi-şi duse mâna la inimă.

— Îmi pun singură ştreangul de gât.

Gray îi făcu cu ochiul şi-şi scoase portofelul.

— Ambalează-le şi trimite-le la *Piaza.*

— Gray, nu.

— Îmi pare rău. El desfăcu închizătoarea colierului de perle şi, nepăsător, i-l dădu încântatei vânzătoare. O să le ai până diseară. Nu este indicat să mergi cu ele prin oraş.

— Ştii foarte bine că nu la asta m-am referit.

— Ai o voce încântătoare, îi zise vânzătoarea, ca s-o distragă. Eşti irlandeză?

— Da, sunt. Vezi, dumneata…

— Este prima ei vizită în Statele Unite. Vreau să aibă ceva cu totul deosebit, ca să-i amintească de această călătorie. Gray luă mâna Briannei şi începu să-i sărute degetele, într-o manieră care înduioşă până şi inima cinicei vânzătoare. Doresc foarte mult acest lucru.

— Nu trebuia să-mi cumperi lucruri.

— Ăsta este tot farmecul. Tu nu ceri niciodată.

— Şi din ce parte a Irlandei eşti, scumpo?

— Din districtul Clare, murmură Brianna, dându-şi seama că pierduse din nou. Din vestul ţării.

— Sunt convinsă că este minunat. Şi vei… Luând cartea de credit a lui Gray şi citind

numele, vânzătoarea scoase un ţipăt: Grayson Thane. Dumnezeule, eu ţi-am citit toate cărţile. Sunt cea mai mare admiratoare a dumitale. Să vezi când am să-i spun soţului. Şi el te admiră enorm. Săptămâna viitoare, mergem să-ţi Vedem filmul. Abia aştept. Poţi să-mi dai un autograf? Milt n-o să mă creadă.

— Sigur. El luă bloc notesul pe care ea îi scrisese, mai devreme, suma. Tu eşti Marcia? întrebă el privind la ecusonul de pe masă.

— Eu sunt. Locuieşti în New York? Pe spatele cărţilor dumitale nu scrie niciodată unde trăieşti.

— Nu, nu locuiesc. El îi zâmbi şi îi întinse bloc notesul, ca s-o împiedice să-i mai pună alte întrebări.

— *Marciei,* citi ea, o *nestemată între nestemate. Cu dragoste Grayson Thane.* Femeia îi zâmbi din nou, dar nu atât de seducător încât să-l facă să nu se uite în borderou. Veniţi oricând veţi dori ceva cu totul deosebit. Să nu-ţi faci griji, domnule Thane. Am să trimit totul imediat la hotel. Să porţi cu plăcere colierul, scumpo. Şi distracţie plăcută în New York.

— Mulţumesc, Marcia. Salutările mele lui Milt. Mulţumit de el, Gray se întoarse spre Brianna. Vrei să ne mai învârtim pe aici?

Ameţită, ea scutură simplu din cap.

— De ce faci asta? rosti ea când ieşiră din nou în stradă. Cum de reuşeşti să faci imposibil de

spus „nu”, când eu nu vreau să fie?

— Din plăcere, rosti el, simplu. Îţi este foame? Eu mor. Hai să luăm un *hot dog.*

— Gray, zise ea oprindu-l. Este lucrul cel mai frumos pe care l-am avut vreodată. Şi la fel, eşti şi tu.

— Foarte bine. El o luă de mână şi o conduse spre următorul colţ, judecând în mintea lui că o înmuiase într-atât, încât acum ea avea să-l lase să-i cumpere şi rochia perfectă, pentru premieră.

Ea se opuse, ea pierdu. Ca să echilibreze situaţia, Gray cedă când ea insistă să plătească fleacurile pentru cei de acasă. Se amuză, ajutând-o să socotească restul, în neobişnuiţii bani americani, pe care-i obţinuse prin schimb de valută, la banca din aeroport. Era fascinat de faptul că ea părea mai uluită de raionul de jucării, decât de magazinele de bijuterii şi de confecţii prin care intraseră.

Fermecat de ea, el o ajută să ducă la hotel toate cumpărăturile şi, atrăgând-o în pat, o făcu să piardă orice noţiune a timpului.

Gray îi oferi cina la *Le Cirque,* apoi, impulsionat de romantismul nostalgic, o duse să danseze la *Rainbow Room,* unde amândoi se lăsară furaţi de decorul supranatural şi de muzica orchestrei:

Făcu apoi din nou dragoste cu ea. Brianna

adormi, în cele din urmă, epuizată, însă el rămase treaz.

Rămase treaz multă vreme, mirosind trandafirii pe care-i oferise, mângâind părul ei mătăsos, ascultând respiraţia ei liniştită şi regulată.

În acele clipe de cumpănă între vis şi realitate, el îşi aminti de nenumăratele hoteluri în care dormise singur. De nenumăratele dimineţi în care se trezise singur, înconjurat doar de personajele pe care le crease cu mintea.

Se gândi că aceasta era calea pe care o prefera. Pe care mereu o preferase. Şi că, acum, având-o pe Brianna ghemuită lângă el, nu reuşea să dobândească acea senzaţie de mulţumire solitară;

Cu siguranţă că avea să o recapete de îndată ce, între ei, totul avea să se termine. Deşi era pe jumătate adormit, el se avertiză să nu zăbovească asupra viitorului şi, în nici un caz, asupra trecutului.

Prezentul era cel în care trăia. Şi prezentul era foarte aproape de perfecţiune.

Capitolul 16

În după-amiaza următoare, Brianna era încă destul de ameţită de New York, ca să încerce să se mai uite în toate părţile, într-un ritm rapid. Nu-i păsa că, făcând fotografii în stânga şi în

dreapta, că privind în sus, la vârfurile zgârie-norilor, dându-şi capul pe spate, se comporta asemeni unui turist. Şi dacă stătea gură-cască, ce? New York-ul era un minuţios şi zgomotos intermezzo, creat să uluiască.

Brianna studiase, cu atenţie, ghidul turistic, în apartamentul de la hotel, întocmind liste migăloase şi însemnând, cu câte o cruciuliţă, fiecare obiectiv văzut.

Acum trebuia să facă faţă unui prânz de afaceri, cu agenta lui Gray.

— Ariene este grozavă, o asigură Gray, în timp ce o alerga pe stradă. O să-ţi placă de ea.

— Dar acest prânz este ca o întâlnire de afaceri. Ar trebui să te aştept undeva sau poate să vin când terminaţi. Aş putea să mă duc acum la catedrala Sfântul Patrick şi…

— Ţi-am spus că, după prânz, o să te duc la Sfântul Pat.

Şi avea să se ţină de cuvânt. De acest lucru, ea era sigură. Gray era mai mult decât dispus să o ducă oriunde. Peste tot. În acea dimineaţă, ea urcase în *Empire State Building,* până sus, în vârf, unde stătuse şi se minunase. Făcuse o călătorie cu metroul, servise micul dejun la un bufet de delicatese. Tot ceea ce făcuse şi tot ceea ce văzuse se învârteau în mintea ei asemeni unui caleidoscop de culori şi sunete.

Şi totuşi, el îi promisese mai mult. Însă

perspectiva de a lua masa, cu o agentă newyorkeză, o femeie remarcabilă, era intimidantă. Brianna ar fi putut să găsească o cale de a se scuza, poate chiar ar fi inventat o durere de cap sau ar fi acuzat oboseala, dacă Gray n-ar fi părut atât de entuziasmat de idee.

Ea observă că el strecură o bancnotă în cutia bărbatului care moţăia pe lângă zidurile unei clădiri. Nu-i scapă nici unul. Indiferent ce scria pe tăbliţa agăţată de gât – *Fără adăpost, Şomer, Veteran din Vietnam* – el îşi deschidea mereu portofelul.

Totul primea atenţia lui, se gândi ea. Nu-i scăpa nimic şi vedea tot. Aceste acte neînsemnate de bunătate, faţă de străini, erau la el ceva înnăscut, cu toate că alţii păreau să nici nu le recunoască.

— Hei, amice, nu-ţi trebuie un ceas? Am unele foarte drăguţe. Numai douăzeci de parale. Un negru, cu o siluetă subţire, desfăcu o servietă ca să etaleze imitaţiile *Gucci* şi *Cartier.* Am un ceas de-a dreptul frumos, pentru doamna.

Spre spaima Briannei, Gray se opri.

— Da? Şi funcţionează?

— Hei! Bărbatul afişă un zâmbet răutăcios. Am eu faţă de cioflingar? Măsoară timpul, omule. Arată exact ca cele pe care dai o mie, pe Fifth.

— I-a să vedem. Gray alese unul în timp ce Brianna îşi muşca buzele. După felul în care-şi

mişca ochii, de la stânga la dreapta, bărbatul i se părea Briannei destul de suspect. Cam nesigur locul, comentă Gray. Ai neplăceri cu el?

— Da de unde! Am autorizaţie. Frumos ceas, calitate, vine bine doamnei. Douăzeci de parale.

Gray scutură ceasul şi-l duse la ureche.

— Bine, zise el şi-i dădu bărbatului o hârtie de douăzeci de dolari. O patrulă de poliţie era ceva mai încolo, rosti el calm şi strecură mâna Briannei sub braţul lui.

Când Brianna privi în spate, bărbatul dispăruse.

— Sunt furate? întrebă ea, înmărmurită.

— Probabil că nu. Poftim! El îi prinse ceasul la mână. S-ar putea să meargă o zi, sau un an. N-ai de unde să ştii sigur.

— Atunci, de ce l-ai cumpărat?

— Ei, trebuie să trăiască şi omul acela din ceva, nu-i aşa? Am ajuns.

Faptul că se aflau în faţa restaurantului o emoţionă puternic pe Brianna şi o făcu să strângă jacheta costumului. Se simţea provincială, lipsită de strălucire şi copilăroasă, cu acel sac pe care scria *I Iove New York* şi în care-şi ducea suvenirurile din *Empire State Building.*

Era o tâmpenie, se încurajă ea. Întâlnea oameni tot timpul. Îi făceau plăcere oamenii. Problema era, se gândi ea, în timp ce Gray o

pofti să intre în *Four Seasons,* că de astă dată avea de-a face cu cunoscuţii lui Gray.

Ea încercă să nu se uite, prea insistent, în jur, în timp ce Gray o conducea pe scări.

— Ah, domnule Thane! Şeful de sală îl salută călduros. Doamna Winston a sosit deja.

Străbătură, împreună, încăperea, trecând pe lângă barul lung şi strălucitor şi printre mesele pline de lume. O femeie se ridică de cum îl zări pe Gray.

Brianna remarcă, mai întâi, superbul costum roşu, strălucirea aurului de la gât şi de la urechi, apoi părul blond, tuns scurt. Femeia nici nu apucă bine să surâdă, că Gray o şi cuprinse în entuziasta-i îmbrăţişare.

— Ce bine îmi pare că te văd, scumpete.

— *Globetrotter*-ul meu preferat, rosti femeia cu un glas uşor răguşit.

Ariene Winston era scundă, abia dacă măsura un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri, însă avea o alură sportivă, datorită antrenamentului pe care-l făcea de trei ori pe săptămână. Gray spusese că era bunică, dar faţa ei nu avea un rid. Ochii căprui, pătrunzători, erau în contrast cu tenul delicat şi trăsăturile angelice. Ţinându-l cu un braţ pe Gray, Ariene întinse mâna liberă spre Brianna.

— Iar tu eşti Brianna. Bine ai venit la New York. Ţi-a arătat oraşul flăcăul ăsta al nostru?

— Da, cum să nu! Este un loc minunat. Sunt încântată să vă cunosc, doamnă Winston.

— Ariene. Femeia ţinu câteva clipe mâna Briannei, apoi o mângâie uşor. Gestul fu atât de prietenos, încât Brianna nici nu sesiză că fusese cercetată rapid şi minuţios.

Gray nu făcu decât să se dea în spate şi să zâmbească.

— Nu-i aşa că este nemaipomenită?

— Fără doar şi poate. Haide să ne aşezăm. Sper să nu te superi că am comandat şampanie. Avem de sărbătorit.

— Britanicii? întrebă Gray, aranjându-se comod în scaun.

— Exact. Ariene zâmbi în timp ce paharele li se umpleau cu apă de izvor, din sticla aflată deja pe masă. Vrei să discutăm afacerile acum sau după prânz?

— Hai să terminăm acum cu ele.

Supunându-se, Ariene făcu un semn chelnerului să se retragă şi, căutând prin servietă, scoase nişte faxuri.

— Aici este înţelegerea cu britanicii.

— Ce femeie! zise Gray, făcându-i cu ochiul.

— Celelalte oferte străine, inclusiv cea de la televiziune, sunt acolo. Am început să stârnim interesul oamenilor de film. Tot acolo ai şi contractul. Ariene se întoarse zâmbind spre Brianna, lăsându-l pe Gray să arunce o privire

peste hârtii. Gray mi-a spus că eşti o gospodină neîntrecută, rosti ea.

— Ei, îi place lui să mănânce.

— Asta n-are a face. Administrezi un han, minunat, din câte am auzit. Blackthorn, parcă aşa se cheamă.

— Da, Blackthorn Cottage. Nu este foarte mare.

— Intim, îmi închipui. Ariene o studie pe Brianna peste marginea paharului cu apă, apoi adăugă. Şi liniştit.

— Liniştit, da. Oamenii vin în această zonă, pentru peisaj.

— Despre care am auzit că este superb. N-am fost niciodată în Irlanda, dar Gray mi-a stârnit curiozitatea. Cu câţi oameni te poţi descurca, simultan?

— Oh, am patru camere de oaspeţi, astfel că depinde de mărimea familiilor. Opt ar fi ideal, dar, uneori, am doisprezece şi chiar mai mult, dacă există şi copii.

— Şi găteşti pentru toţi şi faci toată gospodăria de una singură?

— Este ca şi când ai avea o familie, explică Brianna. Majoritatea oamenilor sunt în trecere, nu stau decât o. Noapte, două.

Delicat, cântărind fiecare cuvânt, fiecare inflexiune, cumpănind la tot, Ariene o făcea pe Brianna să se destăinuiască. Pentru ea, Gray era

mai mult decât un client, mult mai mult. O femeie interesantă, rezervată, puţin cam emotivă, capabilă, se gândi Ariene, bătând în şervet cu unghia perfect îngrijită, în timp ce o descosea pe Brianna despre meleagurile ei natale.

Simplă, remarcă ea, manierată şi… Ah, Ariene observă că privirea Briannei, după ce rătăci câteva clipe, se fixă pe Gray. Atunci ea văzu ceea ce vru să vadă.

Întorcându-se din nou spre Ariene şi observând sprâncenele ridicate ale acesteia, Brianna luptă, din răsputeri, să nu roşească.

— Grayson, mi-a spus că ai nepoţi.

— Adevărat. Şi după un pahar de şampanie, mai mult ca sigur că o să scot din geantă fotografiile lor.

— Mi-ar face mare plăcere să le văd. Serios! Soră mea tocmai a născut. Totul în ea se încălzise – ochii, glasul. Am şi eu fotografiile mele.

— Ariene, zise Gray ridicându-şi uşor capul din hârtii, eşti regina agenţilor.

— Ai grijă să nu uiţi acest lucru. Oferindu-i un stilou, femeia făcu semn să li se aducă vinul şi meniurile. Semnează contractele, Gray, şi haide să sărbătorim.

Brianna socoti că, de când îl întâlnise pe Gray,

băuse mai multă şampanie decât băuse în toată viaţa. Jucându-se cu paharul, ea studie lista de bucate şi încercă să nu tresară la preţurile văzute.

— Mai pe seară, vom merge să bem un pahar cu Rosalie, rosti Gray, referindu-se la întâlnirea programată cu editoarea lui, apoi ne vom duce la premieră. O să vii, nu-i aşa?

— Cum o să ratez aşa ceva? spuse Ariene. Eu o să iau pui, adăugă ea, returnând meniul chelnerului care aştepta. Ei, continuă ea, după ce comandară toţi, spune-mi, cum merge noua carte?

— Bine. Incredibil de bine. Niciodată nu mi-au mers toate şnur. Aproape că i-am dat prima formă.

— Atât de repede?

— Totul îmi vine în minte ca un torent. Privirea lui se opri asupra Briannei. Parcă ar fi o vrajă. Poate că este. Irlanda este un loc fermecător.

— Munceşte foarte mult, interveni Brianna. Uneori nu iese din camera lui cu zilele. Şi dacă îndrăzneşti să-l deranjezi, se repede la tine ca un terrier.

— Şi tu nu muşti? vru Ariene să ştie.

— De obicei, nu. Brianna zâmbi, în timp ce Gray îi acoperi mâna cu palma. Sunt obişnuită, de la sora mea, cu asemenea comportament.

— Oh, da, artista plastică. Deci, ai experienţă

cu temperamentul artiştilor.

— Da, într-adevăr, am, rosti Brianna, râzând. Cred că cei care creează trec prin perioade mut mai grele decât noi, ceilalţi. Gray simte nevoia să ţină închisă uşa lumii lui, atunci când este în ea.

— Nu-i aşa că este perfectă?

— Cred că este, rosti Ariene, satisfăcută.

Fiind o femeie răbdătoare, Ariene aşteptă, până după masă, ca să facă următoarea mişcare.

— Doreşti desert, Brianna?

— Nu pot, mulţumesc.

— Gray o să servească. Nu se îngraşă niciodată un gram, rosti ea, clătinând din cap. Să comanzi ceva *imoral,* Gray. Eu şi Brianna vom merge la toaletă, ca să putem discuta, pe îndelete, despre tine.

Când Ariene se ridică, Brianna nu avu de ales şi o urmă. Ea aruncă, din mers, o privire spre Gray.

Foaierul damelor era la fel de strălucitor ca şi barul. Măsuţele de toaletă erau dotate cu sticluţe de parfum, loţiuni şi alte produse cosmetice. Ariene se aşează, picior peste picior, în faţa oglinzii şi-i făcu semn Briannei să vină lângă ea.

— Ai emoţii pentru premiera din seara asta?

— Da. Este un moment important pentru el, nu-i aşa? Ştiu că s-au mai făcut şi înainte filme după cărţile lui, am văzut unul. Cartea a fost mai bună.

— Aşa te vreau. Ariene râse, înclinând din cap. Ştii. Că Gray nu a mai adus nici o femeie, la întâlnirile cu mine.

— Îhî... Brianna se fâstâci, gândindu-se cum ar fi fost mai bine să răspundă.

— Acest lucru mie mi se pare destul de clar. Relaţia nu se rezumă doar la afaceri, Brianna.

— Ştiu. Ţine mult la tine. Vorbeşte despre tine ca despre o rudă.

— Sunt familia lui. Sau, mă rog, sunt atât de apropiată, cât îngăduie el. Îl iubesc foarte mult. Când mi-a spus că vine cu tine la New York, am fost mai mult decât surprinsă. Cu nonşalanţă, Ariene îşi deschise pudriera şi se tamponă sub ochi. M-am tot întrebat cum de o fâşneaţă irlandeză mi-a înhăţat băiatul. Văzând că gura Briannei se deschide şi că ochii acesteia îngheaţă, Ariene ridică mâna şi adăugă: Prima reacţie a unei mame exagerat de protectoare. Reacţie care s-a schimbat, de cum te-am văzut, iartă-mă.

— Sigur. Glasul Briannei rămase însă încordat şi formal.

— Acum te-ai supărat pe mine şi ai motiv. De mai bine de zece ani, îl ador pe Gray, îmi fac griji pentru el, îl chinuiesc, îl alin. Am tot sperat să găsească pe cineva la care să ţină, pe cineva care să-l facă fericit. Căci nu este. Ariene închise, cu zgomot, pudriera şi, automat, îşi

scoase rujul. Ah, este persoana cea mai adaptabilă pe care o cunosc, însă în adâncul inimii lui, este nefericit.

— Ştiu, murmură Brianna. Este prea singur.

— A fost. Ştii cum se uită la tine? Parcă este beat. Acest lucru poate m-ar fi îngrijorat, dacă nu te-aş fi văzut şi pe tine cum îl priveşti.

— Îl iubesc, se auzi Brianna rostind.

— Oh, draga mea, asta văd. Ariene se întinse şi atinse mâna Briannei. Ţi-a povestit despre el?

— Puţin. Ţine totul în el şi pretinde că nu există nimic.

Ariene strânse din buze şi încuviinţă din cap.

— Nu este genul care să se exteriorizeze. Am fost multă vreme apropiaţi şi nu ştiam mai nimic despre el. O dată, după prima vânzare de un milion de dolari, s-a îmbătat puţin şi mi-a spus mai mult decât ar fi vrut. Ariene scutură din cap. Nu am să spun ce anume mi-a povestit. A fost ceva de genul unei spovedanii la biserică, înţelegi?

— Da.

— Am să-ţi spun numai atât: a avut o copilărie nefericită şi o viaţă grea. În ciuda acesteia sau poate din cauza ei, este bun şi generos.

— Ştiu. Uneori, chiar prea generos. Cum să-l faci să nu-ţi mai cumpere lucruri?

— Nu-l faci. El simte nevoia să facă asta. Banii nu sunt importanţi pentru el. Simbolul lor este

vital, însă banii, în sine, nu sunt mai mult decât un mijloc spre un punct final. Deşi nu mi-ai cerut, am să-ţi dau totuşi un sfat spunându-ţi să nu te dai bătută şi să ai răbdare. Singurul cămin al lui Gray este munca lui. Mă întreb dacă-şi dă seama că tu, în Irlanda, i-ai oferit un cămin.

— Nu. Brianna se relaxă atât cât să zâmbească. Nu-şi dă seama. Nici eu nu mi-am dat seama decât de puţin timp. Cu toate acestea, cartea lui este pe sfârşite.

— Însă tu nu eşti. Şi ai pe cineva de partea ta, dacă simţi nevoia de aşa ceva.

Câteva ore mai târziu, în timp ce Gray îi ridica fermoarul rochiei, Brianna se gândea la cuvintele lui Ariene.

Este gestul unui iubit, se gândi ea, când el o sărută pe umăr. Al unui soţ.

Ea îi zâmbi în oglindă.

— Arăţi minunat, Grayson.

Şi, într-adevăr, arăta minunat în costumul negru, fără cravată, având acel rafinament pe care ea întotdeauna îl asocia starurilor de film şi muzică.

— Cine se va mai uita la mine când vei sta în preajma mea?

— Toate femeile?

— Ar fi o idee. El îi puse colierul în jurul gâtului şi, zâmbind, îi prinse închizătoarea. Aproape

perfect, aprecie întorcând-o cu faţa spre el.

Nuanţa de albastru-închis era încălzită de albul pielii. Decolteul era atât de adânc, că etala rotunjimile sânilor şi lăsa umerii goi. Brianna îşi strânsese părul într-un coc, oferindu-i lui Gray plăcerea de a se juca cu şuviţele rebele de pe lângă urechi şi ceafă.

Ea râse când el o răsuci uşor.

— Mai devreme, ai spus că sunt perfectă.

— Aşa este. El scoase o cutiuţă din buzunar şi-i deschise capacul. Înăuntru erau alte perle, două lacrimi care picurau din câte un diamant strălucitor.

— Gray…

— Ssst! El îi puse cerceii în urechi. Un gest exersat, se gândi ea, făcut delicat cu nonşalanţă.

— Acum, eşti perfectă.

— Când i-ai luat?

— L-am văzut, când am cumpărat colierul. Marcia a fost încântată când am telefonat şi i-am spus să mi-i trimită.

— Sunt convinsă. Incapabilă să facă altfel, Brianna ridică mâna şi atinse unul din cercei. Totul era real, îşi dădu ea seama, deşi nu putea să-şi închipuie că ea,

Brianna Concannon, stătea într-un hotel de lux, din New York, purtând perle şi diamante, în timp ce bărbatul, pe care-l iubea, îi zâmbea.

— N-are rost să-ţi mai spun că nu trebuia să o

faci, nu-i aşa?

— N-are. Spune *mulţumesc.*

— Mulţumesc. Acceptând darul, *ea* se lipi de obrazul lui. Aceasta este noaptea ta, Grayson, iar m-ai făcut să mă simt ca o prinţesă.

— Gândeşte-te numai ce grozav vom arăta dacă vreun fotograf se va deranja să ne facă vreo poză.

— Să se deranjeze? Ea îşi apucă, în grabă, geanta, în timp ce el o trase spre uşă. Este filmul tău, doar. Tu l-ai scris.

— Eu am scris cartea.

— Asta am şi spus.

— Nu. În drum spre lift, Gray o cuprinse pe după umeri. Avea ea alura unei necunoscute fermecătoare, însă păstra mireasma Briannei. Delicată, dulce şi suavă. Ai spus că este filmul meu, continuă el. Ei bine, nu este. Este filmul regizorului, producătorului, actorilor. E filmul scenaristului. Când uşile se deschiseră, el o invită în lift şi apăsă pe butonul parterului. Autorul romanului este la coada listei, iubito.

— Este absurd. Este povestea ta, sunt personajele tale.

— Au fost. El îi zâmbi. Brianna se revoltă pentru el, iar lui acest lucru i se păru fermecător. Am vândut cartea, aşa că, indiferent ce au făcut din ea – bine sau rău – de la mine nu vei auzi comentând. În seara aceasta, mai mult

ca sigur că reflectoarele nu vor fi centrate pe „bazat pe romanul scris de…”

— Păi, ar trebui să fie. Dacă n-ai fi fost tu, n-ar fi existat nimic.

— Ai perfectă dreptate.

Când intrară în hol, ea îi aruncă o privire urâtă.

— Îţi baţi joc de mine.

— Nu, nu-mi bat. Te ador. El o sărută ca să-şi întărească spusele şi o conduse spre limuzina care îi aştepta. Toată poanta, ca să supravieţuieşti Hollywoodului, este să nu iei lucrurile prea în serios.

— Ai fi putut să scrii tu scenariul.

— Arăt eu a masochist? Gândul aproape că-l cutremură. Mulţumesc, dar a lucra pentru un film este ca şi când ai face un angajament pentru o carte. El se aşeză confortabil pe bancheta din spate, în timp ce maşina se încadră în trafic. Am fost bine plătit, o să-mi apară câteva secunde numele pe ecran, iar dacă filmul va avea succes – şi primele zvonuri par să ateste acest lucru – vânzările cărţilor mele vor creşte.

— N-ai nici un fel de ambiţie.

— Am din belşug. Dar nu pentru aşa ceva.

Fotografia li se făcu în clipa în care descinseră la sala de spectacol. Surprinsă şi de-a dreptul tulburată, Brianna clipi, ferindu-se de lumina puternică. Gray îi spusese că avea să fie ignorat,

însă în faţa lui, răsări, ca din pământ, un microfon, înainte ca ei să facă primii paşi. Ţinând-o strâns de mână. Şi continuând să meargă, el răspunse degajat la unele întrebări şi le evită, cu mult tact, pe altele.

Impresionată, ea privi în jur şi constată că, în preajmă, nu erau decât oameni pe care-i văzuse în reviste cu foi lucioase, în filme sau pe micul ecran. Unii dintre ei se plimbau prin hol, asemeni oamenilor obişnuiţi, trăgând un ultim fum din ţigară, bârfind sau discutând probleme profesionale, la un pahar.

Din când în când, Gray o mai prezenta. Ea încerca să pară cât mai naturală în răspunsuri şi să reţină nume şi chipuri, pentru a avea ce povesti celor de acasă.

Unii erau îmbrăcaţi elegant, alţii, mai modest. Văzu diamante şi văzu blugi. Văzu şepci de baseball şi costume de mii de dolari. Simţi mirosul de floricele, pe care l-ar fi întâlnit, probabil, în orice sală de cinema, de pe orice continent, şi pe cel de gumă de mestecat, alături de mireasma parfumurilor fine. Deasupra tuturor însă plutea mantia subţire şi strălucitoare a vrajei.

Când îşi ocupară locurile în sală, Gray îşi întinse braţul pe spătarul scaunului ei şi, răsucindu-se, îi veni cu gura în dreptul urechii.

— Eşti impresionată?

— La nebunie. Am senzaţia că am intrat într-un film, nu că am venit să văd unul.

— Asta din cauză că asemenea evenimente n-au nici o legătură cu realitatea. Aşteaptă să vezi petrecerea ce va urma.

Brianna răsuflă precaută. Am venit tocmai din Clare, se gândi ea. De la mare depărtare.

Nu avea vreme să disece tot. Becurile se stinseră, treptat, iar ecranul se lumină. Timp de câteva clipe, cât pe ecran stătu scris numele lui Gray, Brianna simţi o emoţie cumplită.

— Este minunat, şopti ea. Acesta este un lucru minunat.

— Hai să vedem dacă şi restul este la fel de bun.

După părerea Briannei, era. Acţiunea se derula, cu un suspans care o ţinu nemişcată în fotoliu. Faptul că citise cartea, că ştia întreaga intrigă, că recunoscuse, în dialoguri, pasaje întregi din cuvintele lui Gray, părea să nu aibă nici o importanţă. Stomacul tot încordat îi era, buzele, tot strânse, ochii tot uimiţi priveau. La un moment dat, Gray îi strecură o batistă în mână, ca să-şi şteargă obrajii.

— Eşti spectatorul perfect, Brie, nu-mi dau seama cum de am urmărit un film, fără tine.

— Ssst! Ea oftă, îi luă mâna şi i-o ţinu strâns, trăind, cu sufletul la gură, punctul culminant şi aprecierile finale, urmate de răsunătoare

aplauze.

— Aş spune că am dat lovitura.

— N-or să mă creadă, rosti Brianna, câteva ore mai târziu, în timp ce ieşeau din liftul hotelului *Piaza.* Nici eu nu m-aş crede. Am dansat cu Tom Cruise. Chicotind, ameţită de vin şi de atmosferă, ea făcu o mică piruetă. Ţie îţi vine să crezi?

— N-am încotro! zise Gray, descuind uşa. Am văzut cu ochii mei. El mi s-a părut foarte atras de tine.

— Oh, a vrut doar să discutăm despre Irlanda. Are o afinitate pentru ţara asta. Este un tip încântător şi este îndrăgostit, la nebunie, de soţia lui. S-ar putea să vină să stea la hanul meu.

— Nu m-ar mira ca, după seara asta, hanul să se umple de celebrităţi. Căscând, Gray îşi aruncă pantofii, l-ai fermecat pe toţi.

— Voi, americanii, mereu vă daţi în vânt după câte o voce irlandeză. Brianna îşi desfăcu închizătoarea colierului şi, strecurând şiragurile printre degete, le aşeză în cutiuţa lor. Sunt atât de mândră de tine, Gray. Toată lumea n-a vorbit decât despre frumuseţea filmului şi despre *Oscar.* Scoţându-şi cerceii, ea îi zâmbi. Imaginează-ţi, tu câştigând un *Oscar.*

— Nu se poate. El îşi scoase haina şi o aruncă neglijent. N-am scris eu scenariul.

— Dar… Ea îşi descălţă pantofii şi, desfăcându-şi fermoarul, exclamă, dezamăgită: Nu este corect. Ar trebui să primeşti unul.

Gray surâse şi, dezbrăcându-şi cămaşa, o privi peste umăr. Replica i se uscă pe vârful limbii.

Ea îşi scoase rochia şi rămase în furoul fără bretele, cumpărat de el ca să se asorteze toalete albastru-închis. Mătase. Dantelă.

Luat prin surprindere, el se încordă când ea se aplecă să-şi desfacă ciorapii fumurii, prinşi în portjartier. Mâinile delicate, cu unghii îngrijite, nevopsite, lunecară pe coapsa fină, peste genunchi, peste gambă, răsucind ciorapul.

Brianna spunea ceva, însă vacarmul din capul lui îl făcu să nu audă nimic. O parte din mintea lui îl avertiza, să-şi stăpânească dorinţa sălbatică. O alta îl împingea să se lase pradă acesteia. Aşa cum voise. Dur, repede, cu nepăsare.

După ce îşi aranjă, cu grijă, ciorapii, Brianna începu Să-şi scoată acele din păr. Mâinile lui Gray se strânseră în pumni pe lângă corp, când şuviţele ei, roşcat-aurii, se revărsară pe umerii goi. El îşi auzea respiraţia, devenită tot mai precipitată. Aproape că simţea acea mătase sfâşiindu-se în mâinile lui, acea piele aprinzându-se sub el, aproape că savura acea căldură, în timp ce gura i se închidea lacomă.

Gray se forţă să se întoarcă. Nu avea nevoie

decât de un minut, ca să-şi recapete controlul, se asigură el. N-ar fi drept să o înspăimânte.

— Şi o să fie atât de plăcut când voi povesti la toţi. Brianna aşează peria la loc şi, pufnind iarăşi în râs, făcu o nouă piruetă. Nu-mi vine să cred că este miezul nopţii şi că sunt încă trează. Mă simt exact ca un copil care a mâncat prea multe dulciuri. Nu cred că voi mai avea vreodată nevoie de somn. Ea se răsuci spre el, îl cuprinse cu braţele de mijloc şi se lipi de spatele lui. Oh, Gray, am petrecut atât de bine! Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru tot.

— Nu trebuie să o faci. Vocea lui era aspră, fiecare celulă din trup fiindu-i în alertă.

— Oh, dar tu eşti obişnuit cu astfel de lucruri. Cu inocenţă, ea coborî un şir de sărutări, de la un capăt la altul al umerilor lui. Gray strânse din dinţi şi-şi înăbuşi un geamăt. Bănuiesc că nu-ţi poţi imagina ce emoţionant a fost totul pentru mine. Dar eşti încordat. Automat, ea începu să-i maseze spatele şi umerii. Tu eşti, probabil, obosit şi eu te ţin cu flecărelile mele. Întinde-te puţin. Am să-ţi fac un masaj care să te relaxeze.

— Încetează, rosti el, poruncitor. Gray se răsuci rapid şi o cuprinse de încheieturi, făcând-o să încremenească şi să privească uluită. Arăta furios. Nu, îşi dădu ea seama, arată primejdios.

— Grayson, ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi dai seama ce-mi faci? Când ea scuturã

din cap, el o trase aproape, înfigându-şi degetele în carnea ei. Văzând cum nedumerirea din ochii ei cedă locul panicii, Gray reacţionă neaşteptat. La naiba! Gura lui zdrobi buzele ei, lacom, cu disperare. Dacă ea l-ar fi respins, el s-ar fi adunat. Ea însă îi atinse obrazul, cu o mână tremurândă, iar el se pierdu de tot. O singură dată, murmura el, târând-o spre pat. O singură dată.

Acesta nu era iubitul răbdător şi tandru pe care ea îl cunoscuse. Era sălbatic, iar mâinile brutale apucau, smulgeau, posedau. Totul în el era dur – gura, mâinile, trupul. Timp de o clipă, în care el îi atacă fără cruţare toate simţurile, Brianna se temu să nu se spargă ca o sticlă.

Şuvoiul întunecat al nevoii lui o învălui, şocând-o, stârnind-o şi îngrozind-o, în acelaşi timp.

Ea strigă şi aproape leşină, în timp ce degetele neobosite o atingeau nemiloase, vlăguind-o şi incitând-o.

Imaginea i se înceţoşă, însă pe Gray îl vedea destul de clar. În lumina pe care o lăsaseră aprinsă, ochii lui păreau sălbatici.

Brianna îi rosti numele din nou şi suspină când el o trase, cu brutalitate, în genunchi. Trupurile lor stăteau lipite pe cearceaful mototolit, iar mâinile lui rătăceau pe formele ei, împingând-o neîndurător spre nebunie.

Neputincioasă, ea se arcui, cutremurându-se

când dinţii lui o zgâriară pe gât, iar mai apoi pe sân. Acolo, el se desfăta lacom, de parcă era înfometat după savoarea ei, iar degetele nerăbdătoare îi creară senzaţii tot mai greu de suportat.

Gray nu mai putea raţiona. De câte ori făcuse dragoste cu ea, se luptase să-şi ţină un colţişor din minte atât de calm, încât mâinile să-i fie tandre, iar ritmul, lent. De astă dată nu exista decât ardoare, un foc cumplit, care mistuia mintea şi trupul, arzând orice urmă de civilizaţie. Măcinat de propria lui poftă şi dorind-o cu înfocare pe Brianna, el nu se mai putea controla.

El voia ca ea să se zbată, să se chinuie, să ţipe.

Şi dorinţa i se împlini.

Până şi mătasea ruptă era o piedică prea mare. Înnebunit, el o sfâşie până la mijloc şi o întinse pe Brianna pe spate, ca să poată devora părţile nou etalate. În timp ce-şi croia drum spre ea, desfătându-se, Gray îi simţi mâinile încâlcindu-i-se prin păr şi unghiile zgâriindu-i umărul.

Îi percepu apoi tresărirea şi ţipătul înăbuşit când limba lui îşi începu jocul senzual.

Brianna murea. Nimeni n-ar fi putut să supravieţuiască acestei ardori, acestei tensiuni, care creştea şi exploda, transformându-i trupul într-o masă de emoţii chinuitoare şi nevoi disperate.

Senzaţiile o împresurau din toate părţile,

contopindu-se prea repede pentru a putea fi separate. Ea nu-şi dădea seama decât că el îi provoca stări incredibile, minunate şi cumplite. Extazul atins o fovi cu forţa unui pumn.

Ridicându-se, ea se agăţă de el şi se zvârcoli până ce se răsuciră împreună pe pat. Gura ei alunecă acum pe trupul lui, la fel de lacomă, la fel de înnebunită. Mâinile ei nesigure îl găsiră, îl atinseră, astfel că întreaga ei fiinţă se cutremură de plăcere când el gemu.

Acum. Acum. Acum trebuia să se întâmple. El nu se putea opri. Mâinile lui lunecară pe pielea ei umedă, îi apucară puternic şoldurile şi i le ridică. O pătrunse adânc şi, răsuflând precipitat, o aşeză astfel încât să primească cât mai mult din fiinţa lui.

Dragostea lui fu dură şi de câte ori ea se ridica să-l întâmpine, el se afunda tot mai adânc. Gray îi cercetă chipul când ea atinse acea culme finală, chinuitoare, şi observă cum ochii ei se întunecară, în timp ce muşchii i se contractară, împresurându-l.

Străbătut de senzaţii foarte apropiate durerii, el se descătuşă.

Capitolul 17

El se răsuci şi rămase cu privirea pironită în tavan. Se putea blestema, ştia, dar nu putea să ia

înapoi ceea ce făcuse.

Uitând de grijă, de precauţie, el se dezlănţuise şi ruinase tot.

Brianna stătea acum ghemuită lângă el şi tremura, iar el se temea să o atingă.

— Îmi pare rău, rosti el, într-un final, dându-şi seama de inutilitatea scuzelor. N-am intenţionat niciodată să te tratez astfel. Mi-am pierdut controlul.

— Ţi-ai pierdut controlul, murmură ea, întrebându-se în sinea ei cum de era posibil să-şi simtă trupul vlăguit şi energizant, în acelaşi timp. Crezi că aveai nevoie de aşa ceva?

Glasul ei era nesigur, observă el, şi răguşit, probabil ca urmare a şocului.

— Ştiu că scuzele sunt destul de neconvingătoare. Pot să-ţi aduc ceva? Puţină apă. El strânse pleoapele şi se blestemă din nou. Lasă-mă să-ţi aduc cămaşa de noapte. Sigur vrei cămaşa de noapte.

— Nu, n-o vreau. Ea reuşi să se întoarcă atât cât să-i vadă faţa. El nu o privea, ci se uita fix în tavan. Grayson, nu mi-ai făcut rău.

— Sigur că ţi-am făcut. Vei avea vânătăi care să dovedească acest lucru.

— Nu sunt fragilă, rosti ea, exasperată.

— Te-am tratat ca pe o… El nu putea să pronunţe cuvântul, nu, nu putea să o facă în faţa ei. Ar fi trebuit să mă port delicat.

— Te-ai purtat. Îmi face plăcere să ştiu că a trebuit să faci efort ca să fii tandru. Şi-mi mai place să ştiu că ceva din mine te-a făcut să uiţi să te porţi astfel. Buzele ei se arcuiră când atinseră o şuviţă de pe fruntea lui. Crezi că m-ai speriat?

— Ştiu că te-am speriat. El se trase în lături şi se ridică. Nu mi-a păsat.

— Ei bine, m-ai speriat. Ea tăcu. Mi-a plăcut. Te iubesc.

El tresări şi strânse mâna cu care ea îl atinse.

— Brianna, începu el, fără să aibă habar cum să continue.

— Nu te îngrijora. Nu am nevoie să-mi fie întoarse cuvintele.

— Ascultă, de multe ori lumea confundă sexul cu dragostea.

— Presupun că ai dreptate. Grayson, crezi că eu aş fi aici cu tine, că aş fi fost vreodată cu tine, dacă nu te-aş fi iubit?

El era un maestru al cuvintelor. Zeci de motive i se învârteau prin minte.

— Nu, rosti el, într-un final, oprindu-se asupra adevărului. Nu cred. Ceea ce face ca totul să fie mai greu, murmură el ridicându-se şi închizându-şi pantalonii. N-ar fi trebuit să las lucrurile să ajungă atât de departe. Ştiu. Este vina mea.

— Nu există nici o vină aici. Ea îi cuprinse mâna, făcându-l să se aşeze. Faptul că eşti iubit

nu trebuie să te întristeze, Grayson:

Însă îl întristă. Îl îndureră, îl speriase.

— Brie, eu nu pot să-ţi dau ceea ce vrei sau ceea ce-ţi trebuie. Nu există nici un viitor alături de mine, nu există casă la ţară şi copii în curte. Nu este scris să se întâmple aşa.

— Este păcat că gândeşti aşa. Dar eu nu ţi-am cerut aşa ceva.

— Dar asta doreşti.

— Asta doresc, dar nu la asta mă aştept. Ea surâse, surprinzător de distantă. Am mai fost respinsă şi înainte. Ştiu foarte bine ce înseamnă să iubeşti şi partenerul să nu te iubească atât cât ai vrea sau cât ai avea nevoie. Ea scutură din cap, neîngăduindu-i lui Gray să vorbească. Cât de mult aş dori să reziste legătura noastră Gray! Dar am să supravieţuiesc şi fără tine.

— Nu vreau să te fac să suferi, Brianna. Nu-mi eşti indiferentă. Ţin la tine.

Ea ridică o sprânceană.

— Ştiu. Şi mai ştiu că te preocupă faptul că ţii la mine mar mult decât ai ţinut la vreo altă persoană.

El îşi deschise gura, o închise şi aprobă din cap.

— Da, este adevărat. Pentru mine, este ceva nou. Nu numai pentru mine, ci pentru amândoi. Nesigur pe mişcările lui, el luă mâna ei şi o sărută. Ţi-aş dărui mai mult dacă aş putea. Îmi

pare rău că nu te-am pregătit mai bine pentru această noapte. Eşti prima… femeie neexperimentată pe care am cunoscut-o, aşa că am încercat să fac totul încet.

Intrigată, ea îşi ridică, brusc, capul.

— Înseamnă că prima dată ai fost şi tu la fel de emoţionat ca mine.

— Mai mult. El îi sărută mâna din nou. Mult mai mult, crede-mă. Eu sunt obişnuit cu femei care cunosc toate rosturile şi regulile. Experimentate şi profesioniste, pe când tu…

— Profesioniste? Ochii ei se măriră, uluiţi. Ai plătit femei ca să te culci cu ele?

El o ţintui cu privirea. Probabil că era mult mai ameţit decât îşi închipuia dacă-i spusese aşa ceva.

— În ultima vreme, nu. Oricum…

— De ce a trebuit să faci asta? Un bărbat care arată ca tine, care are sensibilitatea ta.

— Ascultă, chestia asta s-a întâmplat demult. Într-o altă viaţă. Nu te mai uita aşa la mine, se răsti el. Când ai şaisprezece ani şi eşti singur pe stradă, nimic nu este gratis. Nici măcar sexul.

El se ridică, bătând parcă în retragere. Ochii lui erau tulburaţi de ruşine, în aceeaşi măsură în care erau tulburaţi de furie.

— N-am de gând să abordez acest subiect.

— De ce nu?

— Dumnezeule! Tremurând, el îşi trecu ambele

mâini prin păr. Este târziu. Avem nevoie de câteva ore de somn.

— Grayson, este chiar atât de greu să vorbeşti cu mine? Tu cunoşti aproape totul despre mine, fie lucruri rele, fie bune. Crezi că dacă aş afla anumite lucruri despre tine, te-aş aprecia mai puţin?

El nu ştia sigur cum avea să fie şi, în sinea lui, îşi spuse că nu-i pasă.

— Nu este important, Brianna. Nu are nimic de-a face cu existenţa mea de acum, cu noi.

Cu ochii deveniţi, brusc, de gheaţă, ea se ridică să-şi pună cămaşa de noapte pe care, mai devreme, o refuzase.

— Treaba ta, dacă vrei să mă ţii la distanţă.

— Nu fac asta.

Ea îşi trase materialul de bumbac peste cap şi-şi aranjă mânecile.

— Cum spui tu.

— Fir-ar să fie, eşti teribilă, nu-i aşa? Furios pe ea, Gray îşi afundă mâinile în buzunare.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ba înţelegi foarte bine, i-a reteză el. Arunci vina, risipeşti puţin aer glacial şi totul se întâmplă cum vrei tu.

— Ne-am înţeles că nu este treaba mea. Îndreptându-se spre pat, ea se apucă să aranjeze cearceafurile pe care le mototoliseră. Dacă te simţi vinovat, nu-mi căuta mie pricină.

— Mi te-ai strecurat în suflet, murmură el. Ai ştiut să mi te strecori în suflet. Înfrânt, el expiră şuierând. Poftim! Aşează-te, am să-ţi spun o poveste:

El se întoarse cu spatele la Brianna și începu să scotocească, prin sertar, după pachetul de ţigări din care fuma numai când lucra.

— Primul lucru pe care mi-l amintesc este mirosul. Gunoi intrat în putrefacție, mucegai, ţigări împuţite, zise el, privind, pe ascuns, la fumul care urca în tavan. Iarbă. Nu de genul celei pe care o coseşti, ci de genul celei pe care o inhalezi. Probabil că tu n-ai mirosit niciodată marijuana.

— Nu, n-am mirosit. Ea rămase cu mâinile în poală şi cu ochii pe el:

— Păi, cam la asta se reduce prima mea amintire. Simţul olfactiv este cel mai puternic, rămâne impregnat – bun sau rău. Îmi amintesc şi zgomotele. Glasuri ridicate, muzică dată tare, cineva făcând sex în camera de alături, îmi amintesc că-mi era foame şi că nu puteam să ies din camera mea, pentru că ea mă încuiase din nou. Cea mai mare parte din timp era drogată şi nu-şi amintea, întotdeauna, că are un copil ce trebuia hrănit.

După ce căută alene, cu privirea, o scrumieră, Gray se rezemă de scrin. În definitiv, nu era chiar atât de greu de povestit, conchise el. Era

ca şi când ar fi născocit o scenă în mintea lui. Aproape la fel.

— Ea mi-a spus, odată, că a plecat de-acasă când avea şaisprezece ani. A vrut să scape de părinţi, de toate regulile. Aceştia, după cum spunea ea, erau nişte oameni limitaţi, care s-au pierdut cu firea, aflând că ea se droga şi aducea băieţi în casă. Ei, pur şi simplu, nu-i păsa, trăia după capul ei. Aşa că, într-o zi, a plecat şi a aterizat la San Francisco. Acolo se putea juca în voie de-a hippi, însă a căzut în capcana stupefiantelor, experimentând multe porcării, plătind pentru multe, cerşind sau vânzându-se.

El tocmai îi spusese că mama lui era o prostituată, o narcomană şi aştepta să audă o exclamaţie şocată. Văzând că Brianna continua să-l privească cu acei ochi de gheaţă, precauţi, el ridică din umeri şi merse mai departe 6u povestirea.

— Avea probabil optsprezece ani când a rămas însărcinată cu mine. După spusele ei, făcuse deja două avorturi şi îi era teamă să mai facă unul. N-a ştiut niciodată sigur cine mi-a fost tatăl, dar era foarte convinsă că era unul din cei trei bărbaţi cu care se întâlnea mai des. S-a mutat cu unul din ei şi a hotărât să mă păstreze. Când aveam vreun an, s-a săturat de tipul cu care stătea şi s-a mutat cu altul. Acesta era proxenetul ei, îi făcea rost de droguri, însă o

bătea cam des, aşa că a rupt-o cu el.

Gray scutură scrumul, făcând o pauză lungă, care să-i permită Briannei să comenteze. Ea însă nu spuse nimic, rămânând nemişcată în pat, cu mâinile împreunate.

— Peste următorii ani, putem sări fără probleme. În ce mă priveşte, lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Ea s-a mutat cu un alt bărbat, a căzut în patima drogurilor. În perioadele. De euforie, aş putea spune că ataşamentul ei faţă de mine era evident. Mă mai altoia din când în când, dar nu se poate spune că mă rupea în bătaie – i-ar fi trebuit oarece efort şi interes. Mă încuia în casă ca să nu umblu brambura, cât făcea trotuarul sau se întâlnea cu traficanţii de droguri. Am trăit în mizerie şi-mi amintesc frigul. În San Francisco se face al naibii de frig. Aşa a izbucnit incendiul. Cineva din clădire a răsturnat un reşou. Aveam cinci ani pe atunci, eram singur şi eram încuiat în casă.

— Oh, Dumnezeule, Grayson. Ea îşi duse mâna la gură. Oh, Dumnezeule.

— M-am trezit înăbuşindu-mă, rosti el cu un glas distant. Camera era plină de fum, dar auzeam sirene şi ţipete. Am început să urlu şi să bat în uşă. Nu mai puteam să respir şi m-am speriat. Îmi amintesc că m-am prăbuşit la podea plângând. Apoi un pompier a spart uşa şi m-a luat de acolo. Nu ţin minte cum m-a scos afară.

Nu-mi amintesc nici focul, în sine, nu ţin minte decât fumul din cameră. M-am trezit la spital, cu o asistentă socială alături. O tânără foarte drăguţă, cu ochi albaştri şi mâini delicate. Tot acolo mai era şi un poliţist. Prezenţa lui m-a agitat, căci fusesem învăţat să nu am încredere în nici o autoritate. M-au întrebat dacă ştiam unde îmi era mama. Eu însă nu ştiam. Când am ieşit din spital, am fost preluat de sistem. Am fost dus la un cămin de copii în timp ce căutările mamei mele au continuat. Ea nu a fost găsită, iar eu nu am mai văzut-o de atunci.

— N-a venit după tine?

— Nu, n-a venit. Târgul n-a fost chiar atât de rău. La cămin era curăţenie, aveai mese regulate. Marea problemă pentru mine a fost organizarea, căci nu eram obişnuit cu ordinea. Au existat intenţii de înfiere, dar eu am avut grijă ca acestea să nu se finalizeze. Nu voiam să fiu copilul-impostor al nimănui, indiferent cât de buni sau de răi ar fi fost potenţialii părinţi. Unii din ei erau chiar oameni foarte cumsecade. Eram ceea ce ei numeau refractar. Îmi plăcea să fiu astfel. Faptul că eram zurbagiu îmi dădea o identitate, aşa că făceam multe năzbâtii. Eram un tip dur, cu o gură mare şi comportament groaznic. Îmi plăcea să mă încaier, pentru că eram puternic şi aveam şanse de izbândă.

Era de aşteptat să fiu astfel, rosti el, râzând

uşor. Asta a fost partea cea mai proastă. Eram rezultatul mediului din care proveneam şi eram mândru de acest lucru. Nici un pedagog, nici un psihiatru, nici un asistent social nu aveau să o scoată la capăt cu mine, Fusesem învăţat să urăsc autoritatea şi acesta era singurul lucru pe care ea mi-l predase cum trebuie.

— Dar şcoala, căminul… ţi-au fost bune?

O scânteie batjocoritoare străluci în ochii lui.

— Oh, da, au fost extraordinare. Trei metri pătraţi şi un pat. El răsuflă precipitat, văzând expresia ei încurcată. Eşti o statistică, Brianna, un număr. O problemă. Şi sunt o mulţime de alte statistici, de alte numere şi de alte probleme care să te dea la o parte. Sigur, pot să spun că unii erau interesaţi, încercau să facă schimbări. Dar ei, cu întrebările şi testele lor, cu regulamentele şi disciplina lor, erau inamici. Aşa că, urmând exemplul mamei, la şaisprezece ani am şters-o. Am trăit pe străzi, cum am putut. Nu m-am atins de droguri, nu m-am vândut, dar altceva, ce n-am făcut, nu cred să mai existe.

El se depărtă de scrin şi începu să se plimbe prin cameră.

— Am furat, am înşelat, am escrocat. Într-o zi, când tipul, pe care încercam să-l fraieresc, s-a prins şi mi-a tras o mamă de bătaie, soră cu moartea, am avut o revelaţie. Când mi-am revenit şi m-am trezit pe o stradă dosnică, cu

gura plină de sânge şi cu câteva coaste betegite, am ajuns la concluzia că aş putea să găsesc o cale mai bună de a-mi câştiga existenţa. M-am îndreptat spre New York. Am vândut nenumărate ceasuri pe Fifth Avenue. O vreme, m-am ocupat cu jocuri de noroc şi am început să scriu. Primisem o educaţie destul de bună la cămin. Dar la şaisprezece ani, fiind un asemenea nemernic, nu puteam să recunosc aşa ceva. În schimb, la optsprezece ani, în New York, acest lucru nu mi s-a mai părut un lucru groaznic. Ceea ce părea groaznic, ceea ce, dintr-o dată, a început să pară de-a dreptul groaznic, a fost că eu eram la fel ca ea. Am hotărât atunci să devin altă persoană. Mi-am schimbat numele. M-am schimbat de tot. Mi-am luat o slujbă onestă – ajutor de chelner la un local, în Village. L-am îngropat treptat pe acel ticălos, până am devenit Grayson Thane. Şi nu m-am mai uitat în spate, pentru că era inutil.

— Pentru că te durea, rosti Brianna, calm. Şi te supăra.

— Poate. Dar mai mult şi mai mult, poate pentru că nu are nimic de-a face cu persoana care sunt acum.

Ea vru să-i spună că avea de-a face cu persoana care era, cu realizările lui, dar, răzgândindu-se, se ridică şi se aşeză în faţa lui.

— Te iubesc, aşa cum eşti acum. Brianna simţi

o durere, ştiind că el refuza ceea ce ea voia să-i dăruiască. Este chiar atât de cumplit pentru tine să accepţi acest lucru, să ştii că-mi pare rău pentru copilul, pentru tânărul de atunci şi că admir culmea pe care a atins-o?

— Brianna, trecutul nu are nici o importanţă. Pentru mine, nu are, insistă el. În cazul tău este altceva. Trecutul tău se pierde în negura timpului. Eşti cufundată în el, în istorie, în tradiţie. Te-a format şi, din cauza lui, viitorul este la fel de important. Tu eşti o planificatoare pe termen lung. Eu nu sunt. Nu pot să fiu. La naiba, nu vreau să fiu. Pentru mine, nu există decât prezentul.

Credea el oare că ea nu putea înţelege acest lucru, acum, după toate pe care i le povestise? Avea imaginea clară a băieţelului bătăuş, îngrozit de trecut, înspăimântat de inexistenţa viitorului, agăţându-se cu disperare de orice putea apuca, din prezent.

— În clipa de faţă suntem împreună, nu-i aşa? Tandru, ea îi cuprinse faţa între palme. Grayson, nu pot să încetez să te iubesc doar ca tu să te simţi mai bine. Nu pot să o fac doar ca eu să mă simt mai bine. Pur şi simplu asta este. Ţi-am dat inima şi nu pot s-o iau înapoi: Şi mă îndoiesc că aş face-o, dacă aş putea. Asta nu înseamnă că trebuie să o primeşti, dar ar fi o prostie să o refuzi. Nu te costă nimic.

— Nu vreau să te fac să suferi, Brianna. El îşi strânse degetele în jurul încheieturilor mâinilor ei. Nu vreau să te fac să suferi.

— Ştiu. Desigur, se gândi ea, el avea să o rănească, însă e de mirare că nu-şi dă seama că avea să se rănească şi pe el, la fel de mult. Vom accepta prezentul şi vom fi recunoscători că există, preciză ea. Dar spune-mi un lucru: Care era numele tău?

— Iisuse, nu te laşi deloc.

— Nu. Zâmbetul afişat cu mare uşurinţă, avea ceva misterios. Nu există ceva pe care să-l consider eşec.

— Logan, murmură el. Michael Logan.

Brianna pufni în râs, făcându-l să se simtă jenat.

— Irlandez. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Talentul tău de povestitor, farmecul tău ar fi trebuit să-mi fie de ajuns.

— Michael Logan, rosti el, aprinzându-se, a fost un hoţ meschin, abject, care nu făcea două parale.

Ea oftă, apoi spuse:

— Michael Logan a fost un copil neglijat, necăjit, care avea nevoie de dragoste şi îngrijire. Şi greşeşti că-l urăşti atât de mult. Însă îl vom lăsa în pace.

Brianna îl dezarmă, lipindu-se de el, sprijinindu-şi capul pe umărul lui. Mâinile ei

începură să rătăcească pe spatele lui, alinător. Ea ar fi trebuit să fie dezgustată de cele ce-i povestise el, se gândi Gray. Ar fi trebuit să fie înfricoşată de felul în care el se purtase cu ea, în pat. Însă ea era acolo, ţinându-l strâns în braţe, oferindu-i o dragoste înspăimântător de mare.

— Nu ştiu ce să fac cu tine.

— Nu trebuie să faci nimic. Ea îl atinse uşor cu buzele pe umeri. Mi-ai dăruit cele mai frumoase luni din viaţă. Şi îţi vei aminti de mine, Grayson, cât vei trăi.

El respiră prelung. Nu putea să nege acest lucru. Pentru prima dată în viaţă, când avea să plece, avea să lase în urmă o parte din fiinţa lui.

A doua zi dimineaţa, el fu cel care se simţi stânjenit. Micul dejun îl serviră în apartament, în salonaşul cu vedere spre parc. Aştepta ca ea să-i arunce în faţă ceva din cele aflate noaptea trecută. El încălcase legea, el se culcase cu prostituate, el se bălăcise în canalele de pe străzi.

Ea însă stătea la masă, vizavi de el, arătând proaspătă ca o dimineaţă în Clare, vorbind veselă despre vizita pe care aveau să o facă galeriei Worldwide în drum spre aeroport.

— De ce nu mănânci, Grayson? îţi este rău?

— Nu, mi-e bine. El luă o porţie din clătitele care i se păreau apetisante, cred că. Îmi este dor

de mâncărurile tale.

Cuvintele lui îşi atinseră ţinta. Expresia ei îngrijorată fu luminată de un surâs încântător.

— Mâine, le vei avea. Am să-ţi pregătesc ceva deosebit.

În replică, el se încruntă. Tot amânase să-i spună despre călătoria în Wales. Nu voise să-i strice şederea în New York. Acum însă se întrebă de ce îşi închipuise aşa ceva. Nimic din ce-i spusese seara trecută nu zdruncinase liniştea ei sufletească.

— Ah, Brie, de fapt o să facem un mic ocol, la întoarcerea în Irlanda.

— Oh! Încruntându-se, ea îşi lăsă jos ceaşca. Ai vreo treabă pe undeva?

— Nu chiar. Ne vom opri în Wales.

— În Wales?

— Este vorba despre acţiunile tale. Îţi aminteşti că ţi-am spus că am să-l rog pe agentul meu, de la bursă, să facă nişte verificări?

— Da. A aflat ceva neobişnuit?

— Brie, *Triquarter* nu există.

— Cum să nu existe. Doar am certificatul. Am primit scrisoarea.

— Nu există nici un *Triquarter* la bursa de valori. Pe nicăieri nu figurează nici o companie cu acest nume. Numărul de telefon, din antet, este fals.

— Cum să fie aşa ceva? Mi s-a oferit o mie de

lire.

— Motiv pentru care mergem în Wales. Ci «d că merită drumul ca să facem nişte verificări personale.

Brianna scutură din cap.

— Sunt sigură că agentul tău, de la bursă, este foarte competent, Gray, dar probabil că a scăpat ceva din vedere. Dacă o companie nu există, nu se emit acţiuni şi nici nu se oferă cineva să le cumpere înapoi.

— Ba se emit, dacă este o pungăşie, rosti el, înfigându-şi cuţitul în mâncare şi fixând-o cu privirea pe Brianna. O şarlatanie. Am oarece experienţă în escrocheriile cu acţiuni. Închiriezi o cutie poştală, faci rost de un număr de telefon şi te apuci să-ţi cauţi prada. Oamenii care să investească, îi explică el. Oameni dornici să câştige, rapid, un ban. Te îmbraci la costum, îţi adaptezi vocabularul, încropeşti nişte acte, tipăreşti nişte prospecte şi nişte certificate false. Strângi banii şi apoi dispari.

Ea tăcu, o clipă, filtrmd cu mintea spusele lui. Într-adevăr, şi-l putea închipui pe tatăl ei căzând în plasa unei asemenea farse. Întotdeauna el se aruncase în afaceri, cu capul înainte. Adevărul era că ea nu se aşteptase să vadă un ban, atunci când luase cunoştinţă de afacere.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui. Şi totul este în concordanţă cu norocul avut de tata, în

afaceri. Dar cum îţi explici că am primit răspuns şi că mi s-au oferit bani?

— Nu pot să-mi explic, rosti el, deşi avea anumite păreri. De aceea mergem în Wales. Rogan a aranjat ca avionul lui să.ne aştepte la Londra şi să ne ducă în Wales. După ce vom termina treaba, ne va duce înapoi în Irlanda.

— Înţeleg. Precaută, ea puse deoparte cuţitul şi furculiţa. Ai discutat chestiunea cu Rogan, că doar este bărbat, şi împreună aţi stabilit totul.

Gray îşi drese glasul şi-şi curăţă dinţii, trecând cu limba pe deasupra lor.

— Am vrut să te bucuri din plin de această călătorie, să nu ai nici un fel de grijă. Deoarece reacţia ei se rezumă la a-l ţintui cu acei ochi verzi, de gheaţă, el ridică din umeri. Aştepţi nişte scuze, dar să ştir că nu le vei primi. Ea îşi împreună mâinile, le aşează pe marginea mesei şi continuă să tacă. Aş fi făcut singur călătoria asta, dar se pare că voi avea nevoie de tine, de vreme ce acţiunile sunt pe numele tatălui tău.

— Şi fiind pe numele tatălui meu, înseamnă că afacerea mă priveşte direct şi personal. Eşti amabil că vrei să mă ajuţi.

— Lasă dracului tâmpeniile.

Ea tresări, simţindu-şi stomacul fremătând în faţa inevitabilei discuţii contradictorii.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine, Grayson.

— Atunci, să nu faci aici cu mine pe profesoara

supărată. Când Brianna se ridică, ochii lui scânteiară şi se strânseră. Să nu pleci, fir-ar să fie.

— N-am să stau ca cineva să mă înjure, să ţipe la mine sau să mă facă să mă simt incapabilă, pentru că sunt o fiică de fermier.

— Ce naiba au de-a face unele cu altele? Văzând că ea continuă să se îndrepte spre dormitor, el se ridică brusc de la masă, o apucă puternic de braţ şi o răsuci înapoi. Un fior de panică umbri, o clipă, chipul ei. Ţi-am spus să nu pleci de lângă mine.

— Vin şi plec când poftesc, la fel ca şi tine. Iar acum mă duc să mă îmbrac, ca să fiu gata pentru călătoria pe care atât de minuţios ai pregătit-o.

— Vrei să loveşti în mine, poftim, dă-i drumul. Însă vom lămuri chestiunea pe loc.

— Am rămas cu impresia că deja ai făcut-o. Mă doare braţul, Grayson.

— Iartă-mă. El o eliberă şi-şi afundă mâinile în buzunare. Ascultă, m-am aşteptat să te superi puţin, dar nu mi-am închipuit ca cineva, cu atâta judecată ca tine, să dea faptului o asemenea amploare.

— Ai aranjat totul pe la spatele meu, ai luat hotărâri în locul meu, ai conchis că pu mă pot descurca singură, şi eu dau faptului amploare? Păi, atunci nu am ce să mai spun. Sunt sigură că ar trebui să-mi fie ruşine.

— Încerc să te ajut. Glasul lui se ridică din nou, însă el luptă, din răsputeri, să şi-l ţină sub control şi să-şi stăpânească mânia. Nu are nimic de-a face cu faptul că ai fi incapabilă, ci cu faptul că eşti lipsită de experienţă. Cineva ţi-a spart casa. Nu poţi să faci nici o legătură?

Privindu-l fix, ea păli.

— Nu, de ce nu o faci tu pentru mine?

— Ai scris despre acţiuni, apoi cineva îţi sparge casa. Răvăşeşte totul repede, cu neglijenţă, cu disperare chiar. La scurt timp, cineva îţi apare în faţa. Ferestrei. De cât timp stai în casa aceea, Brianna?

— De o viaţă.

— Şi s-a mai întâmplat înainte aşa ceva?

— Nu, dar… Nu.

— Deci are sens să legăm faptele. Am vrut să vezi cum arată întreg tabloul.

— Ar fi trebuit să-mi spui acest lucru de la început. Tremurând, ea se aşează pe braţul scaunului. N-ar fi trebuit să mi-l ascunzi.

— Este doar o supoziţie. Dumnezeule, Brie, ai destule pe cap. O ai pe maică-ta, pe Maggie şi pe copilul ei, mă ai pe mine. Te preocupă problema găsirii femeii cu care a fost încurcat tatăl tău. Nu voiam s-o mai adaug şi pe asta.

— Ai dorit să mă protejezi. Încerc să înţeleg acest lucru.

— Sigur că am dorit să te protejez. Nu-mi place

să te văd îngrijorată. Te… El se întrerupse, uluit. Ce anume fusese cât pe ce să rostească? El făcu un pas mare în spate, distanţându-se, mental, de acele două cuvinte şi, fizic, de ea. Nu-mi eşti indiferentă.

— Bine. Devenită, brusc, obosită, ea îşi dădu părul spre spate iartă-mă că am făcut o scenă din toată povestea asta. Să nu mai ţii lucrurile ascunse de mine, Gray.

— N-am să le mai ţin. El o atinse pe obraz şi stomacul începu să-i fremete. Brianna!

— Da.

— Nimic, rosti el, lăsându-şi mâna să-i cadă liberă pe lângă corp. Nimic. Ar fi bine să ne apucăm de strâns dacă vrem să mai ajungem la *Worldwide.*

Când poposiră în Wales, ploua şi, fiind prea târziu, nu avură vreme decât să se cazeze în micuţul hotel, lipsit de strălucire, la care. Gray reţinuse camera. Brianna îşi făcu, rapid, o impresie despre oraşul Rhondda, unde mohorâtele şiruri de case erau strâns grupate, iar cerul plumburiu arunca rafale de ploaie pe drum. După ce serviră o masă fără gust, se prăbuşiră, extenuaţi, în pat.

Gray se aştepta ca ea să se plângă. Serviciul nu era din cel mai bun, iar călătoria fusese grea, chiar şi pentru el. A doua zi, ea nu spuse nimic,

se îmbrăcă şi-l întrebă ce aveau să facă.

— Zic să facem o investigaţie la oficiul poştal, ca să vedem dacă prindem vreun fir. El o urmări pe Brianna prinzându-şi părul în coc, mişcările fiindu-i simple şi precise, deşi ochii îi erau încercănaţi. Eşti obosită.

— Puţin. În ultima vreme, am tot schimbat fusele orare. Ea privi încruntată, pe fereastră, la soarele palid care încerca să pătrundă înăuntru. Întotdeauna am gândit că Wales-ul este un loc sălbatic şi frumos.

— În cea mai mare parte, este. Munţii şi coasta mării sunt splendide. Peninsula Lleyn – puţin cam mult amenajată pentru turism şi plină de englezi în vacanţe – este minunată. Mai sunt apoi zonele colinare pastorale, cu specific galic. Dacă ai să vezi ţinuturile mlăştinoase, în soarele după-amiezii, îţi vei da seama cât de sălbatică şi de frumoasă este această ţară.

— Ai fost în multe locuri. Mă uimeşti că le mai deosebeşti între ele.

— Întotdeauna ceva îţi rămâne în minte. El privi prin camera întunecoasă. Îmi pare rău de asta, Brie. A fost cea mai convenabilă. Dacă vrei să mai rămânem o zi sau două, am să-ţi arăt peisajul.

Ideea de a-şi lăsa baltă responsabilităţile şi de a cutreiera, cu Gray, ţinuturi necunoscute o făcu să zâmbească.

— Cum terminăm treaba pentru care am venit, mă întorc acasă. Nu pot să mai abuzez de doamna O'Malley. Brianna se răsuci din faţa oglinzii. Şi tu vrei să-ţi reiei lucrul. Se vede.

— M-ai prins. El o cuprinse de mâini. După ce termin cartea, voi avea puţin timp liber până la începerea turneului. Am putea să mergem undeva. Oriunde vei vrea. În Grecia sau în Pacificul de Sud. În Indiile de Vest. Ţi-ar plăcea? într-un loc cu palmieri şi plajă, cu apă albastră şi soare strălucitor.

— Sună minunat. El, se gândi ea, el care nu făcea niciodată planuri, le făcea acum. Briannei i se păru mai înţelept să nu facă această remarcă. O să fie dificil să plec din nou, atât de curând, zise ea. După ce mai strânse încă o dată mâinile lui, ea i le eliberă şi-şi luă poşeta. Eu sunt gata, dacă tu eşti, adăugă.

Oficiul poştal îl găsiră destul de repede, însă femeia de la ghişeu păru imună la farmecul lui Gray. Nu era de datoria ei să furnizeze numele celor care închiriau căsuţe poştale, le spuse ea tăios. Puteau închiria şi ei una dacă voiau şi ea nu avea să-i discute pe ei cu străinii.

Când Gray întrebă despre compania *Triquarter,* primi ca răspuns o ridicare din umeri şi o încruntătură. Numele nu-i spunea nimic femeii.

Gray luă în calcul şi varianta mituirii, însă aruncând o nouă privire la buzele strânse ale femeii, optă contra ei.

— Primul eşec, rosti el când ieşiră din clădirea poştei.

— Nu pot să cred că ţi-ai imaginat că o să fie uşor.

— Nu, dar, uneori, te loveşte norocul când te aştepţi mai puţin. Vom încerca la companiile miniere.

— N-ar fi mai bine să raportăm totul la autorităţile locale?

— O să ajungem şi acolo.

Neobosit, el asaltă birou după birou, punând aceleaşi întrebări, căpătând aceleaşi răspunsuri. Nimeni din Rhondda nu auzise de *Triquarter.* Brianna îl lăsă să preia controlul acţiunii, pentru simplul fapt că-i plăcea să-l vadă muncind. Ea avea senzaţia că Gray, asemeni unui cameleon, putea intra în pielea oricărei persoane dorea.

Putea fi fermecător, tăios, oficial, viclean. Acesta era, probabil, felul în care el îşi făcea documentările, se gândi ea. Punea nenumărate întrebări, iar răspunsurile le obţinea fie linguşind, fie intimidând.

După patrii ore, ea cunoştea mai mult despre minele de cupru şi despre economia galeză decât voise să ştie. Nu aflase însă nimic despre *Triquarter.*

— Ai nevoie de un sandviş, hotărî Gray.

— N-am să spun nu.

— În regulă, ne încărăm bateriile şi regândim situaţia.

— Nu vreau să fii dezamăgit că n-am descoperit nimic.

— Dar am descoperit. Ştim, fără să ne îndoim câtuşi de puţin, că *Triquarter* nu există şi nici n-a existat vreodată. Cutia poştală este paravanul şi, după toate aparenţele, este încă închiriată de cei care au pus la cale escrocheria.

— Ce te face să crezi asta?

— Au nevoie de ea până rezolvă cu tine şi cu alţii ca tine. Îmi închipui că şi-au încheiat socotelile cu mulţi dintre investitori. Hai să încercăm aici. El o atenţionă, cu cotul, să intre în micul local.

Aromele îi erau destul de familiare, ca să o facă să-i fie dor de casă, iar glasurile erau destul de străine, ca să-i pară exotice. Se aşezară la o masă, iar Gray ceru micul meniu, pus în ţiplă.

— Mmm… Musaca. N-o să fie la fel de bună ca a ta, dar o să meargă. Vrei să încerci?

— Da. Şi aş dori şi un ceai.

După ce dădu comanda, Gray se aplecă în faţă.

— Ştii ce, Brie, eu mă gândesc că moartea tatălui tău, imediat după cumpărarea acţiunilor, a avut un rol important. Ai spus că ai găsit certificatul în pod.

— Da, aşa este. Noi n-am umblat prin toate cutiile, după ce a murit tata. Mama… ce să-ţi mai spun, Maggie n-a avut puterea să o facă, iar eu am tot amânat pentru că…

— Pentru că Maggie suferea; iar mama ta nu ţi-ar mai fi dat pace.

— Mie nu-mi plac scandalurile. Ea îşi strânse buzele şi-şi plecă ochii spre masă. Este mai uşor să te dai la o parte din calea lor. Brianna îşi ridică privirea, dar şi-o mută din nou. Maggie a fost lumina vieţii tatălui meu. El m-a iubit şi pe mine, dar ce exista între ei era cu totul aparte. Nu exista decât între ei. După moartea lui, Maggie a suferi cumplit şi, tot atunci, s-a declanşat problema casei, care mi-a fost lăsată mie şi nu mamei. Mama era amărâtă şi supărată, iar eu am tot lăsat acele lucruri. Vezi tu, voiam să-mi încep propria afacere. Aşa că mi-a fost mai uşor să ocolesc acele cutii, să le şterg de praf, din când în când, şi să-mi spun că am să mă ocup de ele mai încolo.

— Şi, până la urmă, ai făcut-o.

— Nu ştiu de ce am ales acea zi. Poate pentru că lucrurile se mai aranjaseră puţin. Mama era la casa ei, Maggie eră cu Rogan, iar eu…

— Tu nu mai sufereai aşa de mult după el. Trecuse destul timp ca să faci ceea ce trebuia făcut.

— Destul de adevărat. Am crezut că o să pot

umbla prin lucrurile păstrate de el, fără să mă doară atât de mult amintirea lui, fără să-mi doresc să fi fost altfel. În parte însă a fost şi ambiţie. Brianna oftă. Mă gândeam să transform podul în cameră de oaspeţi.

— Asta este Brianna mea. El îi luă mâna. Deci, tatăl tău a pus certificatul în pod, la păstrare. Anii însă au trecut, fără ca cineva să-l găsească, fără ca cineva să se intereseze de soarta lui. Îmi închipui că emitenţii lui l-au şters din evidenţe. De ce să rişte să vă contacteze? Dacă ar fi făcut vreo investigaţie, ar fi aflat că Tom Concannon murise şi că moştenitorii nu aveau cunoştinţă de stocul de acţiuni. Pentru ei era pierdut, distrus sau aruncat din greşeală. Atunci ai trimis tu o scrisoare.

— Şi iată-ne aici. Asta însă tot nu explică de ce mi s-au oferit bani.

— În regulă, o să facem nişte ipoteze. Este unul din domeniile la care mă pricep cel mai bine. Să zicem că, atunci când s-a încheiat, afacerea era o escrocherie în toată regula, aşa cum ţi-am explicat în New York. Să presupunem apoi că cineva devine ambiţios sau norocos. Şi vrea să se extindă. *Triquarter a* ieşit din discuţie, însă resursele, profitul şi organizarea există încă. Se lansează, poate, într-o nouă şarlatanie, sau poate în ceva legal. Poate doar se joacă de afacerile curate, folosindu-le drept paravan. N-ar fi

surprinzător dacă afacerile legale ar începe să meargă? Şi ar aduce chiar profituri mai mari decât escrocheriile? Acum trebuie să desfiinţeze învârtelile murdare, sau măcar să încerce să le acopere.

Brianna îşi freca o tâmplă în timp ce mâncarea li se aşeză pe masă.

— Pentru mine, totul este prea confuz.

— Este ceva în legătură cu acele certificate de acţionari. Greu de spus ce anume. El se servi cu o porţie zdravănă. Nu, nici pe departe nu seamănă cu a ta, rosti el şi înghiţi dumicatul. Există însă ceva pe care ei doresc, cu tot dinadinsul, să-l recupereze, ba chiar sunt dispuşi să plătească pentru a-l recupera. Nu mult, nu atât cât să te facă să devii bănuitor sau interesat să investeşti mai departe. Ci atât ca să fi meritat aşteptarea.

— Tu chiar ştii cum funcţionează treburile astea, nu-i aşa?

— Prea bine. Dacă n-aş fi scris… Glasul lui se stinse, iar el dădu din umeri. Nu era un lucru asupra căruia să zăbovească. Ei bine, putem să ne considerăm norocoşi că s-a întâmplat să am ceva experienţă în domeniu. După ce mâncăm, mai facem nişte escale şi apoi predăm chestiunea poliţiei.

Ea încuviinţă dând din cap, liniştind-o ideea că toată încurcătura avea să fie raportată poliţiei.

Mâncarea o ajuta să-şi recapete buna dispoziţie. A doua zi dimineaţa, avea să fie acasă. Când li se servi ceaiul, ea începu să viseze la grădina ei, la Con, la bucătăria ei.

— Ai terminat?

— Hmm?

Gary îi zâmbi.

— Erai departe?

— Eram cu gândul acasă. Trandafirii mei cred că au înflorit.

— Mâine, pe vremea asta, vei fi în grădina ta, îi promise el şi, după ce puse pe masă câteva bancnote pentru consumaţie, se ridică.

Afară, el o cuprinse pe după umeri.

— Vrei să mergem cu mijloacele de transport în comun? Dacă prindem un autobuz, vom traversa oraşul mult mai repede. Aş putea să închiriez o maşină dacă vrei.

— Nu te prosti. Autobuzul este perfect.

— Atunci, haide să… i-a stai puţin. El o răsuci, împingând-o cu spatele în pragul localului. Să vezi şi să nu crezi, murmură el, rămânând cu privirea pironită în josul străzii. Extraordinar!

— Ce este? Mă zdrobeşti.

— Iartă-mă. Vreau să stai cât mai în umbră şi să arunci o privire vizavi. Ochii lui începură să strălucească. Exact în direcţia oficiului poştal. Uită-te la bărbatul cu umbrelă.

Brianna scoase capul din ascunzătoare şi trecu

strada în revistă.

— Da, rosti ea, după o clipă, este acolo un bărbat cu o umbrelă.

— Nu ţi se pare cunoscut? întoarce-te în urmă cu câteva luni. Ne-ai servit la amândoi somon, după câte îmi aduc aminte, şi *trifle.*

— Nu ştiu cum de reuşeşti să-ţi aminteşti şi mâncărurile. Ea ieşi mai mult din ascunzătoare şi-şi încordă privirea. Mie mi se pare destul de obişnuit. Are figură de avocat sau de bancher.

— Bingo. Aşa ne-a şi spus. Bancherul din Londra, ieşit la pensie.

— Domnul Smyte-White. Amintirea fulgerătoare o făcu să zâmbească. Este ciudat, nu-i aşa? De ce ne ascundem de el?

— Pentru că este straniu, Brie. Pentru că este foarte, foarte straniu că musafirul nostru, de peste noapte, cel care s-a întâmplat să viziteze împrejurimile, când casa ţi-a fost spartă, se plimbă pe o stradă din Wales, în dreptul oficiului poştal. Pe ce facem pariu că are închiriată o cutie poştală, acolo?

— Oh! Ea se rezemă din nou de uşă. Dumnezeule, ce-o să facem?

— Aşteptăm. Şi apoi îl urmărim.

Capitolul 18

Cei doi nu trebuiră să aştepte prea mult. La

nici cinci minute de la intrarea în oficiul poştal, Smyte-White ieşi afară. După ce aruncă, rapid, o privire în stânga şi în dreapta, o apucă în susul străzii, legănându-şi umbrela ca un pendul, pe lângă el.

— La naiba, ne-a dat de gol.

— Poftim?

— Vino repede. Gray o prinse pe Brianna de mână şi se avântă după Smyte-White. Ne-a dat de gol, diriginta poştei sau ce naiba era. L-a spus că ne-am interesat.

— De unde ştii?

— Pentru că, brusc, el a devenit grăbit. Gray se asigură, înjură şi, trăgând-o pe Brianna după el, traversă strada alergând în zigzag printre un camion şi o limuzină. Inima ei tresări când cei doi şoferi replicară, acţionându-şi violent claxoanele. Schimonosit la faţă, Smyte-White privi în spate şi, zărindu-i, începu să fugă.

— Stai aici, Brianna, îi porunci Gray.

— Nici să nu te gândeşti. Ea se luă după Gray, picioarele lungi ţinând-o la numai trei paşi distanţă de el. Prada lor încercase să se furişeze şi să scape, lovind pietonii cu coatele, dar nu se putea pune cu doi urmăritori tineri şi viguroşi.

Ca şi când ar fi ajuns la aceeaşi concluzie, Smyte-White se opri, gâfâind, în dreptul farmaciei. Îşi scoase o batistă albă ca să-şi şteargă sprâncenele, apoi se întoarse, mărindu-şi

uluit ochii din spatele lentilelor strălucitoare.

— Ah, domnişoară Concannon, domnule Thane, ce surpriză! El avu tupeul şi puterea să zâmbească, cu toate că-şi dusese mâna la inimă, o inimă care bătea puternic. Ce mică este lumea. Sunteţi în Wales, în vacanţă?

— Ca şi dumneata, i-o reteză Gray. Avem probleme de discutat, amice. Vrei să le discutăm aici sau la secţia de poliţie?

Smyte-White clipi, inocent. Cu gestu-i caracteristic, îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele.

— Probleme? Mă tem că sunt în încurcătură. Cred că nu este vorba despre incidentul nefericit de la hanul dumitale, domnişoară Concannon. După cum v-am spus, n-am pierdut nimic şi nu am de făcut nici o plângere.

— Nu este de mirare că n-ai pierdut nimic, de vreme ce dumneata ai făcut toată dezordinea. Chiar a trebuit să-mi arunci toate lucrurile pe jos?

— Poftim?

— Se pare că vom discuta la poliţie, rosti Gray, apucându-l pe Smyte-White de braţ.

— Mă tem că astăzi nu pot să întârzii nici un minut, deşi mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc. El încercă, însă fără succes, să scape din încleştarea lui Gray. După cum vedeţi, sunt în mare grabă. O întâlnire de care am uitat

complet. Am întârziat foarte mult.

— Vrei sau nu certificatul de acţionar înapoi? Gray avu plăcerea să-l vadă pe bărbat tăcând şi cumpănind, o clipă. În spatele lentilelor ochelarilor pe care şi-i aranjase cu grijă pe nas, ochii deveniră, brusc, şireţi.

— Mă tem că nu înţeleg.

— Ba înţelegi foarte bine, cum de altfel înţelegem şi noi. O şarlatanie este o şarlatanie în orice ţară, în orice limbă. Nu ştiu exact care este pedeapsa în Marea Britanie pentru fraudă, abuzuri de încredere, acţiuni false, dar în ţara din care vin eu este destul de aspră. În plus, ai folosit poşta, Smyte-White. Ceea ce a fost, probabil, o mare greşeală. Odată ce timbrezi uit lucru şi-l încredinţezi poştei, frauda devine fraudă poştală. O afacere mai periculoasă. Gray îl lăsă pe Smyte-White să transpire puţin, apoi continuă: Apoi mai este şi faptul că ţi-ai stabilit sediul în Wales şi ai făcut escrocheria peste Marea Irlandei. Totul capătă astfel amploare internaţională. Te poţi aştepta la ani mulţi de temniţă.

— Ei, ei, nu văd rostul ameninţărilor. Smyte-White zâmbi din nou, însă transpiraţia începuse să i se adune pe sprâncene. Suntem oameni de înţeles. Este o chestiune minoră, foarte minoră, pe care o putem rezolva uşor, spre satisfacţia tuturor.

— Ce-ar fi să discutăm atunci despre ea?

— Da, chiar ce-ar fi? Expresia de pe chipul lui se schimbă, instantaneu. La un pahar. Aş fi încântat să vă cinstesc pe amândoi cu o băutură. Este un local chiar după colţ. Unul liniştit. Ce-ar fi să servim o halbă, două şi să lămurim toată chestiunea.

— De ce nu? Tu ce zici, Brianna?

— Eu cred că ar trebui să…

— Să discutăm, rosti Gray liniştit, ţinându-l strâns pe Smyte-White şi întinzând cealaltă mână spre Brianna. De cât timp eşti în joc?

— Oh, dragule, cu mult înainte de a vă fi născut voi. Acum am ieşit definitiv, vă spun sincer. În urmă cu doi ani, eu şi soţia mea am cumpărat un mic magazin de antichităţi, în Surrey.

— Parcă soţia dumitale era moartă, rosti Brianna, în timp ce Smyte-White îi direcţiona spre local.

— Oh, nu, nu. Iris este perfect sănătoasă şi se ocupă de afacerile mele, până voi reuşi eu să scap de această mică încurcătură. O ducem bine, adăugă el, când intrară în local. Destul de bine. În afară de magazinul de antichităţi, avem investiţii în multe ale firme. Toate legale, vă asigur. Manierat până în măduva oaselor, el îi ţinu scaunul Briannei. O companie de turism *First Flight,* de care cred că aţi auzit…

Impresionat, Gray ridică o sprânceană.

— A devenit unul din cele mai mari concerne din Europa.

Smyte-White îşi aranjă părul.

— Îmi place să cred că talentul meu de organizator a contribuit cu ceva la acest lucru. Iniţial, am început totul sub forma unei operaţiuni clandestine de contrabandă. El zâmbi spre Brianna, cerându-şi parcă scuze. Draga mea, sper că nu eşti prea şocată.

Ea scutură simplu din cap.

— Nimic nu mă mai poate şoca acum.

— Luăm câte un *Harp?* întrebă el, făcând pe gazdă ospitalieră. Pare băutura cea mai adecvată. Considerând tăcerea lor drept asentiment, Smyte-White făcu comanda. După cum vă spuneam, am făcut puţină contrabandă. Îndeosebi cu tutun şi lichior. Nu ne-a plăcut prea mult şi am constatat că firma de turism producea mai mult profit, fără riscuri. Deoarece şi eu şi Iris înaintam în vârstă, ne-am hotărât să ne retragem, ca să zicem aşa. Ştii că escrocheria cu acţiunile a fost ultima? Lui Iris i-au plăcut întotdeauna antichităţile, aşa că am folosit profiturile ca să cumpărăm magazinul şi să-l aprovizionăm. El tresări sfios. Cred că este de prost gust să amintesc toate astea.

— Nu te jena. Gray lovi cu piciorul în scaunul lui, când li se servi berea.

— Ei, închipuiţi-vă surpriza şi groaza pe care

le-am trăit când am primit scrisoarea dumitale. Am păstrat cutia poştală din Wales deoarece avem investiţii în acest ţinut, dar afacerea *Triquarter* e demult apusă. Însă nu uitată, îmi este ruşine să spun.că tatăl dumitale, odihnească-se în pace, a fost tras pe sfoară în cadrul eforturilor noastre de reorganizare. L-am considerat un om minunat, deosebit şi sper să iei cuvintele mele ca atare şi să nu le dai altă interpretare.

Brianna oftă simplu.

— Mulţumesc.

— Trebuie să spun că eu şi Iris am intrat în panică când am primit scrisoarea dumitale. Dacă se făcea vreo legătură cu trecutul, reputaţia noastră, afacerea noastră, pe care cu drag am clădit-o în ultimii ani, se duceau de râpă. Nu mai spun, ah… El se tamponă pe buze cu un şerveţel. Ramificaţiile legale.

— Ai fi putut să ignori scrisoarea, rosti Gray.

— Ne-am gândit la această variantă. Şi am procedat întocmai. Dar când Brianna ne-a scris din nou, ne-am dat seama că trebuie făcut ceva. Certificatul! Smyte-White. Avu bunul simţ să roşească. Este înjositor să recunosc, dar pe el am semnat cu numele meu adevărat. Din aroganţă, bănuiesc, căci la acea vreme nu-l foloseam. Acum, când m-am afirmat cu el, aducerea lui în atenţia autorităţilor ar putea să

pară ceva ciudat.

— Este cum ai spus tu, murmură Brianna, fixându-l cu privirea pe Gray. Aproape exact cum ai spus.

— Sunt mare, şopti el şi o bătu uşor pe mână. Aşa că ai venit la Blackthorn să verifici, personal, situaţia.

— Da. Iris n-a putut să mă însoţească deoarece aşteptam un transport deosebit de *Chippendale.* După cum se ştie, eu a trebuit să mă sacrific din nou. Puţină nostalgie, puţină aventură. Am fost de-a dreptul fermecat de casa dumitale şi foarte îngrijorat când am aflat că te înrudeşti, prin alianţă, cu Rogan Sweeney. În definitiv, el este un important om de afaceri, unul deosebit de abil. M-am temut că o să se ocupe de problemă. Astfel… când s-a ivit ocazia, am aruncat o ocheadă prin jur, căutând certificatul. Smyte-White cuprinse mâna Briannei şi o strânse părinteşte. Te rog să mă scuzi pentru dezordine şi greutăţi. Nu ştiam precis cât timp voi fi singur. Am sperat că, intrând în posesia acelui certificat, se va pune punct întregii afaceri nefericite. Dar…

— Certificatul i l-am dat lui Rogan spre păstrare, îi spuse Brianna.

— Ah! M-am temut de aşa ceva. Mi s-a părut ciudat că el nu a apărut.

— Soţia lui urma să nască şi, în plus, pregătea

vernisajul unei galerii. Brianna tăcu, dându-şi seama că, de fapt, ea îl scuza pe cumnatul ei. Eu puteam să mă descurc singură cu această chestiune.

— Am început să intuiesc acest lucru după primele ore de şedere în casa dumitale: O persoană organizată este primejdioasă pentru cineva care se ocupă cu afaceri ilegale. M-am mai întors o dată, gândindu-mă să fac o nouă încercare, însă prins între câinele dumitale şi eroul aflat în gazdă, a trebuit să-mi iau tălpăşiţa.

Bărbia Briannei se ridică.

— Te-ai uitat pe fereastra mea.

— Fără vreo intenţie indiscretă, zău. Draga mea, sunt suficient de bătrân ca să-ţi fiu tată şi, în plus, am o căsnicie fericită. Bărbatul pufni ţâfnos, de parcă ar fi fost insultat. M-am oferit să cumpăr stocul de acţiuni şi oferta este încă valabilă.

— Jumătate de liră de acţiune, îi reaminti Gray, sec.

— Dublu faţă de cât a plătit Tom Concannon. Am acte, dacă aveţi nevoie de dovadă.

— Oh, sunt convins că o persoană, cu talentul dumitale, poate să prezinte acte pentru orice fel de tranzacţie.

Smyte-White eliberă un oftat prelung şi îndurerat.

— Sunt sigur că te simţi îndreptăţit să mă acuzi

de un astfel de comportament.

— Cred că poliţia va fi fascinată de comportamentul dumitale.

Nescăpându-l din ochi pe Gray, Smyte-White sorbi, în pripă, din bere.

— Zău, la ce ar mai servi ăsta acum? Doi oameni, ajunşi la vârsta de aur, plătitori de impozite, soţi devotaţi, să fie ruinaţi şi trimişi în închisoare pentru păcatele trecutului.

— Ai înşelat oameni, i-o reteză Brianna. L-ai înşelat pe tata.

— L-am dat tatălui tău, Brianna, echivalentul banilor pe care i-a plătit. Un vis. A plecat dintre noi fericit, sperând, ca mulţi alţii, să se îmbogăţească din nimic. Smyte-White îi zâmbi delicat. El nu a vrut decât speranţa că se va putea îmbogăți.

Deoarece era adevărat, ea nu putu să spună nimic.

— Totuşi, nu este corect, reuşi Brianna să rostească, într-un final.

— Dar ne-am îndreptat. A-ţi schimba viaţa este un lucru foarte greu, draga mea. Necesită muncă, răbdare, hotărâre.

El îşi ridică din nou privirea când cuvintele lui atinseră ţinta. Dacă acest om, spusese adevărul că s-a străduit să se schimbe, atunci la acea masă erau două persoane care făcuseră acest efort. L-ar comanda ea pe Gray pentru ceea ce

făcuse în trecut? Ar vrea ea să-l vadă tras înapoi de vechile greşeli?

— Nu vreau ca dumneata şi soţia dumitale să ajungeţi la închisoare, domnule Smyte-White.

— Cunoaşte legile, Brianna, o întrerupse Gray, strângându-i foarte tare mâna. Te joci, plăteşti. Poate că putem sări peste autorităţi, însă nobleţea valorează mai. Mult de o mie de lire.

— După cum am explicat, începu Smyte-White.

— Acţiunile nu valorează o para chioară, îi replică Gray. Însă certificatul… Aş zice că acesta se ridică la zece mii.

— Zece mii de lire? urlă Smyte-White, în timp ce Brianna rămase cu gura căscată. Ăsta este şantaj. Este jaf. Este…

— O liră acţiunea, continuă Gray. Mai mult decât rezonabil, ţinând seama de acumulările pe care le-ai făcut, escrocând. Şi dacă mai socotim şi profitul frumuşel, făcut de pe urma investitorilor, cred că visul lui Tom Concannon ar fi devenit realitate. Nu cred că ăsta este şantaj. Cred că este dreptate. Şi dreptatea nu se tocmeşte.

Palid, Smyte-White se lăsă în spătarul scaunului. Îşi scoase din nou batista şi-şi tamponă faţa.

— Tinere, îmi storci inima.

— Nu, doar contul, care este destul de gras ca să suporte, l-ai pricinuit Briannei multe necazuri

şi griji, l-ai făcut casa vraişte. Aş putea să te compătimesc pentru situaţia neplăcută în care te afli, dar nu cred că-ţi dai seama ce înseamnă acea casă pentru ea. Ai făcut-o să plângă.

— Oh, vai! Smyte-White îşi agită batista şi se tamponă din nou. Îmi cer scuze. Este groaznic, este cumplit. Nici nu ştiu ce o să spună Iris.

— Dacă este deşteaptă, rosti Gray, tărăgănat, cred că o să spună să plăteşti şi să-i mulţumeşti lui Dumnezeu.

Smyte-White oftă şi-şi îndesă batista udă în buzunar.

— Zece mii de lire! Eşti un om dur, domnule Thane.

— Vai, Herb, cred că pot să-ţi spun Herb, deoarece, în acest moment, amândoi ştim că eu îţi sunt prietenul cel mai bun.

Bărbatul încuviinţă trist:

— Din păcate, este adevărat. Schimbând tactica, el se. Uită optimist spre Brianna. Ţi-am pricinuit necazuri şi îmi pare foarte rău. O să rezolvăm toată problema. Mă gândeam dacă nu putem stinge datoria, oferindu-ţi altceva în schimb. O excursie. Mobilă pentru han. Avem nişte piese de mobilier foarte drăguțe la magazin.

— Banii vorbesc, rosti Gray, înainte ca Brianna să apuce să se gândească la un răspuns.

— Un om dur, rosti Smyte-White, încovoindu-şi

umerii. Bănuiesc că nu am de ales. Am să-ţi completez un cec.

— Va trebui să fie numerar.

Se auzi un nou oftat.

— Da, sigur. Atunci, trebuie să facem nişte aranjamente. Evident, când ies la plimbare, nu port cu mine asemenea sumă.

— Evident, consimţi Gray. Dar până mâine poţi să-i aduci.

— O zi-două, în plus, ar fi mult mai convenabil, începu Smyte-White, însă văzând strălucirea din ochii lui Gray, se lăsă păgubaş. Aş putea să-i telegrafiez lui Iris după bani. Nu va fi nici o problemă ca, până mâine, banii să fie aici.

— Nici nu m-am gândit că o să fie.

Smyte-White afişă un zâmbet abia schiţat.

— Scuzaţi-mă, vă rog. Trebuie să mă duc la toaletă. Scuturând din cap, el se ridică şi se îndreptă spre spatele localului.

— Nu înţeleg. Pur şi simplu, nu înţeleg, şopti Brianna, când fu sigură că Smyte-White nu-i mai auzea. Am tăcut, deoarece m-ai tot lovit pe sub masă, dar…

— Înghiontit, o corectă Gray. Te-am înghiontit numai.

— Bine, dar voi şchiopăta o săptămână. Ce vreau să spun însă este că-l laşi să plece, dar îl pui să plătească

 sumă atât de mare. Nu mi se pare corect.

— Ba este foarte corect. Tatăl tău a avut visul lui, iar el i-a luat visul. Bunul Herb ştie că, uneori, o şarlatanie devine amară şi începi să-i numeri pierderile. Tu nu vrei să-l bagi în închisoare şi nici nu doresc asta.

— Nu, nu vreau. Dar să-i iau banii…

— El i-a luat pe-ai tatălui tău, cu toate că familiei tale nu i-a fost uşor să se lipsească de acele cinci sute de lire.

— Nu, dar…

— Brianna, ce-ar fi spus tatăl tău?

Înfrântă, ea îşi sprijini bărbia în pumn.

— Ar fi spus că a fost o mare păcăleală.

— Exact. Gray îşi aruncă privirea spre toaletă şi strânse pleoapele. Întârzie prea mult. Aşteaptă puţin, mă duc să văd.

Brianna se încruntă în paharul ei. Buzele începură să

1 se arcuiască. Într-adevăr, era o mare păcăleală. Una pe care tatăl ei ar fi apreciat-o din plin.

Ea nu se aştepta să vadă banii. În nici un caz; o asemenea sumă. Nu credea să fie posibil. Îi era suficient să ştie că totul se lămurise, fără să se facă rău cuiva.

Ridicând privirea, îl văzu pe Gray cu ochii aprinşi, ieşind ca o vijelie din toaleta bărbaţilor şi îndreptându-se spre bar. Înainte să se întoarcă la masă, avu o scurtă discuţie cu barmanul.

Chipul i se limpezi din nou când se prăbuşi în scaun şi-şi luă berea.

— Ce este? întrebă Brianna, după ce atmosfera se mai destinse puţin.

— Ce să fie, a şters-o. Pe fereastră. Ticălosul naibii.

— A şters-o? Ameţită de întorsătura situaţiei, ea închise ochii. A şters-o, repetă ea. Şi când te gândeşti că începusem să-l plac, să cred.

— Exact aşa ceva trebuie să facă un maestru în escrocherii. Dar, în acest caz, cred că suntem în posesia adevărului.

— Ce facem acum? Eu nu vreau să merg la poliţie, Gray. N-aş putea să trăiesc ştiind că i-am trimis în puşcărie pe aceşti oameni. Un gând o fulgeră şi o făcu să deschidă larg ochii. Oh, fir-ar să fie, oare o avea soţie?

— Probabil. Gray sorbi meditativ din bere. În ceea ce ne priveşte, ne vom întoarce în Clare şi-l vom lăsa să fiarbă în suc propriu, îl vom aştepta să iasă din bârlog. Ne va fi foarte uşor să-l găsim din nou, dacă şi când vom vrea.

— Cum?

— Prin agenţia *First Flight Tours.* Apoi mai este şi asta. Sub privirea uluită a Briannei, Gray scoase un portofel. L-am buzunărit când eram în stradă. M-am asigurat, zise el, în timp ce ea încerca să-şi recapete răsuflarea. După atâţia ani, nici măcar nu m-am ruginit. El scutură din

cap. Ar trebui să-mi fie ruşine. Apoi surâse şi bătu uşor portmoneul de palmă. Nu fi atât de şocată. Nu sunt decât câteva bancnote şi buletinul de identitate.

Calm, Gray scoase banii din portmoneu şi-i îndesă în buzunar.

— Îmi mai datorează încă o sută de lire. Aş spune că banii adevăraţi şi-i ţine la saltea. Are o adresă în Londra. Am găsit şi o fotografie a unei femei destul de atrăgătoare, cu înfăţişare respectabilă. Cred că este Iris. Oh, iar numele lui este Carstairs. John B. Carstairs, nu Smyte-White.

Brianna îşi duse mâna la frunte şi-şi «apăsă locul dintre sprâncene.

— Simt că mi se învârte capul.

— Nu-ţi face griji, Brianna, îţi garantez că vom mai auzi de el. Eşti gata de plecare?

— Cred că da. Ameţită de evenimente, ea se ridică. Este un om de mare tupeu. A întins-o fără să plătească băuturile.

— Oh, nu, le-a plătit. Gray o luă de braţ şi-l salută, din mers, pe barman. Este patronul acestei cârciumi.

— Este… Brianna se opri, privi uluită şi pufni în râs.

Capitolul 19

Era bine să fii acasă. Aventurile şi farmecul călătoriei sunt minunate, se gândi Brianna, dar la fel este şi simpla plăcere de a avea propriul pat, propriul acoperiş şi de a vedea familiara privelişte de la propria-ţi fereastră.

Nu o deranja să plece din când în când, atâta vreme cât exista un cămin la care să se întoarcă.

Mulţumită de viaţa cotidiană, Brianna lucra în grădină, bătând ţăruşi pentru nemţişorii îmbobociţi, în timp ce parfumul de levenţică înmiresma aerul. Albinele zumzăiau prin preajmă, cochetând neobosite cu lupinele.

Din spatele casei se auzeau râsete de copii şi lătrăturile vesele ale lui Con, care alerga după mingea pe care i-o aruncau tinerii ei vizitatori americani.

New York-ul părea foarte departe; şi exotic, asemeni perlelor pe care le pusese pe fundul sertarului toaletei. Ziua pe care o petrecuse în Wales fusese asemănătoare cu o piesă de teatru ciudată şi foarte pitorească.

Ridicându-şi privirea, ca să-şi aranjeze borul pălăriei, Brianna studie fereastra lui Gray. El lucra. De cum lăsară bagajele din mână, el se apucase de lucru. Brianna se întrebă unde era el acum, în ce loc, în ce timp, în compania căror personaje. Şi în ce toane avea să fie când o să se

întoarcă din nou la ea.

Irascibil, dacă nu avea să fie satisfăcut de ceea ce scrisese, se gândi ea. Sensibil ca un câine vagabond. Dacă lucrurile aveau să meargă bine, o să aibă poftă de mâncare şi de ea. Zâmbi în sinea ei şi legă lujerul fragil de un arac.

Ce minunat era să fii dorit, aşa cum o dorea el. Minunat pentru amândoi, conchise ea. Nici el, nici ea nu mai experimentaseră aşa ceva. Pe el, situaţia îl îngrijora puţin, se gândi Brianna atingând, în treacăt, un grup de clopoţei.

Gray îi povestise lucruri pe care nu le mai zisese nimănui. Pentru el, şi acest fapt era îngrijorător. Ce prostie din partea lui să creadă că ea avea să-şi schimbe părerea despre el, aflând prin ce trecuse sau ce fusese silit să facă pentru a supravieţui.

Ea nu putea să-şi imagineze decât teama şi mândria unui tânăr care nu cunoscuse niciodată dragostea, suferinţa şi alinarea unei familii. Cât de singur fusese şi cât de mult se însingurase din cauza acelei mândrii şi temeri! Trecând însă prin toate acestea, el reuşise să devină un om sensibil şi minunat.

Nu, ea. Nu-şi schimbase părerea despre el. Povestea lui o făcuse să-l iubească şi mai mult.

O făcuse să se gândească la viaţa ei şi să o studieze mai profund. Părinţii ei nu se iubiseră şi asta era destul de dureros. Dar Brianna ştia că

avusese dragostea tatălui ei. Întotdeauna ştiuse că aceasta existase şi gândul o alinase. Avusese un cămin, avea rădăcini care-i ţineau ancorate trupul şi sufletul.

În felul ei, o iubise şi Maeve. Mama ei se simţise măcar datoare să nu-şi abandoneze copiii pe care-i născuse. Ar fi putut să le întoarcă spatele oricând, se gândi Brianna. Acest lucru nu-i mai trecuse niciodată prin minte, dar acum, stând şi ocupându-se de grădinărit, medita la această posibilitate.

Mama ei ar fi putut să părăsească familia pe care şi-o crease, dar care-i displăcuse. Ar fi putut să se întoarcă la cariera sa, care însemnase atât de mult pentru ea. Chiar dacă datoria fusese singurul lucru care o ţinuse lângă copiii ei, era, oricum, mai mult decât avusese Gray.

Maeve era îndurerată şi înrăită; deseori, răstălmăcise litera Scripturilor, pe care le citea atât de asiduu, ca să se potrivească situaţiei ei. Ar fi putut să folosească canoanele Bisericii ca pe un ciocan. Însă rămăsese.

Oftând, Brianna se întoarse ca să prindă de arac o altă plantă. Avea să vină şi vremea iertării. Spera să mai găsească în ea puterea de a ierta.

— Ar trebui să fii veselă că te afli în grădină, nu preocupată de gânduri.

Ţinându-şi pălăria cu mâna, Brianna îşi înclină

capul să-l privească pe Gray. Avea o zi bună, conchise ea, într-o clipă. Când el avea o zi bună, puteai simţi plăcerea izvorând dinăuntrul lui.

— Mă lăsasem în voia gândurilor.

— Şi eu, la fel. M-am sculat, m-am uitat pe fereastră şi te-am văzut. Din acea clipă, nu m-am mai putut gândi la altceva.

— Este o zi prea frumoasă ca să stai închis în casă. Te-ai apucat să lucrezi din zori. Cu o mişcare rapidă şi ciudat de delicată, ea prinse de arac o altă tulpiniţă. Să înţeleg că mergi bine cu scrisul?

— Incredibil de bine. Gray se aşează lângă ea, inspirând profund din aerul înmiresmat. Abia mă mai suport. Astăzi, am omorât o tânără foarte drăguţă.

Brianna pufni în râs.

— Şi pari foarte mulţumit.

— Ţineam foarte mult la ea, dar a trebuit să dispară.

Moartea ei însă va descătuşa mânia care va duce la prăbuşirea criminalului.

— A murit cumva la ruinele pe care le-am vizitat?

— Nu, acolo a murit altcineva. Această fată şi-a găsit sfârşitul în Bureen, aproape de Altarul Druid.

— Oh! Deşi n-ar fi vrut, Brianna se cutremură. Întotdeauna mi-a plăcut acel loc.

— Şi mie. Individul a lăsat-o întinsă pe o lespede, ca pe o ofrandă adusă zeilor însetaţi de sânge. Dezbrăcată, bineînţeles.

— Da, bineînţeles. Şi bănuiesc că un turist nefericit o va găsi.

— A găsit-o deja. Un student american, aflat într-un tur prin Europa. Gray cloncăni. Nu cred că el va mai fi vreodată aceeaşi persoană. Aplecându-se, Gray o sărută pe umăr. Şi ziua ta, cum a fost?

— Nu atât de plină de evenimente. De dimineaţă, mi-am luat rămas bun de la drăguţa pereche proaspăt căsătorită, din Limerick şi am avut grijă de copiii americani, cât timp părinţii lor au mai lenevit în pat. Cu privirea-i ageră, Brianna zări o micuţă buruiană şi o smulse nemiloasă. M-au ajutat să fac brioşe. Apoi întreaga familie a plecat în Bunratty, ştii, unde se află grădina publică. Nu demult, s-au şi întors. În seara asta, aştept o familie din Edinburgh, care a mai stat aici, acum doi ani. Au doi puştani, care, ultima dată, s-au cam îndrăgostit de mine.

— Serios? Degetele lui rătăceau alene pe umărul ei. Va trebui să-i intimidez.

— Oh, îmi închipui că acum le-a trecut. Ea îşi ridică privirea şi zâmbi curioasă, văzându-l pufnind în râs. Ce este?

— Mă gândeam că, probabil, i-ai distrus pe viaţă pe acei băieţi. Nu vor găsi pe nimeni care

să se compare cu tine.

— Ce absurdităţi! Ea se întinse după un alt ţăruş. Am vorbit cu Maggie, mai devreme. S-ar putea să mai rămână în Dublin o săptămână, două. Botezul îl vor face la întoarcere. Eu şi Murphy vom fi naşi.

Gray îşi încrucişă picioarele.

— Ce înseamnă asta la catolici?

— Oh, îmi închipui că nu se deosebeşte prea mult de ceea ce înseamnă în orice altă Biserică. Vom vorbi pentru copil, în timpul slujbei, aşa ca nişte sponsori. Ne vom lua angajamentul că ne vom ocupa de educaţia lui religioasă, în cazul că lui Maggie şi Rogan li s-ar întâmpla ceva.

— O răspundere destul de grea.

— Este o onoare, rosti ea, surâzând. Ai fost botezat, Grayson?

— Habar n-am. Probabil că nu. El dădu din umeri şi apoi ridică o sprânceană, văzând încruntătura ei. Ce mai este acum? Te temi că voi arde în iad, pentru că nimeni nu m-a stropit cu apă pe cap?

— Nu. Stânjenită, că îşi mută privirea. Şi să ştii că apa nu este decât un simbol al purificării de păcatul originar.

— Chiar este originar?

Ea se întoarse spre el şi scutură din cap.

— Tu nu vrei ca eu să-ţi explic Catehismul, iar eu nu. Încerc să te convertesc. Cu toate astea,

Maggie şi Rogan ar vrea să participi la ceremonie.

— Sigur că am să vin. Sunt interesat. Apropo, copilul ce mai face?

— Mi-a spus că Liam creşte ca o buruiană. Brianna se concentră la ceea ce avea de făcut şi încercă să nu se lase prea mult copleşită de durere, l-am spus lui Maggie de domnul Smythe-White… adică de domnul Carstairs.

— Şi?

— A râs de s-a prăpădit. Mi-a spus că Rogan s-ar putea să nu trateze chestiunea cu atâta uşurinţă, dar amândouă am fost de acord că era specific tatei să intre într-o asemenea încurcătură. Parcă l-am fi avut din nou printre noi. „Brie”, ar fi spus el, „dacă stai şi nu rişti, n-o să câştigi niciodată nimic”. A fost impresionată de abilitatea cu care l-ai depistat pe domnul Smythe-White şi m-a pus să te întreb dacă nu te-ar interesa slujba pentru care am angajat un detectiv.

— N-aţi mai aflat nimic?

— De fapt, s-a descoperit ceva. Ea se ridică şi-şi coborî mâinile pe lângă coapse. O verişoară de-a Amandei Dougherty crede că aceasta a plecat în nordul statului New York, la munte. Se pare că mai fusese acolo şi că-i plăcuse zona. Detectivul o să facă un drum până acolo, până în localitatea aceea, în care a adormit Rip van

Winkle?[2]

— În Catskill?

— Da, exact. Aşa că, dacă va avea puţin noroc, va descoperi ceva.

Gray luă un ţăruş şi, măsurându-l de sus până jos, şi-l imagină ca pe o excelentă armă de crimă.

— Ce vei face dacă vei descoperi că ai un frate sau o soră vitregă?

— Păi, cred că-i voi scrie mai întâi Amandei Dougherty. Brianna se gândise deja la această variantă. Eu nu vreau să fac pe nimeni să sufere. Judecând după scrisorile ei către tata, cred că este o femeie care s-ar bucura să afle că ea şi copilul ei sunt bineveniţi aici.

— Şi vor fi, mormăi el, punând ţăruşul deoparte. Acest străin de... de douăzeci şi şase, de douăzeci şi şapte de ani va fi binevenit?

— Sigur. Ea înclină capul, mirată că el punea acest lucru la îndoială. El sau ea are sângele tatei, nu-i aşa? La fel ca mine şi Maggie. Tata n-ar fi vrut ca noi să întoarcem spatele rudelor.

— Dar el... Gray se întrerupse şi ridică din umeri.

— Te gândeşti că el a făcut-o, rosti Brianna, cu blândeţe. Nu ştiu dacă, într-adevăr, aşa stau lucrurile. Cred că nu vom şti niciodată ce a făcut el când a aflat. Dar n-a întors spatele, nu, nu-i

---

2 **Eroul povestirii cu acelaşi nume, scrisă de Washington Irving (1783-1859), care adoarme timp de douăzeci de ani şi care, atunci cînd se trezeşte, constată cu stupoare cît de mult s-a schimbat lumea**

stătea în fire. A păstrat scrisorile ei şi, după cum îl ştiu eu, cred că a suferit foarte mult după copilul pe care n-a putut să-l vadă niciodată. Privirea ei rătăci prin jur, urmărind zborul neregulat al unui fluture împestriţat. Tata a fost un visător, Grayson, dar mai întâi de toate a fost un familist. A renunţat la multe în viaţa lui, ca să ţină unită familia. La mult mai multe decât aş fi bănuit până la citirea acelor scrisori.

— Nu vreau să-l critic. El se gândi la mormântul şi la florile pe care Brianna le sădise acolo. Dar nu-mi place să te văd preocupată de asta.

— O să fiu mai puţin preocupată când vom afla mai multe.

— Dar mama ta, Brianna? Cum crezi că va reacţiona când va ieşi totul la iveală?

Ochii ei se răciră, iar bărbia luă o poziţie încăpăţânată.

— Am să mă ocup de aceste aspecte când şi dacă va trebui. Va trebui să accepte realitatea. Măcar o dată în viaţă va trebui să accepte lucrurile aşa cum sunt.

— Eşti încă supărată pe ea, observă el. Din cauza lui Rory.

— Cu Rory s-a isprăvit. Demult.

El îi cuprinse mâinile, nelăsând-o să apuce un alt ţăruş şi aşteptând.

— Ei bine, sunt supărată. Pentru ce a făcut

atunci, pentru felul în care ţi-a vorbit şi, poate cel mai mult, pentru faptul că a făcut ca ceea ce simt eu pentru tine să pară păcătos. Nu sunt rezistentă la supărări. Întotdeauna îmi fac rău la stomac.

— Atunci, sper să nu te superi pe mine, rosti el, când auzi o maşină apropiindu-se.

— De ce să fiu?

Fără să mai spună ceva, Gray se ridică, trăgând-o pe Brianna după el. Urmăriră amândoi cum maşina a ajuns în faţa casei şi s-a oprit. Lottie le făcu un semn cu mâna – de la geam, după care, împreună cu Maeve, coborî din maşină.

— Am sunat-o pe Lottie, murmură Gray, strângând mâna Briannei când o simţi încordându-se. Le-am invitat să ne facă o vizită.

— Nu vreau o altă discuţie în casă, de faţă cii oaspeţii. Vocea Briannei se răcise. N-ar fi trebuit să faci acest lucru, Gray. M-aş fi dus eu, mâine, pe la ea şi am fi stat de vorbă acolo, nu la mine acasă.

— Brie, grădina ta este o minunăţie, strigă Lottie văzându-i apropiindu-se. Ţi-ai ales o zi superbă pentru a te ocupa de ea. Femeia o îmbrăţişă pe Brianna în maniera-i părintească şi o sărută pe obraz. Ai petrecut bine la New York?

— Da, am petrecut.

— Trăind în înalta societate şi lăsând decenţa

la o parte, rosti Maeve, ţâfnoasă.

— Oh, Maeve, mai termină. Lottie agită nerăbdătoare din mână. Vreau să aud despre New York.

— Atunci, poftiţi înăuntru să serviţi un ceai, le invită

Brianna. V-am adus şi nişte suveniruri de acolo.

— Oh, ce dulce eşti. Suveniruri, Maeve, din America. Ea îi surâse lui Gray şi intră în casă. Cum a fost filmul tău, Gray? A avut succes?

— A avut. El îi oferi braţul şi o bătu uşor pe mână. După film, a trebuit să mă iau la întrecere cu Tom Cruise, pentru a dobândi atenţia Briannei.

— Ehei! Aşa da, rosti Lottie pe un ton piţigăiat, ochii mărindu-i-se, uluiţi. Ai auzit, Maeve? Brianna l-a cunoscut pe Ton Cruise.

— Eu nu dau atenţie actorilor de film, bolborosi Maeve, deosebit de impresionată. Toţi nu fac decât să ducă o viaţă dezmăţată şi să divorţeze.

— Uah! Ea nu pierde un film cu Errol Flyn, prezentat pe micul ecran. Punctând, Lottie intră în bucătărie şi se duse direct la aragaz. Am să pregătesc eu ceaiul, Brianna. Între timp, tu să ne aduci cadourile.

— Am şi nişte tarte cu fructe. Brianna îl fulgeră pe Gray cu o privire şi se îndreptă spre dormitor. Făcute chiar în această dimineaţă.

— Ah, este extraordinar. Ştii, Grayson, fiul meu cel mare, Peter, a fost în America, la Boston, să viziteze nişte rude pe care le avem acolo. A vizitat şi portul în care voi, americanii, aţi răsturnat încărcătura de ceai englezesc. A fost în America de trei ori şi şi-a luat şi copiii cu el. Fiul lui, Shawn, o să se mute acolo şi o să-şi caute de lucru.

Femeia continuă să vorbească despre Boston şi despre familia ei, în timp ce Maeve tăcu, posacă. Câteva clipe mai târziu, Brianna se întoarse, aducând două cutiuţe.

— Sunt atâtea magazine acolo, zise ea, decisă să fie veselă. Oriunde priveşti găseşti, altceva de vânzare. A fost foarte greu să mă hotărăsc ce să vă cumpăr.

— Orice ne-ai adus este minunat. Nerăbdătoare să-şi vadă cadoul, Lottie aşează pe masă tava cu prăjituri şi luă cutiuţa ce-i fusese destinată. Oh, i-a te uită, rosti ea, ridicând în lumină sticluţa decorativă, care începuse să capete intense nuanţe de albastru.

— Este pentru balsam sau, dacă vrei, doar pentru decor.

— Este cât se poate de drăguţă, conchise Lottie. Uită-te cum are florile sculptate înăuntru. Crini. Ce drăguţ din partea ta, Brianna. Oh, Maeve, a ta este roşie ca un rubin. Şi are maci. Ce frumos o să arate acestea, pe măsuţa de

toaletă, nu-i aşa?

— Sunt destul de interesante. Maeve nu rezistă tentaţiei şi atinse, cu degetele, obiectul. Dacă avea într-adevăr o slăbiciune, atunci aceasta era pentru lucrurile frumoase. Considera că niciodată nu avusese parte de ele, atât cât ar fi fost drept. Drăguţ din partea ta că, stând prin marile hoteluri, înconjurată de staruri de cinema, ai mai avut timp să te gândeşti şi la mine.

— Tom Cruise, rosti Lottie, ignorând sarcasmul Maevei, este chiar atât de chipeş precum arată în filme?

— Este. Şi în plus, e fermecător. El şi soţia lui s-ar putea să vină aici.

— Aici? Uluită, Lottie îşi duse mâna la piept. Aici, la Blackthorn Cottage?

Brianna îi zâmbi lui Lottie.

— Aşa a spus.

— Asta ar fi culmea! mormăi Maeve. De ce să vrea un om atât de bogat să stea într-un asemenea loc?

— Pentru linişte, rosti, distantă, Brianna. Şi pentru o mâncare bună. Pentru ce vin şi toţi ceilalţi care stau aici.

— Şi dobândeşti îndeajuns din amândouă, la Blackthorn, interveni Gray. Am călătorit mult, doamnă Concannon, dar niciodată n-am stat într-un loc atât de plăcut şi de confortabil ca acesta. Cred că sunteţi foarte mândră de Brianna pentru

realizarea ei.

— Hmmm! îmi închipui că te simţi destul de confortabil aici, mai ales în patul fiicei mele.

— Cel care nu s-ar simţi ar fi un prost, rosti el, binevoitor, înainte ca Brianna să apuce să intervină. Sunteţi de lăudat că aţi crescut o fiică atât de inimoasă, cu un suflet atât de bun, care are mintea şi devoţiunea să asigure un asemenea succes afacerii sale. Pe mine, personal, mă uluieşte.

Încurcată, Maeve tăcu. Complimentul fusese o întorsătură la care ea nu se aşteptase. Căuta încă, prin el, insulta, când Gray se ridică şi se apropie de bufet.

— V-am adus şi eu câte o amintire. El lăsase o pungă în bucătărie, înainte să iasă în curte după Brianna. Îşi pregătise scena, dorind să intre în rol.

— Vai, ce drăguţ! Surpriza şi plăcerea afectară glasul lui Lottie atunci când primi cutia pe care Gray i-o oferise.

— Nişte nimicuri simbolice, rosti Gray, zâmbind Briannei, care-l privea, năucită. Respiraţia precipitată a lui Lottie îl încântă enorm.

— O mică pasăre. Uită-te, Maeve, o pasăre de cristal. Vezi cum captează lumina soarelui?

— O poţi agăţa de un fir în faţa ferestrei, explică Gray. Îţi va crea un curcubeu. Tu mă faci

să mă gândesc la curcubeie, Lottie.

— Oh, haide-haide. Curcubeie! Lottie clipi, îndepărtându-şi pelicula de lacrimi şi, ridicându-se de la locul ei, îl îmbrăţişă puternic pe Gray. Am s-o agăţ chiar în faţa ferestrei. Mulţumesc, Gray, eşti foarte drăguţ. Nu-i aşa, Maeve, că este un dulce?

Maeve mormăi şi şovăi asupra capacului cutiei ei. Ştia că n-ar fi trebuit să primească, de la un om de teapa lui, nici un dar şi că ar fi trebuit să-l dea de pământ, însă pasărea de cristal a lui Lottie era un obiect foarte drăguţ. Curiozitatea, combinată cu lăcomia, o făcu să deschidă capacul.

Fără să rostească vreun, cuvânt, ea scoase un obiect din sticla cu ornamente aurii, sculptat în formă de inimă, care, la rândul lui, avea un capac. Când îl ridică şi pe acesta, se auzi muzică.

— Oh, o cutie muzicală. Lottie începu să bată din palme. Ce lucru frumos şi ce interesant! Ce melodie este?

— *Stardust,* murmură Maeve şi se reţinu exact în clipa în care vru să o fredoneze. O melodie veche.

— Una clasică, adăugă Gray. Nu are nimic cu muzica irlandeză, dar se pare că vi se potriveşte.

Colţurile gurii lui Maeve se ridicară, în timp ce muzica o vrăjea. Îşi drese glasul şi, aruncându-i o privire lui Gray, rosti:

— Mulţumesc, domnule Thane.

— Gray, sublinie el.

Treizeci de minute mai târziu, Brianna era cu mâinile în şolduri. În bucătărie, acum nu mai era decât ea, Gray şi tava de prăjituri, goală.

— A fost ca o mituire.

— Nu, n-a fost ca o mituire, rosti el, imitând-o. A fost o mituire. Şi încă una bună. Maeve mi-a zâmbit când a plecat.

— Nu ştiu de cine să mă simt mai ruşinată, de tine sau de ea.

— Atunci, priveşte darul ca pe o ofertă de pace. Nu vreau ca mama ta să te facă să suferi din cauza mea, Brianna.

— Deştept mai eşti. O cutie muzicală!

— Mi-am zis că, ori de câte ori o s-o asculte, se va gândi la mine. În scurt timp, se va convinge că nu sunt un tip chiar atât de rău.

Ea nu vru să zâmbească. Era cumplit.

— Ai intuit-o, nu-i aşa?

— Un scriitor bun este un bun observator. Mama ta este obişnuită să se plângă. Gray deschise frigiderul şi se servi cu o bere. Necazul este că nu prea are de ce să se plângă, în ultimele zile. Trebuie să fie groaznic. El deschise capacul sticlei şi luă o înghiţitură. Şi se teme că te-ai depărtat de ea. Nu ştie cum să facă pasul care să reducă prăpastia.

— Şi trebuie să-l fac eu.

— O să-l faci. Aşa îţi stă în fire. Ea ştie acest lucru, dar se teme că, de astă data, s-ar putea să fie altfel. El prinse bărbia Briannei, cu vârful degetelor. Însă nu va fi. Familia este prea importantă pentru tine şi tu deja ai început să o ierţi.

Brianna se întoarse ca să cureţe prin bucătărie.

— Nu este întotdeauna prea plăcut ca cineva să tot aibă grijă de tine, de parcă ai fi făcut din sticlă. Brianna oftă, ascultându-şi inima. Poate că, într-adevăr, am început să o iert. Nu ştiu cât timp va dura procesul. Meticuloasă, ea spălă ceştile. Scenariul tău, fără doar şi poate, a contribuit la accelerarea lui.

— Asta a fost ideea. Venind pe la spate, el o cuprinse de talie. Deci, nu eşti supărată pe mine?

— Nu, nu sunt. Răsucindu-se, ea îşi sprijini capul în adâncitura umărului lui, în locul care-i plăcea cel mai mult. Te iubesc, Grayson.

El o mângâie pe păr, privind pe fereastră şi nerostind nici un cuvânt.

Vremea blândă, din zilele care urmară, influenţă munca lui dintre cei patru pereţi, făcând-o să pară o existenţă într-o infinită zonă crepusculară. Era uşor să piardă noţiunea timpului, să se lase purtat pe aripile cărţii, fără să mai țină seama de lumea înconjurătoare.

Se apropia de ucigaş, de acea finală şi violentă întâlnire. Purta un mare respect minţii lui păcătoase, care oglindea perfect aceleaşi sentimente ca ale eroului lui. Eroul era abil, întocmai cum el era vicios. Nu e nebun, se gândi Gray, în timp ce o altă parte a minţii lui vizualiza scena pe care o crea.

Unii l-ar considera, pe nemernic, nebun, căci n-ar putea să conceapă că cruzimea şi barbaria crimelor şi-ar găsi obârşia într-o minte zdravănă.

Gray însă ştia mai bine – şi la fel ştia şi eroul lui. Ucigaşul nu era nebun, era perfect sănătos. Era pur şi simplu diabolic.

Gray ştia deja cum avea să se desfăşoare urmărirea finală, aproape fiecare pas şi fiecare cuvânt erau clare în mintea lui. Prin ploaie, prin întuneric, printre ruinele bătute de vânt, unde sângele cursese deja. Ştia că eroul lui avea să se vadă pe sine. Pentru o clipă, acesta avea să vadă răul din el, în bărbatul pe care-l urmărea.

Această ultimă confruntare avea să fie mai mult decât o luptă între bine şi rău. Avea să fie, în acea râpă îmbibată de apă, bătută de vânturi, o disperată bătălie pentru mântuire.

Acesta însă nu avea să fie sfârşitul. Gray era în căutarea acelei scene finale. Iniţial, el îşi imaginase personajul părăsind satul, părăsind femeia. Amândoi aveau să fie schimbaţi definitiv de violenţa care zguduise acel loc liniştit. De

ceea ce se petrecuse între ei.

Apoi fiecare avea să-şi vadă de viaţa lui sau cel puţin avea să încerce. Separat, căci el îi crease ca pe două forţe diametral opuse, atrase, desigur, însă nu pentru prea mult timp.

Acum, nu mai era totul atât de clar. El se întreba încotro avea să o apuce eroul şi de ce. Se întreba de ce femeia se întorsese încet, aşa cum el intuise, şi se îndreptase spre uşa casei, fără să se uite în urmă.

Ar fi trebuit să fie simplu, satisfăcător pentru felul lor de a fi. Şi totuşi cu cât se apropia mai mult de acel moment, Gray devenea mai stângaci.

Lăsându-se cu putere pe spătarul scaunului, el privi, fără ţintă în jur. Nu avea habar cât era ceasul, nici de câtă vreme stătea înlănţuit în munca lui. Dar de un singur lucru era sigur, inspiraţia îi pierise.

Trebuie să mă plimb, conchise el, indiferent că plouă sau nu. Trebuie să încetez cu criticile şi să las scena să se desfăşoare de la sine, în propriul stil şi timp.

O apucă pe scări şi se minună de liniştea din casă, până ce-şi aminti că familia din Scoţia plecase. Se amuzase, de câte ori ieşise din grota lui, şi-i observase pe cei doi tineri, învârtindu-se pe lângă picioarele Briannei, încercând să o cucerească.

Era greu să-i condamni.

Vocea Briannei îl făcu să-şi îndrepte paşii spre bucătărie.

— Ah, bună ziua, Kenny Feeny. Ai venit în vizită la bunica?

— Da, domnişoară Concannon. Voi sta două săptămâni.

— Sunt bucuroasă să te văd. Ai crescut atât de mult! Vrei să intri să serveşti un ceai şi nişte prăjiturele?

— Cu plăcere.

Gray văzu, intrând şi adăpostindu-se de ploaie, un băiat de vreo doisprezece ani, care afişa un zâmbet într-o parte. Ducea în mână un pachet mare şi aparent greu, învelit în hârtie.

— Bunica v-a trimis o pulpă de miel, domnişoară

Concannon. L-am tăiat chiar în dimineaţa asta.

— Oh, ce drăguţ din partea dumneaei. Cu o plăcere aparentă, Brianna luă pachetul neatrăgător, în timp ce Gray – scriitorul sângeroaselor romane de groază – îşi simţi stomacul întorcându-i-se pe dos.

— Am o prăjitură de coacăze. Vrei să guşti o bucăţică aici şi să duci restul acasă?

— Da. Răspunzând prompt, fără ezitări, băiatul îşi dădu jos şapca şi pelerina de ploaie. Atunci îl zări pe Gray. Bună ziua, rosti el, respectuos.

— Oh, Gray, nu te-am auzit coborând. El este

tânărul Kenny Feeny, nepotul lui Alice şi al lui Peter Feeny, care locuiesc la ferma din vale. Kenny, el este Grayson Thane, un oaspete de-al meu.

— Americanul, rosti Kenny, scuturând oficial mâna lui Gray. Bunica mea zice că dumneavoastră scrieţi cărţi cu crime.

— Aşa este. Îţi place să citești?

— Mie îmi plac cărţile despre maşini şi sport. Poate o să scrieţi o carte despre fotbal.

— Am reţinut.

— Vrei o prăjitură, Gray? întrebă Brianna, tăind o bucăţică. Sau preferi un sandviş?

El aruncă o privire precaută la pachetul înfăşurat în hârtie şi, în minte, îi răsună behăitul înfricoşător al mielului.

— Nu, nu vreau nimic. Deocamdată, nu vreau.

— Locuiţi în Kansas City? vru Kenny să ştie. Fratele meu acolo locuieşte. A plecat în Statele Unite acum trei ani. Cântă într-o formaţie.

— Nu, nu locuiesc, dar am fost acolo. Este un oraş drăguţ.

— Pat spune că nicăieri nu este atât de frumos. Îmi strâng bani ca să mă duc şi eu acolo, când voi fi mare.

— O să ne părăseşti şi tu, Kenny? întrebă Brianna, trecând cu mâna prin părul roşcovan al băiatului.

— Când o să împlinesc optsprezece ani. El

muşcă din nou din prăjitură şi înghiţi dumicatul sorbind din ceai. Acolo găseşti de lucru ca lumea şi eşti bine plătit. Poate o să joc la o echipă de fotbal american. Ştiţi, există o astfel de echipă chiar în Kansas City.

— Am auzit vorbindu-se, rosti Gray, zâmbind.

— Prăjitura este excelentă, domnişoară Concannon, zise Kenny, savurând ultima bucăţică.

Nu după mult timp, băiatul plecă şi Brianna îl urmări cum fugea peste câmp, ţinând pachetul cu prăjituri sub braţ, ca pe una din preţioasele lui mingii de fotbal.

— Tot mai mulţi pleacă, murmură ea. Îi pierdem pe zi de trece, pe an ce trece. Scuturând capul, Brianna închise din nou uşa bucătăriei. Acum, o să mă ocup de camera ta, dacă tot ai ieşit din ea.

— Voiam să fac o plimbare. Ce-ar fi să mergi cu mine?

— Aş putea să fac o plimbare scurtă. Numai că... Ea zâmbi, scuzându-se când telefonul începu să sune. Bună ziua, suntem Blackthorn Cottage. Oh, Ariene, ce mai faci? Brianna întinse mâna, chemându-l pe Gray. Îmi pare bine să te aud. Da, sunt bine sănătoasă. Gray este aici, ţi-l... Oh? Sprâncenele i se ridicară şi buzele i se răsfrânseră din nou într-un surâs. Ar fi formidabil. Desigur, tu şi soţul tău sunteţi

bineveniţi. Luna septembrie este o perioadă splendidă. Îmi pare atât de bine că veniţi. Da, am reţinut. Cincisprezece septembrie, cinci zile. Da, de aici puteţi face multe excursii. Să vă trimit nişte informaţii despre zonă. Nu, va fi plăcerea mea. Şi eu abia aştept. Da, este aici. O clipă numai.

Gray luă receptorul, privind-o pe Brianna.

— Vine în Irlanda, în septembrie?

— Vine în vacanţă, cu soţul ei. Se pare că i-am stârnit curiozitatea. Are veşti pentru tine.

— Mmm-hmmm. Salut, scumpete, rosti el, în aparat. Ai de gând să te joci de-a turista prin Irlanda? El zâmbi şi încuviinţă din cap când Brianna îi oferi ceai. Nu, cred că-ţi va plăcea. Vremea? El privi pe fereastră la ploaia deasă şi rosti: Minunată. Sorbindu-şi ceaiul, îi făcu cu ochiul Briannei şi continuă: Nu, n-am primit pachetul de la tine. Ce-i în el?

Consimţind din cap, Gray murmură spre Brianna:

— Cronici. Despre film. El tăcu şi ascultă. Care este pulsul? Mmm! Splendid, îmi place cuvântul *splendid.* Stai, mai spune-o pe ultima, încă o dată. *Din mintea fertilă a lui Grayson Thane,* repetă el pentru Brianna. *Demn de Oscar. De două ori nota zece.* Această ultimă apreciere îl făcu să râdă. *Cel mai impresionant film al anului.* Nu este rău, chiar dacă nu este decât luna mai.

Nu, nu-mi împing obrazul cu limba. *Este grozav. Chiar mai mult decât grozav.* Aprecieri despre noua carte, îi spuse el Briannei.

— Dar nu ai terminat încă noua carte.

— Nu, nu cartea asta. Cea care urmează să apară în iulie. Aceea este noua carte, cea la care lucrez este noul manuscris. Nu, îi explicam proprietăresei noţiunile de bază ale editării. Ţuguindu-şi buzele, el asculta. Serios? îmi place.

Neslăbindu-l din ochi, Brianna se îndreptă spre aragaz, unde mâncarea, pusă la foc, începuse se sfârâie. Gray bolborosea, făcând obişnuitele comentarii. Din când în când, zâmbea sau scutura din cap.

— Bine că nu port pălărie. Simt că nu-mi mai încap în piele. Da, agenţia publicitară mi-a trimis nenumărate scrisori despre viitorul turneu de lansare a cărţii.. Am acceptat să fiu la mila lor, timp de trei săptămâni. Nu, hotărăşte tu. Ar dura prea mult ca ei să expedieze chestiile astea. Da. Şi ţie la fel. Am să-i transmit. Mai vorbim.

— Filmul merge bine, rosti Brianna, încercând să reziste tentaţiei de a-l bombarda cu întrebări.

— Douăsprezece milioane, în prima săptămână de rulare, nu este puţin lucru. Cronicile sunt destul de favorabile. Se pare că şi cartea ce urmează să apară este bine văzută. Sunt în mare formă, rosti el, luând o prăjitură din cutie. Am creat o poveste cu o atmosferă densă, cu un

limbaj tăios, asemeni unui hanger ascuţit. Cu palpitante răsturnări de situaţie, cu un umor negru, pişcător. Nu este deloc urâtă.

— Cred că eşti foarte mândru.

— Am scris-o acum aproape un an. El dădu din umeri şi mestecă. Da, este frumoasă. Am o slăbiciune pentru această carte, însă după un tur de trei săptămâni, prin treizeci şi unu de oraşe, sunt convins că sentimentele mele nu vor mai fi la fel.

— Acesta este turul despre care vorbeai?

— Da. Emisiuni la televizor, librării, aeroporturi, camere de hotel. Râzând, el vârî toată prăjitura în gură. Ce viaţă!

— Cred că ţi se potriveşte destul de bine.

— Ca o mănuşă.

Brianna încuviinţă din cap, nevrând să pară tristă, şi aşeză pe bufet cratiţa cu mâncare.

— În iulie, ai spus.

— Da. Timpul a trecut pe nesimţite, l-am pierdut noţiunea. Sunt aici de patru luni.

— Uneori am senzaţia că eşti aici de o veşnicie.

— Te-ai obişnuit cu mine. El îi atinse absent bărbia, dar Brianna îşi dădu seama că era cu gândurile departe. Cum rămâne cu plimbarea aceea? -

— Acum trebuie să mă apuc să pregătesc cina.

— Am să aştept, spuse el, rezemându-se de bufet. Ce vom avea la masă?

— Pulpă de miel.
Gray oftă scurt.
— M-am gândit eu!

Capitolul 20

Era o zi senină, de mijloc de mai, iar Brianna privea la muncitorii care săpau fundaţia pentru sera ei. Un vis mic, împlinit, se gândi ea, aruncându-şi coada spre spate.

Brianna zâmbi bebeluşului care gângurea în leagănul portabil de lângă ea, am învăţat să ma mulţumesc cu vise mărunte, se gândi ea, aplecându-se să-şi sărute nepotul pe părul buclat.

— A crescut atât de mult în doar câteva săptămâni, Maggie.

— Ştiu. Eu însă… Ea îşi bătu uşor pântecul, strâmbându-se puţin. Pe zi ce trece, simt că-mi pierd silueta de scroafă, dar mă întreb dacă voi mai arăta vreodată ca înainte.

— Arăţi minunat.

— Asta îi spun şi eu, zise Rogan, cuprinzând-o pe Maggie pe după umeri.

— Tu ce ştii? Ţie ţi s-a sucit capul, după mine.

— Destul de adevărat.

Brianna îşi mută privirea când cei doi îşi zâmbiră. Ce frumos e pentru ei acum, se gândi ea. Îndrăgostiţi, având alături un copil superb,

care gângureşte. Ea nu luă în serios senzaţia de invidie şi nici dorinţa arzătoare ce-o cotropea.

— Dar unde este yankeul nostru, în dimineaţa asta?

Brianna îşi întoarse privirea spre ei, întrebându-se, stânjenită, dacă Maggie îi citea gândurile.

— S-a trezit şi a plecat de cum s-a luminat, fără ca măcar să-şi servească micul dejun.

— Unde?

— Nu ştiu. S-a încruntat la mine. Cel puţin aşa cred, că la mine s-a încruntat. Toanele lui sunt greu de anticipat în zilele acestea. Cartea îl preocupă, deşi spune că acum o cârpeşte. Ceea ce înseamnă, după câte mi s-a spus, că o mai aranjează pe ici, pe colo, că o mai cizelează.

— Deci, în curând va fi gata? întrebă Rogan.

— În curând. Iar după aceea… Brianna extrase un pasaj din cartea lui Gray, negândindu-se la nici un *după aceea.* Editoarea lui îl caută destul de des la telefon şi-i trimite pachete expres, tot timpul, referitoare la cartea care va apărea la vară. Se pare că îl enervează faptul că trebuie să se gândească la o carte, când lucrează la alta. Brianna. Îşi întoarse privirea la muncitori. Este bun locul pentru seră, ce credeţi? Voi fi mulţumită dacă o voi vedea de la fereastră.

— Despre acest loc vorbeşti de luni de zile, sublinie Maggie, refuzând să schimbe subiectul.

Între tine şi Gray totul merge bine?

— Da, foarte bine. De câteva zile este cam îmbufnat, după cum ţi-am spus, însă toanele lui nu durează foarte mult. Ţi-am povestit cum a uneltit armistiţiul cu mama.

— Ingenios. Un bibelou din New York. Ea a fost foarte amabilă cu el, la botezul lui Liam. Eu a trebuit să nasc ca să se apropie de mine.

— Este înnebunită după Liam, rosti Brianna.

— El este zona tampon dintre noi. Ah, ce este puiule? murmură ea când Liam începu să se agite. I s-a udat scutecelul, atâta tot. Ridicându-l, Maggie îl bătu uşor pe spate, ca să-l liniştească.

— Îl schimb eu.

— Te oferi mai repede decât taică-su. Scuturând din cap, Maggie râse. Nu, am s-o fac eu. Vezi-ţi de seră. Nu va dura decât un minut.

— Ştie că vreau să-ţi vorbesc. Rogan o conduse pe Brianna spre băncile de lemn din apropierea porumbarului, de la care îşi trăgea numele hanul.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Sub masca unui calm nefiresc, ea era încordată. Această îndatorire, zise Rogan, încruntându-se uşor, trebuia să-i revină lui Maggie. Vreau să vorbesc cu tine despre afacerea *Triquarter.* Sau mai bine zis despre inexistenţa ei. El. Se aşează şi îşi sprijini mâinile de genunchi. N-am avut timpul necesar să

discutăm despre ea, după ce m-am întors de la Dublin. Apoi a urmat botezul copilului. Maggie este satisfăcută de cum s-a aplanat situaţia. Ea este acum mult mai interesată de Liam şi de reluarea muncii ei, decât de continuarea acestei chestiuni.

— Aşa şi trebuie.

— Pentru ea, poate. El nu rosti ceea ce era evident pentru amândoi. Nici el, nici Maggie nu doreau nici un ban din compensarea materială pe care ar fi hotărât-o justiţia. Trebuie să recunosc, Brianna, că ideea nu se potriveşte deloc principiilor mele.

— Înţeleg, dat fiind faptul că şi tu eşti un om de afaceri. Ea zâmbi delicat. Nu l-ai cunoscut deloc pe domnul Carstairs. Este greu să-i porţi pică, o dată ce l-ai întâlnit.

— Haide să nu amestecăm, pentru o clipă, sentimentele cu legalitatea.

Surâsul ei se lărgi. Ea îşi dădu seama că el tocmai folosise acel ton aspru, fără să dorească să şi-l mascheze.

— În regulă, Rogan.

— Carstairs a comis un delict. Şi, deşi tu s-ar putea să nu doreşti să-l vezi în puşcărie, este logic să-şi capete pedeapsa. Am înţeles că, în ultimii ani, a devenit un om de afaceri de mare succes. Mi-am permis să fac nişte investigaţii discrete şi se pare că afacerile lui sunt pe cât de

legale, pe atât de profitabile. Are posibilitatea să te despăgubească pentru mârşăvia de care a dat dovadă, în afacerea făcută cu tatăl tău. Pentru mine, n-ar fi o problemă să mă duc la Londra şi să lămuresc chestiunea.

— Eşti foarte amabil, zise Brianna, împreunându-şi mâinile şi inspirând profund. Am să te dezamăgesc, Rogan. Îmi dau seama că situaţia este o insultă adusă eticii tale şi că nu vrei decât să se facă dreptate.

— Da, aşa este. Încurcat, el scutură din cap. Brie, înţeleg atitudinea lui Maggie. Ea este. Concentrată asupra copilului, asupra muncii ei şi mereu a avut tendinţa să respingă orice lucru care ar fi distras-o. Însă tu eşti o femeie practică.

— Sunt, consimţii ea. Sunt, da. Dar mă tem că am în mine o părticică din tata. Întinzând mâna, ea îl atinse pe Rogan. Ştii, unii oamenii, din anumite motive, o pornesc la drum pe un teren nesigur. Alegerile pe care le fac nu sunt întotdeauna admirabile. O parte din ei rămân acolo, pentru că este mai uşor, pentru că aşa s-au obişnuit sau pentru că aşa preferă. Alţii alunecă spre terenuri solide, fără prea mare efort. Puţin noroc, puţină conjunctură, însă o parte mică şi deosebită, rosti ea, gândindu-se la Gray, se luptă să pună piciorul pe terenul stabil. Aceştia din urmă reuşesc să facă un lucru admirabil pentru fiinţa lor.

Ea tăcu, privind spre coline. Îi era dor.

— Te-am pierdut, Brie.

— Oh! exclamă ea, revenind din visare. Ceea ce am vrut să spun este că nu cunosc circumstanţele care l-au condus pe domnul Carstairs de la un gen de viaţă, la altul. Acum însă el nu mai face rău nimănui. Maggie are ce doreşte, iar eu ce mă mulţumeşte. Aşa că de ce să ne mai complicăm?

— Exact aşa mi-a zis ea că vei spune. El ridică mâinile, recunoscându-se înfrânt. A trebuit să încerc.

— Rogan! Maggie strigă din uşa bucătăriei, ţinând copilul pe umăr. La telefon. Te caută din Dublin.

— La noi acasă nu răspunde la telefon, însă aici o face.

— Am ameninţat-o că nu-i gătesc, dacă nu o face.

— Ameninţările mele nu au avut niciodată efect. El se ridică. Aşteptam un telefon, aşa că am dat celor de la birou numărul de aici, în cazul în care nu mă găsesc acasă.

— Nici o problemă. Să nu te grăbeşti, să vorbeşti cât ai nevoie. Ea zâmbi în timp ce Maggie ieşi cu copilul afară. Ei, Margaret Mary, nu ni-l mai dai şi nouă sau o să-l ţii numai pentru tine?

— Tocmai a întrebat de tine, mătuşică Brie.

Chicotind, Maggie i-l dădu pe Liam surorii ei şi se aşeză pe locul eliberat de Rogan. Oh, ce bine este să stai jos. Liam a fost agitat azi-noapte. Eu şi Rogan ne-am dus de atâtea ori în camera lui, că se poate spune că am. Făcut pe jos drumul până la Galway, dus-întors.

— Crezi că este din cauza dinţilor? Gângurind, Brianna îşi trecu degetele peste gingiile lui Liam, căutând eventualele proeminenţe.

— S-ar putea, că scânceşte ca un căţeluş. Ea închise ochii şi se relaxă. Oh, Brie, cine ar fi crezut că poate exista atâta iubire? Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă, fără să ştiu că Rogan Sweeney există, iar acum n-aş putea trăi fără el. Maggie deschise un ochi ca să se asigure că Rogan era încă în casă şi că nu o putea auzi filozofând. Copilul este un lucru minunat, care ţi se lipeşte de inimă. Când eram însărcinată, am crezut că am înţeles ce înseamnă dragostea pentru el. Însă, de cum l-am luat în braţe, mi-am dat seama că dragostea este mult mai mare. Ea se cutremură şi eliberă un hohot de râs tremurat. Oh, iar îşi fac de cap hormonii. Mă transformă într-o masă de sentimentalism.

— Nu sunt hormonii de vină, Maggie, spuse Brianna, trecându-şi obrazul peste căpşorul lui Liam şi inspirând mireasma plăcută a copilului, ci faptul că eşti fericită.

— Vreau ca şi tu să fii fericită, Brie. Văd că nu

eşti.

— Nu este adevărat. Bineînţeles că sunt.

— Deja ți-l imaginezi plecând. Încerci să te împaci cu ideea, înainte de a se întâmplă.

— Dacă el va dori să plece, eu nu pot să-l împiedic. Am ştiut acest lucru de la început.

— De ce nu poţi? i-o întoarse Maggie. De ce? Nu-l iubeşti destul ca să lupţi pentru el?

— Îl iubesc prea mult ca să lupt pentru el. Şi poate că îmi lipseşte curajul. Nu sunt atât de vitează ca tine, Maggie.

— Asta este doar o scuză. Vitează ai fost mereu, sfântă Brianna.

— Şi dacă este o scuză, atunci este a mea. Ea rosti cuvintele cu blândeţe. Nu avea să se lase atrasă într-o dispută, îşi promise. El are motive să plece. Ş-ar putea să nu fiu de acord cu ele, dar le înţeleg. Nu mai lovi aşa în mine, Maggie, rosti ea, calm, prevenind următoarea răbufnire. Căci mă doare. De dimineaţă, când l-am văzut plecând, mi-am dat seama că el deja a ridicat ancora.

— Atunci, opreşte-l. Te iubeşte, Brie. Se vede după cum te priveşte.

— Cred că mă iubeşte. Acest lucru face ca durerea să fie şi mai mare. De aceea el a început să-şi grăbească plecarea. Şi lui îi este teamă. Îi este teamă că se va întoarce.

— Pe asta mizezi tu?

— Nu. Însă doresc să mizez pe asta, se gândi ea, după care zise: Dragostea nu este întotdeauna suficientă, Maggie. Putem vedea asta din ceea ce s-a întâmplat cu tata.

— Situaţia lui a fost alta.

— A fost alta, bineînţeles. Dar el a trăit fără Amanda lui şi a încercat să-şi facă viaţa cât mai bună. Eu sunt fiica lui şi am moştenit de la el atât cât să fac la fel. Nu te îngrijora din pricina mea, murmură ea, mângâindu-şi nepoţelul. Ştiu care erau sentimentele Amandei când a scris că era recunoscătoare pentru clipele pe care. Le petrecuseră împreună. N-aş renunța la aceste ultime luni pentru nimic în lume.

Ea rătăci cu privirea prin jur şi, văzându-l pe Rogan străbătând pajiştea şi apropiindu-se de ele, tăcu şi începu să studieze expresia serioasă de pe chipul lui.

— Se pare că am descoperit ceva despre Amanda Dougherty, rosti el.

La ora ceaiului, Gray nu sosise acasă. Brianna îşi puse fel de fel de întrebări dar nu se îngrijoră, căci trebuia să aibă grijă ca sandvişurile şi prăjiturile de pe masa oaspeţilor ei să nu se termine. Raportul lui Rogan despre Amanda Dougherty îi tot revenea în minte.

La prima investigaţie, făcută în oraşele şi sătuleţele din ţinutul Catskill, detectivul nu

descoperise nimic. După judecata Briannei, nu era de mirare că oamenii nu-şi mai aminteau lucruri de acum douăzeci şi cinci de ani, referitoare la o femeie irlandeză însărcinată. Însă Rogan, fiind un om meticulos, angaja indivizi meticuloşi. Conform rutinei, detectivul verifică arhivele din zonă, parcurse toate certificatele de naştere, de deces şi de căsătorie, întocmite în cei cinci ani care urmară datei înscrise, pe ultima scrisoare pe care Amanda o expediase lui Tom Concannon.

Şi, într-un sătuleţ din creierul munţilor, o găsi.

Amanda Dougherty, în vârstă de treizeci şi doi de ani, fusese căsătorită, de judecătorul de pace, cu un bărbat de treizeci şi opt de ani, pe nume Colin Bodine. Adresa înscrisă era sumară: Rochester, New York. Detectivul plecase deja în acea localitate, ca să continue căutarea Amandei Dougherty Bodine.

Căsătoria urmase lă cinci luni după ultima scrisoare adresată tatălui ei, îşi reaminti Brianna. La acea vreme, Amandei i se apropia sorocul, aşa că era clar că bărbatul, cu care se căsătorise, ştiuse că ea era însărcinată cu un altul.

O iubise acesta oare? se întrebă Brianna. Spera să fie aşa. După părerea ei, Colin trebuia să aibă o inima deosebită, dacă dăduse numele lui copilului altui bărbat.

Brianna se pomeni privind din nou la ceas şi întrebându-se pe unde se dusese Gray. Supărată, se urcă pe bicicletă şi se duse la Murphy, să-l pună la curent cu lucrările de la seră.

Când se întoarse, era timpul ca masa de seară să fie servită. Murphy îi promisese să treacă a doua zi să verifice, personal, fundaţia. Însă scopul ascuns al Briannei – speranţa că Gray era în vizită la vecinul ei – se spulberase.

Acum, când trecuseră mai mult de douăsprezece ore de la plecarea lui, întrebările ei se transformară în griji.

Neliniştită, ea nu putu să pună nimic în gură, cu toate că oaspeţii ei savurară scrumbia cu sos de agrişe. Ea îşi jucă bine rolul de gazdă ospitalieră, având grijă să fie coniac, acolo unde era solicitat, având grijă să servească o porţie, în plus, din aburinda budincă cu lămâie, copilului care nu-şi mai lua ochii de la ea.

Avu grijă ca clondirul de whisky, din fiecare cameră, să fie plin, ca prosoapele, pentru baia de seară, să fie curate. Făcu conversaţie în salon cu musafirii şi dădu copiilor table ca să se joace.

La zece, când lumina se stinse şi casa se cufundă în linişte, îngrijorarea ei se transformă în resentiment. El avea să se întoarcă când avea să se întoarcă, se gândi ea şi se aşeză în camera de zi, cu lucrul în poală şi câinele la picioare.

O zi întreagă de condus maşina, de mers pe jos, de admirat peisajul, nu îmbunătăţi cu mult dispoziţia lui Gray. El era supărat pe sine, în plus, acum era enervat că i se lăsase o lumină în geam.

În clipa în care intră în casă, el o stinse, de parcă ar fi vrut să-şi demonstreze că nu avea nevoie de semnalul ocrotitor. Începu să urce scările, ştiind că, prin gestul făcut, dorea să-şi arate că era propriul stăpân.

Uşorul lătrat al lui Con, îl făcu să se oprească. Răsucindu-se pe treaptă, el aruncă o privire piezişă câinelui.

— Tu ce mai vrei? Con se aşează şi începu să bată cu coada, în podea. Nu am un clopot care să-mi dea semnalul de stingere şi nici nu am nevoie ca un câine tâmpit să mă aştepte.

Con îl privi şi apoi îşi ridică laba, de parcă ar fi anticipat obişnuitul salut al lui Gray.

— La naiba. Gray coborî scările, luă laba, i-o scutură prietenește, apoi mângâie capul câinelui. Poftim, rosti el, acum te simţi mai bine?

Con se ridică şi o apucă spre bucătărie. Se opri, se uită în urmă şi se aşează din nou; evident, aştepta.

— Mă duc să mă culc, îi spuse Gray.

Ca şi când ar fi consimţit, Con se ridică din nou, de parcă ar fi vrut să-i arate drumul spre stăpâna lui.

— Bine. O să facem ca tine. Gray îşi afundă mâinile în buzunare şi urmă câinele prin hol, prin bucătărie, până ajunse la camera Briannei.

Ştia că era prost dispus şi se părea că nu putea să se schimbe. Din cauza cărţii, desigur, dar mai erau şi altele. Putea să recunoască, măcar în sinea lui, că de la botezul lui Liam devenise agitat.

Atunci îl tulburase ceva, ritualul în sine, acea ceremonie străveche, fastuoasă, ciudat de purificatoare, plină de cuvinte înţelepte, culoare şi mişcare. Costumele, muzica şi luminile se contopiseră – sau cel puţin aşa i se păruse lui – sfidând timpul.; însă cel mai mult îl impresionase spiritul de comunitate, senzaţia de integrare pe care i-o insuflase fiecare vecin şi prieten care venise să ia parte la botez.

Faptul îl mişcase profund, depăşind curiozitatea şi interesul scriitorului pentru cadru şi scenă. Fusese tulburat de revărsarea de cuvinte, de credinţa de nezdruncinat, de fluxul de continuitate care se transmitea în biserică, de la o generaţie la alta, reliefat de plânsul indignat al bebeluşului, de lumina reflectată de vitralii, de podelele lustruite de generaţii de genunchi îndoiţi.

Simţise ambianţa de familie, în măsura în care simţise credinţa, simţise ambianţa de comunitate, în măsura în care simţise dogma.

Neaşteptata dorinţă de a se simţi legat îl agită şi-l supără

Enervat pe el şi pe ea, Gray se opri în uşa camerei de zi, în care se afla Brianna, şi privi la andrelele ei, care ţăcăneau regulat. Lâna verde era revărsată peste cămaşa ei de noapte, albă. Lumina bătea astfel încât ea îşi putea verifica lucrul, deşi nu se uita la mâini.

În partea opusă, televizorul zumzăia, derulând un vechi film alb-negru. Cary Grant şi Ingrid Bergman, în toalete elegante de seară, se îmbrăţişau într-o pivniţă. *Notorious,* constată Gray. O poveste de dragoste, de suspiciuni şi de izbândă.

Din motive pe care nu avea dorinţa să şi le explice, modalitatea ei de petrecere a serii îl enervă şi mai mult.

— N-ar fi trebuit să aştepţi.

Ea îşi aruncă privirea spre el, andrelele neoprindu-i-se o clipă.

— N-am aşteptat. Pare obosit, se gândi ea, şi prost dispus. Indiferent ce anume căutase, în lungul timp petrecut în singurătate, se părea că nu găsise. Ai mâncat?

— Am halit ceva la o cârciumă.

— Înseamnă că îţi este foame. Ea dădu să-şi pună lucrul în coş. Am să-ţi pregătesc un platou.

— Pot să-mi pregătesc singur, dacă vreau, se răsti el. N-am nevoie să mă dădăceşti tu.

Corpul ei se încordă şi, aşezându-se din nou, îşi reluă lucrul.

— Cum doreşti.

Gray intră în cameră, provocator.

— Ehe!

— Ehe, ce?

— Unde este interogatoriul? Nu mă întrebi unde am fost, ce am făcut? De ce n-am sunat?

— După cum tocmai ai subliniat, nu sunt dădaca ta. Totul te priveşte personal.

O clipă nu se auzi decât zgomotul andrelelor ei şi vocea nenorocită a unei femei, dintr-o reclamă de televizor, care descoperise, pe noua ei bluză, o pată de grăsime.

— Oh, faci pe nepăsătoarea, mormăi Gray, ducându-se să închidă televizorul.

— Încerci să fii mojic? îl întrebă Brianna. Sau pur şi simplu nu te poţi abţine.

— Încerc să-ţi atrag atenţia.

— Ei bine, mi-ai atras-o.

— Chiar trebuie să faci altceva, când vorbesc cu tine?

Deoarece se părea să nu se poate evita confruntarea, pe care el o dorea, Brianna îşi lăsă lucrul în poală.

— Acum este bine?

— Simţeam nevoia să fiu singur. Nu-mi place să fiu încorsetat.

— Nu ţi-am cerut nici o explicaţie, Grayson.

— Ba da, ai cerut. N-ai făcut-o însă cu glas tare.

Enervarea atinsese punctul de fierbere.

— Aşadar, acum ăi început să-mi citeşti şi gândurile?

— Nu este chiar atât de greu. Dormim împreună, trăim, practic, împreună şi simţi că ar fi de datoria mea să te anunţ ce fac.

— Asta simt eu?

El începu să se plimbe prin cameră. Nu, se gândi ea, nu se plimbă, mai de grabă se foieşte agitat, asemeni unei feline în spatele gratiilor.

— Ai de gând să stai acolo şi să-mi spui că nu eşti supărată?

— Nu are nici o importanţă ce-ţi voi spune eu, de vreme ce tu îmi poţi citi gândurile. Ea îşi împreună mâinile, aşezându-şi-le în poală, pe lâna moale. Nu o să mă cert cu el, îşi zise în sinea ei. Dacă timpul petrecut împreună se apropie de sfârșit, nu voi îngădui ca ultimele amintiri să fie umbrite de certuri şi resentimente. Grayson, văd că trebuie să-ţi subliniez că eu am o viaţă proprie. O afacere de condus, bucurii personale. Mi-am umplut ziua destul de bine.

— Deci, pentru tine nu contează dacă sunt sau nu aici? Răbufnise. De ce oare gândul acesta îl înfuria?

Ea oftă.

— Ştii că îmi face plăcere să fii aici. Ce vrei să-ţi spun? Că m-am îngrijorat? Poate că am făcut-o o vreme, dar eşti un bărbat în toată firea şi poţi să-ţi porţi singur de grijă. Că nu mi s-a părut frumos din partea ta, întrucât nu m-ai anunţat că o să întârzii atât de mult, când obiceiul tău era să fii seara. Acasă? Ştii că aşa a fost şi că este inutil să mai accentuez aceste lucruri. Acum, dacă nu te deranjează, aş vrea să mă culc. Poţi să vii cu mine în pat, dacă vrei, sau poţi să mergi sus, să stai îmbufnat.

Când ea dădu să se ridice, el se încleştă de braţele scaunului, încătuşând-o ca într-o cuşcă. Ochii ei se măriră speriaţi şi-l ţintuiră.

— De ce nu ţipi la mine? întrebă el. De ce nu arunci cu ceva? De ce nu mă dai afară?

— Toate chestiile astea s-ar putea să te facă să te simţi mai bine, zise ea, calm. Însă nu este treaba mea să te fac să te simţi mai bine.

— Deci, asta este? Te lepezi de tot şi te culci? Nu-ţi pui problema că poate am fost cu o altă femeie.

Pentru o clipă, înverşunarea străluci în ochii ei cu intensitatea furiei lui. Ea îşi regăsi repede stăpânirea de sine şi, luându-şi lucrul din poală, îl aşează în coş.

— Încerci să mă superi?

— Da, fir-ar să fie, Smucindu-se, el făcu un pas în spate şi se răsuci. Măcar aşa, ar fi o luptă

dreaptă. Nu există cale de a înfrânge calmul tău de gheaţă.

— Deci, ar fi o prostie din partea mea să las deoparte o armă atât de formidabilă? Brianna se ridică. Grayson, eu sunt îndrăgostită de tine, iar atunci când ai senzaţia că aş folosi această dragoste, să te prind în capcană, să te schimb, mă insulţi. Pentru asta ar trebui să-ţi ceri iertare.

Dispreţuind sentimentul de vină care i se strecură în inimă, el se întoarse cu faţa spre ea. Niciodată vreo femeie nu-l făcuse să se simtă vinovat. El se întrebă dacă există vreo altă persoană care ar fi putut, cu atâta calm, să-l facă să se simtă ca un prost.

— Mi-am închipuit eu că o să găseşti o ca ie să scoţi un „iartă-mă” de la mine, înainte de a se termina tot.

Ea îl fixă cu privirea, o clipă, apoi fără un cuvânt, se întoarse şi intră în dormitorul de alături.

— Dumnezeule! Gray îşi frecă mâinile de faţă, îşi apăsă degetele de pleoapele închise, apoi îşi lăsă braţele libere. O să ajung să mă bălăcesc în propria idioţenie, conchise el. Sunt nebun, îşi zise el, păşind în dormitor.

Nerostind nici un cuvânt, ea deschise o fereastră, lăsând să pătrundă în încăpere tot mai mult din aerul rece şi înmiresmat al nopţii.

— Îmi pare rău, Brie, pentru tot. Am fost într-o

pasă proastă de dimineaţă, şi am vrut să fiu singur.

Nerăspunzându-i, neîncurajându-l în nici un fel, ea strânse cuvertura de pe pat..

— Nu mă ţine la distanţă. Este lucrul cel mai groaznic. El se apropie în spatele ei şi întinse mâna ca să-i atingă părul. Am probleme cu cartea. A fost o prostie să mă răzbun pe tine.

— Nu mă aştept să-ţi schimbi toanele ca să-mi convină mie.

— Nu te aştepţi? murmură el. Nu este bine pentru tine.

— Ştiu ce este bine pentru mine. Ea vru să se depărteze, însă el o răsuci. Ignorând poziţia ei rigidă, el o cuprinse în braţe.

— Ar fi trebuit să mă dai afară, murmură el.

— Ai plătit toată luna.

Chicotind, el îşi lipi faţa de părul ei.

— Eşti meschină.

Cum ar fi putut o femeie să reziste la toanele lui? Când ea încercă să se retragă, el o strânse mai tare.

— A trebuit să plec de lângă tine, îi spuse el, rătăcind cu mâna pe spatele ei, silindu-i coloana vertebrală să se relaxeze. Trebuia să-mi dovedesc că pot să plec de lângă tine.

— Crezi că n-am ştiut acest lucru? Trăgându-se în spate, atât cât îi îngădui încleştarea lui, ea îi cuprinse faţa între palme. Grayson, ştiu că vei

pleca în curând şi n-am să spun că acest lucru nu va lăsa o rană în inima mea. Însă, pentru amândoi, va fi mai dureros dacă vom petrece aceste zile certându-ne. Sau gata de ceartă.

— Mi-am închipuit că ar fi mult mai uşor dacă ai fi supărată. Dacă m-ai azvârli din viaţa ta.

— Mai uşor, pentru cine?

— Pentru mine. El îşi sprijini sprâncenele pe arcadele ei şi rosti ceea ce evitase de mai multe zile: Am să plec la sfârşitul lunii.

Ea nu spuse nimic, neaşteptata durere din piept făcând-o să nu mai poată rosti nimic.

— Vreau câteva zile de vacanţă, înainte de începerea turului.

Ea aşteptă, însă el nu o mai invită să-l însoţească pe o plajă tropicală, aşa cum făcuse altădată. Brianna înclină aprobator din cap.

— Atunci hai să ne bucurăm de timpul pe care îl mai avem până la plecarea ta.

Ea se răsuci astfel ca buzele lor să se întâlnească. Gray o conduse încet spre pat, iar când el făcu dragoste cu ea, o iubi cu mare tandreţe.

Capitolul 21

Pentru prima dată de când îşi transformase casa în han, Brianna îşi dori ca acesta să se ducă la naiba. Îi displăcea faptul că intimitatea ei cu.

Gray era deranjată. Deşi îi era ruşine, recunoştea că nu-i făcea nici o plăcere că el stătea închis în camera lui, ca să termine cartea care îl adusese la ea.

Ea lupta din răsputeri să nu se lase pradă acestor sentimente, făcea tot ce era cu putinţă să nu-şi exteriorizeze simţămintele. Pe măsură ce zilele treceau, se asigura că senzaţiile de teamă şi nefericire vor dispărea. Viaţa ei era aproape de ceea ce îşi dorise. Aproape.

Nu avea soţul şi copiii pe care îi dorise dintotdeauna, însă alte lucruri o făcuseră să se simtă împlinită. Acum, când era prinsă cu obişnuitele-i treburi casnice, amintirea clipelor de fericire o ajuta, chiar dacă numai în mică măsură.

După ce strânse de pe funie cearceafurile uscate, Brianna o apucă pe scări. Deoarece uşa de la dormitorul lui Gray era deschisă, ea intră. Puse cearceafurile deoparte. Aproape că nu era necesar să-i schimbe aşternutul, de vreme ce, de zile în şir, el numai dormea decât în patul ei. Însă praful din cameră trebuia şters, conchise ea, crezând că el nu era înăuntru. Biroul lui era un talmeş-balmeş înfiorător.

Ea începu să-i golească scrumierele supraîncărcate şi să-i aranjeze cărţile şi hârtiile, sperând să descopere vreun fragment din povestea pe care el o scria. Însă nu găsi decât

plicuri mototolite, corespondenţa rămasă fără răspuns şi nişte notări mâzgălite, referitoare la superstiţiile irlandeze. Amuzată, ea citi:

Fereşte-te să le vorbeşti de rău pe vrăjitoare, vinerea, căci ele sunt prezente şi se vor răzbuna cumplit, dacă se vor considera jignite.

Dacă o coţofană îţi vine în prag şi se uită la tine, este semn de moarte.

Omul care va trece pe sub ştreang va cunoaşte o moarte violentă.

— Ei, mă surprinzi, Brianna. Iscodeşti.

Roşindu-se, ea scăpă carneţelul cu însemnări şi-şi ascunse mâinile la spate. Oh, nu-i stătea în fire lui Grayson Thane să vină tiptil, pe la spatele unei persoane, se gândi ea.

— Nu iscodeam. Ştergeam praful.

El sorbi alene din cafeaua pe care şi-o încălzise în bucătărie. Din câte îşi amintea, el nu o văzuse atât de speriată.

— Dar nu ai cârpă de praf, sublinie Gray.

Simţindu-se descoperită, Brianna luă un aer demn.

— Mă duceam să-mi aduc una. Pe biroul tău este mare dezordine şi mă apucasem să-l aranjez puţin.

— Îmi citeai însemnările.

— Aranjam, carnetul. Poate că mi-am aruncat o privire la rândurile scrise pe el. Superstiţii despre nenorociri şi moarte, atât am văzut.

— Din nenorociri şi moarte trăiesc. Zâmbind, el se apropie de ea şi ridică carneţelul. Mie îmi place asta: De *Hallowtide* – sărbătoarea de pe 1 noiembrie.

— Ştiu când cade *Hallowtide.*

— Sigur că ştii. Oricum, de *Hallowtide,* aerul, fiind încărcat de prezenţa morţii, totul este un simbol al sorţii. Dacă în acea zi strigi numele unei persoane de afară şi-l repeţi de trei ori, rezultatul este fatal. Gray surâse ca pentru sine. Mă întreb: Poliţia ce învinuire îţi poate aduce?

— Aiureli, rosti ea şi se cutremură, înfiorată.

— Aiureli grozave! Pe-asta am folosit-o. El aşează pe masă carneţelul şi o studie pe Brianna. Roşeaţa din obrajii ei nu dispăruse. Ştii care este inconvenientul cu tehnologia? El ridică una din dischete şi, bătând-o pe palmă, o cercetă pe Brianna cu ochi amuzaţi. Nu există hârtii mototolite, aruncate de scriitorul supărat, pe care curiosul să le poată netezi ca să le citească, continuă el.

— De parcă eu aş fi făcut acest lucru! Ea se repezi, nervoasă, să-şi adune cearceafurile. Am de schimbat aşternuturile la paturi.

— Vrei să citeşti puţin?

Ea se opri în drum spre uşă şi aruncă, peste umăr, o privire suspicioasă.

— Din cartea ta?

— Nu, din buletinul local despre starea vremii. Sigur că din cartea mea. De fapt, este un fragment în care am folosit culoarea locală. Vreau să vezi dacă am surprins bine ritmul dialogurilor, atmosfera, interacţiunile.

— Oh, păi, dacă te pot ajuta, aş fi bucuroasă să o fac.

— Brie, mureai de curiozitate să vezi manuscrisul. Ai fi putut să mă rogi.

— Trăind alături de Maggie, ştiu destul de bine cum stau lucrurile. Ea puse din nou deoparte cearceafurile. Te-ar costa viaţa să intri în atelierul ei ca să vezi o piesă la care lucrează.

— Eu sunt un tip care nu-şi iese atât de uşor din fire. Cu câteva mişcări rapide, el porni calculatorul şi introduse discheta în lăcaşul special. Este o scenă într-o cârciumă, spuse el. Culoarea locală şi prezentarea unor personaje. Este ziua în care McGee o întâlneşte pe Tullia, pentru prima dată.

— Tullia. Este nume galez.

— Într-adevăr. Înseamnă *paşnic.* Hai să vedem dacă îl găsesc. El începu să deruleze paginile pe ecran. Tu nu vorbeşti galeza, nu-i aşa?

— Ba da. Şi eu şi Maggie am învăţat-o de la bunica.

El îşi ridică privirea şi o fixă.

— Fir-ar să fie! Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte acest lucru. Ştii cât timp mi-am pierdut căutând cuvinte? Voiam să presar câteva, pe ici, pe colo.

— Nu trebuia decât să mă întrebi.

El se încruntă.

— Acum este prea târziu. Dă, uite, aici este. McGee este un poliţist distrus, cu rădăcini irlandeze. El vine în Irlanda să cerceteze trecutul familiei, să-şi regăsească echilibrul şi să afle răspunsul la nişte întrebări care îl frământă. Dar cel mai mult, vrea să fie singur, ca să se refacă. El a fost implicat într-o operaţiune care a eşuat şi se consideră responsabil de moartea unui puşti de şase ani, martor într-un caz foarte important.

— Ce groaznic pentru el!

— Da, are problemele lui. Tullia are şi ea destule. Este văduvă, şi-a pierdut soţul şi copilul într-un accident din care numai ea a supravieţuit. Cu timpul, s-a refăcut, însă poartă cu ea o groază de bagaje. Soţul ei fusese un om de nimic şi, de multe ori, îşi dorise să-l vadă mort.

— Aşadar, se simte vinovată de moartea lui şi este speriată că i-a fost luat copilul, ca pedeapsă pentru gândurile ei.

— Mai mult sau mai puţin. Oricum, această

scenă se petrece la cârciumă locală. Nu ţine decât câteva pagini. Aşează-te şi fii atentă. El se aplecă peste umărul ei şi îi luă mâna. Vezi aceste două taste?

— Da.

— Cu asta, cursorul se mişcă, în sus, pe ecran, iar cu asta se mişcă în jos. Când termini ce este scris pe ecran şi vrei să mergi mai departe, apeşi aici. Dacă vrei să te întorci să te uiţi la ceva dinapoi, apeşi tasta asta. Da Brianna?

— Da!

— Dacă atingi vreo altă tastă, am să-ţi tai degetele.

— Asta pentru că eşti un tip care îşi iese greu din fire.

— Exact. Dischetele au dubluri, dar nu vreau să capeţi obiceiuri proaste. El o sărută pe creştet. Eu mă duc afară să văd cum merge construcţia serei. Dacă vezi ceva ce ţi se pare că nu sună bine, poţi să fa însemnare pe carneţelul de aici.

— În regulă. Apucându-se să citească, ea îi făcu un semn din mână să plece. Hai, du-te.

Gray coborî scările şi ieşi în curte. Cele şase rânduri de piatră, care aveau să constituie baza serei, erau pe terminate. Nu fu deloc surprins să-l vadă pe Murphy ajutând la construcţia zidului.

— Nu ştiam că eşti şi zidar şi fermier, strigă Gray.

— Oh, puţin din fiecare. Ai grijă ca de astă dată să nu mai faci mortarul atât de moale, rosti el, pe un ton poruncitor, tânărului slăbănog din apropiere. El este nepotul meu, Tim Macbride, din Cork. Tim nu se mai satură de muzica voastră country.

— Randy Travis, Wynonna, Garth Brooks?

— Toţi. Tim afişă un surâs foarte asemănător cu al unchiului.

Gray se aplecă şi ridică o piatră pentru Murphy, apoi alta, în timp ce continua să discute cu băiatul despre calităţile muzici country. Ajută apoi la amestecarea mortarului şi, împreună cu tovarăşii de muncă, îi aprecie calitatea prin exclamaţii de satisfacţie.

— Ai mâini îndemânatice pentru un scriitor, observă Murphy.

— Am lucrat, într-o vară, într-o echipă de constructori. Am amestecat mortar şi l-am cărat cu roaba pe o căldură ce îmi fierbea creierii.

— Astăzi vremea este bună. Mulţumit de felul cum înainta construcţia, Murphy făcu o pauză pentru o ţigară. Dacă ţine aşa, încă o săptămână este suficientă ca să terminăm tot.

Încă o săptămână, se gândi Gray, era cam tot ce-i mai rămăsese şi lui.

— Drăguţ din partea ta că ţi-ai rupt din timpul tău ca s-o ajuţi pe Brianna.

— Asta înseamnă *comhair,* rosti Murphy, cu

uşurinţă. *Comunitate.* Aşa trăim noi aici. Nimeni nu trebuie să înfrunte singur greutăţile, dacă există familie şi vecini. Vor mai veni vreo trei bărbaţi, dacă nu mai mulţi, când se va ridica structura şi se vor pune geamurile. Alţii vor veni dacă va fi nevoie de ajutor la construcţia meselor. La sfârşit, toată lumea va avea senzaţia că are o părticică din acest loc, iar Brianna va împărţi flori şi lăstari pentru grădinile tuturor. El dădu fumul afară din piept. Vezi tu, este ca un cerc. Asta înseamnă *comhair.*

Gray înţelese conceptul. Semăna foarte mult cu ceea ce simţise şi, pentru o clipă, invidiase, în biserică, la botezul lui Liam.

— Ţi s-a întâmplat vreodată… să gândeşti că, acceptând o favoare, eşti obligat să întorci una?

— Voi, yankeii! chicotind, Murphy trase în piept un ultim fum şi stinse ţigara de pietre. Ştiind-o pe Brianna, el preferă să-şi vâre chiştocul în buzunar, decât să-l arunce pe jos. Voi mereu ţine-ţi socoteala, în plăţi. *Obligat* nu este termenul cel mai corect. Este o *garanţie,* dacă vrei un cuvânt mai potrivit. Credinţa că nu trebuie decât să întinzi mâna şi cineva te va. Ajuta, dacă ai nevoie. Credinţa că şi tu vei face la fel. Murphy se întoarse spre nepotul lui. Tim, haide să ne curăţăm scufele. Trebuie să ne întoarcem. Să-i spui Briannei să nu se învârtă printre pietrele astea, Grayson, căci trebuie să

se usuce bine.

— Sigur, am să-i… Oh, Dumnezeule, am uitat de ea. Pe curând. El intră, grăbit, în casă. O privire aruncată ceasului din bucătărie îl făcu să tresară. O lăsase mai bine de o oră.

Şi o găsi exact acolo unde o lăsase.

— Ţi-a luat ceva timp să citeşti jumătate de capitol.

Cu toate că o surprinse intrarea lui, de astă dată ea nu mai tresări. Când ea îşi ridică privirea de pe ecran, el văzu că ochii ei erau umezi.

— Este chiar atât de proastă? El zâmbi puţin, surprins că se simţea agitat.

— E minunată. Ea bâjbâi, în buzunarul şortului, după un şerveţel. Sincer. Partea asta în care Tullia sta singură în grădina ei, gândindu-se la copil, te face să-i trăieşti durerea. Parcă n-ar fi un personaj născocit.

Cel de-al doilea lucru, care îl surprinse pe Gray, era că nu se simţea stânjenit. Laudele ei erau perfecte.

— Asta este ideea.

— Ai un talent minunat de a transforma cuvintele, în emoţii. Am mers puţin mai departe de fragmentul pe care ai vrut să-l citesc. M-a furat acţiunea.

— Mă simt flatat. Uitându-se pe ecran, el observă că ea citise mai mult de o sută de pagini. Deci, ţi-a plăcut.

— Oh, foarte mult. Are ceva… deosebit faţă de celelalte cărţi ale tale, rosti ea, incapabilă să stabilească cu precizie ce anume era. Are un stil antrenant, cum, de altfel, toate cărţile tale au, şi abundă în detalii. Creează atmosfera de groază. La prima crimă, cea de la ruine, am crezut că o să mor. Are pasaje pline de cruzime şi pasaje nostime.

— Nu te opri. El îi răvăşi părul şi se aşeză pe pat.

— Păi… Ea îşi împreună degetele şi, sprijinindu-şi mâinile de marginea biroului, începu să-şi caute cuvintele. Ţi se recunoaşte umorul, continuă ea. Şi ochiul, căruia nu-i scapă nimic. Uite, de exemplu scena din cârciumă, în care eu am intrat de nenumărate ori. Parcă îi aveam în faţa ochilor pe Tim, stând la tejgheaua barului, şi pe Murphy, cântând la acordeon. Murphy o să fie bucuros că l-ai făcut atât de frumos.

— Crezi că o să se recunoască?

— Oh, cred că da. Nu ştiu ce părere o să aibă despre faptul că este unul dintre suspecţi şi poate chiar criminalul, dacă aşa vei hotărî să închei povestea. Ea aşteptă, cu mari speranţe, însă el nu făcu decât să scuture din cap.

— Doar nu-ţi închipui că am să-ţi spun cine este făptaşul.

— Nu. Ea oftă şi-şi sprijini bărbia în pumn.

Murphy, cred că o să se amuze. Afecţiunea ta pentru sat, pentru acest pământ şi pentru oamenii de aici, este evidentă. Ba mai mult, se reflectă chiar şi în lucrurile mărunte – familia îmbrăcată în haine de duminică, întorcându-se pe jos de la biserică, bătrânul care merge prin ploaie, cu câinele lui, fetiţa care dansează la cârciumă, cu bunicul ei.

— Este uşor să scrii când vezi atâtea în jurul tău.

— Este mai mult decât ceea ce se vede, cu ochiul liber, vreau să spun. Ea îşi ridică mâinile, dar le lăsă din nou să cadă. Nu-şi găsea cuvintele, aşa ca el, ca să poată jongla cu explicaţiile cele mai potrivite. E esenţa revelaţiei. Profunzimea ei diferă de tot ce-am citit până acum în scrierile tale. Felul în care McGee îşi duce războiul cu sine, pentru a găsi o soluţie la frământările lui. Felul în care el îşi doreşte să poată face ceva, cu toate că ştie că nu poate face. Apoi este Tullia. Felul în care ea suportă suferinţa când este pe punctul de a o zdrobi, felul în care reuşeşte să-şi refacă din nou viaţa. Nu pot să explic.

— Te descurci destul de bine, murmură Gray.

— M-a impresionat. Nu-mi vine să cred că a fost scrisă chiar aici, în casa mea.

— Nu cred că ar fi putut fi scrisă în altă parte. El se ridică atunci şi, dezamăgind-o, atinse

tastele care făcură ecranul să defileze. Sperase să o mai lase să citească puţin.

— Oh, i-ai schimbat numele, rosti ea când apăru pagina cu titlul. *Mântuirea.* Îmi place. Asta este şi tema, nu-i aşa? Crimele, ceea ce li s-a întâmplat înainte lui McGee şi Tulliei, schimbările produse după întâlnirea lor, nu-i aşa?

— Aşa a fost concepută. El atinse o altă tastă şi pe ecran apăru pagina cu dedicaţii. În toată cariera lui de scriitor, era a doua carte pe care o dedica cuiva. Prima fusese dedicată Arlenei.

Briannei, pentru darurile care nu au preţ.

— Oh, Grayson. Glasul i se înăbuşi de lacrimile care stăteau să o podidească. Sunt onorată. Am să încep să plâng din nou, murmură ea şi-şi ascunse faţa în braţul lui. Mulţumesc foarte mult.

— Cartea asta cuprinde mult din fiinţa mea, Brie. El îi ridică faţa, sperând ca ea să înţeleagă. Este ceva ce pot să-ţi dăruiesc.

— Ştiu. Am s-o păstrez ca pe-o comoară. Temându-se ca lacrimile să nu strice acele clipe, ea îşi trecu mâna prin păr. Sunt sigură că vrei să te apuci de lucru şi, uite, eu ţi-am ciopârţit ziua. Ea îşi luă cearceafurile, ştiind că avea să izbucnească în plâns, în spatele primei uşi

închise. Să-ţi aduc ceaiul aici când va fi ora lui?

El îşi înclină capul şi, privind-o printre pleoapele întredeschise, se întrebă dacă ea se recunoscuse în Tullia. Stăpânirea de sine a acesteia, calmul, cuviinţa de nezdruncinat.

— Am să cobor eu. Aproape că am terminat tot ce mi-am propus pentru astăzi.

— Într-o oră, atunci.

Ea ieşi, închizând uşa în urma ei. Rămas singur, Gray se aşează şi privi fix, multă vreme, la scurta dedicaţie.

Râsetele şi glasurile îl atrăseseră pe Gray în salon şi nu în bucătărie, atunci când se făcu ora ceaiului. Oaspeţii Briannei erau adunaţi în jurul unei măsuţe, gustând sau umplându-şi farfuriile. Brianna stătea în picioare, legănând uşor bebeluşul care moţăia pe umărul ei.

— Nepoţelul meu, explica ea. Liam. A rămas în grija mea pentru o oră, două. Oh, Gray. Ea zâmbi când îl văzu. Uite cine a venit la mine.

— Văd. Apropiindu-se, Gray aruncă o privire la chipul copilului. Ochii acestuia erau deschişi şi visători, dar, în clipa în care îl zăriră pe Gray, se fixară pe el ca cei ai unei păsări de noapte. Întotdeauna mă priveşte de parcă mi-ar cunoaşte toate păcatele pe care le-am comis. Este intimidant.

Gray se îndreptă spre măsuţa pe care era

aşezat ceaiul şi, în clipa în care stabilise programul următoarelor minute, o observă pe Brianna ieşind din cameră. Luându-se după ea, o ajunse în apropierea bucătăriei.

— Unde te duci?

— Să culc copilul.

De ce?

— Maggie a spus să doarmă puţin.

— Maggie nu este aici. El îl luă pe Liam în braţe. Noi nu apucăm niciodată să ne jucăm cu el. Ca să se amuze, Gray începu să se strâmbe la bebeluş. Unde este Maggie?

— A aprins focul în furnalul de la atelier. Rogan a trebuit să plece la galerie, să rezolve nu ştiu ce problemă, aşa că, acum câteva clipe, ea a dat fuga aici. Râzând, Brianna îşi sprijini capul de Gray. Am crezut că n-o să se mai întâmple niciodată acest lucru. Acum te am numai pentru mine, murmură ea. Ea se îndreptă când auzi un ciocănit în uşă. Să nu uiţi să-i ţii capul, rosti ea şi se duse să răspundă.

— Ştiu cum se ţine un copil. Femeile astea! îi zise el lui Liam. Cred că noi nu ştim să facem nimic. Toate te cred acum grozav, băiete, dar stai să vezi: peste câţiva ani vor considera că menirea ta în viaţă este să repari prize şi să omori gândaci.

Deoarece nu era nimeni prin preajmă, care să-l vadă, el se aplecă şi sărută delicat guriţa lui

Liam, după care o privi cum se arcuieşte.

— Asta este. Ce-ar fi să mergem în bucătărie, să…

Gray se întrerupse auzind exclamaţia speriată a

Briannei. Aşezându-l pe Liam mai sigur, în îndoitura braţului, el o apucă, grăbit, pe hol.

Carstairs, cu faţa scăldată de un zâmbet prietenesc, şedea în prag, ţinând în mână o pălărie maronie din fetru.

— Grayson, ce plăcere să te revăd! Nu ştiam sigur dacă o să te mai găsesc aici. Şi asta ce este?

— Un bebeluş, rosti Gray, tăios.

— Sigur, sigur. Carstairs ciupi bărbia lui Liam, chicotind copilăreşte. Frumos flăcău! Trebuie să spun că aduce puţin cu tine, Brianna. La gură.

— Este copilul surorii mele. Cu ce treabă pe-aici, pe la Blackthorn, domnule Carstairs?

— În trecere, l-am povestit lui Iris atâtea despre acest han şi despre peisajul de aici, dar ea a vrut să vadă totul cu ochii ei. Aşa că am adus-o. Este în maşină. El arătă spre *Bentley-ul* parcat în faţa porţii. De fapt, am sperat să ai o cameră liberă pentru noi, pentru o noapte.

Brianna se uită mirată la el.

— Vreţi să staţi aici?

— Am făcut prea multă paradă – un lucru imprudent, poate – despre bucătăria ta.

Bărbatul se aplecă confidenţial şi continuă. Mă tem că Iris a fost cam enervată la început. Ştii, ea însăşi este o gospodină desăvârşită. Vrea să vadă dacă am exagerat.

— Domnule Carstairs, eşti un om fără ruşine.

— S-ar putea, draga mea, rosti el, făcând cu ochiul. S-ar putea.

Ea pufni şi apoi oftă.

— Păi, atunci n-o lăsa pe biata femeie să aştepte în maşină. Adu-o să servească un ceai.

— Abia aştept să o cunosc, rosti Gray, legănând copilul.

— Şi ea a spus acelaşi lucru referitor la tine. A fost foarte impresionată de felul cum mi-ai şterpelit portofelul, fără ca eu să am habar. În trecut, eram mai rapid. Bărbatul scutură capul, regretând. Dar pe atunci, eram mai tânăr. Să aduc şi bagajele, Brianna?

— Am o cameră, dar este mai mică decât cea pe care ai avut-o ultima dată.

— Sunt convins că este încântătoare. Absolut încântătoare. El plecă să-şi aducă soţia.

— Îţi vine să crezi? rosti Brianna printre dinţi. Nu ştiu dacă să râd sau dacă să ascund argintăria. De parcă aş avea aşa ceva.

— Te simpatizează prea mult, ca să fure de la tine. Aşadar, şopti Gray, aceasta este faimoasa Iris.

Fotografia din portofelul furat era destul de

reuşită, constată Brianna. Iris purta o rochie înflorată, care flutura în vânt, în jurul picioarelor ei superbe. Ochiul Briannei îi spunea că Iris se folosise de timpul din maşină ca să-şi împrospăteze coafura şi machiajul. Dichisită şi aranjată, femeia păşea acum, alături de soţul ei zâmbitor.

— Oh, domnişoară Concannon! Brianna, cred că pot să-ţi spun Brianna. Oricum, de când am auzit atât de multe despre tine şi despre încântătorul tău han, te evoc spunând numai Brianna.

Vocea femeii era lină, rafinată, în ciuda faptului că vorbele îi ieşeau din gură de-a valma. Până ca Brianna să apuce să-i răspundă, Iris îi strânse puternic mâinile şi continuă în mare viteză:

— Eşti foarte drăguţă. Eşti exact aşa cum mi-a spus Johnny. Eşti foarte amabilă că ne oferi o cameră, deşi te-ai trezit cu noi la uşă, fără să te fi anunţat din timp. Trebuie să-ţi spun că grădina ta m-a impresionat teribil. Ce dalii! Eu n-am avut niciodată noroc cu ele. Şi trandafirii sunt minunaţi. Neapărat trebuie să-mi spui şi mie secretul. Vorbeşti cu ele? Eu sporovăiesc cu ele, zi şi noapte, dar nu înfloresc niciodată cum au înflorit ale tale.

— Îhî…

— Iar tu eşti Grayson. Iris, pur şi simplu, sări peste răspunsul Briannei şi se răsuci spre el.

Eliberă una din mâinile fetei, ca să strângă una de-a lui Gray. Ce tânăr inteligent eşti! Şi chipeş, pe deasupra. Arăţi ca un actor de cinema. Ţi-am citit toate cărţile. Mă înspăimântă de moarte, dar nu pot să l. E las din mână. De unde îţi vin ideile astea atât de înfricoşătoare? Mi-am dorit mult să vă cunosc pe amândoi. L-am tot bătut pe Johnny la cap şi, iată-ne aici.

Urmă o scurtă pauză, în care Iris le zâmbi celor doi.

— Da. Brianna descoperi că nu avea prea multe de spus. Da, iată-vă. Vă rog, poftiţi înăuntru. Sper că aţi călătorit bine.

— Oh, eu ador călătoriile. Tu nu? Dar, cu toată viaţa de risipă pe care am dus-o în tinereţe, eu şi Johnny nu am ajuns prin părţile astea. Este o privelişte ca într-o ilustrată, nu-i aşa Johnny?

— Da, scumpa mea. Aşa este.

— Oh, ce casă minunată! Încântătoare. Privind în jur, Iris continuă să o ţină de mână pe Brianna. Sunt convinsă că aici nu poţi să te simţi decât confortabil.

Brianna îi aruncă lui Gary o privire neputincioasă, iar el ridică din umeri.

— Sper să vă simţiţi astfel. Ceaiul este în salon, dacă doriţi, dar, dacă vreţi, pot să vă arăt mai întâi camera.

— Oh, se poate? Ar fi bine dacă ne-am putea lăsa acolo bagajele, nu-i aşa Johnny? După aceea

poate stăm puţin de vorbă.

Iris lansă un şir de exclamaţii de admiraţie când văzu scara pe care urcară, palierul de la etaj, camera în care îi conduse Brianna. Nu era încântătoare cuvertura? Nu erau minunate perdelele de dantelă? Nu era superbă priveliştea care se vedea de la fereastră?

În scurt timp, Brianna se pomeni din nou în bucătărie, punând la foc un alt ceainic, în timp ce noii ei oaspeţi se aşezaseră comod la măsuţa din salon. Veselă, Iris îl juca pe Liam pe genunchi.

— O pereche dată naibii, nu-i aşa? murmură Gray, scoţând ceștile şi farfurioarele din dulap.

— Femeia asta mă ameţeşte „şopti Brianna. Însă este imposibil să nu o placi.

— Exact. N-ai zice că a existat vreodată vreun gând nescrupulos în mintea ei. Este genul vecinei ideale, a mătuşii perfecte. Poate că ar trebui să ascunzi argintăria.

— Termină! Brianna se duse să aşeze farfurioarele pe masă. Imediat, Carstairs se servi cu o felie de pâine cu gem.

— Sper că o să veniţi şi voi, spuse Iris, luând un biscuit şi înmuindu-l în lapte. Johnny dragă, vrem să punem punct întregii afaceri, nu-i aşa? Este groaznic că trebuie să umbrim plăcuta atmosferă de, aici, cu afaceri.

— Afaceri? Brianna îl luă din nou pe Liam şi-l

aşează cu capul pe umăr.

— Afaceri neterminate. Carstairs îşi tamponă gura cu un şerveţel. Brianna, pâinea asta este delicioasă. Gustă puţin, Iris.

— Johnny mi-a vorbit într-una de mâncărurile tale. Mă tem că sunt puţin geloasă. Ştii, eu mă consider o gospodină destul de bună.

— O gospodină extraordinară, o corectă loialul Carstairs, apucând mâna soţiei şi sărutându-i-o. O gospodină minunată.

— Oh, Johnny, nu te mai prosti. Ea chicoti copilăreşte, după care îl împinse delicat. Apoi îşi ţuguie buzele şi-i trimise câteva bezele. Scena îl făcu pe Gray să se uite la Brianna şi să mişte rapid din sprâncene. Acum înţeleg de ce soţul meu a fost atât de impresionat de masa ta, Brianna. Femeia ciuguli uşor din biscuit. Trebuie să ne facem timp să schimbăm reţete între noi. Specialitatea mea este mâncare de pui şi stridii. Dacă îmi este îngăduit, am să-ţi spun că o fac foarte gustoasă. Tot secretul este să foloseşti un vin bun, sec şi alb. Şi puţin tarhon. Dar uite că iar mă iau cu altele şi ne abatem de la afacerile noastre.

Ea se întinse să servească un alt biscuit şi le făcu semn celor doi să se aşeze pe scaune.

— De ce nu luaţi loc? Este mult mai comod să discuţi afaceri, servind un ceai.

Neavând nimic împotrivă, Gray se aşeză şi

începu să-şi umple farfuria.

— Vrei să ţin eu copilul? o întrebă el pe Brianna.

— Nu, nu. Ea se aşează, ţinându-l pe Liam confortabil, în îndoitura braţului.

— Ce îngeraş! gânguri Iris. Te comporţi atât de natural cu copiii! Eu şi Johnny mereu regretăm că nu am avut copii. Dar cât am fost tineri, mereu am avut câte o aventură, aşa că vieţile noastre au fost mereu pline.

— Aventură, repetă Brianna. Ce termen interesant, se gândi ea, pentru escrocherie.

— Am fost o pereche neastâmpărată. Iris râse, iar strălucirea ochilor ei spunea clar că ea înţelesese perfect sentimentele Briannei. Ne-am distrat din plin. N-aş putea să spun că ne pare rău, când, de fapt, ne-a plăcut atât de mult. Dar oamenii mai şi îmbătrânesc.

— Aşa este, consimţi Carstairs. Şi, câteodată, unii îşi pierd şi agerimea. El aruncă lui Gray o privire blândă. Acum zece ani, flăcăule, nu mi-ai fi şterpelit tu mie portmoneul.

— Nu fii atât de sigur, spuse Gray, apoi sorbi din ceai. Acum zece ani eram şi mai bun.

Carstairs îşi dădu capul pe spate şi pufni în râs.

— Nu ţi-am spus eu, Iris, că este brici? Oh, ce aş fi vrut să-l fi văzut ce tare m-a luat în Wales, iubito. Eram plin de admiraţie pentru el. Sper că intenţionezi să-mi returnezi portofelul. Măcar

fotografiile. Buletinul este uşor de înlocuit, însă în privinţa fotografiilor, sunt un tip sentimental. Şi, bineînţeles, banii.

Gray afişă rapid un zâmbet rapace:

— Încă îmi mai datorezi o sută de lire, Johnny.

Carstairs îşi drese glasul.

— Evident. Fără doar şi poate, l-am luat numai pe ai tăi, ca să pară o spargere.

— Evident, consimţi Gray. Fără doar şi poate. Cred că am discutat despre valoarea compensaţiei, în Wales, înainte de plecarea ta neaşteptată.

— Îmi cer scuze. Mă încolţiserăţi, iar mie nu-mi cădea atât de bine să iau o decizie fermă, fără să mă consult cu Iris.

— Noi ne suntem unul altuia avocaţi devotaţi, interveni

Iris.

— Într-adevăr. El îşi bătu afectuos soţia pe mână. Pot să spun, fără să greşesc, că deciziile noastre sunt rodul muncii în echipă. Noi credem că, bazându-ne pe o afecţiune profundă, am parcurs patruzeci şi trei de ani de mare succes.

— Şi de frumoasă viaţă sexuală, rosti Iris, fără jenă, zâmbind când Brianna se înecă. Căsătoria ar fi, altfel, monotonă, nu-i aşa?

— Sunt convinsă că ai dreptate. De astă dată, Brianna îşi drese glasul. Cred că înţeleg de ce aţi venit aici şi apreciez acest fapt. Este bine că

vreţi să lămuriţi chestiunea.

— Am vrut să ne scuzăm personal pentru necazul pricinuit, iar eu am vrut să-mi exprim şi regretul pentru lipsa de tact şi nechibzuinţa cu care Johnny ţi-a răvăşit casa. Femeia aruncă o privire aspră soţului. Câtă lipsă de fineţe, Johnny!

— Aşa este. Într-adevăr, aşa este. Bărbatul îşi lăsă capul în piept. Îmi este cumplit de ruşine.

Brianna nu era prea sigură de acest lucru, dar, cu toate acestea, scutură din cap.

— Cred că răul pricinuit nu a fost prea mare.

— N-a fost! Iris acceptă provocarea. Brianna, draga mea, sunt convinsă că ai fost furioasă şi supărată până peste poate.

— A plâns chiar.

— Grayson! Stânjenită, Brianna îşi fixă privirea în ceaşcă. Ce-a fost, a fost.

— Pot să-mi imaginez ce ai simţit: Vocea lui Iris se înmuiase. Johnny ştie ce simt eu pentru lucrurile mele. Vai, dacă aş veni acasă şi aş găsi totul întors pe dos, m-aş simţi nenorocită. Pur şi simplu, nenorocită. Nu sper decât să-l poţi ierta pe soţul meu pentru regretabilul impuls.

— L-am iertat. Am înţeles că era într-o mare tensiune şi… Brianna se întrerupse şi-şi ridică uşor capul, când îşi dădu seama că-l apăra pe omul care îi înşelase tatăl şi-i răscolise casa.

— Ce inimă bună ai. Iris schimbă cursul

discuţiei. Aş vrea să reluăm, pentru ultima dată, chestiunea, destul de delicată, referitoare la stocul de acţiuni. Înainte însă, aş vrea să remarc că ai fost foarte largă în vederi şi foarte răbdătoare că nu te-ai dus să contactezi autorităţile din Wales.

— Gray mi-a spus că o să reveniţi.

— Isteţ băiat, murmură Iris.

— Şi nici n-am văzut nici un rost să mă duc la poliţie. Oftând, Brianna luă o firimitură de pâine şi începu să o ciugulească. Totul s-a întâmplat demult, iar banii pe care tata i-a pierdut erau ai lui. Cunoscând circumstanţele, pentru mine a fost suficient.

— Vezi, Iris, este exact cum ţi-am spus.

— Johnny! Vocea ei deveni, brusc, poruncitoare. Privirea pe care ea i-o aruncă lui Carstairs fu dură, încât bărbatul oftă şi-şi plecă ochii.

— Da, Iris, sigur. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Cu un ultim efort, el căută în buzunarul de la haină şi scoase un plic. Eu şi Iris ani discutat problema pe îndelete şi am dori foarte mult ca această chestiune să se sfârşească, cu mulţumirea tuturor. Cu scuzele noastre, dragă, rosti el dându-i Briannei plicul. Şi cu urările noastre de bine.

Jenată, ea se uită înăuntru şi simţi că inima o să-i sară din piept.

— Bani.

— Un cec ar produce dificultăţi în situaţia contabilă, explică Carstairs. Apoi ar fi impozitele aferente. O tranzacţie în numerar ne scuteşte pe toţi de inconveniente. Sunt zece mii de lire. Lire irlandeze.

— Oh, dar nu pot.

— Sigur că poţi, o întrerupse Gray.

— Nu este drept.

Ea îi dădu plicul înapoi lui Carstairs. Ochii acestuia licăriră, degetele i se întinseră, însă soţia lui îl pocni.

— Prietenul tău are dreptate, Brianna. Aşa este cel mai corect, pentru toţi cei implicaţi. Nu trebuie să-ţi faci probleme cum că aceşti bani ne-ar afecta, în vreun fel, vieţile. O ducem destul de bine. Mi-aş simţi conştiinţa şi inima mai uşoară dacă i-ai accepta. Şi, adăugă ea, dacă ne-ai returna certificatul.

— Se află însă la Rogan, rosti Brianna.

— Nu, l-am luat eu de la el. Gray se ridică şi se duse în camera Briannei.

— Acceptă banii, Brianna, rosti, cu blândeţe, Iris. Pune-i bine acum, în buzunarul de la şort. Aş considera faptul o mare favoare.

— Nu vă înţeleg.

— Nici nu mă aştept. Eu şi Johnny nu regretăm genul de viaţă pe care l-am dus. Am trăit din plin fiecare clipă. Dar un mic pas, spre

răscumpărarea păcatelor, nu strică. Ea zâmbi şi se întinse ca să strângă mâna Briannei. Eu aş privi gestul ca pe unul de prietenie. Amândoi aşa l-am privit. Nu-i aşa, Johnny?

Bărbatul aruncă plicului o ultimă privire.

— Da, dragă.

Gray reveni, aducând certificatul.

— Îţi aparţine, cred.

— Da, într-adevăr. Nerăbdător, Carstairs apucă actul. Aranjându-şi ochelarii, el privi hârtia.

— Ţ Iris, rosti el mândru, înclinând certificatul astfel încât să-l vadă, şi ea. Am făcut lucruri de calitate, nu-i aşa? Perfecte.

— Aşa este, Johnny. Aşa este.

Capitolul 22

— Niciodată în viaţa mea n-am trăit o clipă de» mai mare satisfacţie, rosti Maggie şi, întinzându-se pe locul din stânga volanului, aruncă o ultimă privire la casa mamei, în timp ce sora ei se încadra în trafic.

— Veselia asta nu-i a bună, Margaret Mary.

— Bună sau ne-bună, mie îmi prieşte. Ea se răsuci spre Liam, care şedea în scăunelul lui special, de pe bancheta din spate, şi-i puse în mânuţa agitată o jucărie zornăitoare. Ai văzut-o ce figură a făcut, Brie? Oh, ai văzut-o?

— Da. Aerul serios al Briannei dispăru pentru o

clipă şi pe chip i se aşternu un zâmbet larg. Bine că ai avut măcar atâta minte că n-ai provocat-o să-şi bage nasul şi-n treaba asta.

— Păi, aşa a fost înţelegerea. Să-i spunem doar că banii provin de la o investiţie pe care tata a făcut-o înainte să moară. Una a cărei efect s-a materializat de curând. Şi să mă abţin, oricât de mult m-ar durea, de la a face Observaţia că ea nu merita a treia parte din sumă, căci nu a crezut niciodată în el.

— A treia parte din bani era dreptul ei şi, cu asta, am terminat.

— N-am să te mai bat la cap cu treaba asta. Sunt mult prea bucuroasă. Savurez prea mult momentul, mormăi Maggie, încet. Spune-mi, ce planuri ai cu banii tăi?

— Păi, aş vrea să aduc câteva îmbunătăţiri la casă. De exemplu, podului, de unde a pornit totul.

Când Liam aruncă, vesel, prima jucărie pe jos, Maggie scoase o alta din geantă.

— Am crezut că mergem în Galway, la cumpără, – turi.

— Mergem. Grayson o plictisise cu această idee şi aproape că o îmbrâncise pe uşă afară. Acum, că-şi amintea, îi venea să zâmbească. Am de gând să-mi cumpăr un robot de bucătărie. De genul celor folosiţi în restaurante şi la expoziţiile culinare.

— Asta l-ar fi bucurat foarte mult pe tata. Zâmbetul răutăcios al lui Maggie se îndulci într-un surâs delicat. Este ca un dar venit de la el.

— Şi *eu m-am* gândit la fel. Mi s-ar părea corect dacă aş proceda astfel. Dar tu ce o să faci cu banii?

— Am să risipesc o parte pe atelier şi o parte pe Liam. Cred că aşa ar fi vrut tata. Maggie trecu alene, cu degetele, pe bordul maşinii. Ai o maşină frumoasă, Brie.

— Da, aşa este. Ea râse şi-şi zise în sinea ei că trebuia să-i mulţumească lui Gray că o scosese afară din casă. Poţi să-ţi închipui, continuă ea, cum merg spre Galway, fără să-mi fac griji că mă lăsă vreo piesă. Stă în firea lui Gray să ofere daruri scumpe şi să dea senzaţia că ceea ce face este normal.

— Adevărat. Ţin minte că şi mie mi-a dat acel ac, cu diamant, cu o asemenea dezinvoltură, de parcă mi-ar fi oferit un simplu buchet de flori. Are o inimă bună şi generoasă.

— Are.

— Apropo, el ce mai face?

— Păi, fie lucrează, fie petrece în compania familiei Carstairs.

— Ce specimene! Ştii, Rogan mi-a spus că, atunci când s-au dus la galeria de artă, au încercat să-l farmece, ca să le vândă masa din camera de zi, de lă etaj.

— Nu mă surprinde deloc. Ea aproape că m-a convins să cumpăr, fără s-o văd, o lampă despre care susţine că s-ar potrivi perfect salonului meu. Pentru care o să-mi aplice şi un rabat substanţial. Brianna chicoti. Mâine vor pleca şi am să le simt lipsa.

— Am senzaţia că se vor întoarce. Maggie făcu o pauză, apoi întrebă: Gray când pleacă?

— Probabil, săptămâna viitoare. Brianna nu-şi luă ochii de la drum şi-şi păstră vocea calmă. După câte îmi dau eu seama, a terminat cartea şi acum îi face ultimele retuşuri.

— Şi crezi că se va mai întoarce?

— Sper. Dar nu mizez. Nu pot.

— L-ai rugat să rămână?

— Nu pot să fac asta.

— Nu, murmură Maggie. Nu poţi. Nici eu n-aş putea, în situaţia dată. Şi totuşi, se gândi ea, ar fi un mare prost dacă ar pleca. Vrei să închizi hanul câteva săptămâni sau să o rogi pe doamna O'Malley să se ocupe de el şi să vii la Dublin să stai în vila noastră?

— Nu, deşi eşti drăguţă că te-ai gândit. Voi fi mai fericită acasă.

Asta era, probabil, adevărat, îşi zise Maggie, şi nu o contrazise.

— Dacă totuși te răzgândeşti, nu trebuie decât să spui. Dorind cu disperare să-şi înveselească sora, Maggie se întoarse spre ea. Ce zici, Brie?

Hai să cumpărăm ceva trăsnit când ajungem la Galway. Să cumpărăm primul lucru care ne va face mintea să stea în loc. Ceva inutil şi foarte scump; unul din acele fleacuri la care obişnuiam să privim, lipindu-ne nasurile de vitrinele magazinelor, când tata ne ducea prin oraş.

— Cum erau acele păpuşele frumos îmbrăcate sau casetele de bijuterii, cu câte o balerină care se învârtea pe capac.

— Oh, cred că vom putea găsi ceva mai pe măsura vârstei noastre, dar asta este ideea.

— Atunci, bine. Asta vom cumpăra.

Discuţia despre tatăl lor îi trezi Briannei amintiri, atunci când ajunseră în Galway. După ce îşi parcară maşina, se încadrară în traficul pietonal, pierzându-se printre cumpărători, turişti şi copii.

La un moment dat, văzu o fetiţă ţinută pe umerii tatălui ei.

Şi tatăl lor obişnuia să le poarte aşa, îşi aminti ea. Le ducea pe rând, când pe ea, când pe Maggie, iar uneori o lua la fugă, făcându-le să salte şi să ţipe de plăcere.

Însă, de cele mai multe ori, când ieşeau la plimbare, le ţinea strâns de mână şi le spunea poveşti, în timp ce treceau împingându-se pe străzile aglomerate. Parcă auzea şi acum vocea tatălui său:

Când o să se întoarcă roata, scumpa mea Brianna, am să-ţi cumpăr rochiţe frumoase ca cele din vitrina de colo.

Într-o zi, o să venim aici, în Galway, cu buzunarele doldora de bani. Aşteaptă numai să vezi, iubire.

Deşi ştiuse, chiar de pe atunci, că nu erau decât poveşti, decât vise, plăcerea de a vedea, de a se desfăta, de a asculta, nu se diminuase cu nimic.

Cum, de altfel, nici amintirile nu. Stricau această plăcere, acum. Atmosfera, forfota de pe strada Shop, o făceau să surâdă ca întotdeauna. Îi plăcea să audă limbajul ritmic, irlandez, accentele nazale şi tărăgănate ale americanilor, pronunţia guturală germană, franceza plină de nerv. Simţea mireasma mării adusă de briză din Golful Galway şi simţea mirosul de grăsime încinsă de la localul din colţ.

— Uite! Maggie îndreptă căruciorul spre vitrina unui magazin. Este perfect.

Brianna se strecură prin aglomeraţie până ajunse lângă Maggie, apoi privi peste umărul acesteia.

— Ce ai văzut?

— Vaca aia mare, de acolo. Exact ce-mi doresc.

— Vrei o vacă?

— Pare din porţelan, rosti Maggie, apreciind lucitorul corp bălţat şi prostescul zâmbet de pe

faţa bovinei. Pun pariu că este înfiorător de scumpă. Nu contează. O cumpăr. Hai să intrăm.

— Dar ce o să faci cu ea?

— O să i-o dau lui Rogan, bineînţeles, şi o să am grijă să şi-o pună în searbădul lui birou din Dublin. Oh, sper să cântărească o tonă.

Într-adevăr, era grea, aşa că aranjară cu vânzătorul să o lase acolo, până aveau să termine toate cumpărăturile. Abia după ce luară prânzul şi după ce studiară prospectele la o mulţime de roboţi de bucătărie, Brianna descoperi lucrul care avea să facă obiectul trăsnăii ei: nişte zâne.

Zânele erau confecţionate din bronz, vopsit în diverse culori, şi erau agăţate, cu fire, de o vergea de cupru. La atingerea uşoară a Briannei, acestea se răsuciră, mişcându-şi aripile, melodios.

— Am să le agăţ afară, în faţa ferestrei de la dormitor. Aşa o să mă gândesc la basmele pe care ni le spunea tata.

— Perfect. Maggie îşi strecură braţul pe după talia Briannei. Nu, nu te uita la preţ, rosti ea, când sora ei vru să întoarcă eticheta. Ăsta este tot farmecul. Indiferent cât costă, este alegerea cea mai bună. Du-te şi cumpără-ţi fleacul şi apoi să ne gândim cum o să-l ducem pe al meu, la maşină.

În final, hotărâră ca Maggie să aştepte la

magazin, cu vaca, cu Liam şi cu restul bagajelor, iar Brianna să se ducă să aducă maşina.

Plină de elan, ea se întoarse la parcare. Avea să-şi atârne zânele la fereastră, de îndată ce o să ajungă acasă, se gândi ea. Şi apoi avea să se distreze cu noua ei jucărie de bucătărie. Îşi imagină ce minunat avea să fie să pregătească un somon cu sos de maioneză sau să taie, cubuleţe, ciupercile, cu un instrument de o asemenea precizie.

Fredonând, se aşeză în spatele volanului şi răsuci cheia. În contact. Poate că putea să completeze cu ceva peştele la grătar, pe care intenţiona să-l pregătească pentru cină. Ce i-ar place mai mult lui Grayson? se întrebă ea, îndreptându-se spre ieşire, ca să-şi plătească taxa. *Colcannon,* poate, şi o cremă de agrişe pentru desert – dacă avea să găsească suficiente agrişe coapte.

Brianna se gândi la sezonul agrişelor, de la începutul lunii iunie. Gray avea să fie departe atunci. Ea reuşi să alunge durerea care încerca să-i cuprindă inima, ca o gheară. Ei bine, luna iunie bate la uşă, îşi zise ea, ieşind din parcare. Şi vrem ca Gray să servească un desert deosebit, înainte de a pleca.

Brianna auzi un strigăt când intră în curbă. Speriată, tresări. Nu avu timp decât să inspire şi să ţipe când văzu o maşină, luând un viraj scurt,

pe partea greşită a drumului, şi lovindu-se de ea.

Auzi scârţâitul metalului lovit, sunetul sticlei spart. Apoi nu mai auzi nimic.

— Deci Brianna a plecat la cumpărături, zise Iris, intrând în bucătărie şi văzându-l pe Gray. Drăguţ. Nimic nu creează o stare sufletească mai plăcută unei femei, ca o orgie prin magazine.

El nu şi-o putea închipui pe Brianna făcând nici un fel de orgie.

— S-a dus în Galway, cu sora ei. L-am spus că ne putem descurca, dacă n-o să ajungă acasă până la ora ceaiului. Simţindu-se puţin stăpân pe bucătărie, Gray puse în farfurii mâncarea, pe care Brianna o pregătise mai devreme. În seara aceasta, suntem numai noi.

— Ne vom simţi perfect aici. Iris aşează ceainicul pe masă. Ai făcut bine că ai convins-o să petreacă o zi, cu sora ei.

— Aproape că a trebuit să o târăsc până la maşină – aşa este de legată de acest loc.

— Rădăcini adânci. De aceea şi înfloreşte. Exact ca florile ei din grădină. În viaţa mea, n-am văzut o grădină ca a ei. Chiar în această dimineaţă, am fost… Ah, iată-te, Johnny. Ai sosit la timp.

— Am făcut cea mai revigorantă plimbare. Carstairs îşi agăţă pălăria într-un cui şi apoi îşi frecă mâinile. Ştii, dragă, că aici oamenii încă îşi

strâng singuri turba?

— Nu mai spune!

— Zău. Am găsit mlaştina. Erau acolo grămezi de muşchi care se uscau la vânt şi la soare. Parcă aş fi păşit înapoi o sută de ani. El îşi sărută soţia pe obraz, apoi îşi îndreptă atenţia spre masă. Ah, ce avem aici?

— Spală-te pe mâini, Johnny, şi după aceea vom servi ceaiul. Îl pregătesc eu, Grayson. Tu aşează-te.

Amuzându-se de felul în care cei doi se comportau între ei, Gray se supuse.

— Iris, sper să nu te simţi jignită, dacă am să te întreb ceva.

— Dragul meu băiat, poţi să mă întrebi ce pofteşti.

— Îţi lipseşte?

Întinzându-i chiseaua cu zahăr, ea nu se prefăcu că a înţeles sensul întrebării.

— Da. Din când în când, îmi lipseşte acea viaţă primejdioasă, atât de dătătoare de forţă. Ea turnă ceai soţului şi apoi îşi umplu şi ei ceaşca. Dar ţie? Când Gray ridică doar din sprânceană, Iris chicoti. Noi, între noi, ne recunoaştem.

— Nu, rosti Gary, după o pauză. Nu-mi lipseşte.

— Păi, te-ai retras destul de devreme şi deci nu ai acelaşi ataşament ca noi sau poate că ai şi de aceea n-ai descris niciodată experienţa ţa anterioară, ca să spunem aşa, în cărţile pe care

le-ai scris.

Dând din umeri, el îşi ridică ceaşca.

— Poate că pur şi simplu nu văd rostul la a te uita în spate.

— Întotdeauna am avut senzaţia că nu ai o imagine clară a ceea ce se întâmplă în urma ta, dacă nu arunci, din când în când, o privire peste umăr.

— Mie îmi plac surprizele. Iar dacă viitorul este deja scris, de ce să-mi mai pese?

— Surpriza există pentru că viitorul nu este niciodată exact aşa cum crezi. Tu însă eşti tânăr, rosti ea, afişând un zâmbet matern. Vei învăţa singur aceste lucruri. Foloseşti o hartă când călătoreşti?

— Sigur.

— Vezi, aşa este. Trecut, prezent, viitor. Totul este înscris pe hartă. Iris îşi prinse buza de jos cu dinţii şi luă, pe vârful linguriţei, zahăr pentru ceai. Să zicem că-ţi stabileşti o rută. Unii oameni nu se abat de la ea orice ar fi. Nu încearcă să exploreze un drum lăturalnic, nu fac nici o oprire neplanificată, ca să admire un apus de soare. Îmi este milă de ei, murmură ea. Cum se mai vaită când sunt forţaţi să facă un ocol! Celor mai mulţi însă le place un pic de aventură. Faptul că-ţi ştii clar destinaţia finală nu trebuie să-ţi strice bucuria călătoriei. Poftim ceaiul, Johnny dragule.

— Fii binecuvântată, Iris.

— L-am pus şi puţin lapte, aşa cum îţi place ţie.

— Aş fi pierdut fără ea, îi zise Carstairs lui Gray. Oh, se pare că vom avea musafiri.

Gray privi spre uşa de la bucătărie, în clipa în care Murphy o deschise. Con se năpusti primul,se aşează la picioarele lui Gray şi-şi puse capul în poala acestuia. Când Gray ridică mâna să mângâie câinele, zâmbetul lui pieri.

— Ce este? întrebă Carstairs. El se pomeni sculându-se, brusc, în picioare, mişcând masa şi făcând ceştile de pe ea să zornăie. Figura lui Murphy era serioasă, iar ochii lui întunecaţi. Ce s-a întâmplat?

— Un accident. Brianna a fost rănită.

— Cum, adică, rănită? întrebă el, acoperind murmurul deznădăjduit.al lui Iris.

— M-a sunat Maggie. S-a produs un accident când Brie a încercat să iasă din parcare, ca să *se* îndrepte spre magazinul unde o aştepta ea şi copilul. Murphy îşi scoase şapca, după cum îi era obiceiul, şi-i strânse între degete cozorocul. Am să te duc eu în Galway. Este internată la spital.

— La spital! încremenit, Gray simţi cum sângele i se scurge din vene. Cum îi este? Cât de rău este rănită?

— Maggie nu ştia sigur. Nu credea să fie prea rău, dar aştepta veşti. Te duc în Galway, Grayson. M-am gândit sa luăm maşina ta. Este mai rapidă.

— Îmi trebuie cheile. Mintea îi era înceţoşată, năucită. Trebuie să aduc cheile.

— Să nu-l laşi să conducă, rosti Iris când Gray ieşi din încăpere.

— Nu, doamnă, n-am să-l las.

Murphy nu trebui să depună prea mult efort ca să-l convingă. Pur şi simplu, luă cheile din mâna lui Gray şi se urcă în spatele volanului. Deoarece. Gray era tăcut, el se concentră să evite viteza maximă, pe care putea să o atingă *Mercedes*-ul. Altădată, poate, el ar fi apreciat felul în care silenţioasa maşină răspundea comenzilor. Acum, pur şi simplu se folosea de acest lucru.

Lui Gray călătoria îi părea fără sfârşit. Deşi minunatul peisaj trecea în viteză pe lângă ei, el avea senzaţia că nu înaintau deloc. Era ca un film de desene animate, se gândi el, tulburat, care se tot derula, secvenţă cu secvenţă, în timp ce el nu făcea decât să stea.

Şi să aştepte.

Ea n-ar fi plecat dacă el n-ar fi bătut-o la cap. El insistase ca ea să se ducă în oraş, să-şi ia o zi liberă. Se dusese în Galway şi acum era… Dumnezeule, el nu ştia cum îi era ei, cum se simţea, şi nu suporta să şi-o imagineze.

— Ar fi trebuit să mă duc cu ea.

Conducând cu aproape o sută patruzeci de

kilometri pe oră, Murphy nu se întoarse să-l privească.

— Îţi faci mai rău dacă gândeşti aşa. Nu mai avem mult şi ajungem. Vom vedea, pe urmă, ce este de făcut.

— Eu i-am cumpărat nenorocita aia de maşină.

— Adevărat. Gray nu are nevoie de compasiune, îşi zise Murphy, ci de încurajare. Dar nici n-ai condus-o tu pe cea care a lovit-o. După judecata mea, dacă ar fi fost în hârbul ăla rugint pe care îl avea, lucrurile ar fi fost mult mai grave acum.

— Nu ştim cât de grave sunt.

— Vom şti în curând. Aşa că nu te pierde cu firea până nu vom afla. El intră în oraş, încetini şi se încadră în traficul aglomerat. Este posibil ca ea să fie bine şi noi să ne fi făcut probleme de pomană.

Murphy parcă în faţa spitalului. Abia apucară să se dea jos din maşină şi să se îndrepte spre intrare, că-l şi zăriră pe Rogan plimbându-se cu copilul.

— Brianna. Atât reuşi Gray să rostească.

— Este bine. Vor să o ţină noaptea asta, însă este bine.

Vestea îl făcu pe Gray să nu-şi mai simtă picioarele, astfel că el îl apucă pe Rogan atât ca să se echilibreze, dar şi ca să dea mai multă expresivitate cuvintelor lui.

— Unde este?

— Tocmai au dus-o într-o cameră, la etajul şase. Maggie este cu ea. Când am venit, am adus-o şi pe mama ei şi pe Lottie. Acum sunt toate sus. Ea… El se întrerupse, împiedicându-l pe Gray să se avânte spre intrarea spitalului. Este lovită şi cred că suferă mai mult decât lasă să se vadă. Doctorul însă ne-a spus că a fost foarte norocoasă. Are câteva vânătăi de la centura de siguranţă, care a împiedicat să se întâmple lucruri mai grave. Are umărul luxat, şi de aici i se trage durerea cea mai mare. Are un cucui la cap şi nişte tăieturi. Vor sa o ţină sub supraveghere douăzeci şi patru de ore.

— Trebuie să o văd.

— Ştiu. Rogan nu-şi părăsi poziţia. Însă ea nu are nevoie să vadă cât de supărat eşti; va pune totul la inimă şi-şi va face griji.

— În regulă. Făcând efort să-şi capete echilibrul, Gray îşi apăsă ochii cu degetele. În regulă. Vom fi calmi, dar va trebui să o văd.

— Merg şi eu cu tine, rosti Murphy, luând-o înainte. Urmându-şi propriul sfat, el nu spuse nimic până nu ajunseră la lift.

— De ce sunt cu toţii aici? întrebă Gray, când uşile liftului se deschiseră. De ce sunt toţi aici – Maggie, mama ei, Rogan, Lottie – dacă ea este bine?

— Fac parte din familie. Murphy apăsă pe

butonul etajului şase. Unde altundeva să fie? Acum vreo trei ani, mi-am rupt un braţ şi mi-am spart capul jucând fotbal. Nu apucam să scap de o soră, că cealaltă era la uşa mea. Mama a rămas cu mine vreo două săptămâni, cu toate că eu am făcut tot ce am putut ca să o trimit la ea acasă. Dar să-ţi spun drept, îmi plăcea că toţi roiau în jurul meu. Să nu ieşi ca o vijelie, îl preveni Murphy, când liftul se opri. Surorile medicale irlandeze sunt foarte drastice. Ah, uite-o şi pe Lottie.

— Dumnezeule, cred că aţi zburat până aici. Femeia se apropie de ei, zâmbind asigurător. Brianna este bine, i se acordă o grijă deosebită. Rogan a aranjat să fie dusă într-o rezervă, ca să aibă linişte şi intimitate. Ea nici nu concepe să nu plece acasă, însă cu comoţia pe care a avut-o, medicii, vor s-o ţină sub supraveghere.

— Comoţie?

— Una uşoară, dragă, îl linişti ea, conducându-i pe hol. Se pare că nu şi-a pierdut cunoştinţa decât câteva momente. A fost destul de lucidă ca să spună pazniculuiparcării unde o aştepta Maggie. Ei, Brianna, ţi-au sosit alţi vizitatori.

Din toată încăperea, Gray nu o văzu decât pe Brianna, albă între cearceafurile albe.

Oh, Gray, Murphy, n-ar fi trebuit să veniţi atâta drum. Nu peste mult timp voi pleca acasă.

— N-o să pleci nicăieri, se auzi glasul ferm al

lui Maggie. Rămâi aici peste noapte.

Brianna vru să o contrazică, scuturând din cap, însă durerea o făcu «a se răzgândească.

— Nu vreau să-mi petrec noaptea aici. N-am decât nişte cucuie şi nişte zgârieturi. Oh, Gray, maşina! îmi pare rău pentru ea. Aripa s-a îndoit, farul s-a spart, iar..

— Vrei să taci şi să mă laşi să mă uit la tine? El îi luă mâna şi i-o ţinu.

Brianna era palidă. O vânătaie i se conturase de-a lungul pometului. Deasupra sprâncenei, în dreptul tâmplei, avea un pansament alb, simplu. Pe dedesubtul largii cămăşi de spital, el văzu alte bandaje, înfăşurate în jurul umărului.

Deoarece mâna începuse să-i tremure, el şi-o retrase şi şi-o afundă în buzunar.

— Ai dureri. Se vede în ochii tăi.

— Capul mă supără. Ea schiţă un zâmbet şi-şi atinse cu degetul pansamentul de pe frunte. Am senzaţia că am fost doborâtă de o întreagă echipă de rugby.

— Ar trebui să-ţi dea ceva.

— Îmi vor da, dacă voi avea nevoie.

— Îi este frică de injecţii, rosti Murphy şi se aplecă să o sărute uşor. Bucuros că o vedea întreagă, el afişă un zâmbet larg, ştrengăresc. Îmi amintesc cum te auzeam urlând, Brianna Concannon, când eu şedeam în sala de aşteptare, de la cabinetul doctorului Hogan, iar ţie ţi se

făcea injecţie.

— Nu mi-e ruşine să recunosc. Cumplite lucruri mai sunt şi acele astea. Nu vreau să mă mai împungă şi ele mai mult decât sunt împunsă. Vreau să merg acasă.

— O să rămâi acolo unde eşti, rosti Maeve, dintr-un scaun aflat lângă fereastră. Nu-i mare grozăvie să ţi se facă o injecţie, două, după spaima pe care ne-ai tras-o.

— Mamă, nu-i vina Briannei că americanul ăla tâmpit nu şi-a adus aminte pe ce parte a drumului să conducă.

Gândul o făcu pe Maggie să-şi încleşteze dinţii. Iar ei, fir-ar să fie, nu s-au ales decât cu nişte zgârieturi.

— Nu trebuie să fii aşa dură. A fost o greşeală, o greşeală care i-a înspăimântat de moarte. Durerea pulsatoare din capul Briannei se intensifică la gândul unei dispute verbale. Voi rămâne dacă trebuie, dar aş vrea să-l mai rog o dată pe doctor.

— Mai bine l-ai lăsa pe doctor în pace şi te-ai odihni, aşa cum ţi-a spus. Maeve se ridică în picioare. Asta nu este odihnă cu atâta lume în jur. Margaret Mary, e timpul să-ţi duci copilul acasă.

— Nu vreau ca Brie să rămână singură aici, spuse Maggie.

— Rămân eu. Gray se răsuci şi întâlni privirea

neclintită a lui Maeve. Rămân eu cu ea.

. Femeia ridică un umăr.

— Sigur, nu mă priveşte ce faci. Noi nu ne-am servit ceaiul, rosti ea. Eu şi Lottie vom lua, jos, ceva, până ce Rogan va hotărî cum să ne ducă acasă. Să faci ce ţi se spune, Brianna, şi să nu te dai în spectacol.

Maeve se aplecă, puţin cam ţeapăn, şi sărută obrazul nevătămat al Briannei.

— Întotdeauna te-ai vindecat repede, aşa că nu mă aştept ca de data asta să fie altfel. După ce degetele ei zăboviră, o clipă, acolo unde buzele o atinseră, Maeve se răsuci şi ieşi grăbită, strigând-o pe Lottie s-o urmeze.

— În drum spre spital, a rostit două rugăciuni, murmură Lottie. Odihneşte-te. După ce o sărută, femeia o apucă spre uşă.

— Ah! Maggie expiră prelung. Sper că Grayson va avea grijă să te comporţi frumos. Acum, am să mă duc să-l caut pe Rogan, ca să vedem cum le ducem, pe mama şi pe Lottie, acasă. Am să mă întorc când vom fi gata de plecare, să văd dacă Gray nu are nevoie de ajutor.

— Merg şi eu cu tine, – Maggie. Murphy bătu uşor genunchiul Briannei, acoperit de cearceaf. Dacă vin să te înţepe, întoarce capul într-o parte şi închide ochii. Eu aşa fac.

Ea chicoti şi, când toţi plecară, îşi ridică privirea spre Gray.

— Aş vrea să stai jos. Ştiu că eşti supărat.

— Nu, nu sunt. El se temea să se aşeze, ca nu cumva acesta să fie un pas spre prăbuşirea, în nesimţire, pe podea. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat, dacă te simţi în stare să-mi povesteşti.

— S-a petrecut totul foarte repede. Copleşită de durere şi disconfort, ea închise ochii, pentru o clipă. Am cumpărat prea multe ca să le putem duce, aşa că eu am plecat să iau maşina şi să vin cu ea la magazinul în faţa căruia mă aştepta Maggie. În clipa în care am vrut să ies din parcare, am auzit pe cineva strigând. Era portarul. El văzuse cealaltă maşină venind spre mine. Nimeni nu putea să mai facă ceva. Nu mai era timp. M-a lovit într-o parte. Ea vru să-şi schimbe poziţia, însă umărul protestă. Urma ca maşina să fie remorcată şi să fie dusă undeva. Însă nu-mi amintesc unde.

— Nu are importanţă. O să ne ocupăm de ea mai târziu. Te-ai lovit la cap. El se aplecă tandru şi-şi apropie degetele de bandaj.

— Cred că da, pentru că următorul lucru, pe care mi-l amintesc, este că se strânsese mult lume în jur şi că americanca plângea şi mă întreba dacă mă simt bine. Soţul ei se dusese să cheme o ambulanţă. Eu eram năucită. Cred că am rugat ca cineva să se ducă să o aducă pe sora mea, apoi pe toţi trei – pe Maggie, pe copil şi pe mine – ne-au urcat într-o ambulanţă. Ea nu mai

spuse că pierduse mult sânge – suficient să o îngrozească – până ia intervenţia felcerului. Îmi pare rău că Maggie n-a putut să vă spună mai mult, când a sunat. Dacă ar fi aşteptat ca doctorul să termine examinarea, v-ar fi scutit de multe griji.

— M-aş fi îngrijorat, oricum. Nu cred. „nu pot… El închise ochii şi încercă să-şi găsească, disperat, cuvintele. Îmi este greu să mă împac cu ideea că eşti rănită.

— Nu sunt decât nişte zgârieturi şi nişte cucuie.

— Şi o comoţie, un umăr scos. Pentru binele amândurora, el se trase în spate. Spune-mi, este adevăr sau legendă, când se spune că, dacă ai o comoţie şi adormi, s-ar putea să nu te mai trezeşti niciodată?

— Este legendă. Ea surâse din nou. Dar mă gândesc să stau trează vreo zi, două, aşa, pentru orice eventualitate.

— Atunci, vei vrea să-ţi ţină cineva companie.

— Îmi place să-mi ţină cineva de urât. Cred că aş înnebuni să stau singură, în patul ăsta, fără să fac ceva, fără să văd pe cineva.

— Cum este cu instalaţia asta? Atent să nu o atingă, el se aşeză pe marginea patului. Mâncarea se absoarbe probabil pe-aici. Este regula fiecărui spital din toate ţările dezvoltate. Am să mă duc afară să cumpăr ceva de mâncare.

Vom lua masa împreună.

— Mi-ar face plăcere.

— Şi dacă vor veni să-ţi facă vreo injecţie, am să-i bat eu.

— Nu m-aş supăra deloc. Vrei să mai faci ceva pentru mine?

— Spune.

— Vrei să o suni pe doamna O'Malley? Am un egrefin care trebuie pus pe grătar, pentru cină. Ştiu că Murphy va avea grijă de Con, însă trebuie ca cineva să se ocupe şi de familia Carstairs. În plus, mâine mai sosesc nişte oaspeţi.

Gray ridică mâna ei până în dreptul buzelor şi apoi îşi sprijini arcada de ea.

— Nu-ţi mai face probleme. Lasă-mă să-ţi port eu de grijă.

Era pentru prima dată în viaţă când el rostise o astfel de cerere.

Capitolul 23

Când Gray se întoarse cu mâncarea, camera de spital a Briannei arăta ca o grădină. Rămurele de trandafiri şi liliac, lujeri de frezie şi lupin, margarete şi garoafe împodobeau fereastra şi noptiera de lângă pat.

Ca să vadă mai bine, Gray schimbă poziţia enormului buchet pe care îl adusese şi scuturã

din cap.

— Se pare că astea sunt inutile.

— Oh, nu, nu sunt. Sunt minunate. Zău, atâta deranj doar pentru un cucui. Ea apucă buchetul cu mâna nevătămată, ca şi când ar fi luat un copil, şi-şi aplecă faţa în el. Îmi plac foarte mult. Maggie şi Rogan le-au adus pe-astea, iar Murphy, pe astea. Cele de aici au fost trimise de familia Carstairs. Drăguţ din partea lor, nu-i aşa?

— Au fost foarte îngrijoraţi. Gray aşează pe pat o pungă mare din hârtie. Trebuie să-ţi spun că îşi vor mai prelungi şederea cu o zi, două, în funcţie de cât vei rămâne tu aici.

— Foarte bine. Însă mâine, eu voi pleca de aici, chiar dacă va trebui să cobor pe fereastră. Brianna aruncă o privire nostalgică pungii. Chiar ai adus mâncare acolo?

— Da. Am reuşit să mă strecor cu ea pe sub privirea vulturească a surorii de la intrare.

— A, doamna Mannion! Este înfricoşătoare, nu-i aşa?

— Mă sperie. El îşi trase un scaun lângă pat şi, aşezându-se, începu să scormonească prin pungă. Poftă bună, îşi zise el, oferindu-i un burger. Oh, stai să le pun pe-astea deoparte. El se ridică din nou şi-i luă buchetul din mână. Cred că trebuie să le pun în apă, nu-i aşa? Poftim, ia de mănâncă, o îndemnă el scoţând o punguţă de cartofi prăjiţi. Mă duc să caut o vază.

Când el plecă, ea încercă să-şi schimbe poziţia, ca să vadă ce mai era în punga pe care el o pusese pe podea, însă umărul o făcu să se mişte cu stângăcie. Revenind la poziţia iniţială, ciuguli din burger şi încercă să nu se bosumfle. Zgomotul paşilor îi readuse zâmbetul pe faţă.

— Unde vrei să le pun? întrebă Gray.

— Oh, pe măsuţa de colo. Da, sunt minunate. Ţi se răceşte mâncarea, Gray.

El se încruntă şi, aşezându-se din nou, îşi scoase porţia din pungă.

— Te simţi mai bine?

— Nu mă simt atât de rău ca să fiu astfel răsfăţată, dar sunt bucuroasă că ai rămas să iei masa cu mine.

— Este doar începutul, iubito. El îi făcu cu ochiul şi, ţinând într-o mână burgerul pe jumătate mâncat, scotoci cu cealaltă prin pungă.

— Oh, Gray, o cămaşă de noapte! Una adevărată. Era simplă, albă, din bumbac, şi îi aduse Briannei lacrimi de mulţumire în ochi. Nu pot să-ţi spun cât de recunoscătoare îţi sunt. Lucrurile astea, care ţi le dau aici, sunt groaznice.

— Am să te ajut să te schimbi după ce mâncăm. Şi mai am ceva.

— Papuci! Oh, şi o perie. Slavă cerului!

— De fapt, nu pot să-mi asum întregul merit. A fost ideea lui Maggie.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi.

— Am aflat că bluza ţi s-a pătat. De la sânge, îşi aminti el că-i zisese Maggie; tăcu o clipă ca să-şi recapete stăpânirea de sine. De asta ne vom ocupa mâine, dacă te vor externa, la să mai vedem ce mai este aici? O periuţă de dinţi, o cutiuţă din crema pe care o foloseşti mereu. Aproape că am uitat de băuturi. El îi oferi o cutie din carton, cu o fantă de plastic pe capac şi un orificiu pentru pai. Mi s-a spus că este un vin deosebit.

— Te-ai gândit la toate.

— Absolut. Chiar şi la distracţie.

— Oh, o carte!

— Un roman de dragoste. Am văzut că ai multe acasă.

— Îmi plac. Ea nu avu puterea să-i spună că durerea de cap avea să-i facă cititul imposibil. Te-ai deranjat mult.

— N-am tras decât o vâjâială prin magazine. Încearcă să mai mănânci puţin.

Ascultătoare, ea muşcă dintr-un cartof prăjit.

— Când vei ajunge acasă, te rog să-i mulţumeşti doamnei O’Malley din parte mea şi să-i spui să nu se deranjeze cu spălatul.

— N-am să mă duc acasă până nu vei veni şi tu.

— Dar nu poţi să rămâi aici toată noaptea.

— Ba pot. Gray îşi termină burgerul, mototoli hârtia şi o aruncă în coşul de gunoi. Am un plan,

zise el.

— Grayson, trebuie să te duci acasă. Să te odihneşti.

— Uite care este planul, rosti el, ignorând-o. După orele de vizită, am să mă ascund în baie, până se linişteşte tot. Vor trece, probabil, cu curăţenia prin saloane, aşa că voi aştepta să se termine şi vizita medicilor.

— Este absurd.

— Nu, va merge. Apoi se vor stinge luminile, iar tu vei fi sta cuminte sub pătură. Atunci, îmi voi face eu apariţia.

— Şi vom sta pe întuneric toată noaptea? Gray, nu sunt pe patul de moarte. Vreau să te duci acasă.

— Nu pot. N-o să stăm pe întuneric. Zâmbind strengăreşte, el scoase din pungă ultima achiziţie. O vezi? Este o veioză. Pentru citit, care se foloseşte ca să nu-ţi deranjezi partenerul, când vrei să citeşti până mai târziu.

Uluită, ea scutură din cap.

— Ţi-ai pierdut minţile.

— Dimpotrivă, sunt extraordinar de deştept. Astfel, nu voi sta acasă făcându-mi griji din pricina ta, iar tu nu vei sta aici singură şi copleşită de gânduri. Am să-ţi citesc până vei adormi.

— Să-mi citeşti? repetă ea, în şoaptă. O să-mi citeşti tu mie?

— Sigur. Doar n-o să te las să te concentrezi la literele astea mici, când ai suferit o comoţie, nu-i aşa?

— Nu. Ea nu-şi aminti să fi existat ceva în viaţa ei, care s-o fi impresionat mai mult. Ar trebui să insist să pleci, dar vreau foarte mult să rămâi.

— Înseamnă că amândoi avem aceeaşi dorinţă. Ştii, prezentarea de pe coperta din spate sună destul de bine. *O alianţă fatală,* citi el. *Karina nu avea să fie niciodată îmblânzită. Frumoasa cu părul ca văpaia focului, cu chip de zeiţă şi suflet de războinic este dispusă să facă orice, ca să răzbune moartea tatălui ei. Chiar să se căsătorească şi să se culce cu duşmanul ei cel mai înverşunat.* Gray ridică o sprânceană şi zise: Dată naibii, Karina asta. Dar nici eroul principal nu este mai prejos. *Lan nu avea să se predea niciodată. Neînfricatul şi temutul conducător scoțian era hotărât să-şi apere pământul şi femeia. Duşmani de moarte, iubiţi nedespărțiți, ei formează o alianţă care îi va duce spre destin, trecându-i prin pasiune.*

Gray răsfoi cartea până ajunse la prima pagină, apoi întinse alene mâna după un cartof prăjit.

— Pare destul de bună, nu? Şi ei arată destul de bine. Vezi, acţiunea se petrece în Scoţia, în secolul al doisprezecelea. Karina este singurul copil al unui nobil văduv. El nu s-a impus prea mult asupra ei. L-a dat mult frâu liber, aşa că ea

ştie o serie de lucruri specifice bărbaţilor. Mânuieşte sabia şi arcul şi vânează. S-a pus însă la cale un complot cumplit, căruia i-a căzut victimă tatăl ei. Ea devine astfel moştenitoarea pământului şi prada nemernicului hain. Însă Karina nu este proastă.

Brianna zâmbi şi atinse mâna Iu Gray.

— Ai citit-o?

— Am răsfoit-o când aşteptam la casă să o plătesc. Are o scenă erotică incredibilă, la pagina două sute unu. O să ajungem şi acolo. Dar, după ce-ţi vor lua tensiunea, căci nu vrem să ţi-o găsească mare. Mai bine am scăpa şi de dovezile astea de aici. El adună ambalajele cinei introduse pe furiş.

Abia apucă să le ascundă în pungă, că uşa se deschise. În prag apăru sora Mannion, mare cât un fundaş de rugby.

— Orele de vizită sunt pe sfârşite, domnule Thane.

— Da, doamnă.

— Domnişoară Concannon, cum te mai simţi? Ai ceva ameţeli, greţuri, tulburări de vedere?

— Nu, absolut nimic. Mă simt bine. De fapt, voiam să vă întreb dacă…

— Asta este bine, foarte bine. Sora Mannion respinse, cu mare tact, aşteptata cerere de externare şi făcu nişte însemnări pe fişa de la capul patului. Ar trebui să încerci să dormi puţin.

O să te controlăm la noapte, din trei în trei ore. Cu mişcări scurte, ea aşează o tavă pe noptieră.

Briannei îi fu de ajuns o privire, ca să păleascâ.

— Ce-i asta? Ţi-am spus că mă simt bine. N-am nevoie de injecţie. Nu vreau să-mi faci nici o injecţie. Grayson!

— Îhî, ah… Privirea de oţel pe care sora Mannion i-o aruncă, îl făcu pe Gray să se bâlbâie.

— Nu este o injecţie. Nu trebuie decât să-ţi luăm puţin sânge.

— Pentru ce? Lăsând la o parte orice urmă de demnitate, Brianna se trase în spate. Am pierdut şi aşa destul. Luaţi din acela.

— Hai, lasă aiurelile şi dă-mi braţul.

— Brie, uită-te aici. Gray îşi împleti degetele cu ale ei. Uită-te la mine. Ţi-am povestit când am fost prima dată în Mexic? M-am unit cu nişte tipi şi am ieşit în larg, cu barca lor. Asta se întâmpla în Golful Mexic. Era nemaipomenit. Aer înmiresmat, apa de un albastru cristalin. La un moment dat, am văzut o mică baracudă înotând lângă babord. Cu coada ochiului, el observă cum sora Mannion înfipse acul sub pielea Briannei şi simţi că-i vine rău. Oricum, continuă el, în pripă, unul din tipi s-a dus să-și aducă aparatul foto. S-a întors repede şi, când s-a aplecat peste balustradă, baracuda-mamă sare din apă. Parcă ar fi fost un cadru de film oprit. S-a uitat fix în obiectivul aparatului şi a zâmbit, afişându-şi

dinţii mari. Parcă ar fi pozat. Apoi a plonjat în apă, şi-a luat puiul şi s-au depărtat.

— Inventezi.

— Jur că-i adevărat, rosti el, minţind. Tipul a reuşit să facă poza şi cred că a vândut-o celor de la *National Geographic,* sau celor de la *Enquirer.* Ultima dată când am auzit de el, se spunea că era din nou în Golful Mexic, sperând repetarea experienţei.

— Gata. Sora apăsă un tampon în îndoitura cotului Briannei. Cina va sosi îndată, domnişoară, însă nu ştiu dacă vei mai putea să mănânci, dat fiind faptul că deja ai servit un hamburger.

— Ah, nu, mulţumesc, oricum. Cred că acum mă voi odihni.

— Cinci minute, domnule Thane.

Grayson se scărpină în bărbie când uşa se închise în urma femeii.

— Cred că n-am prea dus-o.

De astă dată, Brianna se îmbufnă.

— Ai spus că o. Să-i baţi dacă vor veni cu ace.

— Dar ea era cu mult mai mare decât mine. El se aplecă şi o sărută uşor. Sărăcuţa de tine!

Brianna bătu cu degetul în poza de pe coperta cărţii care şedea pe pat, lângă ea.

— Lan n-ar fi ezitat o clipă.

— Păi bine, măi, nu vezi ce bine făcut este? Ar putea să se lupte cu un armăsar. Eu n-aş putea

niciodată să devin Lordul Misterios.

— Eu. Te accept şi aşa. Auzi la tine, baracuda zâmbitoare, rosti ea şi râse. Cum de-ţi vin în minte asemenea chestii?

— Talentul, dragă, talentul. Gray se duse la uşă şi privi pe furiş afară. N-o văd pe nicăieri. Am să închid lumina şi am să mă ascund în baie. O să aşteptăm zece minute.

El îi citi Briannei două ore purtând-o prin romanticele şi primejdioasele aventuri ale Karinei şi ale lui Ian. Din când în când, o atingea pe mână, prelungind contactul cât de mult putea.

Ea ştia că avea să-şi amintească mereu timbrul vocii lui, felul în care graseia dialogurile, în maniera specific scoţiană, ca s-o amuze, felul în care arăta, felul în care faţa lui era luminată de micuţul bec, ochii rămânându-i întunecaţi, iar pometii umbriţi.

Era eroul ei, se gândi ea. Acum şi pentru totdeauna. Închizând ochii, Brianna se lăsă în mrejele cuvintelor rostite de el.

— Eşti a mea. Ian o cuprinse în braţe, în braţele puternice care tremurau de dorinţa ce îl învăluia. Legal şi de drept, eşti a mea. Iar din această zi, din această clipă, Karina, mă leg prin jurământ de tine.

— Şi tu eşti al meu, Ian! Cutezătoare, ea îşi răsfiră degetele prin părul lui şi-l trase mai

aproape. Eşti al meu, Lord Misterios?

— Nimeni nu te-a iubit vreodată mai mult ca mine. El se jură. Şi nimeni nu avea să o facă de acum încolo.

Brianna adormi, dorindu-şi ca acele cuvinte, citite de Gray, să fi fost ale lui.

Gray o privi, dându-şi seama, după respiraţia ei regulată, că somnul o furase. El îşi îngădui atunci să-şi ascundă faţa în mâini. Îşi promise că avea să privească totul mai senin, însă încordarea nu-i dădea pace.

Ea nu era grav rănită. Şi, deşi îşi reamintea toate acestea destul de des, el nu putea să se descotorosească de groaza care pusese stăpânire pe el, în clipa în care Murphy intra în bucătărie.

Nu voia ca ea să zacă în spital, rănită şi bandajată. Nu voia să şi-o imagineze suferind, în vreun fel. Acum avea să ţină minte mereu, avea să ştie mereu că ei i se putea întâmplă ceva. Că era posibil ca ea să nu fredoneze mereu prin bucătărie sau să-şi îngrijească florile, aşa cum îi plăcea lui.

Îl înfuria faptul că avea să ia cu el această imagine, alături de toate celelalte. Şi cel mai mult îl înfuria faptul că ajunsese să simtă un asemenea ataşament, că ştia sigur că aceste imagini nu aveau să piară, aşa cum se întâmplase cu altele, cu sute dintre acelea.

El avea să şi-o amintească pe Brianna şi

această legătură avea să-i îngreuneze plecarea. De aceea era necesar să o facă repede.

Se tot gândi la acest lucru cât aştepta ca noaptea să treacă. Ori dă câte ori venea câte o soră să o controleze pe Brianna, el asculta întrebările murmurate ale primei şi răspunsurile somnoroase ale celeilalte. La un moment dat, când el se afla în ascunzătoarea lui, Brianna îl strigă încet.

— Culcă-te din nou. El îi dădu la o parte părul de pe frunte. Nu este încă dimineaţă.

— Grayson! mai eşti aici?

— Da. El o privi, încruntându-se. Sunt aici.

Când Brianna vorbi din nou, se luminase. Uitând, ea vru să se ridice, însă durerea surdă din umăr o trezi la realitate. Mai mult supărată decât suferindă, ea îşi atinse bandajul de la cap şi se uită în jur după Gray.

Spera să fi găsit şi el vreun pat sau vreo canapea liberă, în sala de aşteptare, ca să se odihnească puţin. Zărind florile aduse de el, surâse şi-şi dori să-i fi spus să le fi aşezat mai aproape, ca să le fi putut atinge.

Îndepărtându-şi puţin cămaşa, ea îşi muşcă buzele. Un curcubeu de vânătăi descria un arc ce trecea peste oasele pieptului, coborând spre spate, urmând traiectoria centurii de siguranţă, care o ţinuse de scaun. Văzându-le, ea fu

recunoscătoare că Gray o ajutase să-şi schimbe cămaşa pe întuneric.

Nu era drept, se gândi ea. Nu era drept ca ea să arate atât de groaznic, în aceste ultime zile care le mai aveau de petrecut împreună. Voia să fie frumoasă, pentru el.

— Bună dimineaţa, domnişoară Concannon. Deci te-ai trezit. O soră intră în încăpere, radiind toată de zâmbete, tinereţe şi sănătate. Briannei îi venea să o urască.

— Da, m-am trezit. Când va veni doctorul ca să mă externeze?

— Oh, îşi va face vizita curând, nu te îngrijora. Sora Mannion mi-a spus că ai avut o noapte liniştită. În timp ce vorbea, femeia fixă de braţul Briannei manşonul aparatului de tensiune şi-i puse, sub limbă, un termometru. Ceva ameţeli? Bine, foarte bine, rosti ea când Brianna scutură din cap. Sora îi luă tensiunea, înclină din cap aprobator, îi scoase apoi termometrul şi, citindu-l, încuviinţă din nou, tăcută. Păi, atunci te simţi bine, nu-i aşa?

— Sunt gata să plec acasă.

— Sunt convinsă, că abia aştepţi. Sora dumitale a sunat de dimineaţă şi un oarecare domn Biggs. Un american. A spus că este cei care te-a accidentat.

— Da.

— L-am asigurat pe amândoi că eşti în

refacere. Umărul te mai doare?

— Puţin.

— Poţi să iei ceva pentru asta, rosti femeia, citind fişa.

— Nu vreau injecţie.

— Pe cale bucală, zise sora, zâmbind. Micul dejun va sosi în câteva momente. Oh, sora Mannion mi-a spus că vei avea nevoie de două tăvi. Una pentru un domn Thane. Amuzată de glumă, femeia privi spre baie. Am să plec într-o clipă, domnule Thane, aşa că poţi ieşi din ascunzătoare. Mi-a spus că este cel mai chipeş bărbat pe care l-a văzut, se adresă Briannei.

— Într-adevăr, este.

— Norocul dumitale. Am să-ţi aduc ceva pentru durere.

Când uşa se închise din nou, Gray ieşi din baie, încruntându-se.

— Ce naiba, femeia aia a avut radar?

— Chiar ai fost aici? Oh, Gray, am crezut că ţi-ai găsit un loc unde să te culci. Ai stat treaz toată noaptea?

— Sunt obişnuit să nu dorm noaptea. Hei, arăţi mai bine. El se apropie, încruntătura de pe chip dispărându-i. Sincer, arăţi mai bine.

— Nu vreau să mă gândesc la cum arăt, însă tu arăţi obosit.

— Dar nu mă simt obosit, mă simt flămând, rosti el, apăsându-şi stomacul cu mâna. Cu ce

crezi că ne vor hrăni?

— Doar n-o să mă duci în braţe, până în casă.

— Sigur că o să te duc. Gray ocoli maşina şi deschise portiera din dreptul locului de lângă şofer. Doctorul a spus că poţi merge acasă, dacă iei totul uşurel, te odihneşti în fiecare după-amiază şi eviţi ridicatul lucrurilor grele.

— Păi, n-am ce să ridic aici.

— Tu nu, însă eu da. Atent la umărul ei, el îşi strecură un braţ pe după spatele ei şi un altul pe sub genunchii ei. Femeilor acest lucru li se pare romantic.

— Da, în circumstanţe diferite. Eu pot să merg, Grayson. Nu este nimic în neregulă cu picioarele mele.

— Absolut nimic. Sunt grozave. El o sărută pe nas. Nu ţi-am mai spus acest lucru şi altă dată?

— Nu cred că mi l-ai spus. Ea surâse, în ciuda faptului că el îi lovea, fără să vrea, umărul şi că vânătăile de pe piept o dureau. În definitiv, gândul conta. Păi, dacă tot vrei să faci pe Lordul Miserios, atunci să mă duci până înăuntru. Acolo mă aştept să mă săruţi. Bine de tot.

— Ai devenit groaznic de pretenţioasă de când te-ai lovit la cap. El parcurse aleea cu Brianna în braţe. Dar cred că va trebui să mă supun dorinţelor tale.

Înainte să ajungă în faţa uşii, aceasta se

deschise şi Maggie ieşi, grăbită.

— Iată-vă, în fine. Ni s-a părut că am aşteptat o veşnicie. Cum te simţi?

— Răsfăţată. Şi dacă n-o să fiţi atenţi, o să mă obişnuiesc aşa.

— Du-o înăuntru, Gray. Este ceva în maşină de care are nevoie?

— Vreun acru de flori.

— Le aduc eu. Maggie dispăruse, iar din salon îşi făcu apariţia familia Carstairs.

— Oh, Brianna, biata de tine! Am fost atât de îngrijoraţi. Eu şi Johnny aproape că n-am închis un ochi toată noaptea, gândindu-ne că zaci într-un spital. Locuri atât de depresive, spitalele astea. Nu pot să înţeleg cum de unii îşi aleg să lucreze în ele. Voi puteţi? Vrei un ceai, un ceai bun, rece? Sau altceva?

— Nu, mulţumesc, Iris, reuşi Brianna să rostească, când i se îngădui să vorbească. Îmi pare rău că v-am făcut griji. Este o nimica toată, zău aşa.

— Aiurea! Cum să fie o nimica, un accident de maşină şi o noapte petrecută la spital. O comoţie. Oh, te mai doare capul?

Începuse în acel moment.

— Suntem bucuroşi că te-ai întors acasă, interveni Carstairs, bătându-şi uşor nevasta pe mână ca s-o calmeze.

— Sper că doamna O’Malley s-a descurcat

bine.

— Este o comoară, te asigur.

— Unde vrei să pun florile astea, Brie? întrebă Maggie, din spatele unei păduri de buchete.

— Oh, păi…

— Am să le pun în camera fa, hotărî ea. Rogan va veni să te vadă de îndată ce se va trezi Liam. Să ştii că te-a sunat tot satul şi ai primit la prăjituri, că poţi să hrăneşti, o săptămână, un batalion.

— Uite-o pe fetiţa noastră! Ştergându-şi mâinile de un prosop, Lottie ieşi din bucătărie.

— Lottie, nu mi-am dat seama că eşti aici.

— Sigur că sunt. Am să mă ocup să fii îngrijită cum trebuie. Grayson, du-o direct în camera ei. Trebuie să se odihnească.

— Oh, dar nu vreau. Grayson, lasă-mă jos.

Gray însă îşi strânse încleştarea.

— Eşti în minoritate. Şi dacă nu te porţi cum trebuie, n-am să-ţi mai citesc continuarea cărţii.

— Este absurd! în ciuda protestelor, Brianna se trezi în camera ei, aşezată pe paf. Aş putea să mă întorc la spital.

— Ei, nu te prosti. Mă duc să-ţi aduc o ceşcuţă cu ceai, rosti Lottie, aranjându-i pernele şi netezindu-i cearceafurile. Apoi te vei culca puţin. Or să înceapă să curgă musafirii mai târziu şi trebuie să fii odihnită.

— Măcar, lasă-mă să-mi iau andrelele.

— Poate mai încolo. Gray, tu poţi să-i ţii de urât. Să ai grijă să stea cuminte.

Brianna îşi ţuguie buzele şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Du-te de aici, îi spuse ea. N-am nevoie de tine, dacă nu-mi iei apărarea.

— Aa… adevărul începe să iasă la iveală. Fixând-o cu privirea, el se rezemă confortabil de tocul uşii. Eşti o adevărată scorpie, nu-i aşa?

— O scorpie? Eu mă plâng că mă bruscaţi şi că mă comandaţi şi tu mă faci scorpie?

— Te îmbufnezi şi te plângi că eşti îngrijită. De asta eşti scorpie.

Brianna tăcu o clipă, apoi spuse:

— Bine, atunci sunt o scorpie.

— Trebuie să-ţi iei pastilele. El scoase din buzunar flaconul prescris şi se duse să-i aducă un pahar cu apă.

— Îmi dau o stare de somnolenţă, murmură ea, când el se întoarse întinzându-i o capsulă.

— Vrei să te prind de nas ca să te fac să deschizi gura şi să-ţi înghiţi medicamentul?

— Poftim! Eşti fericit?

— O să fiu când n-o să mai suferi.

Spiritul combativ o părăsi.

— Îmi pare rău, Gray. Mă port groaznic.

— Ai dureri mari. El se aşează pe marginea patului şi-i luă mâna. Am fost şi eu bătut zdravăn de câteva ori. Prima zi este de groază. A doua

este iad.

Ea oftă.

— Am crezut că o să fie mai bine şi sunt enervată că nu este aşa. Nu vreau să mă răstesc la tine.

— Uite-ți ceaiul, mieluşico. Lottie intră şi, tremurând, puse farfurioara în mâinile Briannei. Haide să-ţi scoatem pantofiorii, ca să te simţi mai bine.

— Lottie, îţi mulţumesc că ai venit.

— Oh, nu trebuie să-mi mulţumeşti. Eu şi doamna O'Malley o să ne ocupăm de toate la han, până te vei înzdrăvenii. Să nu-ţi faci nici un fel de griji. Femeia aruncă un pled peste picioarele Briannei. Grayson, ai grijă să se odihnească acum, da?

— Poţi fi sigură de acest lucru. Reacţionând din impuls, el se ridică şi o sărută pe Lottie pe obraz. Eşti o dulce, Lottie Sullivan.

— Oh, nu te mai prosti. Roşind de plăcere, femeia se întoarse la bucătărie.

— Şi tu eşti la fel, Grayson Thane, murmură Brianna. Un dulce.

— Oh, nu te mai prosti, rosti el şi, înclinând capul, continuă: Ştie să gătească?

Brianna pufni în râs cum, de altfel, el se şi aşteptase.

— Lottie este o gospodină excelentă şi, cu puţin efort, poate să te farmece cu o plăcintă cu

fructe. Dacă ai poftă de una.

— Am reţinut. Maggie a adus cartea. Eşti pregătită pentru un alt capitol din palpitanta poveste de dragoste medievală?

— Da, sunt.

— Noaptea trecută, când ţi-am citit, ai adormit, rosti el, dând paginile la carte. Care este ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

— Când el i-a spus că o iubeşte.

— Ei, n-ai pierdut prea mult.

— Nimeni nu uită când aude acest lucru, prima dată. Degetele lui răsfoiră paginile, se liniştiră, însă el nu răspunse. Înţelegătoare, Brianna îi atinse braţul. Nu trebuie să te îngrijorezi, Grayson. Ceea ce simt eu, pentru tine, nu trebuie să te îngrijoreze.

Însă îl îngrijora. Sigur că îl îngrijora. În plus. Mai era ceva, iar el credea că măcar atât putea să-i dăruiască.

— Mă umileşte, Brianna. El ridică spre ea acei ochi căprui, nesiguri. Şi mă nelinişteşte.

— Într-o zi, când îţi vei aminti prima zi când ai auzit aceste cuvinte, sper să-ţi facă mare bucurie. Mulţumită, sorbi din ceai şi zâmbi. Spune-mi o poveste, Grayson.

Capitolul 24

El nu plecă pe 1 iunie, aşa cum îşi propusese.

Nu putu. Ştia că ar fi trebuit. Dar i se păru nedrept, i se păru o mişelie să plece înainte de a fi sigur că Brianna era pe deplin refăcută.

Bandajele se dăduseră jos. Cercetase cu ochii lui rănile şi-i pusese gheaţă pe umflătura de la umăr. Suferise când o văzuse întorcându-se în somn şi provocându-şi disconfort. Se încrunta atunci când observa că exagera cu treaba.

Nu mai făcuse dragoste cu ea.

O dorise neîncetat. La început, se temuse că cea mai mică atingere i-ar pricinui durere. Apoi conchise că era mai bine aşa. Era un fel de succesiune a stărilor, se gândi el – iubit, prieten, amintire. Cu siguranţă avea să fie mai uşor pentru amândoi, dacă restul zilelor aveau să-l petreacă în prietenie şi nu în pasiune.

Cartea o terminase, dar nu o expediase. Se convinsese că trebuia să facă un mic ocol rapid, înainte de întoarcerea la New York, şi să-i predea, personal, Arlenei, manuscrisul. Când se gândea, din când în când, cum o rugase pe Brianna să plece cu el, pentru câteva zile, îşi spunea că era mai bine să facă totul uitat.

Pentru ea, desigur. El se gândea numai la ea.

Uitându-se pe fereastră, Gray văzu că Brianna lua rufele de pe sârmă. Părul lăsat liber îi era răvăşit de briza puternică. În spatele ei, sera, care fusese terminată, strălucea în razele

soarelui. Lângă ea, florile pe care le sădise se legănau şi dansau. O privi desfăcând un cârlig, împăturind o faţă de masă, trecând mai departe şi adunând cearceafurile înfoiate de vânt.

Brianna era ca o imagine de pe o ilustrată, se gândi el. Ceva ce personifica locul, spaţiul, viaţa. Zi după zi, an după an, ea avea să-şi agaţe rufele pe funie, ca să se usuce la soare şi vânt. Apoi avea să le strângă. La ea şi la toţi cei ca ea, repetiţia nu avea să se transforme în monotonie. Avea să fie o tradiţie, dătătoare de forţă şi de încredere în sine.

Tulburat, el ieşi afară.

— Îţi foloseşti braţul prea mult.

— Doctorul a spus că mişcarea îi face bine. Ea privi peste umăr. Zâmbetul, care arcui buzele ei, nu-i lumină şi privirea, iar acest lucru se întâmplă de zile. Gray se depărta de ea prea repede şi ea nu putea să ţină pasul cu el. Rareori mă mai doare. Este o zi minunată, nu-i aşa? Familia, pe care o am în gazdă, a plecat la plajă, la Ballybunion. Tata ne ducea şi pe noi din când în când acolo, ca să înotăm şi să mâncăm îngheţată la cornet.

— Dacă voiai să mergi la plajă, n-ar fi trebuit decât să spui. Te-aş fi dus eu.

Tonul din glasul lui o făcu să-şi încordeze spatele. Mişcările ei deveniră mai lente când luă de pe funie o faţă de pernă.

— Eşti foarte amabil, Grayson. Dar nu am timp pentru o călătorie la mare. Am treabă de făcut.

— Tot timpul nu. Faci decât să munceşti, explodă el. Te speteşti pentru acest loc. Dacă nu găteşti, freci, dacă nu freci, speli. Pentru Dumnezeu, Brianna, nu este decât o casă.

— Nu. Ea împături faţa de pernă şi o aşează cu grijă în coşul de nuiele. Acesta este căminul meu şi îmi face plăcere să gătesc în el, să-l frec, să spăl în el.

— Şi niciodată nu priveşti dincolo de aceste lucruri?

— Şi tu unde priveşti, Grayson Thane, de este atât de important? Ea îşi înăbuşi mânia clocotitoare. Cine eşti tu să mă critici că-mi fac căminul meu?

— Este un cămin, sau o capcană?

Ea se răsuci atunci, privirea nefiindu-i nici caldă, nici rece, ci plină de durere.

— Aşa gândeşti tu, în adâncul sufletului tău? Că între cămin şi capcană este semnul egalităţii sau trebuie să fie? Dacă este aşa, atunci îmi este milă pentru tine.

— Nu am nevoie de compasiunea ta, i-o întoarse el. Tot ce vreau să spun este că munceşti prea mult, pentru prea puţin.

— Nu sunt de acord cu tine, şi nici nu cred că ceea ce ai spus este tot. Poate că a fost tot ce ai intenţionat să spui. Ea se aplecă şi ridică coşul.

Dar, oricum, este mai mult decât mi-ai spus în ultimele cinci zile.

— Nu fi ridicolă. El se întinse să-i ia coşul, însă ea îl trase în lături. Vorbesc tot timpul cu tine. Lasă-mă să-l duc eu.

— Pot să-l car şi singură, că doar nu sunt invalidă. Nervoasă, ea îşi sprijini coşul de şold. În ultimele zile ai vorbit în preajma mea, Grayson, dar n-ai vorbit cu mine. Şi n-ai vorbit despre ceea ce crezi sau simţi cu adevărat. N-ai discutat cu mine şi nu te-ai atins de mine. N-ar fi mai onest dacă mi-ai spune că, pur şi simplu, nu mă mai vrei?

— Nu. Ea trecuse deja pe lângă, el, îndreptându-se spre casă. El fu cât pe ce să o apuce de mână, însă se opri. De unde ţi-a venit o asemenea idee?

— În fiecare noapte îmi vine. Ea lăsă uşa să se trântească, fiind cât pe ce să-l lovească pe Gray în faţă. Te culci cu mine, dar nu mă atingi. Iar dacă mă întorc spre tine, te răsuceşti pe partea cealaltă.

— De abia ai ieşit din afurisitul ăla de spital.

— Am ieşit din spital de mai bine de două săptămâni. Şi nu înjura în faţa mea. Sau dacă trebuie să înjuri, nu minţi. Ea trânti coşul pe masa din bucătărie. Eşti nerăbdător să pleci, continuă ea, şi nu ştii sigur cum să-ţi arăţi recunoştinţa. Te-ai săturat de mine. Ea smulse

un cearceaf din coş şi, aşezându-i colţurile cap la cap, îl împături. Nu te-ai hotărât încă asupra formulării.

— Ăsta-i cretinism. Pur şi simplu, cretinism.

— Ciudate modificări suferă vocabularul tău, atunci când eşti supărat. Ea îşi aruncă pe braţ cearceaful, cu o mişcare exersată, potrivind exact cele două capete. Gândeşti, probabil:, 3iata Brianna va suferi cumplit după mine” Ei birje, află că nu voi suferi. O nouă împăturire şi cearceaful era un pătrat perfect, ce putea fi aşezat pe masa din bucătărie, bine frecată. Am dus-o destul de bine, până să vii, şi am s-o duc destul de bine şi după ce vei pleca.

— Cuvinte foarte reci, pentru cineva care se pretinde îndrăgostit.

— Sunt îndrăgostită de tine. Ea luă un alt cearceaf şi, calmă, îl supuse aceleiași rutine. Însă sunt o tâmpită că pot să iubesc un om atât de laş, care se teme de propriile sentimente. Se teme de dragoste, pentru că în copilărie n-a avut parte de aşa ceva. Se teme să-şi clădească un cămin, pentru că n-a cunoscut niciodată căldura unuia.

— Noi nu discutăm acum despre trecutul meu, rosti, cu blândeţe, Gray.

— Nu, crezi că poţi fugi de el, de aceea, de fiecare dată, îţi faci bagajul şi sări în primul avion sau tren. Ei bine, află că nu poţi fugi. Exact

cum nici eu nu pot să susţin că am crescut fericită. Am fost şi eu văduvită de dragoste, dar nu îmi este teamă de ea. Mult mai calmă, ea aşează al doilea cearceaf pe masă. Nu-mi este teamă să te iubesc, Grayson. Nu-mi este teamă să-ţi dau drumul să pleci. Dar mă tem că amândoi vom suferi, dacă nu ne vom despărţi onest.

Lui nu-i scăpă înţelegerea din ochii ei.

— Nu ştiu ce vrei, Brianna. Şi pentru prima dată în viaţa lui de adult, se temea că nu ştia ce voia nici pentru el.

Ei îi era greu să rostească acele cuvinte, însă se gândea că avea să-i fie, mai greu dacă nu avea să le spună.

— Vreau să mă atingi, să te culci cu mine. Iar dacă nu te mai simţi atras de mine, mai bine mi-ai spune-o pentru că altfel m-ar durea mai puţin.

Eho ţintui cu privirea. Nu-şi dădea seama ce însemnase pentru ea rostirea acelor cuvinte. Ea nu-l lăsă să o vadă. Şedea neclintită, cu spatele drept, cu privirea liniştită, şi aşteptă.

— Brianna, nu respir fără să nu te doresc.

— Atunci, culcă-te cu mine, la lumina zilei.

Înfrânt, el făcu un pas în faţă şi cuprinse faţa ei între palme.:

— Am vrut să fie totul mai uşor pentru tine.

— Uită. Fii cu mine acum.

El o ridică în braţe, făcând-o să zâmbească, iar

ea îşi lipi buzele de gâtul lui.

— Exact ca în carte.

— Mai frumos, îi promise el ducând-o în dormitor. De astă dată va fi mai frumos decât în orice carte. O lăsă jos şi, după ce îi îndepărtă de pe faţă şuviţele răvăşite de vânt, începu să-i desfacă nasturii bluzei. Am suferit cât am stat noaptea lângă tine şi nu te-am atins.

— Nu era nevoie.

— Am crezut că era. Foarte delicat, el contură cu vârful degetelor semnele îngălbenite de pe pielea ei. Ai încă vânătăi.

— Se vindecă.

— Îmi amintesc cum arătau şi cum mi s-a încordat stomacul când le-am văzut. Cum mă durea în suflet, când te auzeam gemând în somn. Puţin disperat, el îşi ridică privirea spre ochii ei. Nu vreau să ţin atât de mult la nimeni, Brianna.

— Ştiu. Ea se aplecă în faţă şi-şi lipi obrazul de al lui. Nu te mai îngrijora acum. Nu suntem decât noi doi, iar mie mi-a fost atât de dor de tine. Cu ochii pe jumătate închişi, ea coborî un şir de sărutări pe maxilarul lui, în timp ce degetele se munceau la nasturii cămăşii lui. Vino în pat, Grayson, murmură ea, îndepărtându-i cămaşa de pe umeri. Vino cu mine.

Un oftat al saltelei, un foşnet al cearceafurilor şi cei doi se treziră unul în braţele celuilalt. Ea îşi ridică faţa, căutând cu gura buzele lui. Primul

fior de plăcere o străbătea prin tot trupul, iar pe măsură ce sărutul se aprofundă, altele şi altele se succedară.

Degetele lui reci, pe pielea ei, o dezbrăcau cu mângâieri gingaşe. Buzele lui abia atingeau semnele palide, de parcă, cu gândul, el ar fi putut să le facă să dispară.

O pasăre cânta în părul de afară, iar adierea vântului stârnea dansul zânelor, pe care ea le atârnase la fereastră, şi umfla dantela fină a perdelelor. El simţi pe spate curentul de aer atunci când se răsuci e supra ei şi-şi lăsă capul pe pieptul ei. Gestul o făcu pe Brianna să surâdă şi să-i cuprindă capul în mâini.

Era totul atât de simplu. Era o clipă de aur pe care avea să o păstreze, în amintire, toată viaţa. Când Gray ridică din nou capul şi buzele lui începură să le caute pe ale ei, zâmbetul i se răsfrânse în ochii ei.

Dorinţa lor nu era marcată de grabă, ardoarea nu era însoţită de disperare. Dacă amândoi se gândeau că acesta putea să fie ultimul timp petrecut împreună, atunci era normal să caute desfătarea şi nu satisfacerea urgentă a nevoii lor.

Brianna murmură numele lui, respiraţia precipitându-i-se. Gray tremura.

O pătrunse apoi, într-un ritm cumplit de lent. Ochii lor rămaseră deschişi, iar palmele lor,

aşezate unele peste altele, completau contopirea prin împletirea degetelor.

Un licăr de lumină sclipi în geam, particulele de praf dansând în raza de soare. Se auzea strigătul unei păsări, lătratul îndepărtat al unui câine. Pluteau parfumul trandafirilor, caprifoiului, mireasma de lămâie. Perceperea ei, senzaţia caldă şi umedă, o simţi puternic când ea se ridică să-l primească. Simţurile lui se focalizară, ca obiectivul unui microscop.

Apoi totul se transformă în plăcere, în simpla şi pura bucurie de a se pierde cu toată fiinţa lui în ea.

Când ora cinei sosi, ea ştia că el se pregătea de plecare. În sufletul ei înţelesese acest lucru din clipa în care, după ce făcuseră dragoste, priviră tăcuţi la razele de soare ce pătrundeau în camera ei.

Ea îşi servi oaspeţii, îi ascultă povestind despre cum petrecuseră la mare. Ca de obicei, îşi făcu curat în bucătărie, îşi spălă vasele şi le aşeză din nou în dulapuri, îşi curăţă aragazul, gândindu-se că trebuia, foarte curând, să-l înlocuiască. Poate avea să facă acest lucru la iarnă. Trebuia să înceapă să-şi facă nişte calcule.

Con se învârtea pe lângă uşă, aşa că ea îi dădu drumul afară, ca să-şi facă plimbarea de seară. Stătu o clipă şi-l privi alergând peste dealuri, în

lumina după-amiezii lungi de vară.

Se întrebă atunci cum ar fi dacă şi ea ar alerga cu el. Să fugă, exact cum fugea Gray, fără să se mai gândească la pregătirile pe care trebuia să le facă pentru noapte. Fără să se mai gândească la ceea ce trebuia să înfrunte.

Dar, desigur, ea avea să se întoarcă. Aici era locul în care ea avea să se întoarcă mereu.

Brianna se răsuci şi închise uşa în urma ei. Intră, pentru scurtă vreme, în camera ei, după care urcă la Gray, în dormitor.

El şedea la fereastră, privind la grădina ei. Lumina palidă a soarelui la apus îi dădea o aură care o trimitea pe Brianna cu gândul la piraţi şi poeţi, aşa cum se întâmplase cu multe luni în urmă.

— M-am temut că ai terminat de împachetat. Ea zări pe pat geamantanul lui deschis, aproape plin, şi degetele i se încleştară pe puloverul care îl ţinea în mână.

— Voiam să cobor să vorbesc cu tine. Adunându-şi toate forţele, el se răsuci spre ea, dorind să-i poată citi gândurile pe faţă. Ea însă reuşise să se interiorizeze bine. M-am gândit că aş putea să ajung în seara asta la Dublin.

— Este un drum lung, dar, o vreme, va mai fi lumină.

— Brianna…

— Vreau să-ţi dau asta, zise ea repede. Te rog,

vru ea să rostească, fără scuze, fără păreri de rău, dar adăugă doar atât: L-am făcut pentru tine.

El privi la mâinile ei. Îşi aminti de lâna verde, pe care o tricota în noaptea în care venise târziu şi se certase cu ea, de felul în care aceasta era revărsată pe cămaşa ei albă de noapte.

— L-ai făcut pentru mine?

— Da. Este un pulover. Poate o să-l foloseşti *Aa* toamnă sau la iarnă. Ea se apropie de Gray, ţinând ridicat puloverul ca să-l măsoare. Am făcut mânecile mai mari, pentru că eşti lung în braţe.

Inima lui, neliniştită, se potoli de parcă el ar fi atins-o. De când se ştia, nimeni nu făcuse ceva special pentru el.

— Nu ştiu ce să spun.

— De câte ori tu mi-ai dat un cadou, mi-ai zis să spun „mulţumesc”.

— Aşa este. Gray îl luă, simţind moliciunea şi căldura lui în palme. Mulţumesc, rosti el.

— N-ai pentru ce. Vrei să te ajut la împachetat? Fără să aştepte răspunsul, ea îi luă înapoi puloverul, îl împături şi îl puse în valiză. Ai mult mai multă experienţă, ştiu, dar probabil că ai început să te plictiseşti deja.

— Te rog, nu face asta. Gray o atinse pe umăr, însă deoarece ea nu-şi ridică privirea, el îşi retrase mâna. Ai tot dreptul să fii supărată,

adăugă el.

— Nu, n-am. Şi nici nu sunt. Nu ai făcut nici un fel de promisiuni, Grayson, aşa că nu ai încălcat nici una. Acesta este un lucru important pentru tine. Ai controlat sertarele? Nici nu ştii câte uită lumea prin sertare.

— Trebuie să plec, Brianna.

— Ştiu. Ca să-şi ţină mâinile ocupate, ea deschise sertarele scrinului, întristându-se când el văzu goale.

— Nu pot să mai rămân aici. Cu cât stau mai mult, cu atât va fi mai greu. Nu pot să-ţi ofer lucrurile de care ai nevoie. Sau de care crezi că ai nevoie.

— Urmează să-mi spui acum că ai suflet de ţigan şi, zău, nu este nevoie. Ştiu asta. Ea închise ultimul sertar şi se răsuci din nou. Iartă-mă pentru ceea ce am zis. Nu vreau să pleci amintindu-ţi cuvintele grele pe care le-am spus, când există clipe mult mai frumoase.

Mâinile ei se împreunară din nou, semn că totul se afla sub control.

— Vrei să-ţi pun ceva mâncare la pachet sau să-ţi pregătesc un termos cu ceai?

— N-o mai face pe gazda ospitalieră. Pentru numele lui Dumnezeu, te părăsesc. Plec.

— Pleci, replică ea, pe un ton rece şi sigur, aşa cum ai spus mereu că vei face. Poate pentru conştiinţa ta ar fi mai uşor dacă aş plânge şi

dacă aş face o scenă, însă nu mi se potriveşte.

— Deci, asta este. El aruncă nişte ciorapi în valiză.

— Ţi-ai ales, astfel, iar eu nu-ţi doresc decât să ai parte de multă fericire. Eşti bine venit aici, dacă te vei mai afla vreodată prin părţile astea.

Săgetând-o cu privirea, el trânti capacul valizei, închizând-o.

— Am să te anunţ din timp.

— Să te ajut să-ţi duci jos lucrurile.

Brianna dădu să ia sacul, însă el îl apucă primul.

— Eu le-am adus înăuntru, eu. Le scot afară.

— Cum doreşti. Apropiindu-se şi sărutându-l uşor pe obraz, ea îi zdrobi inima. Sănătate, Grayson.

— La revedere, Brie. Coborâră scara împreună, însă până la uşă, el nu mai rosti nimic. Ajuns acolo, spuse: N-am să te uit.

— Sper.

Ea îl conduse o parte din drum. Se opri apoi în grădină şi aşteptă până ce el îşi puse geamantanul în portbagaj şi se urcă în spatele volanului. Brianna zâmbi, îi făcu un semn cu mâna, apoi se întoarse în casă, fără să privească înapoi.

O oră mai târziu, şedea singură în salonul ei, cu coşul în care îşi ţinea lucrul. Prin ferestrele

deschise, auzi râsete şi închise, pentru câteva clipe, ochii. Când Maggie, Rogan şi pruncul lor intrară, ea zâmbi şi rupse aţa cu dinţii.

— Ei, ei, astăzi aţi ieşit târziu la plimbare.

— Liam a fost agitat. Maggie se aşează şi ridică braţele ca Rogan să-i dea copilul, Ne-am gândit că poate i-ar face plăcere o vizită. Dar când colo, ce să vezi, noi o găsim pe stăpâna casei cârpind.

— Am cam rămas în urmă la acest capitol. Vreţi ceva de băut? Rogan?

— Eu n-aş refuza. El se îndreptă spre decanter. Maggie, tu vrei?

— Dă, puţin whisky mi-ar prinde bine.

— Şi tu, Brie?

— Mulţumesc. Cred că voi servi şi eu la fel. Ea băgă aţa în ac şi făcu nod la unul din capete. La atelier, toate bune, Maggie?

— Este minunat că mi-am reluat munca. Da, totul merge bine. Ea sărută, cu zgomot, guriţa lui Liam. Am terminat astăzi un obiect. Discuţia pe care am purtat-o cu Gray despre acele ruine, care l-au impresionat atât de mult, mi-a dat ideea. Şi se pare că rezultatul este destul de bun.

Ea luă paharul oferit de Rogan şi-l ridică.

— Pentru o noapte liniştită.

— Aici, nu te contrazic, rosti soțul ei, cu căldură.

— Liam nu este de părere că, între două şi cinci dimineaţa, trebuie să se doarmă. Râzând,

Maggie ridică copilul pe umăr. Vrem să-ţi spunem, Brianna, că detectivul a depistat-o pe Amanda Dougherty în… Unde era acel loc, Rogan?

— În Michigan. A descoperit un indiciu despre ea, despre bărbatul cu care s-a căsătorit. El aruncă o privire soţiei. Şi despre copil.

— Are o fiică, Brie, murmură Maggie, strângându-şi la piept pruncul. A găsit certificatul de naştere. Amanda a botezat-o Shannon.

— După numele râului, şopti Brianna, simţindu-şi glasul înăbuşit de lacrimi. Avem o soră, Maggie.

— Da, avem. S-ar putea să o găsim curând.

— Sper. Oh, sunt aşa de bucuroasă că aţi venit să-mi spuneţi. Vestea o ajuta puţin, îi mai alina durerea din inimă. Q să ne gândim cu plăcere la ea.

— S-ar putea, o vreme, doar să vă gândiţi, le avertiză Rogan. Căci firul pe care îl urmăreşte este de acum douăzeci şi cinci de ani.

— Atunci, voi avea răbdare, rosti Brianna, simplu.

Departe de a fi sigură de propriile ei sentimente,

Maggie schimbă poziţia copilului şi subiectul discuţiei.

— Aş vrea să-i arăt lui Gray piesa pe care am

terminat-o, ca să văd dacă îşi dă seama de sursa mea de inspiraţie. Unde este? Lucrează?

— A plecat. Brianna trecu acul prin orificiul unui nasture.

— Unde a plecat? La cârciumă?

— Nu, la Dublin, cred, sau încotro duce drumul.

— Vrei să spui că a plecat definitiv? Ea se ridică, mişcarea bruscă făcându-l pe Liman să gângurească.

— Da, acum o oră.

— Şi tu stai aici şi coşi?

— Şi ce vrei să fac? Să mă dau cu capul de pereţi?

— Să-l dai pe el, mai degrabă. Yankeul naibii! Şi când te gândeşti că începuse să-mi placă.

— Maggie! Rogan îşi cuprinse liniştitor soţia de braţ. Te simţi bine, Brianna?

— Da, mulţumesc, Rogan. Nu te mânia aşa, Maggie. El nu face decât ce-i este lui bine.

— La dracu' cu ce-i este lui bine. Şi cu tine, cum rămâne? Vrei să ţii copilul? îi zise ea, nervoasă, lui Rogan, după care, având mâinile libere, îngenunche în faţa surorii ei. Ştiu ce simţi pentru el, Brie, şi nu pot să înţeleg cum de a putut să plece. Ce a spus când l-ai rugat să rămână?

— Nu l-am rugat.

— Nu l-ai… De ce dracu' nu l-ai rugat?

— Pentru că acest lucru ne-ar fi făcut pe amândoi nefericiţi. Ea împuse cu acul şi înjură încet, când se înţepă în deget. În plus, am şi eu mândria mea.

— Care mult bine îţi face! Probabil că te-ai oferit să-i faci şi nişte sandvişuri pentru drum.

— Da.

— Oh! Dezgustată, Maggie se ridică şi dădu un tur camerei. Cu tine, nu se poate discuta. Niciodată nu s-a putut.

— Sunt sigur că-i faci mult bine Briannei, înfuriindu-te! rosti Rogan.

— Nu voiam decât... Surprinzând privirea lui, Maggie îşi muşcă limba. Ai dreptate, desigur, iartă-mă, Brie. Dacă vrei, pot să rămân, o vreme, să-ţi ţin companie. Sau dacă aş împacheta nişte lucruri de-ale lui Liam, am putea să ne mutăm amândoi aici.

— Locul vostru este acasă, la voi. Îmi va fi bine singură, Maggie. Întotdeauna m-am simţit bine aşa.

Gray era aproape de Dublin şi scena i se tot repeta în minte. Sfârşitul cărţii, afurisitul acela de sfârşit, nu se potrivea deloc. De aceea era el atât de ţâfnos.

Ar fi trebuit să fi expediat Arienei manuscrisul şi să-şi fi şters totul din minte. Scena finală nu l-ar mai fi obsedat acum, dacă ar fi procedat

astfel. Ar fi putut să înceapă, să se gândească deja la următoarea poveste.

Însă el nu putea să se gândească la altă carte, dacă ultima încă îl preocupa.

McGee plecase, deoarece îşi terminase treburile pentru care venise în Irlanda. Urma să-şi reia viaţa şi munca lui de până acum. Trebuise să plece pentru că... pentru că trebuise, se gândi Gray, iritat.

Tullia rămăsese, căci viaţa ei era în acea căsuţă, pe acel pământ, printre oamenii de acolo. Ea era fericită acolo, aşa cum nu avea să fie în altă parte. Brianna... Tullia, se corectă el, s-ar vesteji fără rădăcinile ei.

Sfârşitul avea sens. Era plauzibil, se potrivea ambelor personaje şi firii lor.

Atunci, de ce îl deranja ca o groaznică durere de măsea?

Ea nu-l rugase să stea, se gândi el. Nu vărsase o lacrimă. Când îşi dădu seama că gândurile lui se schimbară, încă o dată, de la Tullia la Brianna, Gray înjură şi apăsă mai tare acceleratorul.

Asta era calea ce trebuia aleasă, îşi reaminti el. Brianna era o femeie sensibilă şi echilibrată. Acestea erau unele din lucrurile pe care el le admira la ea.

Dacă l-ar fi iubit atât de mult, ar fi putut măcar să-i spună că avea să-i ducă dorul.

El nu voia ca ea să-i ducă dorul. Nu voia o

luminiţă lăsată în fereastră, nu voia ca ea să-i cârpească ciorapii sau să-i calce cămăşile. Şi cel mai mult, nu dorea ca ea să-i stăpânească mintea.

Era liber, aşa cum fusese întotdeauna. Aşa cum avea nevoie să fie. Existau locuri unde să meargă, locuri de pe hartă care aşteptau să fie marcate. O mică vacanţă, înainte de începerea turneului, apoi noi orizonturi aveau să fie explorate.

Asta era viaţa lui. Nervos, bătea uşor cu degetele în volan. Îi plăcea viaţa lui. Şi avea să şi-o reia din nou, exact ca McGee.

Exact ca McGee, se gândi, încruntându-se.

Luminile din Dublin străluceau, întâmpinându-l. Imaginea lor îl relaxa, deoarece ajunsese acolo unde intenţionase să meargă. Nu-l deranja traficul. Sigur că nu-l deranja. Şi nici zgomotul. Petrecuse prea mult timp departe de oraşe.

Ce-i trebuia acum era un hotel, în care să se cazeze. Nu voia decât să-şi poată întinde picioarele, după lunga călătorie, şi să se cinstească cu un pahar, două.

Gray trase maşina lângă trotuar şi-şi lăsă capul pe spătarul scaunului. Tot ce voia era un pat, o băutură şi o cameră liniştită.

Era cumplit.

Brianna se trezi în zori. Era o prostie să stea în

pat şi să pretindă că dormea când, de fapt, nu putea. Se apucă să facă pâinea. O frământă, o lăsă la crescut şi apoi puse pe foc primul ibric pentru ceai.

Se duse cu ceaşca ei, în grădina din spate, însă nu-şi găsi locul. Nici măcar plimbarea prin seră nu-i alungă tristeţea, aşa că intră din nou în casă şi pregăti masa pentru micul dejun.

Îi convenea că musafirii ei plecau devreme. La opt, terminase cu micul dejun şi-şi luase rămas bun de la ei.

Acum era singură. Sigură că avea să se destindă puţin cu treburile casnice, făcu ordine în bucătărie. Aranjă camerele de la etaj, făcu paturile, aşeză cearceafurile pe care le luase cu o zi înainte de pe funie. Adună prosoapele ude şi le înlocui.

Nu putea să amâne la infinit, îşi zise ea. Nu trebuia să procedeze astfel. Intră rapid în camera în care lucrase Gray. Trebuie să şterg praful, se gândi ea, trecând cu degetul pe marginea biroului.

Strângându-şi buzele, ea îndreptă scaunul.

De unde să fi ştiut că încăperea avea să pară atât de goală?

Ea îşi alungă gândurile. În definitiv, nu era decât o cameră, care aştepta sosirea altor oaspeţi. Şi avea să-i instaleze pe primii veniţi în ea, îşi promise Brianna. Era mai înţelept să

procedeze astfel. Avea să-i fie mai bine aşa.

Brianna intră în baie şi luă, de pe suport, prosoapele uscate pe care el le folosise.

Simţea mireasma lui.

Durerea o învălui atât de repede, atât de puternic, că aproape o copleşi. Cu paşi împleticiţi, ea se întoarse în dormitor, se aşeză pe pat şi, plecându-şi faţa în prosoape, începu să plângă.

Urcând scările, Gray auzi plânsul ei. Era un tânguit cumplit de dureros, care îl ului şi-l făcu să-şi încetinească pasul.

Ajungând în prag, el o văzu suspinând cu faţa cufundată în prosoape.

Nu mai era liniştită, se gândi el, nici controlată. Nici echilibrată.

El îşi frecă faţa cu mâinile, îndepărtând ceva din oboseala drumului şi din sentimentul de vină.

— Ei, rosti el, cu blândeţe, m-ai păcălit al naibii de bine.

Ea îşi ridică brusc capul, iar el văzu atunci suferinţa din ochii ei şi umbrele de dedesubtul lor. Brianna dădu să se ridice, însă el o opri, făcându-i un semn din mână.

— Nu, nu te opri din plâns, continuă, te rog. Îmi face mult bine să văd ce șarlatancă eşti. „Lasă-mă să te ajut la împachetat, Gray. Vrei să-ţi pun ceva mâncare la pachet? O să mă simt

grozav fără tine”

Ea încercă să-şi stăvilească lacrimile, însă nu reuşi şi, deoarece acestea îi şiroiau pe obraji, îşi ascunse din nou faţa.

— M-ai făcut să plec. Nici măcar n-ai întors capul. Asta era greşit în scenă. Nu mergea. N-a mers niciodată. El se apropie de ea şi-i smulse prosoapele din mână. Eşti îndrăgostită până peste cap de mine, nu-i. Aşa, Brianna? îndrăgostită pur şi simplu, fără trucuri, fără capcane, fără fraze banale.

— Oh, du-te de aici. De ce te-ai întors?

— Am uitat ceva.

— Aici nu este nimic.

— Tu eşti. El îngenunche şi-i cuprinse mâinile ca s-o împiedice să-şi acopere lacrimile. Lasă-mă să-ţi spun o poveste. Nu, poţi să plângi în continuare dacă vrei, rosti el când ea vru să se întoarcă. Dar ascultă. Am crezut că McGee trebuia să plece.

— Te-ai întors ca să-mi vorbeşti despre cartea ta?

— Lasă-mă să-ţi spun o poveste. Mi-am imaginat că el trebuia să plece. Ce dacă nu mai ţinuse la nimeni, aşa cum ţinea la Tullia? Ce dacă ea îl iubea, îl schimbase, îi schimbase întreaga viaţă, întregindu-i-o? Din toate celelalte puncte de vedere, erau la mii de kilometri distanţă. Răbdător, el privi cum o lacrimă de-a ei se

rostogoli pe obraz. Ştia că Brianna lupta din răsputeri să şi le stăpânească. Însă nu reuşea. Era un tip singuratic, continuă Gray. Întotdeauna fusese. Ce naiba căuta el să se îngroape, într-o căsuţă din vestul Irlandei? Iar ea l-a lăsat să plece, căci era a naibii de încăpăţânată, de mândră şi de îndrăgostită, ca să-l roage să rămână. M-a obsedat chestia asta. Săptămâni în şir m-a înnebunit. Şi cât am mers spre Dublin, m-am tot frământat, imaginându-mi că mi te voi scoate din minte, dacă mă voi gândi la altceva. Brusc, mi-am dat seama că el nu avea să plece şi că ea nu avea să-l lase. Într-adevăr, supravieţuiseră unul fără celălalt, căci erau supraviețuitori înnăscuţi. Însă niciodată nu fuseseră un tot unitar. Nu aşa cum fuseseră cât durase legătura lor. Aşa că am rescris scena finală, chiar în holul hotelului din Dublin.

Brianna înghiţi în sec, încercând să-şi stăpânească lacrimile şi să-şi alunge senzaţia de umilinţă.

— Deci, ţi-ai rezolvat problema. Mă bucur pentru tine.

— Doar una din ele. N-ai să pleci nicăieri, Brianna, rosti el şi-şi strânse încleştarea până ce ea încetă să-şi mai tragă mâinile. După ce am terminat de scris, mi-am propus să mă duc să beau un pahar şi, pe urmă, să mă culc. Însă m-am răzgândit, m-am urcat în maşină şi m-am

întors aici. Pentru că, atunci când am plecat, am uitat că aici am petrecut cele mai frumoase luni din viaţă. Am uitat că voiam să te aud cântând în bucătărie sau să te văd în curte, de la fereastra dormitorului. Am uitat că supravieţuirea nu este totdeauna îndeajuns. Uită-te la mine. Te rog.

Când ea îşi ridică privirea, el îi şterse una din lacrimile de pe obraz şi apoi îi cuprinse din nou mâinile.

— Dar cel mai mult, Brianna, *am* uitat să-mi îngădui să-ţi spun că te iubesc.

Ea nu rosti nici un cuvânt, de altfel suspinele întretăiate nici nu i-ar fi îngăduit să vorbească. Ochii ei însă se măriră uluiţi şi două lacrimi noi umeziră mâinile lor unite.

— Şi pentru mine a fost o noutate, murmură el. Una şocantă chiar. Încă nu ştiu sigur ce trebuie să fac. Niciodată n-am vrut să simt aşa *ceva,* pentru cineva, şi mi-a fost uşor să evit sentimentele, până te-am întâlnit. Acest lucru presupune încorsetări, responsabilităţi şi, poate, aş putea trăi fără tine, însă n-aş mai fi niciodată întreg.

Tandru, el ridică mâinile lor împreunate la buze şi gustă lacrimile ei.

— După reacţia de aseară, m-am gândit că m-ai uitat destul de repede. Acest lucru m-a făcut să intru în panică. Eram pregătit să implor, când am intrat şi te-am găsit plângând. Trebuie să

recunosc că suspinul tău a fost muzică pentru urechile mele.

— Ai vrut ca eu să plâng?

— Poate. Da. El se ridică atunci şi îi eliberă mâinile. Cred că dacă ai fi plâns puţin pe umărul meu, noaptea trecută, şi dacă m-ai fi rugat să nu te părăsesc, aş fi rămas. Aşa aş fi putut să te învinovăţesc pe tine, dacă eu aş fi stricat relaţia noastră.

După un hohot scurt de râs, ea îşi şterse obrajii.

— Ţi-am încurcat socotelile, nu-i aşa?

— Nu chiar. El se întoarse ca s-o privească. Era atât de perfectă, cu acel şort curat, cu şuviţele rebele ieşite din ace, cu lacrimile uscându-i-se pe obraji. A trebuit sa fac acest lucru singur, ca să nu am pe cine da vina în cazul că aş strica totul între noi. Vreau să ştii că mă voi strădui foarte tare să nu stric nimic din ceea ce există între noi.

— Vrei să te întorci? Ea îşi strânse puternic mâinile. Era atât de greu să spere.

— Da şi nu prea. Mai mult da, de fapt. Panica nu-l părăsise, clocotea încă înăuntrul lui. El spera doar să nu se vadă. Ţi-am spus că te iubesc, Brianna.

— Ştiu. N-am uitat. Ea reuşi să schiţeze un zâmbet şi să se ridice. Nu uiţi prima dată când ţi se spune.

— Prima dată când le-am auzit, a fost când am

făcut dragoste cu tine. Speram să le mai aud o dată.

— Te iubesc, Grayson. Ştii doar acest lucru.

— O să mai vedem. El se căută prin buzunar şi scoase o cutiuţă.

— Nu trebuia să-mi cumperi un cadou. Nu trebuia decât să te întorci acasă.

— Venind de la Dublin, m-am gândit mult la acest lucru: La întoarcerea acasă. Este prima dată când am făcut-o. El îi întinse cutiuţa. Aş vrea să-mi devină obicei.

Ea deschise capul şi, sprijinindu-se de patul din spatele ei, se aşeză.

— L-am hărţuit pe directorul hotelului din Dublin, până a deschis magazinul din hol. Voi, irlandezii, sunteţi atât de sentimentali, că nici măcar n-a trebuit să-l mituiesc. Gray înghiţi. M-am gândit că voi avea mai mult noroc cu un inel tradiţional. Vreau să te căsătoreşti cu mine, Brianna. Vreau să facem împreună un cămin.

— Grayson…

— Ştiu că nu sunt o partidă excelentă, continuă el, în pripă. Nu te merit. Dar, oricum, tu mă iubeşti. Pot să lucrez oriunde şi te pot ajuta şi aici, la han.

Privindu-l, ea se simţi de-a dreptul copleşită. Gray o iubea, o dorea şi avea să rămână.

— Grayson…

— Va trebui să mai călătoresc, din când în

când. El se năpusti asupra ei, îngrozit că ar putea să-l refuze. Însă nu va fi ca până acum. Uneori vei putea să mergi şi tu cu mine. Întotdeauna ne vom întoarce aici, Brie. Întotdeauna. Acest loc înseamnă, pentru mine, aproape la fel de mult ca şi pentru tine.

— Ştiu. Eu…

— Nu poţi să ştii, o întrerupse el. Nici eu nu am ştiut până nu am plecat. Este un cămin adevărat. Căminul tău. Nu este o canapea, murmură el. Este un sanctuar. O şansă. Vreau să-mi fac o familie aici. El îşi trecu mâna prin păr, în timp ce ea îl privea uimită, Iisuse, continuă el, vreau acest lucru. Vreau copii, vreau planuri pe termen lung. Vreau un viitor. Vreau să ştiu că eşti aici, în fiecare noapte, în fiecare zi. Nimeni nu ar putea să te iubească vreodată aşa cum te iubesc eu, Brianna. Vreau să mă leg de tine prin jurământ. El inspiră neliniştit. Din această zi, din această clipă.

— Oh, Grayson. Ea rosti, zâmbind, numele lui. Visele păreau să prindă viaţă. Am vrut…

— N-am mai iubit pe nimeni până acum, Brianna. În toată viaţa mea, nu a existat nimeni, în afară de tine. Aşa că te voi păstra în amintirea mea ca. Pe o comoară. Jur. Şi dacă doar ai…

— Oh, vreau să taci, rosti ea printre zâmbet şi lacrimi, ca să pot spune da.

— Da? El o ridică de pe pat din nou şi o privi

drept în ochi. Nu vrei să mă faci, mai întâi, să sufăr?

— Răspunsul este: da. Simplu: da. Ea îl cuprinse în braţe şi-şi lăsă capul pe umărul lui. Zâmbi apoi şi rosti: Bine ai. Venit acasă, Grayson.

Sfârşit

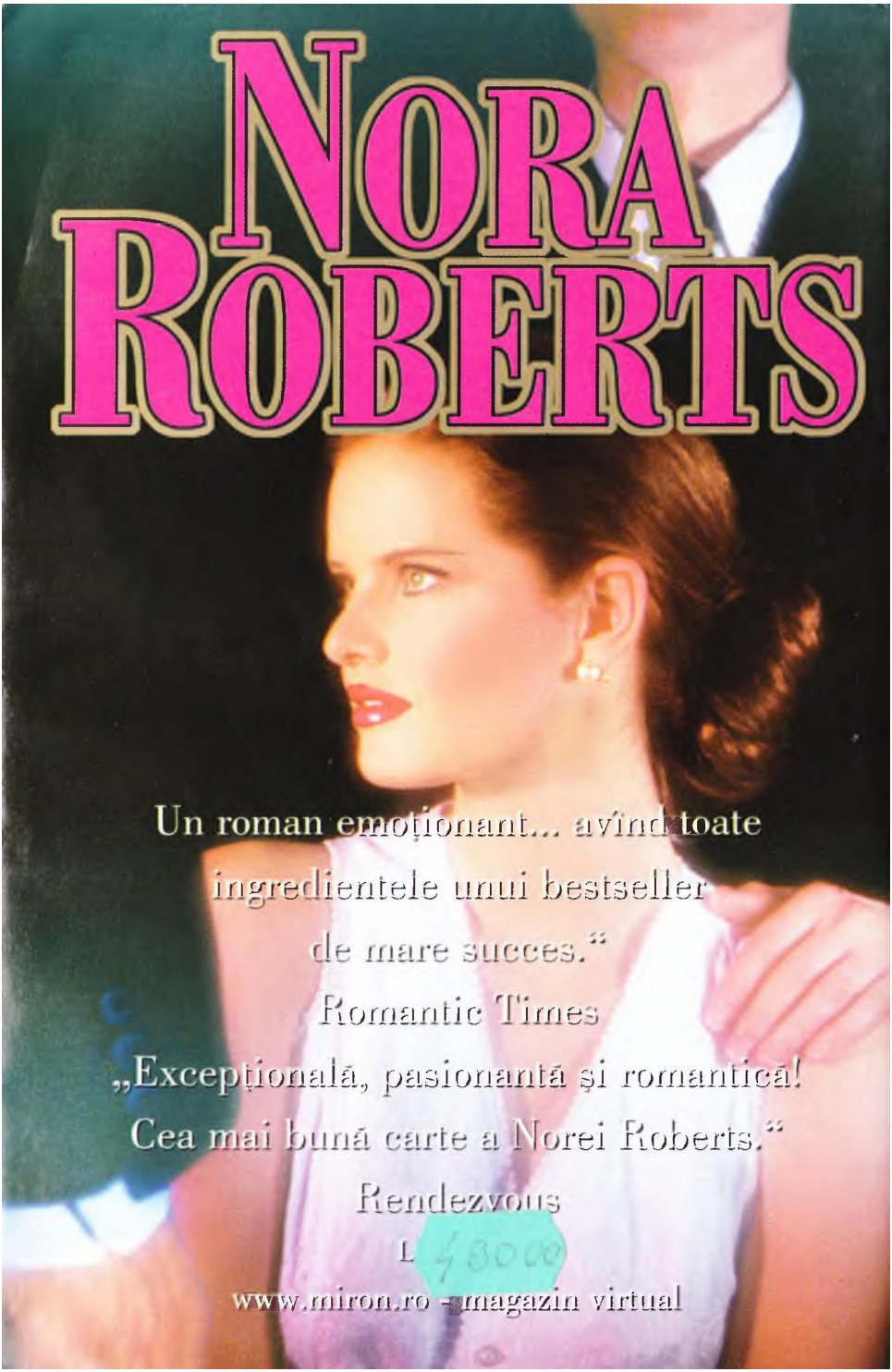
NORA
ROBERTS
Un roman emoționant... având toate
ingredientele unui bestseller
de mare succes."
Romantic Times
„Excepțională, pasionantă și romantică!
Cea mai bună carte a Norei Roberts."
Rendezvous
L 43000
www.miron.ro - magazin virtual